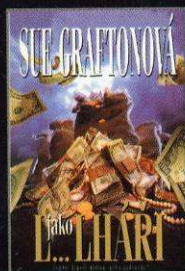
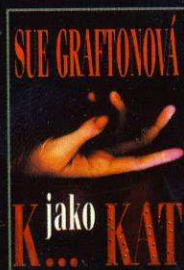
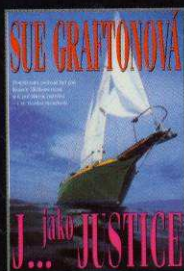
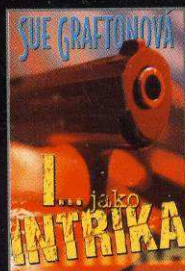
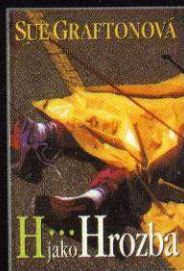
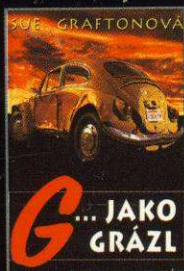

SUE
GRAFTONOVÁ

M... jako Msta

Návrat a vražda ztraceného syna

Nakladatelství BB art již vydalo:

„Na rozdíl od mnoha ostatních autorů,
tvůrců knižních edic detektivních románů, je Sue Graftonová
s každou další knihou lepší a lepší.“

— Entertainment Weekly

ISBN 80-7257-405-1

9 788072 574056

Cena 179 Kč

Sue Graftonová

M... jako MSTA

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydal Jiří Buchal v edici BB art v roce 2001
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1996 by Sue Grafton
All rights reserved

Z anglického originálu „M“ is for Malice
(First published by Henry Holt and Company Inc.,
New York in 1996)
přeložila © 2001 Jaroslava Kočová
Redakce textu: Ludmila Havlíková
Grafická úprava obálky © 2001 Robin Brichta

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Tisk: CENTA, s.r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257405-1

Věnováno mým dobrým přátelům
Barbaře Brightmanové Jonesové a Joeovi Jonesovi,
Joanně Barnesové a Jacku Warnerovi

Autorka by za neocenitelnou pomoc ráda poděkovala několika lidem; jsou to: Steven Humphrey; John Mackall z advokátní kanceláře Seed, Mackall & Cole; Sam Eaton, advokát; B. J. Seebol, J. D.; William Tanner z Tanner Investigations; Dan Deveraux, stavbyvedoucí společnosti Granite Construction; Marcia a David Karpelesovi z The Karpeles Manuscript Library; kapitán Ed Aasted, seržant Don F. Knapp, detektiv Jill Johnsonová, detektiv Roger Aceves, poručík Nicholas Katzenstein a poručík Richard Glaus z policejní stanice města Santa Barbara; Dana Modeyová; Melinda Johnsonová ze Santa Barbara Newspress; a Lucy Thomasová z Reeves Medical Library při Cottage Hospital.

1

Robert Dietz mi znovu vstoupil do života ve středu osmého ledna. To datum si pamatuji tak přesně proto, že ten den měl narozeniny Elvis Presley a jedna místní stanice od rána slibovala, že během následujících čtyřiaadvaceti hodin zahraje každou písničku, kterou kdy nazpíval. A tak mě můj budík s rádiem v šest ráno probudil důvěrně známými tóny hitu *Heartbreak Hotel*, umocněnými nejvyšším stupněm hlasitosti. Dlaní jsem budík zamáčkla a vysoukala se z postele jako kdykoli jindy. Navlékla jsem si teplákovou soupravu a přichystala se tak na svůj pravidelný ranní běh. Ještě jsem si vyčistila zuby a opláchla obličej. Pak jsem seběhla po točitých schodech dolů, zavřela za sebou dveře a vydala se k brance do ulice, u které jsem den co den prováděla nezbytný strečink. I ve hvězdách nejspíš stálo, že to bude den nanejvýš podivný, vzhledem k tomu, že mě čekal děsivý oběd s Tashou Howardovou, jednou z mých nedávno objevených sestřenic. Kromě běhu jsem nedokázala vymyslet lepší způsob, jak na tyto chmurné myšlenky zapomenout. Proto jsem pozvolna zamířila k cyklistické stezce vinoucí se podél pobřeží.

Ach leden! Svátky ve mně zanechaly pocit neklidu a příchod nového roku mě stále nutil přemítat o smyslu života a podobně skličujících otázkách. Běhu času a věcí obvykle nevěnuji příliš mnoho pozornosti, ale tento rok jsem kdovíproč pocítila potřebu pořádně se nad sebou zamyslet. Kým jsem, ptala jsem se, a co vlastně znamenám v kosmických souvislostech? Mám-li se držet při zemi, jmenuji se Kinsey Millhoneová, jsem svobodná, pětatřicetiletá žena, majitelka a současně jediný zaměstnanec soukromé detektivní

kanceláře se sídlem v jižní Kalifornii, přesněji v Santa Terese. Mám za sebou policejní výcvik a nadto jsem si odsloužila dva roky na policejní stanici, rovněž v Santa Terese. Jistá rána osudu, o níž se (zatím) nehodlám rozepisovat, toto mé zaměstnání ukončila a já se dala na dráhu soukromého očka, čímž si posledních deset let vydělávám na živobytí. Občas proto ve jménu zákona a zachování pořádku hrdinně zápasím s mocnostmi pekelnými (a přiznávám, že jsem na to patřičně pyšná), ale občas mi nezbyde než si přiznat, že proti temným silám zla nic nez můžeme.

Tyto úvahy u mne ovšem neprobíhají na vědomé úrovni. Naopak, většinu z nich sotva zvládnou zaznamenat. Přesto nepatřím k lidem, kteří trpí stálými pocity úzkosti a neustále si nervně třou ruce a v kritických situacích třeba i cupují oblečení. Spíše mám pocit, že na mě padla mírná deprese, za kterou (pravděpodobně) nemohlo nic banálnějšího než skutečnost, že byla zima a kalifornské sluníčko již nerozdávalo svou energii tak velkoryse.

Vyšetřovatelku jsem původně začala dělat pro jednu kalifornskou pojišťovnu, kde jsem měla na starosti případy žhářství a také neoprávněných nároků na pojistku v případě něčí smrti. Před rokem byla tato spolupráce velmi nečekaně a také ostudně ukončena a já vzala zavděk nabídkou advokátní kanceláře Kingman a Ives, od nichž přijmu prakticky jakýkoli kšeft, jen když mám až do konce měsíce co jíst. Mám ovšem takovou menší pojistku v podobě našetřených pětadvaceti tisíc dolarů, takže opravdu odpornou práci si mohu dovolit odmítnout. Dosud jsem to sice neudělala, ale často jsem o tom vážně uvažovala.

Tasha Howardová, má sestřenice, mi zavolala, protože pro mě měla jakousi práci, nicméně podrobnosti si zatím nechala pro sebe. Je právnička, jejímž denním chlebem jsou pozůstalosti a poslední vůle, a pracuje pro právnickou firmu, která má kanceláře v San Francisku a Lompoku, městech vzdálených od Santa Teresy asi tak hodinu jízdy autem. Říkala jsem si, že nejspíš pořád pendluje tam a zpátky. Obyčejně mívám při vyhlídce na zakázku radost a projevuji živý zájem, jenže s Tashou k sobě nemáme tak blízko, jak by se mohlo zdát. Podezřívala jsem ji dokonce, že mi tu práci nabízí

schválně, aby mi mohla infiltrovat do života.

Nejprve mě svým telefonátem překvapila hned den po Novém roce, takže jsem se mohla vymluvit, že si chci ještě užít svátků. Na druhý pokus mě ovšem zastihla zcela nepřipravenou. Když totiž zazvonil telefon, seděla jsem u sebe v kanceláři a lámala si hlavu s pasiánsem.

„Ahoj, Kinsey. Tady Tasha. Napadlo mě, že ti zase brnknu. Nevolám nevhod?“

„To je v pořádku,“ ujistila jsem ji a obrátila oči v sloup. Také jsem znechuceně protáhla obličej, což pochopitelně nemohla vidět. Pak jsem položila červenou osmičku na černou devítku a odkryla poslední tři karty. Na první pohled jsem s nimi mnoho dělat nemohla. „A jak se máš?“ zeptala jsem se tedy ve vteřince.

„Mám se fajn. Dík za optání. A ty?“

„Taky,“ odvětila jsem. „Páni, uměla sis to ale načasovat. Akorát jsem brala za sluchátko. Už od rána sedím u telefonu – mám fůru zařizování – a právě jsi přišla na řadu.“ Slůvko „páni“ používám, jedině když lžu, až se mi od pusy práší.

„To ráda slyším,“ opáčila. „Měla jsem za to, že se mi vyhýbáš.“

To mě rozesmálo. Ha. Ha. Ha. „Ale vůbec ne,“ oponovala jsem. Chystala jsem se ji dále přesvědčovat, ale nepustila mě ke slovu. A protože jsem neměla jedinou kartu, kterou bych mohla táhnout, začala jsem zdobit kresbičkami poznámkový blok, který mám u telefonu. Původně vytištěnému nápisu BARF jsem vdechla dojem trojrozměrnosti.

Tasha pokračovala: „Co máš na programu zítra? Myslíš, že bychom se mohly na hodinku někde sejít? Tak jako tak budu v Santa Terese, tak bychom mohly skočit třeba na oběd.“

„To by snad šlo,“ prohlásila jsem opatrně. V našem světě bohužel platí ono známé rčení, že lež má krátké nohy, takže jsem se daleko nedostala a musela hrát na pravdu. „A jakou práci mi vlastně chceš nabídnout?“

„To bych radši probrala osobně. Takže, vyhovuje ti dvanáctá hodina?“

„To by šlo,“ souhlasila jsem.

„Výborně. Zamluvím nám stůl v hospůdce Emily's, na pláži. Uvidíme se tam,“ rozloučila se a vzápětí zavěsila.

Také jsem položila sluchátko, odložila kuličkové pero a zabořila hlavu do dlaní. Jsem to ale idiot, nadávala jsem si. Tasha přece musela vědět, že se s ní sejít nechci, ale že jen nemám sílu jí to říct. Bylo to pár měsíců, co mě vytáhla z pěkné bryndy, a třebaže jsem jí peníze vypůjčené při té příležitosti již vrátila, připadalo mi, že jí pořád něco dlužím. Usoudila jsem, že ji raději nejprve zdvořile vyslechnu a teprve pak odpálkuji. Vždyť práci jsem měla – takovou rychlou zakázku. Od advokáta, který měl kancelář ve druhém patře naší budovy, jsem dostala za úkol doručit dvě soudní obsílky ve věci jedné soukromé pře.

Odpoledne jsem šla ven a utratila pětatřicet dolarů (plus spropitné) za opravdového kadeřníka. Bylo to zvláštní, protože většinou jen tak popadnu nůžky na nehty a ze svého živelného účesu odstřihnu každý pramínek, který jen trochu trčí ven. Myslím, že jsem asi musela být značně nesvá, protože normálně by mě vůbec nenapadlo vysolit tolik peněz za něco, co bez potíží zvládám sama. Jistě, pár lidí mi řeklo, že jim můj účes připomíná mopslíka zezadu, přesto však... co je na tom špatného?

Nakonec se stalo nevyhnutelné. Přišel osmý leden a já se po cyklistické stezce hnala, jako by mě snad pronásledovala smečka toulavých psů. Když si jdu ráno zaběhat, obvykle si přitom v duchu tříbím myšlenky, vítám nový den a těším se pohledem na probouzející se přímořskou přírodu. Onoho lednového jitra jsem však nemohla myslet na nic jiného než na blížící se schůzku, takže jsem se do běhu pustila s až sebevražednou vervou, a když jsem doběhala, umyla se a oblékla, ani jsem se nezastavila v kanceláři. Jen tak jsem se poflakovala po bytě, vyřídila několik poplatků, uklidila si na stole a vyprala obrovskou hromadu prádla. Také jsem si krátce popovídala se svým domácím Henrym Pittsem. Přitom jsem spořádala tři sladoučké koblížky, které právě dosmažil. Tedy, ne že bych byla nervózní.

A jako obvykle, čeká-li člověka něco nepříjemného, hodinové ručičky nešly, ale skákaly desetiminutovými skoky. Pak už si jen

vybavuji, jak stojím před zrcadlem v koupelně a nanáším si na obličej kosmetické přípravky z výprodeje. Ach bože, posteskla jsem si zcela v moci Elvise, který zpíval *It's Now Or Never*. A jak jsem si zpívala, v duchu jsem byla zase zpátky na střední škole, což byla tedy příšerná asociace. V tu chvíli mě nicméně pobavila. O líčení jsem toho tehdy věděla přibližně stejně jako nyní.

Chvilku jsem ještě zvažovala, zda si nemám obléci něco jiného, ale nakonec zůstalo u osvědčených modrých džín, roláku, tvídového sáčka a vysokých bot. Vlastním sice jedny dámské šaty, ale nechtěla jsem jimi zbytečně plýtvat na takovou příležitost. Pohlédla jsem na hodinky. Bylo za pět minut dvanáct. Hospůdka Emily's nebyla daleko; ne víc než pět minut chůze. Ještě mě ale mohlo potkat to štěstí, že mě cestou srazí nákladák.

Když jsem tam dorazila, byly téměř všechny stoly obsazené. Pro podobné restaurace a také hotely v blízkosti pláže je v Santa Terese nejlukrativnější turistická sezona, kdy je všude absolutně plno. Teprve po Svátku práce ruch trochu opadne a město se zase vrací svým obyvatelům. Hospůdka Emily's mají však místní dost v oblíbenosti, takže nikdy nepoznáte, je-li sezona, či již pominula.

Tasha musela z Lompoku přijet vlastním autem, protože u obručníku před vchodem stál zaparkovaný provokativně červený vůz, Trans Am, s poznávací značkou zhotovenou na zakázku. Stálo na ní TASHA H. Tak něčemu takovému se mezi námi detektivy říká stopa. Cesta z Lompoku letadlem navíc člověku stejně přinese víc starostí než užitku. Vstoupila jsem do restaurace a pohledem přelétla všechny stoly. Na blížící se posezení jsem neměla vůbec náladu, ale nechtěla jsem se bránit novým příležitostí. Jakým? To jsem v tu chvíli říci nedokázala.

Zahlédla jsem Tashu jedním z oblouků členících místnost, a to dříve než si ona stačila všimnout mě. Seděla stranou, u stolu pro dva. Byl situovaný hezky u okna. Prohlížela si prolézačky a houpačky na dětském hřišti v malém parčíku u pláže přes ulici. Na hřišti bylo také brouzdaliště, na zimu vypuštěné, jehož modrý kruhovitý kryt připomínal přistávací rampu pro létající talíře. Nedaleko šplhaly po

skluzavce nějaké dvě děti předškolního věku. Jejich matka se opodál opírala o betonovou zídku, v ruce cigaretu. Za ní byly vidět už jen holé stožáry lodí kotvících v přístavu. Počasí bylo slunečné, ač poněkud chladné, a na pozadí modrého nebe se na jedné straně kupily mraky, protože na jih od nás zuřila bouřka.

K Tashe přistoupil číšník. Prohodili spolu pár nezbytných slov a ona si od něho vzala jídelní lístek. Viděla jsem, jak mu ukazuje, že ještě na někoho čeká. Číšník odešel a ona se zahloukala do nabídky místní kuchyně. Až do této chvíle jsem Tashu nikdy v životě neviděla. Předminulé léto jsem se setkala jen s její sestrou Lizou. Překvapilo mě, jak je mi Liza podobná. Tasha nezapřela stejnou genetickou výbavu, i když byla o tři roky starší a celkově subtilnější. Na sobě měla šedý vlněný kostýmek, mezi jehož klopami bylo vidět bílou hedvábnou vestičku. Tmavé vlasy s melírem měla vzadu na krku hezky převázané hnědým šifónovým šátkem. Jediný šperk, který ji zdobil, byly zlaté a až příliš velké náušnice, které se zaleskly, kdykoli pootočila hlavou. Vzhledem k tomu, že se specializovala na závěti a vyřizování pozůstalostí, neměla mnoho příležitostí pořádně se rozohnit před porotou, ale bylo vidět, že z ní při slovních potyčkách jistě číší hrůza. Předem jsem byla rozhodnutá přistoupit na nějaký ten kompromis.

Zpozorovala mě a mně neuniklo, že se jí rozzářily oči, když uviděla, jak jsme si navzájem podobné. Třeba měly všechny mé sestřenice tytéž rysy. Symbolicky jsem jí mávla na pozdrav a vydala se k ní a přitom kličkovala mezi stoly. Posadila jsem se na protější židli a zastrčila pod ni kabelku. „Ahoj, Tasho.“

Chvilku jsme jedna druhou beze slova hodnotily. V biologii na střední škole jsme se učili o Mendelovi a také zkoumali, proč je jeden květ hrachoru bílý a druhý nachový a na základě jakého principu se určí, jak budou vypadat jejich „potomci“. To, co jsem měla v tuto chvíli před sebou, byl týž princip v praxi. Teprve takhle zblízka jsem si všimla, že tam, kde mám já oči oříškově hnědé, jsou ty její jako palisandr. Ale jinak měla třeba stejný nos jako já, tedy než mi ho dvakrát přerazili. Dívat se na ni bylo jako zachytit nečekaně svůj odraz v zrcadle. Byla to tvář známá i neznámá. Byla

jsem to já, i nebyla.

Ticho nakonec přerušila Tasha. „To je vážně zvláštní. Liza mi sice říkala, že jsi nám podobná, ale tohle by mě nikdy nenapadlo.“

„Myslím, že není pochyb o tom, že jsme příbuzné. A co ostatní sestřenky? To vypadají také tak?“

„Ano, jsou to také variace na stejné téma. Když jsme byly s Pam ještě menší, často si nás spolu lidé dokonce pletli.“ Pam byla Tashina sestra, mladší než ona a starší než Liza.

„Už se Pam narodilo miminko?“

„Je to pár měsíců. Má holčičku. To bylo překvapení,“ poznamenala suše. V jejích slovech byla ironie, ale mně ten vtip unikl. Vytušila nevyřčenou otázku a na rtech se jí mihl úsměv. „Ženským u nás v rodině – tedy těm, co jsou jako my – se totiž rodí jenom holčičky. Myslela jsem, že to víš.“

Zakroutila jsem hlavou.

„Pam jí dala jméno Cornelia, aby si šplhla u babičky. Bohužel mi připadá, že si většina z nás starou paní takhle předchází, ale že to nikomu moc neslouží ke cti.“

Má babička Burtonová se za svobodna jmenovala Cornelia LaGrandová a již jako malá byla taková, jakou jsme ji poznali i my. Podle toho, co se mi doneslo, držela právě ona v rukou rodinné opraty a byla prý až despotická. Dokázala sice štědře rozdávat peníze, ale pouze tančil-li člověk, jak ona pískala – a právě z tohoto důvodu dělala rodina po celých devětadvacet let, jako bychom já a má teta Gin snad ani neexistovaly. Vyrůstala jsem tak poměrně v chudobě. Patřily jsme spíše k nižší než střední vrstvě. Teta se mě ujala, když mi bylo pět. Dělala tehdy písárku u těžé kalifornské pojišťovny, kde zaměstnali (a posléze též vyhodili) i mě. Dokázala vystačit s velmi nízkým platem, a proto jsme také nikdy neoplývaly přílišným majetkem. Bydlely jsme v obytných přívěsech a karavanech – prakticky stále na cestě. Byly to takové malé pevnosti. Pro podobná místa mám slabost dodnes. Již tehdy mi došlo, že ostatní lidé považují příbytky tohoto druhu za cosi podřadného. Proč? To netuším ani dnes.

Tetička Gin mi všěpovala, že nemám nikdy nikomu lichotit.

Zapomněla se však zmínit o tom, že existují příbuzní, jimž se lichotit vyplácí.

Tasha snad vycítila, jaký zmatek mi svými poznámkami působí, a hbitě začala mluvit k věci. „Co se takhle naobědvat, abych tě mohla konečně zasvětit do situace?“

Objednat si a spořádat oběd bylo nadmíru příjemné. Při jídle jsme si vyměnily pár nesouvislých poznámek, a jakmile jsme vyprázdnily talíře, rozhovořila se Tasha přímo o problému, kvůli němuž jsme se sešly. Viditelně se přitom přepnula do jiného, jaksi profesionálního módu.

„Jedni naši klienti, kteří shodou okolností žijí v Santa Terese, se dostali do situace, která by tě, myslím, mohla docela zajímat. Říká ti něco jméno Malek? Malekovi jsou majiteli společnosti Malek Construction.“

„Osobně je neznám, ale to jméno jsem už slyšela.“ Vybavila jsem si logo stejnojmenné společnosti, které bylo u nás ve městě k vidění na mnoha staveništích. Šlo o bílý osmiúhelník, stejný tvar, jaký má stopka na křižovatce, s červeným obrysem a červenou míchačkou na beton uprostřed. Všechny vozy, technika a ohrady stavenišť této společnosti zářily jasně červenou barvou, takže si jich člověk všiml, i když vlastně ani nechtěl.

Tasha pokračovala: „Těží písek a štěrk. Pan Malek právě zemřel a my vyřizujeme jeho pozůstalost.“ V tu chvíli k našemu stolu přistoupil číšník a dolil nám kávu. Tasha se natáhla pro sáček s cukrem, podél okrajů ho promnula prsty a teprve pak odtrhla jeden růžek. „Rodinný lom koupil pan Bader Malek už v roce 1943. Nevím sice, kolik ho tehdy stál, ale dnes je to hotový zlatý důl. Víš něco o těžbě štěrku?“

„Vůbec nic,“ odpověděla jsem po pravdě.

„Ani já jsem se v tom nevyznala; tedy až doteď. Samotná těžba ročně mnoho peněz nevynese, jenže za posledních třicet let se dost změnila zákony, co se týče ekologie, a také se zavedly předpisy na podporu trvale udržitelného rozvoje, takže dneska je prakticky nemožné rozjet provoz nového lomu, kde by se štěrk dal ještě dobývat. V téhle části Kalifornie jich proto moc nenajdeš. Představ

si, že máš jediný šterkový lom v okrese. K tomu si ještě připočti rozmach stavebnictví, který je teď opravdu nevídaný, a porovnej si to se čtyřicátými léty, kdy byl takový lom spíš kámen na krku. Dneska je to oproti tomu poklad. Samozřejmě to také záleží na tom, do jaké hloubky zásoby šterku sahají a jak jsou kvalitní. V tomhle případě se zjistilo, že ten lom je plný toho nejkvalitnějšího šterku a že vystačí na dalších sto padesát let. No, a vzhledem k tomu, že těžbu už nikomu dalšímu nepovolí... situace je ti zřejmě dávno jasná.“

„Komu by nebyla?“

„Taky si myslím,“ přikývla a pokračovala. „Když těžíš šterk, je pro tebe nejvýhodnější být co nejbliž místu, kde se právě staví, protože samozřejmě největší náklady jsou na dopravu. Dokud nějakou takovou společnost nevlastníš, o podobných věcech ani nepřemýšlíš. No nic... Bader Malek ale uvažoval dynamicky, chtěl mít co největší zisky, a tak zřídil pobočky své společnosti všude možné; převážně v oblastech s rozvojem stavebnictví. Dnes je Malek Construction třetí největší stavební společností ve státě. A navíc je to stále rodinný podnik, což už se dnes moc nevidí.“

„A v čem je tedy problém?“

„Hned se k tomu dostanu, ale nejdřív se musíme ještě malinko vrátit. Bader měl se svou ženou Ronou čtyři syny – i v tomhle byl přesný; všichni se narodili vždy dva roky po sobě. Jmenují se Donovan, Guy, Bennet a Jack. Donovanovi je teď něco kolem pětácti a Jackovi bude nějakých devětatřicet. Nejvíce se asi povedl Donovan; je to takové typické prvorozené dítě. Je spolehlivý, zodpovědný a dosti cílevědomý. S jeho manželkou Christie jsem na vysoké bydlela na koleji; a právě přes ni jsem se k tomu případu vlastně dostala. Druhorozený syn, Guy, se vybarvil jako pěkný ptáček; další dva už tak hrozní nejsou. I když Christie říká, že by o nich mamince nepsala.“

„Pracují pro společnost?“

„Ne, jen Donovan vyřizuje všechny důležité pohledávky. Bennet si hraje na pana podnikatele. Asi v tom smyslu, že každý rok vyhodí balík peněz, protože pokaždé zakládá nějaký nový, báječný podnik – bez výjimky ztrátový. Momentálně vkládá všechny naděje do nějaké

restaurace či co. Prý ji s několika partnery právě otevírá v Granite. Tomu říkám způsob, jak se rychle zbavit peněz. Ten člověk musí být úplně blázen. A Jack, ten zase nemá pro golf na nic jiného čas. Řekla bych, že sice má talent, aby se trefil někam k té jamce, ale bohužel asi ne tak velký, aby se golfem mohl živit.

Každopádně Guy začal v šedesátých letech kouřit marjánku a dělat průšvihy. O svém otci si myslel, že je to materialistická, kapitalistická bestie, a kdykoli měl příležitost, vmetl mu to do tváře. Myslím, že Guy tehdy klesl až na dno – my říkáme, že se u něho projevil sklony ke kriminalitě – a Bader ho nakonec vydědil. Podle toho, co říká Donovan, vyplatil otec Guyovi ještě pořádnou sumu, deset tisíc v hotovosti, což byl jeho podíl na rodinném majetku, tehdy ještě nevelikém. Prý Guye vyhodil z domu a řekl mu, ať už se nikdy nevrací. Guy Malek tedy zmizel a od té doby ho nikdo neviděl. Stalo se to v březnu roku 1968. Bylo mu šestadvacet let, takže mu dnes bude třiačtyřicet. Myslím, že když odcházel, bylo to ostatním členům rodiny tak nějak jedno. Po tom všem, čím si kvůli němu museli projít, to musela být svým způsobem úleva. Rona zemřela dva měsíce předtím, v lednu ve stejném roce, a Bader se vypravil k notáři s úmyslem změnit svou poslední vůli. A víš, jak to chodí: „V této své poslední vůli svému synu Guyovi nic neodkazuji. Není to snad proto, že bych ho neměl rád, že bych ho nemiloval, ale jelikož se domnívám, že jsem ho za celý jeho dosavadní život finančně podporoval již dost a že tyto mé dotace dosáhly výše více než patřičné... bla, bla, bla... Pravda je, že ho Guy skutečně stál dost peněz a on už toho měl plné zuby.

Takže. Rok se sešel s rokem a v osmdesátém prvním zemřel Baderův notář na infarkt a všechny oficiální dokumenty, které u sebe archivoval, byly zaslány přímo Baderovi.“

Musela jsem ji přerušit: „Promiň, ale to je běžná praxe? Myslela bych, že se v takovém případě zašlou všechny dokumenty nějakému státnímu notáři.“

„To záleží na dohodě. Třeba si to tak Bader přál. Ted' nevím, ale myslím, že to už tehdy měl spočítané a že to věděl. Byl už totiž nemocný nějakou dobu; měl rakovinu, které nakonec také podlehl.

Navíc v důsledku chemoterapie prodělal záchvat mrtvice, což mu na síle rozhodně nepřidalo. Takhle nemocný zřejmě nechtěl pracně hledat nového notáře a nejspíš si také myslel, že má všechny své záležitosti v naprostém pořádku a že do toho, jak naloží se svými penězi, nikomu nic není.“

Podotkla jsem: „Potěš pánbůh!“ Nevěděla jsem sice, kam přesně Tasha směřuje, ale tak jako tak z toho nekoukalo nic pěkného.

„To tvé ‚Potěš pánbůh!‘ je docela na místě. Když Bader před dvěma týdny zemřel, Donovan prošel všechny jeho složky, ale závěť našel jen jednu. Bohužel tu, kterou v roce 1965 podepsal Bader ještě spolu s Ronou.“

„A co se stalo s tou druhou závětí?“

„To nikdo neví. Třeba ji notář sepsal a Bader si ji vzal domů, aby to ještě naposledy zvážil. Možná změnil názor. Nebo tu závěť podepsal, jak byla, ale později ji zničil. Skutečnost je nicméně taková, že závěť zmizela ze světa.“

„Takže vlastně zemřel bez závěti?“

„Ale kdepak. Pořád je tu ta předešlá – ta podepsaná v roce 1965, ještě než rodina poslala Guye ke všem čertům. Má všechny potřebné náležitosti, nechybí jediný podpis, takže je normálně platná. Z toho vyplývá, že je Guy právoplatným dědicem čtvrtiny majetku svého otce a nedá se proti tomu nic dělat.“

„Bude Donovan protestovat?“

„Ten mi starosti nedělá. Závěti z roku 1965 získává totiž právo rozhodovat o společnosti a řídit ji, takže ani náhodou nepřijde zkrátka. Horší to ale bude s Bennetem, ten se asi bude stavět na zadní. Jenže pravda je, že nemá v rukou jediný důkaz, že druhá závěť existovala. V každém případě může namítat, co chce. K ničemu mu to nebude. Jestli Guye Maleka srazil nákladák, nebo se předávkoval drogami, pak v tom nebude žádný problém – tedy pokud nemá nějaké děti.“

„To se to pěkně komplikuje,“ poznamenala jsem. „O kolik peněz jde?“

„Na tom se pořád ještě pracuje. Celkový majetek se odhaduje na nějakých čtyřicet milionů dolarů. Na nezanedbatelnou částku má

samozřejmě nárok stát. Dědická daň je padesát až pětapadesát procent. Díkybohu – a také díky Baderovi – má společnost minimální dluhy, takže si Donovan bude moci vypůjčit. Navíc podle Zákona o daních z příjmu číslo 6166 sbírky je možné uhrazení dědické daně o nějakou dobu odložit, a to kvůli tomu, že společnost Malek Construction, jakožto subjekt, představuje více jak pětatřicet procent z celkově odhadované pozůstalosti. Nejspíš se poohlédneme po nějakém odhadci, který majetek společností ohodnotí jako co možná nejnižší, a pak se budeme modlit, aby finančnímu úřadu nebylo podezřelé, že při auditu vykážeme hodnotu přece jen o něco vyšší. Ale abych zodpověděla tvou otázku; každý z chlapců Malekových z toho vyjde s nějakými pěti miliony dolarů. Guy je tedy dítě štěstěny.“

„Jen vědět, kde je mu konec,“ podotkla jsem.

Tasha na mě významně ukázala prstem: „Chápeš to správně.“

V krátkosti jsem si to nechala projít hlavou. „Ti tři museli být asi dost v šoku, když zjistili, že Guy zdědí stejné peníze jako oni.“

Tasha pokrčila rameny. „Osobně jsem zatím mluvila jen s Donovanem a zdá se, že ten si z toho těžkou hlavu nedělá. Byl určen za správce pozůstalosti. V pátek předkládám závěť k ověření pozůstalostnímu soudu. Tím oficiálně nabude platnosti. Donovan mě ještě z úcty k Bennetovi požádal, abych ověření o týden odložila. Bennet je totiž přesvědčený, že se druhá závěť určitě najde. Mezitím bude nejrozumnější pokusit se zjistit, kde se nám schovává Guy. Napadlo mě, že bychom si na to mohli najmout tebe, tedy kdybys měla zájem.“

„Ale jistě,“ reagovala jsem pohotově. Těžko by se mi něco takového odmítalo. Po pravdě, případy pohřešovaných osob zbožňuji a okolnosti tohoto byly nanejvýš zajímavé. Když jsem na stopě nějakému zmizelému, obvykle všude rozhlašuji, že na něho doma čeká dědictví po nějakém nedávno zesnulém příbuzném, a vzhledem k lidské hamižnosti to většinou přináší výsledky. V tomto případě jsem si mohla být jistá, že mi práci usnadní pět milionů dolarů skutečných. „Co o Guyovi víš?“ zeptala jsem se proto.

„To si budeš muset promluvit s Malekovými. Ti tě zasvěťí.“ Pak cosi rychle načmárala zezadu na nějakou vizitku, a tu mi podala. „To

je číslo na Donovana do práce. Dozadu jsem ti napsala adresu a telefon k Malekovým domů. Všichni Malekovi chlapci – až na Guye, pochopitelně – dosud bydlí v rodném hnízdě.“

Podívala jsem se na zadní stranu vizitky, ale adresa mi nic neříkala. „To je město, nebo čtvrť? Nikdy jsem se s tímhle názvem nesetkala.“

„Je to okrajová čtvrť, na úpatí hor za městem.“

„Ještě dnes odpoledne jim zavolám.“

2

Domů jsem to vzala přes Cabana Boulevard. Obloha se mezitím rozjasnila a teplota vzduchu se vyšplhala na dvanáct stupňů nad nulou. Zimě prakticky odzvonilo, ale proslulé kalifornské sluníčko nehrálo tolik, jak se na první pohled mohlo zdát. Písek pláží byl bez slunících se lidí pustý jako příliš rozbouřený oceán. Pruhované slunečníky sice připomínaly léto, ale před týdnem teprve začal nový rok. Nad vodní hladinou bylo slunce nesmlouvavé a jeho svit se lámal o vrcholky vln, jež se tříštily o prkenná mola přístavu. Příboj musel být ledový a slaná voda určitě pálila v očích. Nějaké děti se přesto brouzdaly vlnami a chvílemi se dokonce strkaly do zpěněné vody. Vřískaly a jejich pronikavé hlásky bylo slyšet i přes burácení příboje. Jako skuteční otužilci se klouzaly po skluzavce, přímo do ledové vody. Na pláži s nimi byl i nějaký pes. Oklepal se a rozštěkal se na ně. I na tu dálku jsem viděla, že mu voda spojila srst v jednotlivé pramínky.

Pak jsem zabočila doleva, na Bay Street. Na obzoru se tu tyčily vždyzelené jehličnany a tvořily nádherné pozadí pro jasně růžové a oranžové pelargónie, sem tam proložené fialovými buganviliemi, které v naší čtvrti divoce přerůstají snad všechny ploty. Na chvíli jsem zauvažovala, kde asi může být Guy Malek. Byl pryč celých osmnáct let a mé vyhlídky na to, že se mi ho podaří vypátrat, nebyly právě růžové. Takový úkol vyžaduje jistou dávku vynalézavosti, trpělivosti a systematické práce, nicméně úspěch velmi často závisí na štěstí; a občas mívám pocit, že k němu člověku pomáhají i kouzla. No, jen si zkuste vypátrat někoho na základě takových informací!

Když jsem došla domů, odlíčila jsem se a ihned vklouzla do svých

reeboků. Sáčko jsem vyměnila za červenou mikinu. Dole v kuchyňce jsem si zapnula rádio a vyladila stanici, kde vysílali ten elvisovský maratón, který byl tou dobou v plném proudu. Tiše jsem si začala broukat *Jailhouse Rock* a v rytmu tance proplula obývacím pokojem. Našla jsem mapu města a rozložila ji na kuchyňské lince. Opřela jsem se o lokty a od pasu dolů se nepřestávala vlnit. Pozorně jsem se zadívala do mapy ve snaze najít ulici, v níž bydleli Malekovi. Jmenovala se Verdugo a byla to uzounká spojnice dvou souběžných komunikací vedoucích přímo z hor. Tuto část města jsem příliš neznala. Na linku vedle mapy jsem položila Donovanovu vizitku, natáhla se pro sluchátko nástěnného telefonu a vytočila číslo, které na ní bylo vytištěné.

Recepční mě přepojila na sekretářku, která mi vysvětlila, že pan Malek je sice někde v terénu, ale každou chvilku by se měl do kanceláře vrátit. Nadiktovala jsem jí své telefonní číslo a ve stručnosti vysvětlila, kvůli čemu ho sháním. Slíbila, že mu vzkáže, aby se mi ozval. Právě když jsem zavěsila, ozvalo se zaklepaní na dveře. Podívala jsem se ven kukátkem a spatřila tvář Roberta Dietze.

Otevřela jsem mu. „Á, kohopak to tu máme,“ přivítala jsem ho. „Je to teprve dva roky, čtyři měsíce a deset dní!“

„To je to fakt tak dlouho?“ zeptal se klidně. „Jedu z Los Angeles, nevádí, když půjdu dál?“

Ustoupila jsem a on vešel. Elvis mezitím přeladil na *Always On My Mind*, což jsem v tu chvíli potřebovala slyšet asi ze všeho nejméně. Stačil mi jediný pohyb a rádio zmlklo. Dietz měl na sobě modré džíny, stále tytéž kovbojské boty a totéž tvídové sako sportovního střihu. Když jsme se viděli poprvé, byl oblečený úplně stejně a opíral se o stěnu nemocničního pokoje, kde jsem byla na pozorování, protože mě nějaký závodník srazil autem. Robert byl teď o dva roky starší. Mohlo mu tedy být něco k padesáti, což u muže není zase tak špatný věk. Narozeniny slaví v listopadu, a to znamená, že je ve znamení štíra; to pro ty, co podobným věcem přikládají váhu. Poslední tři měsíce našeho vztahu, kdy jsme se nechali zlákat dobrodružstvím v Mozambiku, jsme trávili v posteli; tedy pokud jsme od sebe byli alespoň na dostřel. Jo, jo, románec mezi

soukromými detektivy je podivná až nevídaná věc. Připadalo mi, že trochu přibral, ale to bylo tím, že přestal s kouřením – tedy jestli to vydržel.

„Dáš si kafe?“ zeptala jsem se.

„To bych moc rád. Jak jde život? Vypadáš dobře. Ten sestřih se mi líbí.“

„Stál mě čtyřicet babek. Vyhazování peněz! Měla jsem si to přistříhnout sama.“ Pak jsem nasypala kávu do konvice a role hospodyňky mi poskytla chvílku, abych si v duchu ujasnila, co cítím. Vzato kolem a kolem, v mém srdci to příliš nevělo. Měla jsem z něho stejnou radost jako z jakéhokoli jiného kamaráda, kterého jsem dlouho neviděla, ale vyjma mírné zvědavosti mnou žádná sexuální chemie nelomcovala. Z jeho návštěvy jsem sice nebyla bez sebe radostí, ale ani jsem se na něho nezlobila, třebaže přijel bez ohlášení. Byl nevypočitatelný: netrpělivý, roztěkaný, zbrklý a mnoho toho nenamluvil. Vypadal také unaveně a vlasy mu více prokvétaly šedinami. Na skráních je měl až popelavé. Usadil se na kuchyňské židli a lokty se zapřel o linku.

Přiklopila jsem konvici a balíček s mletou kávou uklidila zpátky do lednice. „Jak bylo v Německu?“

Dietz byl soukromý detektiv z nevadského Carson City a specializoval se na osobní bezpečnost. Do Německa odcestoval, aby tam vedl nějaký speciální protiteroristický výcvik, který vyžadují na zámořských vojenských základnách. Na mou otázku po chvílce odpověděl: „Dobře, ale vlekle se to. Pak ještě ke všemu vypršely dotace. Strejda Sam už asi nechce, aby se dneska do takových věcí cpaly peníze. Stejně mě to tam moc nebavilo; představ si mužského ve středním věku, jak se plazí v mlázi! Nemusel jsem tam jezdit, ale nedokázal jsem odolat.“

„A co tě přivedlo zpátky? Máš snad nějaký případ?“

„Beru to podél pobřeží do Santa Cruz. Chci se mrknout na kluky.“ Dietz měl dva syny. Jejich matkou byla jeho družka Naomi, která se za něho již několik let tvrdošíjně odmítala provdat. Staršímu z chlapců již mohlo být dvacet let. U mladšího jsem si věkem jistá nebyla.

„Aha. A jak se jim daří?“

„Báječně. Těnhle týden dělají zkoušky, a tak jsem si říkal, že se zdržím do soboty a teprve pak se za nimi rozjedu. Když se budou moct na pár dní uvolnit, rád bych je vzal někam na výlet.“

„Všimla jsem si, že kulháš. Co se ti stalo?“

Poklepal si na levou nohu. „Zranil jsem si koleno,“ prohlásil. „Při jednom nočním cvičení jsem šlápnul do nějaké díry, podvrkl si to a odnesl to meniskus. Něco podobného se mi už jednou stalo. Doktoři tvrdili, že budu potřebovat umělý kloub. S operací se můžou jít vycpat, ale rozhodl jsem se, že to teď nechám nějakou dobu v klidu. Jsem ale jako na trní. Potřebuju změnu.“

„Jako na trní jsi byl, už než jsi odjel.“

„Tak to se pleteš. To jsem se nudil. Zastávám názor, že žádnému člověku neprospívá, když dělá pořád dokolečka jednu a tu samou věc.“ Jeho šedé oči se rozjasnily. Byl na pohled fešák, i když nevypadal jako hezoun z reklamy. „Napadlo mě, že bych si ty čtyři dny pěkně poležel u tebe na gauči, tedy kdyby ti to nevadilo. Mám příkázáno nechodit a přikládat si na koleno ledový obklady.“

„Vážně?! To se na to podívejme! A to si myslíš, že se tu klidně můžeš zjevit po dvou letech jako přízrak jenom proto, že potřebuješ ošetřovatelku? Tak na to zapomeň!“

„Nechci, abys se mnou měla starosti,“ hájil se. „Počítal jsem s tím, že jsi plně vytížená a že budeš celý den pryč. Měl jsem v úmyslu tu jen v klidu sedět, číst si nebo se dívat na televizi. Dokonce jsem si s sebou přivez vlastní tvořítka na led, abych si mohl připravovat ty obklady. Nechci, aby kolem mě někdo skákal. Nebudeš muset ani hnout prstem.“

„A nemyslíš, že je to tak trochu manipulace, předkládat mi to takhle?“

„Samozřejmě že ne. Žádná manipulace to není, protože ty máš pořád právo říct ne.“

„No jasně. A pak se cítit provinile, co? Teď s tebou tedy nesouhlasím,“ trvala jsem na svém.

„Proč by ses měla cítit provinile? Jestli se ti to nehodí, klidně mě vyhoď. Co je to s tebou? Jakou to má mezi dvěma lidmi cenu, když

si nedokážou povědět pravdu? Je to jenom na tobě. Já se vždycky můžu ubytovat někde v motorestu nebo můžu řídit přes noc. Jenom mě napadlo, že by bylo fajn strávit společně pár dní, ale netrvám na tom.“

Opatrně jsem si ho prohlédla. „Ještě si to rozmyslím.“

Připadalo mi, že nejspíš nemá smysl mu vykládat, jak v mém životě po jeho odchodu zmatněla všechna světla, jak se mě po každém návratu do prázdného bytu zmocňovala úzkost a jak jsem v hudbě nacházela skrytá poselství. Zvlášť když jsem si to i sama sobě dokázala jen stěží připustit. Přikývnout, nebo odmítnout? Neviděla jsem v tom žádný rozdíl. Stokrát jsem si představovala, jak bude vypadat jeho návrat, ale nikdy mě nenapadlo, že takhle. Nyní, když jsem si uvědomila všednost té situace, pochopila jsem, že se všechny mé dávné city, ta vášně a touha zamilovanosti, přehoupaly do pouhého mírného zájmu, a i to bylo možná silné slovo.

Dietz mě mezitím sledoval a podle výrazu jeho očí jsem poznala, že neví, na čem je. „Ty se zlobíš?“

„Ale vůbec ne,“ oponovala jsem.

„Ale ano, zlobíš se.“

„Ne, nezlobím.“

„Proč se zlobíš?“

„Nechal bys toho?! Nezlobím se.“

Chvilíčku mě bedlivě pozoroval a pak se jeho tvář rozjasnila. Prohlásil: „Jo ták, už to mám! Zlobíš se, protože jsem odešel.“

Cítila jsem, jak mi zčervenaly tváře, a sklopila jsem oči. Srovnala jsem slánku a pepřenku, které stály na lince, takže byly v perfektním zákrytu. „Nezlobím se, žes odešel. Zlobím se, protože ses vrátil. Už jsem si totiž zvykla být sama; no, a ty se tu takhle najednou objevíš! Co mám podle tebe jako dělat?“

„Říkalas, že ti samota vyhovuje.“

„To je pravda. Co mi ovšem nevyhovuje, je, když mi někdo obrátí život naruby a pak mě opustí. Nejsem pes, abys mě moh jen tak přivázat k boudě, až tě omrzím.“

Úsměv z jeho tváře vymizel. „Opustí? Ale tebe nikdo neopustil. Co to má znamenat?“

Právě v tom okamžiku zazvonil telefon a přeřál naši zmatenou diskusi. Ze sluchátka na mě promluvila sekretářka Donovan Maleka: „To je slečna Millhoneová? Mám tu na lince pana Maleka, rád by si s vámi promluvil. Okamžik.“

„Ale jistě,“ reagovala jsem.

Dietz gestikuloval, jako že mám říct, že nemám čas. Vyplázla jsem na něho jazyk. Někdy sebe samu obdivuji, jak se umím chovat dospěle.

Za chvíli se mi přihlásil Donovan Malek: „Dobré odpoledne, slečno Millhoneová...“

„Jestli chcete, můžete mi říkat Kinsey.“

„Díky. Tady Donovan Malek,“ představil se. „Právě jsem mluvil s Tashou Howardovou, a ta mi řekla, že s vámi byla na obědě. Tak předpokládám, že už tak trochu víte, jaký je náš problém.“

„V základě ano,“ odpověděla jsem. „Myslíte, že bychom se spolu mohli někde setkat? Tasha chce s případem pokud možno co nejrychleji pohnout.“

„To bych sám rád. Ale víte, asi za hodinu musím někam odjet. O Guyovi vám mohu poskytnout jen pár základních informací, jako třeba datum narození, rodné číslo, a také vám mohu půjčit fotografii, kdyby vám to k něčemu bylo,“ prohlásil. „Nechcete se tedy zastavit tady?“

„Určitě; to nebude problém,“ ujistila jsem ho. „A co vaši bratři? Nedalo by se nějak zařídit, abych si mohla promluvit i s nimi?“

„Ale samozřejmě. Bennet říkal, že se dnes vrátí domů kolem čtvrté. Zavolám Myrně – to je hospodyně – a nechám mu vzkaz, že s ním potřebujete mluvit. U Jacka si jistý nejsem. Je trochu hůř k zastižení, ale zkusím to nějak zařídit. Co se nedozvíte ode mě, zjistíte třeba od nich. Víte, kde mě najdete? Pojedete na Dolores v Colgate. Je to exit Peterson, ale budete se ještě kousek vracet. Poznáte to – přejedete autostrádu. Pak to bude druhá odbočka doprava.“

„Rozumím. Jsem tam za chvíli.“

Když jsem zavěsila, Dietz se díval na hodinky. „Takže ty už odcházíš! I já teď budu chvíli pryč, protože mám sraz se starým kamarádem. Budeš mít potom volno?“

„Tak do šesti to nepůjde. To záleží, jak mi dopadne ta schůzka. Snažím se přijít na stopu chlapíkovi, co zmizel před osmnácti lety, a doufám, že z jeho rodiny vytáhnu něco, čeho bych se mohla chytit.“

„Nakoupím na večeri, kdyby ti vyhládlo. Jinak samozřejmě můžeme zajít někam na skleničku. Vážně bych ti byl strašně nerad na obtíž.“

„O tom si ještě promluvíme. Teď asi budeš potřebovat klíč, co?“

„Hodil by se. Než půjdu, ještě bych se rád osprchoval. Až budu odcházet, určitě zamknu.“

Otevřela jsem jednu ze zásuvek kredence, tu, kde schovávám starou veteš, a vyhrabala z ní náhradní klíč od svého bytu – dokonce i vlastní kroužek měl. Přihrála jsem mu ho po lince.

„Vážně ti to nevadí? Víím, že si na společnost příliš nepotrpíš. Jestli potřebuješ klid, pořád si můžu najmout pokoj v nějakém hotýlku na Cabana Boulevardu.“

„Zatím to neřeš. Kdyby mi to lezlo na nervy, ozvu se. Radši tomu necháme volný průběh,“ uzavřela jsem to. „Doufám, že piješ kávu černou, protože nemám ani smetanu, ani cukr. Hrničky jsou tamhle.“

Zastrčil si klíč do kapsy. „Já víím, kde jsou hrničky. Uvidíme se...“

Kanceláře společnosti Malek Construction sestávaly ze vzájemně propojených přívěsů a maringotek, které musely z výšky vypadat jako rozehraná partie domina. Byly situované v průmyslové zóně a vedla k nim příjezdová cesta, která na místě také končila. V popředí se rozkládalo velké asfaltové parkoviště, zaplněné červenými nákladáky, dodávkami, míchačkami na beton a sklápěčkami. Na všech se skvělo červeno-bílé logo společnosti. Na druhém konci parcely byly ještě dvoupodlažní garáže zbudované z vlnitého plechu, které zřejmě rovněž sloužily k ustájení další techniky, jak servisní, tak provozní. Společnost jistě musela pečovat o bezpočet vozidel. Hned vedle garáže byla soukromá čerpací stanice. Stranou, u jakýchsi křovin, jsem zahlédla zaparkované dva jasně žluté caterpillary a několik buldozerů značky John Deere. Všude panoval čilý ruch, prostranství se téměř hemžilo muži v přilbách a červených

overalech, kteří zdánlivě chaoticky směřovali každý za svou prací. Ticho občas přerušil rachot příjíždějících nákladních vozů, pronikavý hvizd a monotónní pípání, jímž vozidla varovala okolí, chystala-li se couvat.

Auto jsem nechala na parkovišti, na místě označeném nápisem NÁVŠTĚVY, vedle jeepů, cherokee rangerů a otrískaných dodávek. Cestou do kanceláře ke mně doléhal hukot dopravy z nedaleké dálnice a také jsem zaslechla nějaké menší letadlo, které právě přistávalo na letišti kousek na západ. Interiér kanceláří vypovídal jednak o dobrém vkusu, jednak o praktickém přístupu jejich provozovatele. Stěny měly lesklé obložení z ořešáku, podlahy bezezbytku pokrýval ocelově modrý koberec a v prostoru byly účelně rozmístěny modré skříňky a několik kusů tmavě rudého nábytku z jedné sady. Zde tvořily pracovní oděv většiny mužů klasické košile a kalhoty, jen saka a vestičky jim chyběly. Všichni měli pevné boty, aby jim nečinila problémy chůze po šterku nebo písku. Oblečení žen se již tolik neshodovalo. Atmosféra tam panovala vysloveně pracovní. Podobně to vypadá i na policejních stanicích. Tam jsou také všichni plně ponořeni do práce.

V recepci, kde jsem čekala, měli pár časopisů. Všechny byly z oboru. Jmenovaly se třeba: Doly & lomy, Dobývání kamene, Beton a my nebo Asfaltový svět. Jen zběžně jsem je prolistovala a okamžitě si uvědomila, že existují témata, o nichž jsem dosud vůbec neměla potuchy. Ve stručnosti jsem se seznámila s oválnými formami, víceúčelovými příměsemi, vyztuženými teleskopickými násypkami a mobilními drtičkami betonu. Bože můj! Někdy žasnu, kam až sahá má nevědomost.

„Kinsey? Donovan Malek, těší mě,“ ozvalo se shora.

Vzhlédla jsem, odložila časopis a přijala nabízenou pravici. „Jak vám lidé říkají? Don nebo Donovan?“

„Milejší je mi ten Donovan, když dovolíte. Má žena mi sice občas řekne Done, ale to je výjimka. Jsem rád, že jste to stihla tak brzy. Pojd'te ke mně do kanceláře, tam si budeme moci v klidu promluvit.“ Donovan Malek měl světlé vlasy a byl hladce oholen. V širokém obličejí mu za brýlemi s kostěnými obroučkami zářily čokoládově

hnědé oči. Odhadovala jsem ho na metr osmdesát a na nějakých devětadevadesát kilogramů. Měl plátěné kalhoty a košili s krátkým rukávem v barvě bílé kávy. Jako člověk, který se nerad nechával svazovat pravidly a nadto často pobýval v přetopených místnostech, měl u krku povolenou kravatu a rozepnuto několik prvních knoflíčků u košile. Následovala jsem ho dozadu ke dveřím, za nimiž jsme vstoupili na dřevěný můstek, který spojoval dva spolu sousedící obrovské přívěsy. Když jsme vešli do jeho kanceláře, přivítal nás monotónní hukot klimatizace.

Přívěs, kde měl kancelář, byl rozdělen ještě na třetiny, takže měl tři jakoby samostatné místnosti. Ve všech vládl chaos. Bílé umakartové stoly a rýsovací prkna odrážely svit velmi výkonných zářivek. Na širokých pracovních pultech byly poházené technické manuály, stavební návrhy, kalkulace a výkresy. Stěny byly obestavěné četnými strohými kovovými regály, v nichž byly napěchované šanony. Zdálo se, že Donovan nemá žádnou osobní sekretářku, a tak jsem usoudila, že jeho telefonní hovory a také korespondenci musí vyřizovat jedna ze slečen, jichž jsem si všimla prve vpředu.

Usadil mne a pak sám zaujal místo ve velkém černém koženém křesle za stolem. Naklonil se k jedné z polic a vytáhl odtamtud ročenku střední školy ze Santa Teresy. Otevřel ji na stránce, kterou měl již založenou. Ročenku mi pak podal. „To je Guy, když mu bylo šestnáct. Kdoví, jak vypadá dneska?“ posteskl si. Opět se opřel a čekal, co na to řeknu.

Chlapec, kterého jsem si prohlížela, vypadal jako kdysi moji spolužáci, i když asi chodil do vyššího ročníku. Z černobílého portrétu o velikosti pět krát pět centimetrů se dalo poznat, že tehdy Guy nosil své světlé kučeravé vlasy dlouhé a že měl rovnátka. Měl totiž malinko pootevřená ústa. Dál jsem si všimla pestrobarevné květované košile. Vsadila bych nevímco, že ji měl zastrkanou do zvonových kalhot, stažených širokým koženým páskem, ačkoli ani jedno z toho na fotografii nebylo vidět. Podle mého názoru by se ročenky ze střední školy měly buď vyhazovat, nebo pálit v kamnech. Není se co divit, že býváme v dospělosti nejistí a máme nízké

sebevědomí, při představě, jací jsme byli strašáci! Poznamenala jsem: „Vypadá skoro jako já v tomhle věku. V kterém roce maturoval?“

„Nemá maturitu. Šestkrát ho k ní nepustili a nakonec stejně pohořel. Pokud vím, ani si nešel pro maturitní vysvědčení. Byl víc v pastáku než doma.“

„Tasha se mi zmínila o nějakých problémech se zákonem. Můžete mi o tom něco povědět?“

„Ale jistě; jen jestli si vzpomenu, kde začít. Pamatujete, jak se tvrdilo, že se člověk může sjet po aspirinu a coca-cole? Hned to vyzkoušel. Hrozně ho zklamalo, že to nic nedělá. To bylo, když chodil do osmé třídy. Když pominu jeho tehdejší ‚neškodné srandičky‘, docela se držel. Myslím, že vážnější přestupky začaly až na střední škole. To ho hned dvakrát předvedli kvůli držení marihuany. V drogách pak jel dlouho – zkoušel trávu, speed, různé životabudiče a taky oblbaváky. Co to vlastně bylo? Myslím, že barbituráty a prášky vůbec. LSD a halucinogeny přišly až pak. Mladí tehdy ještě tolik nejeli v heroinu a kokainu; a o cracku tehdy ještě nikdo nevěděl. Připadá mi, že to dřív nešlo tak rychle. Guy také nějakou dobu čichal lepidlo, ale stěžoval si, že se mu nelíbí, co to s ním dělá. Jó, kvalitní rauš, v tom on se vyznal,“ podotkl posměšně. „Aby měl na drogy, prodal všechno, co nebylo na řetězu. Z otcových garáží kradl auta a těžkou techniku. Asi si to dovedete představit, že?“

„Možná vám to bude připadat jako nesmyslná otázka, ale... Byl oblíbený?“

„Vlastně ano. Z té fotky toho moc nevyčtete, ale vypadal dobře. Byl sice nepolepšitelný, ale měl jisté osobní kouzlo, kterým si některé lidi dokázal získat, zejména pak dívky.“

„Čím to bylo? Snad že byl nebezpečný?“

„Ani sám si to neumím vysvětlit. Byl taková tragická figura. Jako by se pořád styděl, jako by věděl, že mu není pomoci. Měl jen jednoho kamaráda; jmenoval se Paul Trasatti.“

„Bydlí pořád ve městě?“

„Ano. Jack s ním hrává golf. I Bennet se s ním přátelí. Až s nimi

budete mluvit, můžete se jich na něho zeptat. O dalších kamarádech už nevím.“

„Vy jste spolu s Guyem nic nepodnikali?“

„Ne, protože to nešlo,“ prohlásil. „Dokonce jsem se ze všech sil snažil, aby byl mezi námi co možná největší odstup. Musel jsem si i zamykat pokoj, abych o všechno nepřišel. Sebral by to a prodal. Audio techniku nebo šperky – to bylo jedno. Něco si samozřejmě vydělal, ale spoustu nakradl. Po osmnáctce začal být ještě vynalézavější, protože potřeboval pořád víc. Otec už to nevydržel a na rovinu mu řekl, že jestli ještě jednou šlápne vedle, vykopne ho na ulici. Promiňte, ale když si na to vzpomenu, vždycky mě to rozčílí.“

„A tehdy odešel z domova?“

„Ne, jen změnil taktiku. Navenek se uklidnil, našel si práci – dělal v údržbě. Musím říct, že mu to myslelo. Byl to šikula a svým způsobem měl hlavu na svém místě. Práce tady pro něho musela být hotovým požehnáním. Vystavoval šeky na otcovo jméno, platil firemními kreditkami, rozprodával majetek společnosti. A táta, bůh mu žehnej, ten ho pořád kryl. Prosil jsem ho, aby tomu učinil přítrž, ale nějak v sobě nemohl najít sílu. A Guy si pořád dělal, co se mu líbilo, a předkládal nám jednu lež za druhou.

A víte co? Táta mu to baštil. On si přál, aby to byla pravda. Co ten se do něho namluvil. Chci říct, že to vždycky vypadalo, kdovíjak se na něho nezlobí, ale když přišlo na lámání chleba, pokaždé mu dal ‚ještě jednu šanci‘. Nedalo se to poslouchat. Dělal jsem, co jsem mohl, abych mu tyhle zadní vrátka jednou provždy zavřel, ale moc jsem toho nezmohl.“ Donovan si zaťukal na čelo. „Nejspíš to ale neměl v hlavě v pořádku. Vážně si myslím, že měl, co se morálky týče, jaksi o kolečko míň. No, ale poslední kapkou bylo – a vyšlo to najevo až dva měsíce po jeho odchodu –, když jsme zjistili, že okradl jednu starou osamělou vdovu. Připravil ji o všechny její úspory. To číše doopravdy přetekla. Otec ho sice už vyhodil, ale pořád se kvůli tomu trápil. Tehdy přestal.“

„A kde jste byl tou dobou vy? Nejspíš jste asi pracoval pro otce, že?“

„No ano. Právě jsem maturoval. Pak jsem si prodělal Vietnam a

nastoupil tady jako důlní inženýr. Kvalifikaci jsem získal na Škole důlního inženýrství v Coloradu. Můj otec je inženýr stavební. Společnost Malek Construction založil v roce 1940, kdy jsem se také narodil. Svůj první štěrkový lom koupil v roce 1943. Začínali jsme jen jako stavební firma, ale později jsme společnost rozšířili a dnes máme i vlastní zdroje materiálu. Ve skutečnosti právě na tom nejvíce vyděláváme, protože v tom směru nemáme příliš velkou konkurenci. Stavebních společností je tu sice spousta, ale žádná z nich nedisponuje vlastním materiálem, takže jsou nucené nakupovat od nás. Z nás čtyř se já jediný zapojil do rodinného podnikání. Oženil jsem se až v pětatřiceti.“

„Jestli se nepletu, vaše matka zemřela ve stejném roce, kdy Guy odešel z domova,“ chtěla jsem se ujistit.

„Přesně tak. Už tehdy deset let věděla, že má rakovinu plic. Bojovala o život jako toulavá kočka, ale nakonec jí podlehla. Podle mě ji určitě musely ještě oslabit tehdejší rodinné problémy. Otec se potom už podruhé neoženil. Podle všeho neměl to srdce. Věnoval se pak už jenom společnosti, a právě proto mě tolik překvapila jeho poslední vůle. Nevěřím, že by si snad i tehdy v pětasedesátém přál, aby Guy zdědil tak velkou část jeho majetku.“

„Třeba se ještě někde najde ta druhá závěť.“

„To by mě vážně potěšilo, ale osobně jsem prakticky převrátil dům vzhůru nohama. Ani v bezpečnostní schránce nic neměl. Vůbec nechci myslet na to, co se stane, jestli se tu Guy objeví.“

„Jak to myslíte?“

„Určitě s ním budou potíže. Za to vám ručím.“

Pokřčila jsem rameny. „Co když se změnil? Člověk může přijít k rozumu.“

Donovan se zatvářil pochybovačně. „Možné to je; občas se karta obrátí, ale většinou si to osud nepřeje. Takový už je život a nám nezbyvá než se s tím smířit.“

„Nenapadá vás, kde by mohl být?“

„Ne. A ani se mi nestává, že bych nespál celé noci a usilovně o tom přemýšlel. Upřímně řečeno mi spíš naskakuje husí kůže, když jen pomyslím na to, že by se měl vrátit domů. Je mi jasné, že podle

zákona má na svůj podíl plné právo, ale současně si myslím, že by v sobě měl konečně najít kus chlapa a dát od toho dědictví ruce pryč.“ Po těch slovech vzal Donovan nějaký papír a podal mi ho. „Tady máte jeho datum narození a rodné číslo. Celým jménem se jmenuje Guy David. Co ještě by vás mohlo zajímat?“

„Jak se jmenovala vaše matka za svobodna?“

„Pattonová. To potřebujete kvůli identifikaci?“

„Ano. Kdybych ho našla, ráda bych si nějak ověřila, jestli je to skutečně ten Guy, kterého jsem hledala.“

„Myslíte, že můžete narazit i na podvodníka? To bych neřek,“ prohlásil. „Kdo by se tak asi chtěl vydávat za zkrachovalou existenci, jako je on?“

Usmála jsem se. „Není to zase tak nemožné. Pravděpodobnost sice není vysoká, ale i takové věci se stávají. Předpokládám, že byste asi dost nerad vyplácel čtvrtinu vašeho majetku někomu úplně cizímu.“

„Tak to máte pravdu. To je mi milejší představa, že ty peníze vyplatím jemu. Bohužel to ale nezáleží na mně. Zákon je zákon,“ poznamenal. „Každopádně je to teď na vás. Ještě než byl plnoletý, hodně zlobil a hodně pil. A jak je na tom teď? Tak o tom toho vím asi stejně jako vy. Napadá vás ještě něco?“

„To by mělo prozatím stačit. Ještě si promluvíme s vašimi bratry a pak uvidím, jak jsme na tom.“ Zvedla jsem se a podala mu přes stůl ruku. „Děkuju, že jste si našel chvíli.“

Donovan pak obešel svůj stůl a vyprovodil mě ke dveřím. Nakonec jsem ještě řekla: „Tasha už určitě uveřejnila oznámení v místních novinách. Možná se mu to donese, jestli už se tak nestalo.“

„Ale jak?“

„Je možné, že je pořád v kontaktu s někým odsud.“

„No, možné to asi je, řekl bych. Nevím, co budeme dělat dál. Jestli se neukáže, asi jeho podíl na nějakou dobu uložíme na termínovaný účet. Ale pak? Kdoví. Vtip je v tom, že Tasha bude trvat na tom, aby se to uzavřelo, no... a vy asi také nepůjdete proti ní.“

„To by ani nebylo rozumné,“ prohlásila jsem. „Kromě toho, z

rozuzlení má člověk vždycky dobrý pocit.“

„To záleží na tom, z jakého úhlu pohledu se na to kouká.“

3

Cestou zpátky jsem se zastavila v kanceláři a pečlivě si zaznamenala, co všechno mi Donovan řekl. Na první pohled toho nebylo mnoho, pouhé střípky informací, ale s datem narození a rodným číslem se už dalo něco dělat. Kdyby to snad nestačilo, vždy jsem mohla podle ročenky vypátrat některé Guyovy spolužáky ze střední školy a jich se zeptat, jestli o něm po jeho odchodu z domova něco neslyšeli. Vzhledem k jeho nezkrotné povaze ho zřejmě nestačil nikdo příliš dobře poznat – nejspíš se o to ani nikdo nepokusil –, ale přesto se mezi nimi mohla najít nějaká spřízněná duše. Ihned jsem si zapsala jméno chlapce, o kterém hovořil Donovan. Paul Trasatti. Třeba mi pomůže on, říkala jsem si. Za těch posledních patnáct let totiž mohl jít Guy do sebe a bylo možné, že třeba navázal kontakt s dávnými přáteli. Často se stává, že se lidé, kteří na střední škole patří k největším odpadlíkům, po letech velmi rádi chlubí svými pozdějšími úspěchy.

Jediná logická úvaha o možném místě jeho momentálního exilu mě zavedla do San Franciska, které bylo pouhých šest hodin jízdy na sever. Letadlem se tam člověk dopravil dokonce za hodinu. Ze Santa Teresy navíc Guy odjel v době, kdy se Haight-Ashbury těšilo největší slávě. Každý hippie, který ještě neměl ze všech těch drog mozek na kaši, tam toužil žít. Byl to zkrátka největší mejdan století, finále všech podobných mejdanů, a Guy by si byl se svými deseti tisíci vysloužil pozvánku snad tesanou do kamene.

V půl čtvrté jsem za sebou zamkla kancelář a ještě se stavila ve druhém patře, abych si tam vypočetla instrukce ohledně doručení dvou zmiňovaných soudních obsílek. Pak jsem si vyzvedla auto a

vypravila se k Malekovým. Jejich dům byl na konci úzké uličky, na rozlehlém, asi patnáctiakovém pozemku, a kolem dokola obehnaný dva a půl metru vysokou zdí s několika dřevěnými branami. V tomhle městě jsem vyrostla a domnívala jsem se, že tu znám každý kout, ale tady jsem ještě nikdy nebyla. Ve třicátých letech to musela být na trhu s realitami vysloveně exkluzivní záležitost. Malekovi nejspíš odkoupili i poslední kus rovné země na míle daleko. Už zadní části jejich pozemku se musely prudce svažovat, protože přímo nade mnou se tyčily vrcholky Santa Ynez Mountains a byly velmi blízko, zdánlivě na dosah. Jen tak ze silnice jsem dokázala rozeznat jednotlivé trsy nachové šalvěže a nízké jehličnany.

Kovaná vrata, hlavní vstupní brána, byla otevřená. Projela jsem jimi a dala se po klikaté cestě, která vedla kolem opuštěného tenisového kurtu až na dlážděné parkoviště, umístěné na obdélníkovém prostranství před domem postaveném do tvaru „V“. Jak dům, tak zděná ohrada kolem pozemku byly pokryté zaprášenou omítkou v barvě terakoty, odstínem namíchaným snad z prachu cihel a okvětních lístků zavadlých růží. Na zahradě rostlo několik mohutných jehličnanů a napravo vedle domu byl poměrně hustý dubový háj, sahající kam až oko dohlédlo. Sluneční paprsky pronikaly jeho větvovím jen místy. Před vchodem do domu pokrývala zem poduška z jehličí, jež shodily borovice, které zde rostly. Říkala jsem si, že v takovém množství muselo jehličí půdu velmi okyselit. Travnatých ploch bylo na zahradě poskrovnu a ve vzduchu byla cítit prst'. Místy byly na zahradě k vidění i osamělé palmy. Napravo stálo několik menších staveb – letní domek, zahradnická kůlna a skleník – a na levé straně byla dlouhá řada garáží. Příjezdová cesta zřejmě pokračovala ještě dál, kolem celého domu. Na jedné jeho straně byl na šterkovém plácku zaparkovaný Harley-Davidson. Zahlédla jsem tam i nějaké záhonky, ale barvy květů v ponurém stínu domu téměř zanikaly. Byl div, že tam vůbec vyrostly.

Dům jako takový byl postavený ve středozezemském stylu. Všechna jeho okna měla dřevěné okenice. Strohé linie stavby pak zdobilo několik balustrád a točité schodiště, vedoucí na verandu vlevo v

prvním patře. Rámy oken a dveří byly nalakované tmavozelenou barvou, která časem lehce zešedla. Střechu pokrývaly staré hliněné tašky, na nichž se pomalu rozlézala zelenkavá houba. Z betonu lité květináče ve tvaru antických váz, které stály u vchodu, byly sice osazené nějakými trvalkami; ty nicméně uschly. Dveře do domu vypadaly, jako by přicestovaly časem z dob raných kalifornských misií. Když jsem zazvonila, z útrob domu ke mně dolehly vibrace jediného tónu, který jeho obyvatele nesmlouvavě upozorňoval na mou přítomnost.

Za okamžik se dveře otevřely a v nich se objevila běloška neurčitého věku v šedé bavlněné uniformě. Byla středně vysoká a kolem pasu dosti objemná. Ramena a prsa měla povislá, jako by veškeré své nadbytečné kilogramy systematicky kumulovala právě v pase. Otipovala jsem ji na něco málo přes čtyřicet, ale mohlo jí být i víc.

„Ano?“ Evidentně si zapomněla vytrhnout pár chloupků z obočí a také dobarvit vlasy, jejichž blond odstín nepěkně kontrastoval s šedým odrostem u kořínků. Na pohled ta žena udržovala svůj účes za pomoci nějakého dosti tupého nástroje, což mi nebylo zase tak cizí. Ofinku vzala opravdu příliš zkrátka a na čele se jí nepěkně klikatila. Napadlo mě, že těch čtyřicet dolarů za kadeřníka přece jen nebylo tolik.

Podala jsem jí vizitku. „Vy jste Myrna?“

„To jsem.“

„Já se jmenuji Kinsey Millhoneová,“ představila jsem se. „Doufám, že pan Donovan telefonoval, že se tu dnes odpoledne zastavím. Je pan Bennet doma?“

Výraz její tváře se sice nezměnil, ale přesto bylo znát, že již ví, o čem mluvím. Vypadala úplně obyčejně, jen nos měla asi o polovinu větší, než by jí slušelo. Ústa měla zabarvená zbytky tmavé rtěnky, kterou nejspíš z větší části snědla spolu s obědem nebo nechala obtisknutou na okraji hrnku s kávou. Jako novopečená příznivkyně kosmetických přípravků jsem vše rovnou hodnotila jako znalec. Jak směšné, uvědomila jsem si.

„Právě se vrátil. Řekl, že vás mám usadit do knihovny, kdybyste

tu náhodou byla dřív než on. Šla byste laskavě za mnou?“

„Ale jistě,“ odvětila jsem. Líbila se mi představa, že mám být usazena do knihovny jako zlobivé dítě.

Následovala jsem ji tedy chodbou až ke dveřím na pravé straně. Nenápadně jsem si prohlížela vše kolem a dávala si dobrý pozor, abych neměla pusu úplně dokořán. V domě bohatců se prý nemá tak nepokrytě zírat. Na podlaze tam nicméně byly tmavé parkety, sesazené do vzoru zvaného rybí kost, které vysoký lesk spojoval do jednoho celku. Strop ve vstupní hale sahal až do prvního patra, ale shora dovnitř pronikalo jen minimum světla. Na stěnách visely tapisérie zobrazující ženy s útlými pasy a obličejí, které tvarem připomínaly vejce vařené natvrdo. Kolem nich se na koních proháněli nějací páni s loveckými psy na řetězech. Na pozadí jedné z nich nesla skupinka bujarých dřevařů skoleného jelena, z jehož těla trčely šípy jako ze svatého Sebastiána. Bylo jasné, že v té době se ještě aktivisté bojující za práva zvířat nerodili.

V knihovně to vypadalo jako v nějakém pánském klubu nebo tak, jak si představuji, že to na místě, kam je ženám zapovězen přístup, asi vypadá. Na zemi bylo těsně vedle sebe poskládáno několik orientálních koberců, v základu červených. Jednu stěnu pokrývalo ořešákové obložení a u té protější se od podlahy až ke stropu tyčily police s knihami. Okna byla vysoká a úzká a jejich vitráže propouštěly dovnitř asi více chladu nežli světla. V pokoji bylo do tří skupinek rozestavěno několik křesel z již odřeného červeného kůže. Do další stěny byl zabudovaný kamenný krb s plynovým zapalováním, jehož útroby byly zčernalé, jak se v něm celá léta topilo. Místnost byla cítit spáleným dubovým dřevem a zatuchlými knihami, což vypovídalo o značné vlhkosti, která prozrazovala chybu v situování základů celého domu. Tedy, jakožto rodina, která vydělala balík stavitelstvím, si vážně mohli investice do zdejšího sídla rozmyslet. Třebaže dům v zásadě zařídili dobře, krátká přednáška od Piera Luigiho by jim rozhodně neuškodila.

I když jsem v knihovně po chvílce osaměla, do ničeho jsem nestrkala. Guy Malek byl totiž pryč už osmnáct let, a proto jsem se nedomnívala, že snad najdu kopii jízdního řádu jeho školního

autobusu nebo zásuvku plnou osobních věcí, včetně několika hustě popsaných deníčků z chlapeckých let. Nad sebou jsem zaslechla něčí kroky, praskání a vrzání prken v podlaze, jejichž zvuk se přelil z jedné strany na druhou. Obešla jsem knihovnu a vyhlédla z každého z jejích oken. Místnost měřila na délku bezmála deset metrů. Na nejvzdálenějším konci jsem se mohla pokochat pohledem na solárium na trávníku za domem. Trávy zde mnoho nerostlo a v tomto případě obklopovala zahradní jezírko v japonském stylu. Na jeho hladině jsem zahlédla několik leknínů.

Vrátila jsem se zpátky ke dveřím a slyšela, jak kdosi sestoupil po schodišti a nyní našlapuje v chodbě. Pak se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Bennet Malek. Byl o čtyři roky mladší než Donovan a měl stejně světlé vlasy. Zatímco Donovanovi propůjčovaly eleganci, Bennetovy rysy činily hrubšími. Chodil nakrátko ostříhaný, protože nechtěl, aby se mu vlasy kroutily v prstýncích, k čemuž měl evidentně předpoklady. Holení nejspíš již dávno zavrhl, protože dolní polovinu obličeje měl orámovanou plavými vousy a pod nosem mu rostl knír. Byl podsaditý a nad tučným hrudníkem se mu klenula býčí šíje. Na sobě měl džíny a modré tričko s dlouhými rukávy, nyní vykasanými nad lokty, takže bylo vidět, že má mírně chlupatá předloktí. Tasha se o něm vyjádřila jako o muži, který utápí závratné sumy peněz v nesmyslných obchodech, a tak jsem se v duchu zamýšlela nad tím, jak bych s ním asi jednala, kdybych se předem nedozvěděla o jeho obchodním antitalentu. Za těchto okolností jsem mu jeho usilovně předstírané vysoké sebevědomí bohužel věřit nemohla. Trochu se zpožděním jsem si všimla, že má v ruce sklenku s nedopitým alkoholem, nejspíš ginem nebo vodkou, který se uvnitř přeléval přes kostky ledu. Skleničku vzápětí odložil na nejbližší stůl.

Natáhl pravou ruku a nejisté sevřel tu mou. Jeho stisk se nevyznačoval přílišnou silou, ale nehodlali jsme se tu spolu přetlačovat, tak co? Konečky prstů měl ledové a také trochu vlhké. „Bennet Malek, slečno Millhoneová. Jsem rád, že vás poznávám. Don vzkazoval, že se tu objevíte. Mohu vám nabídnout něco k pití?“ Měl silný, až burácivý hlas a díval se člověku zpřímá do očí. Říkala

jsem si, že to rozhodně působí mužně.

„Díky, ale nedám si. Nechci vás zdržet víc, než je nutné. Víím, že máte spoustu práce.“

„Poměrně dost. Posad'te se,“ vybídl mne. Zdvořilost to byla předstíraná, protože jako kterýkoli jiný obchodník jednal automaticky s každým jako se zákazníkem, který se má v jeho obchodě cítit co nejlépe. Strávila jsem s tím mužem sotva půl minuty, a už jsem vůči němu pociťovala averzi.

Posadila jsem se tedy na kraj jedné z červených prosezených klubovek. Kůže, jíž byla očalouněna, byla poněkud kluzká, a tak jsem měla co dělat, abych nezapadla až dozadu, do jejích nevábných hlubin. Jako malá holka jsem často leštila skládací nábytek v našich miniaturních příbytcích. Muselo se to provádět neskutečně rychle a na tyto účely jsem používala voskovaný papír Cut-Rite. Kožené potahy zdejších křesel byly na omak úplně stejně kluzké. Abych neztratila rovnováhu, musela jsem sedět v mírném předklonu, s nohama u sebe a pevně zapřenýma o podlahu.

Bennet se usadil do křesla po mé levé ruce, které přitom podivně zavržalo. „Vy jste soukromý detektiv, že?“

„Přesně tak. Je to již několik let, co jsem si vyběhala povolení. Předtím jsem dělala policistku. A co vy? Jakou práci děláte?“

„Jsem spekulant. Hledám nadějně začínající společnosti, které mají problémy finančního rázu.“

A přivádíte je na mizinu, pomyslela jsem si. „To zní zajímavě,“ podotkla jsem nahlas.

„Člověku to dělá radost, abych tak řekl.“ Ztišil hlas, jako bychom se měli najednou bavit o něčem velmi důvěrném. „Mluvila jste už s Donem, že?“

„Ano, mluvila. Není to tak dlouho; bylo už odpoledne.“

Téměř neznatelně zakroutil hlavou. „Zmínil se vám o té ztracené poslední vůli?“

„Tasha mi o tom pověděla, když jsme spolu byly na obědě,“ informovala jsem jej. V duchu jsem uvažovala, proč nakousl právě toto téma. Otázka, zda existuje ona druhá závěť, se mě vůbec netýkala. „Vašeho bratra ale potkalo štěstí!“ podotkla jsem.

Odfkl si. „Víte, co mě přivádí k šílenství? Přesně si vzpomínám, jak táta podepsal tu druhou závěť. Vidím to před sebou, jako by to bylo dnes. Přišel k nám tehdy otcův právník a ještě dva svědci.“

„No, to je zajímavé. Pamatujete si, kdo to byl?“

„Ti svědci? Nějaké dvě ženské. Víc o nich nevím. Mám za to, že pracovaly pro toho právníka, ale to jsou jen dohady. Pokud je mi známo, otec se s nimi osobně neznal. Vím, že s ním všichni zmizeli tady v knihovně a zase vyšli až asi za půl hodiny.“

„Říkal jste to také Tashe?“

„Vykládal jsem jí, jak se tu podepisovala ta druhá závěť, ale jestli jsem se přitom zmínil o těch dvou svědcích, to tedy nevím.“

„Na vašem místě bych jí to pověřela. Možná by dokázala nějak zjistit, o koho přesně šlo. Podle toho, co jsem slyšela, existenci té druhé poslední vůle nikdo nezpochybňuje; ale byl jste vy osobně u toho, když se sepisovala? Věděl jste, kolik kdo zdědí?“

„No, přímo tady uvnitř jsem s nimi nebyl, jestli vám jde o tohle. Táta se o ní později sice párkrát zmínil, ale detailně to nerozebíral. Otázkou ovšem zůstává, kam se ta závěť poděla.“

Pokřčila jsem rameny. „Váš otec mohl klidně změnit názor. Mohl ji třeba roztrhat a vyhodit do koše.“

Bennet se neklidně zavrtěl. „To říká kdekdo, ale já tomu nevěřím. Když se nad tím člověk zamyslí, je to vážně podezřelé. No, zamyslete se nad tím! Poslední vůle se ztratí a černá ovce rodiny za pár dní zmizí ze scény jako zloděj. Otec to podepsal v březnu a Guy odešel pár dní nato.“

„Chcete mi tu tvrdit, že ji ukradl váš bratr?“

„Chci jen říct, že by to možné bylo. Vůbec by mě to nepřekvapilo. Ukradl, na co přišel.“

„Ale k čemu by mu to bylo? I kdyby ji odnesl, byla by to kopie. Originál u sebe stejně musel mít ještě právník vašeho otce. Guy navíc odešel a vůbec nemohl vědět, jestli se váš otec nesebere a nesepíše tu závěť ještě jednou. A kromě toho tu pořád byla možnost, že poslední vůli sepíše ještě potřetí. Podle toho, co mi říkal Donovan, váš otec přísný být uměl, jen to většinou nedotáhl do konce.“

Potrásal hlavou a zatvářil se blahosklonně: „To je pravda. A právě

z toho důvodu se chystám pečlivě projít všechny otcovy papíry. Nejde o to, že bychom snad chtěli Guyovi upřít nějaký ten dolar, na který by mohl mít ze zákona nárok, ale podle mě by měl dostat velký kulový. Svůj podíl už si totiž dávno vybral. Tu druhou závěť otec sepsal právě proto, aby už Guyovi nemusel dát ani pětník. Proto mu také dal do začátku tu hotovost – chtěl ho úplně vyplatit. Za ty roky jsem pak od něho na to téma slyšel spoustu nářeků. Co se jeho týkalo, bylo těch deset tisíc, co bratrovi dal, tak akorát.“

„No, ráda bych vám v tom nějak pomohla, ale opravdu tu mám na práci něco jiného. Na takové věci je tu expert Tasha. Co kdybyste si o tom promluvil s ní?“

„A co otcova dohoda s Guyem?“ přel se, jako by mě ani neslyšel. „Byla sice ústní, ale to ještě neznamená, že by snad byla neplatná, ne?“

„Poslyšte, to se obracíte na nesprávnou osobu. Já o tomhle vůbec nic nevím. Nikdo ani nemá ponětí, kde Guy je, natož aby se vědělo, jakou ústní dohodu uzavřel v den svého odchodu s vaším otcem.“

„Jeho úsměv zvadl a já viděla, jak bojuje s touhou dál se přit. Jistě, máte pravdu,“ prohlásil nakonec. „Tak co bych vám tak o Guyovi mohl říct?“

„Zůstaneme tam, kde jste sám začal. Neřekl vám náhodou Guy – ještě než odešel z domova –, co má v plánu?“

„Bohužel, Guy se mi nikdy s ničím nesvěřoval.“

Malinko jsem odbočila: „Nemohl zamířit do San Franciska? Donovan říká, že jel tehdy v drogách, a na Haightu by si asi docela užil.“

„To je samozřejmě možné. Jestli tam ale jel, nikdy mi o tom neřekl. Asi bych vás měl na něco upozornit – neměli jsme k sobě zvlášť blízko. Nechci vypadat nějak neochotně, ale co se týče informací o Guyovi, opravdu nemůžu moc sloužit.“

„Neslyšel jste ho někdy mluvit o tom, co by chtěl v životě dělat? Měl nějaké záliby?“

Bennet se trpce usmál. „Ideální práce by pro něho byla ta, kde by nemusel dělat nic. A k jeho zálibám patřily průšvihy a pak ještě strašně rád dělal druhým ze života peklo.“

„A co zaměstnání? Jaké práce dělal?“

„Nic zvláštního. Ještě než mu bylo dvacet, pracoval v pizzerii, jenže pak ho přistihli, když bral peníze z kasy. Kromě toho si nějakou dobu přivydělával prodejem po telefonu. To mu vydrželo dva dny. Pokud vím, tak do chvíle, než ho zaměstnal otec, nic kloudného nesehnal. Jo, ještě pracoval nějakou dobu na benzince. Tam měl velkou šanci někam to dotáhnout, ale propás to.“

„Jakým jezdil autem?“

„Než ujel z místa dopravní nehody a vzali mu řidičák, jezdil naším chevroletem. Po té epizodě mu otec zakázal jezdit jakýmkoli rodinným vozem.“

„Nevíte, jestli mu řidičský průkaz někdy vydali znovu?“

„Jestli ne, určitě jezdil bez něj. S něčím tak malicherným, jako jsou pravidla a zákony, si on nikdy hlavu nedělal.“

„Měl nějaké koníčky?“

„Pokud mezi to nepočítáte kouřem trávy a flákání, tak ne.“

„A co ho zajímalo? Lovil nebo rybařil? Skákal padákem?“ Plácala jsem se v tom jako ryba na suchu a marně se snažila dát naší konverzaci nějaký směr.

Bennet zakroutil hlavou. „Byl vegetarián. Říkal, že kvůli tomu, aby se on mohl najíst, nemusí ještě nic umírat. Jinak se strašně bál výšek, a tak nevěřím, že by kdy dokázal skočit z letadla, vyšplhat na nějakou horu nebo zkusit bungee-jumping.“

„Aspoň to můžeme vyloučit,“ prohlásila jsem. „Měl nějaké zdravotní problémy?“

„Zdravotní problémy? To jako co?“

„Nevím. Jen se tu snažím zjistit něco, co by mě někam nasměrovalo, co by mě k němu zavedlo. Nebyl třeba diabetik? Neměl nějakou alergii nebo chronickou chorobu?“

„Aha. Už chápu, co jste tím myslela. Ne. Pokud já vím, s jeho zdravím bylo všechno v pořádku – tedy na člověka, co chlastá jako duha a fetuje, co se do něj vejde.“

„Donovan říkal, že tu měl kamaráda. Někákeho Paula, myslím.“

„Vy asi myslíte Paula Trasattiho. Jestli chcete, můžu vám dát jeho telefon. Pořád žije tady ve městě.“

„To budu ráda.“

Telefonní číslo mi nadiktoval z paměti a já si je zapsala do kroužkového bločku, který stále nosím u sebe.

V duchu jsem uvažovala, na co důležitého jsem se zapomněla zeptat. „Nevyhybal se vojně? Neúčastnil se třeba protestů proti Vietnamu?“

„Vojně se vyhybat nemusel, protože o něho vojáci vůbec neměli zájem. Měl ploché nohy. Klikař! Politika ho nezajímala. Co já vím, tak ani nikdy nešel k volbám.“

„A co náboženství? Necvičil třeba jógu? Neprováděl meditaci? Nezpíval mantry, nechodil po žhavých uhlících, nebo tak něco?“ Bylo to, jako bych mu trhala zuby.

Opět jen zakroutil hlavou. „Nic takového.“

„A co bankovní účty?“

„Nic. Tedy aspoň tehdy neměl ani jeden.“

„Vlastnil nějaké akcie nebo dluhopisy?“

Bennet bůhví pokolikáté zakroutil hlavou. Nejspíš se musel královsky bavit mou vytrvalostí. Mně osobně to ovšem drásalo nervy. „O něco se zajímat musel,“ prohlásila jsem.

„Byl to zkrátka a dobře mizera, nic víc. Pro nikoho nikdy ani nehnul prstem. Jen pro sebe! Typický příklad narcisismu. Holky na něho ale letěly. To je vám asi jasné.“

„Poslyšte, Bennete, chápu, že ho nemáte rád, ale já se bez podobných informací nikam nedostanu. Přece vám na něm někdy muselo záležet.“

„Ale jistě,“ doznal neurčitě a uhnul pohledem. „Ale to bylo dřív, než nám všem začal tak pít krev. Kromě toho je už roky kdoví kde. Myslím, že svým způsobem mám smysl pro rodinu, ale je to těžké, když je takovou dobu pryč.“

„A od té doby, co odešel, jste o něm neslyšeli?“

Zase mi pohlédl do očí. „Můžu mluvit jenom za sebe. Mně například nikdy nenapsal ani nezavolal. Jestli ale s někým z rodiny udržoval kontakt, nedoneslo se mi to. Třeba bude něco vědět Paul.“

„Čím ten se živí?“

„Obchoduje s bibliofiliemi. Skupuje rukopisy, dopisy, autorské

tisky a podobné věci.“ Pak zase ztichl, trochu se usmál a mně bylo jasné, že mi sám od sebe neřekne víc, než na co se přímo nezeptám.

Nikam to nevedlo, a proto byl čas to celé ukončit. „A co Jack? Mohl se Guy s něčím svěřit jemu?“

„Můžete se ho na to zeptat osobně. Je tady,“ odvětil a rukou ukázal na jedno z oken. Podívala jsem se tím směrem a zahlédla ho, jak kráčí po trávníku vzadu za domem a míří k úbočí nalevo. Na zadní část zahrady dopadalo právě tolik světla, aby se sotva udržela při životě střapatá a nesourodá tráva, která byla v tomto ročním období jako troud. Jack nesl v podpaží několik golfových holí, v jedné ruce kbelík a v druhé síťku nataženou na modrý rám.

Když jsme s Bennetem posléze Jacka vyhledali a já byla představena, právě používal speciální hůl s klínovitou hlavou a byl v půlce cvičné sady odpalů, jež mířily na síť, kterou Jack postavil asi dvacet metrů daleko. Bennet nás pak opustil a já se nakrátko stala divákem pozorujícím Jackovy sekané údery. Pokaždé když švihl holí, jsem zaslechla tichý zvuk, jak hůl překonala odpor vzduchu. Jeho činnost se vyznačovala naprostou přesností; vždy jen švihnutí a už se míček zhoupl v síťce. Občas sice skončil na palouku v blízkosti cvičné branky, nicméně se to stávalo zřídka. Jack většinou svůj cíl zasáhl.

Na hlavě měl kšiltovku s nápisem PEBBLE BEACH. Vlasy měl světle hnědé. Všimla jsem si toho, protože mu vzadu z čepice vyčuhovaly, v místě, kde se stahovala suchým zipem. Na sobě měl dále plátěné kalhoty a golfařské tričko, vpředu s emblémem klubu St. Andrew's. Byl štíhlejší než jeho dva bratři a opálený na rukou a v obličeji. Neuniklo mi, že jakmile míček nabere svou dráhu, Jack si ji pečlivě proměřuje. Nakonec prohlásil: „Nerad bych vypadal jako nezdvořák, ale bohužel mě za chvíli čeká turnaj.“

Něco jsem v rychlosti zamumlala, protože jsem ho nechtěla rušit.

A přišlo další zasvištění, po něm další úder. „Tak vás najali, abyste našla Guye,“ poznamenal, když míček dopadl na zem.

Něco si pro sebe zamručel a zaujal požadovaný postoj. „Jak jste daleko?“

Sotva znatelně jsem se usmála. „Zatím mám jen jeho datum

narození a rodné číslo.“

„Proč vás Donovan poslal, abyste si se mnou promluvila?“

„A proč bych si s vámi neměla promluvit?“

V tu chvíli na má slova nereagoval. Jen se sebral, došel k modré brance, sehnul se a začal sbírat míčky do plastového kbelíku. Pak se zase vrátil ke mně a zahájil novou sérii. Každý jeho švih měl naprosto stejnou sekvenci – úder, zasvištění a míček houpající se v síťce. Připravil si další. Opět následoval úder a po něm zasvištění a po něm se pohnula síťka. Při jedné ráně téměř nepostřehnutelně zakroutil hlavou a se zpožděním mi přece jen odpověděl. „Donovan si myslí, že se na nic moc nehodím. Je tělem i duší puritán. Od něho člověk neslyší než o práci, o práci a zase jenom o práci. Musí se zkrátka makat – s chutí do toho a půl je hotovo; to je jeho heslo. Vážně uvažovat o golfu, pokud člověku nevynese ročně víc než milion dolarů, může podle jeho názoru jen cvok.“ Pak se zarazil a pohlédl na mě. Zlehka se přitom opřel o golfovou hůl, jako by snad byla vycházková. „Vůbec mě nenapadá, kam mohl Guy jít. Chtěla jste se zeptat na tohle, ne? Právě jsem končil školu ve Wake Forest, takže jsem o všem slyšel jen po telefonu. Sám táta mi zavolał, že už to nevydržel a že prý vyhodil Gueye z domova. Říkal, že se kvůli něčemu pohádali a on pak odešel.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Když měla matka pohřeb. To bylo v lednu. Pak jsem přijel domů na jarní prázdniny a to už byl tři dny v trapu. Doufal jsem, že se na to časem zapomene, ale mýlil jsem se. Po maturitě, kterou jsem dělal v červnu, jsem se vrátil domů; a už se o tom vůbec nemluvalo. Ne že bychom to měli snad přímo zakázané, ale prostě jsme to nedělali. Myslím, že jsme jen nechtěli zbytečně rozčilovat tátu.“

„A to jste pak o Guyovi vůbec neslyšel? To za ty roky ani nezavolał, ani třeba neposlał pohled?“

Jack zakroutil hlavou.

„A nebylo vám to divné?“

„Ale jistě. Obdivoval jsem ho. Byl to rebel, vážně osobnost. Já sám jsem školu vysloveně nenáviděl a bylo mi z toho často nanic. Kolikrát jsem sotva prolezl. Zajímal mě totiž jen golf a vůbec jsem

nechápal, k čemu mi bude nějaká vysoká. Ze všeho nejradši bych byl tehdy odešel z domova s ním, kdyby mi ovšem řekl, že se k tomu chystá. Co ještě chcete slyšet? Že nikdy nezavolał? Že nikdy ani nenapsal? Že mi nikdy nedal ani mrknutím oka najevo, že je můj brácha? Jo, život je na draka!“

„A to se s ním za ta léta nesetkal ani nikdo mimo okruh vašich příbuzných?“

„Vy myslíte, jestli si občas nevyrazil se starými kamarády? Tak to jste úplně vedle.“

„Říkáte, že byste o tom musel vědět?“

„Proč myslíte? Vždyť o nic nejde! Takové věci se děly, co svět světem stojí. Kolikrát se někdo sebral a nikdo o něm už nikdy neslyšel. Neexistuje přece žádný zákon, který by člověku prikazoval udržovat kontakt s jistými lidmi jen proto, že jsou to jeho příbuzní.“

„No, to je pravda,“ připustila jsem a vzpomněla si, jak se sama, seč mohu, vyhýbám svému příbuzenstvu. „A nevíte o někom dalším, kdo by tu mohl pomoci? Neměl třeba nějakou přítelkyni?“

Jack vykouzlił zvláštní úsměv. „Guy byl ten typ, před kterým matky svoje dcery varovaly a zamykaly doma.“

„Donovan se mi už zmiňoval, že Guy ženy přitahoval, ale stejně mi to pořád není jasné. Co na něm viděly?“

„Nebyly to ženy. Byly to dívky. Když je vám sedmnáct, má právě takový románec svoje kouzlo.“

Rychle jsem se nad tím zamyslela a usoudila, že jsem se opět dostala do slepé uličky. „Tak jo. Kdybyste si ale na něco vzpomněl, ozvete se mi, že?“ Z kabelky jsem vyloвила vizitku a podala mu ji.

„Jack si přečetl mé jméno. Jak se to vyslovuje?“

„Millhounová,“ odvětila jsem, „s přízvukem na první slabice. Jinak se to rýmuje se slovem okoun.“

Přikývl. „Už je mi to jasné. Nejspíš se vám neozvu, ale můžete si říkat, že za pokus to rozhodně stálo,“ usmál se. „Donovan si to určitě nechal pro sebe; na to je moc korektní,“ pokračoval tiše, „ale všichni tady doufáme, že Guye nenajdete. Nejradši bychom totiž zažádali, aby byl prohlášen za mrtvého a aby se jeho podíl rozdělil mezi nás tři.“

„Ach tak, proto tohle ‚opatrné‘ pátrání, že? A vzkážete Donovanovi, že se mu za den, za dva ozvu,“ prohlásila jsem nakonec.

Zamířila jsem pak přes trávník zpátky k domu. To je ale rodina, žasla jsem. Za sebou jsem slyšela, jak Jackovy úderý překonávají odpor vzduchu a jak jeho hůl trefuje jeden míček za druhým, a v duchu jsem zauvažovala, jestli mám ještě zaklepat na dveře a zeptat se hospodyně, zda je doma Donovanova manželka Christie. Vzhledem k tomu, že to byla Tashina bývalá spolužačka, doufala jsem, že bude alespoň příjemná. Na druhou stranu však v době Guyova zmizení za Donovana ještě nebyla vdaná, a tak jsem nepředpokládala, že by mi mohla případ něčím objasnit. Ach jo... kam jsem se to dostala?

Nastoupila jsem do auta, otočila klíčkem v zapalování a zařadila jedničku. Pomalu jsem vyjela po příjezdové cestě až k ulici. U hlavní brány jsem přeřadila na neutrál a nechala motor chvilku běžet naprázdno. Mezitím jsem zvažovala své možnosti. Z toho, co jsem se až dosud dozvěděla, jsem vyvodila, že Guy Malek neměl žádný majetek. Proto jsem nemohla spoléhat, že snad na úřad v Santa Terese podal nějaké majetkové přiznání. Z vyprávění jeho bratrů navíc vyplynulo, že si ani nikdy nepronařoval žádný byt. A tak bych jen marně hledala jeho bývalého domácího, aby mi o něm něco řekl, marně bych se také vyptávala ve vodárnách, plynárnách či telekomunikačních společnostech, kam mu dnes posílají upomínky. V každém případě, málokterá z podobných institucí schraňuje osmnáct let staré informace. A co jinak? Když odcházel ze Santa Teresy, neměl ani práci, ani hustě popsaný zápočtový list, a tak bych na pracovním úřadu nebo snad na úřadu sociálním jen ztrácela čas. K volbám nechodil, auto ani zbraň nevlastnil a ani nerybařil, což znamenalo, že na jeho jméno nevystavili příliš mnoho povolenek, průkazek a podobných dokladů. Předpokládala jsem, že by v současné době už zase mohl vlastnit automobil a možná i ten řidičský průkaz. S přihlédnutím k jeho mladickým hříchům, přesněji řečeno trestné činnosti, jsem ho sice mohla vypátrat na základě údajů v trestním rejstříku, nicméně osobně k těmto informacím nemám

přístup a na někoho, kdo by mi je dokázal přes síť obstarat, jsem si bohužel nedokázala vzpomenout. Ovšem právník s příslušným povolením měl přístup do mnoha zajímavých databází. O tom jsem si já, jako soukromé očko, mohla leda nechat zdát.

Zařadila jsem tedy opět jedničku, dala se doleva a zamířila na dopravní inspektorát. Cítila jsem se poněkud trapně, protože už končily úřední hodiny a všude kmitaly uklízečky. Vyplnila jsem žádost o ověření záznamu. Dopravní inspektorát sice nemá o pohybu lidí právě aktuální informace, ale kdykoli někomu vrátí zabavený řidičský nebo technický průkaz, zaznamenají si do počítače jeho adresu. Jestliže Guy Malek žil v jiném státě, byly by všechny informace, kdyby se vůbec nějaké objevily, samozřejmě k ničemu. V dané chvíli se mi to přesto jevilo jako nejrychlejší způsob, jak si o případu udělat alespoň nějaký obrázek. Vzhledem k tomu, že jsem neznala číslo Guyova řidičského průkazu, popadla jsem jakýsi víceúčelový formulář a vypsala do něho jeho celé jméno a také datum narození. Díky vymoženosti zvané automatizované zpracování dat jsem tak mohla doufat, že když v kartotéce nenajdou přímo jeho, budou moci zadat vyhledávání pouze podle příjmení nebo křestního jména nebo jen data narození. Po návratu do své kanceláře jsem zamýšlela zalepit formulář do obálky a poslat do Sacramento. Při troše štěstí jsem z nich mohla vypáčit adresu, na kterou mu posílají poštu.

Tedy, na dopravním inspektorátu bylo vcelku liduprázdno, a tak jsem zkusila požádat nějakou úřednici, aby nechala vyhledat jeho jméno u sebe v počítači.

Obrátila se a upřela na mě pronikavý pohled. „Zbláznila jste se? Kvůli něčemu takovému bych mohla přijít o místo!“ vyjekla. Pak otočila monitor, abych na něj neviděla.

„Jsem soukromá vyšetřovatelka,“ ozřejmila jsem jí důvod své žádosti.

„Co se mě týče, mohla byste bejt klidně třeba papež. Jen si pěkně počkejte, až vám odpovědí ze Sacramento. Ode mě rozhodně nic neuslyšíte.“

„Jen jsem to zkusila,“ podotkla jsem. Pokusila jsem se o

shovívavý úsměv, leč marně.

„Když na to máte nervy,“ prohlásila ještě. Pak už se zase odvrátila, nevěřicně zakroutila hlavou a začala si sklízet věci ze stolu. Tolik k mé schopnosti někoho přesvědčovat.

4

Vrátila jsem se do kanceláře, nadepsala obálku a nalepila na formulář příslušný kolek. Obálku jsem nakonec zalepila a opatřila známkou. Skončila v naší interní schránce s poštou na odeslání. Za okamžik jsem již vytáčela číslo Darcy Pascoeové, která pracovala zároveň jako recepční a jako sekretářka kalifornské pojišťovny Fidelity. Chvilku jsme jen tak klábosily o starých dobrých časech, až jsme se zapovídaly. Nakonec jsem ji požádala o totéž jako před chvilkou úřednici na dopravním inspektorátu. Všechny pojišťovny totiž mají přístup k záznamům dopravní policie. Darcy sice přímo neměla oprávnění podobné informace zjišťovat, ale některá pravidla dovedla šikovně obcházet. Uklidňovala jsem ji: „Spokojím se jen s adresou, kam si nechá posílat poštu.“

„A dokdy to chceš vědět?“

„To nevím. Co kdyby ses na to mrkla hned zítra ráno?“

„Snad to půjde, ale mám to u tebe. Jak že se ten člověk jmenuje?“

Když jsem přišla domů, svítilo se tam, ale Dietz byl pořád ještě někde venku. Jen si přinesl kufr, který stál nyní vedle pohovky v obývací. Rychlá obhlídka šatníku mi navíc přinesla zjištění, že si ke mně nastěhoval též pouzdro na oblek, nejspíš i s oblekem. Na rezervoáru toalety v koupelně v přízemí pak trůnila jeho toaletní taštička. Vonělo to tam mýdlem a na věšáku visel ještě vlhký ručník. Přešla jsem do kuchyně a pustila si rádio. Elvis právě zpíval závěrečný refrén písničky *Can't Help Falling In Love*.

„Zač mě trestáš?“ prohlásila jsem zničeně a zase tu věc vypnula. Po točitých schodech jsem vyšla do horního patra, skopla z nohou

reeboky a natáhla se na postel. Zadívala jsem se ven, na oblohu. Bylo již po páté a tma se pomalu snášela a halila okolní svět jako šedá vlněná příkrývka, nekonečná a depresivní. I když jsem měla v ložnici střešní okno z plexiskla, na hvězdy jsem se těšit nemohla, jelikož bylo zataženo. Byla jsem unavená a hladová a podivně rozladěná. Život v osamění může člověku pěkně zamotat hlavu. Na jednu stranu totiž toužíte po obyčejné lidské společnosti, po někom, s kým byste si mohli popovídat o svém dni, s kým byste mohli oslavovat zvýšení platu nebo snížení daní, po někom, kdo by se o vás staral, kdyby vás skolila chřipka. Na druhou stranu si ale tak nějak zvyknete být sám (řečeno jinými slovy, mít všechno po svém) a pak už se jen nestačíte divit, jak jste si kdysi mohli komplikovat život něčím, jako je vztah dvou lidí. Ten druhý člověk má totiž vždycky své zaručeně správné názory, zvyky, způsoby a zlozvyky, podezřelý hudební vkus, a už vůbec nemluvím o náladách, chutích, zálibách a koníčcích, alergiích, citových vazbách a přístupu k životu, které se absolutně neshodují s těmi jedinými správnými, tedy vašimi. Ne že bych v tomto ohledu nějak vážně uvažovala o Dietzovi, ale za tu krátkou chvíli jsem stačila postřehnout několik drobností, o které byl můj byt jeho vinou jiný. A vůbec nešlo o to, že by byl dotěrný, protivný nebo nepořádný. Byl zkrátka tam a právě jeho přítomnost mě tak rozčilovala. Ale kam jsem tím směřovala? Nikam, rychle jsem si odpověděla. Než bych si na něho zvykla, určitě by zase vzal dráhu. Proč se tedy namáhat, když neměl zůstat nastálo? V tomto směru nepovažuji flexibilitu za nějakou okouzlující vlastnost.

Tu jsem zaslechla šramot klíče v zámku a také si uvědomila, že jsem musela na chvíli usnout. Posadila jsem se a promnula si oči. O patro níž Dietz rozsvěcel další světla a šustil nějakým papírem. Vstala jsem, přistoupila k zábradlí schodiště a podívala se na něho dolů. Opět pustil rádio. Zacpala jsem si uši, abych nemusela dál poslouchat Elvisovy srdceryvné zpěvy o lásce. Koho to zajímá? Dietz byl naštěstí velkým příznivcem country, a tak jsem potajmu doufala, že přeladí na nějakou jinou stanici, kde budou hrát něco víc od podlahy a míň k věci. Vycítil, že tam jsem, a otočil se na mě. „Paráda, že jsi doma! Neviděl jsem venku tvoje auto,“ podotkl.

„Nakoupil jsem něco k jídlu. Pomůžeš mi to uklidit?“

„Za chvíli jsem dole.“ Zaběhla jsem do koupelny, v rychlosti si pročísla vlasy, vyčistila zuby a zavřela za sebou. Málem jsem zapoměla, jak šikovná dovede být Dietz hospodyňka. Když jsem na něho myslela, většinou jsem před sebou totiž vídala obrázek experta na osobní bezpečnost.

Sešla jsem dolů po schodech, na nohou jen ponožky. „Jak jsi zjistil, co tu chybí?“

„Podíval jsem se. A jaké překvapení! Poličky v kredenci byly úplně prázdné.“ Otevřel chladničku a uložil do ní vejíčka, slaninu, máslo, nějaké masové konzervy a další nezdravé potraviny s vysokým obsahem cholesterolu. Na lince vedle stál karton šesti piv, dvě láhve chardonnaye, to nejlepší burákové máslo, několik konzerv a dalších potravin, včetně bochníku chleba. Dokonce nezapomněl koupit ani ubrousky, toaletní papír a nějaký čisticí prostředek. Všechny konzervy jsem uložila do spíže a vypnula to zatracené rádio. Pokud to Dietzovi došlo, nic neřekl.

Pak ke mně přes rameno utrousil: „Tak jak to šlo?“

Zamyslela jsem se. „Dobře. Sice jsem se ani o píd' nepohnula, ale nějak člověk začít musí.“

„A co podnikneš dál?“

„Darcy mi projde záznamy dopravní policie. Pracuje u stejné pojišťovny, kde jsem nějaký čas byla zaměstnaná i já. Slíbila, že se mi na to podívá hned zítra ráno. Pak se uvidí. Sítě jsem sice rozhodila i jinde, ale ona je moje největší naděje.“

„Ty už pro tu pojišťovnu nepracuješ?“

„Ne. Poslali mě ke všem čertům, protože jsem si dovolila totéž vůči panu šéfovi. Ted' mám v pronájmu místnost u jedné advokátní kanceláře. Je to tak mnohem lepší.“

Chvilku na něm bylo vidět, že zvažuje další otázku, ale pak nejspíš usoudil, že mlčeti zlato.

Změnil téma. „Myslíš, že se necháš přemluvit k večeři v restauraci?“

„A jak si to představuješ?“

„Abychom nemuseli chodit nikam daleko a aby tam po mně

nechtěli oblek.“

Chvilku jsem si ho prohlížela a vůbec se mi nechtělo spolupracovat. To bylo zvláštní. „Jak se má tvůj starý kamarád?“

Dietz potlačil úsměv. „Dobře. Tak tohle tě tolik trápí?“

„Ne. Ani sama nevím. Myslím, že mám už delší dobu depresi a teď jsem si to teprve všechno uvědomila. Navíc jsem na nervy z práce. Tu zakázku mi totiž dohodila moje sestřenice Tasha, a tak si říkám, jestli jsem ji vůbec měla přijímat.“

„Sestřenice? To je mi novinka! Kde ta se vzala?“

„Pane bože, ty jsi mimo!“

„Vem si sako a jdem! Můžeš mi to všechno povědět u jídla a zasvětit mě.“

Vydali jsme se k restauraci na vlnolam a cestou kolem tří velkých bloků domů jsme prakticky nepromluvili. Večer byl mrazivý a světla přístavu zářila do noci jako zapomenuté vánoční svíčky. Přes tiché hučení příboje jsem slyšela šplouchání bójký, které se mísilo s pleskáním vln dopadajících na boky plachetnic kotvících v přístavišti. Na mnoha lodích se svítilo a občas ke mně dolehl i šum hlasů lidí, kteří se právě bavili na jejich palubách. To mi připomnělo dětství strávené na parkovištích přívěsů, což byla podivná místa propletená uzounkými uličkami, nebudící na pohled příliš důvěru. Dietz byl rychlý chodec. Šel vedle mě s hlavou skloněnou a s rukama v kapsách a hlasitě klapal podpatky svých vysokých bot. Snažila jsem se udržet s ním tempo a v duchu vzpomínala, co všechno o něm vím.

Zažil si nezvyklé dětství. Tvrdil o sobě, že se narodil v obytném voze někde na půli cesty z Detroitu. Jeho matka měla v tu chvíli pochopitelně plnou hlavu jiných starostí a otec byl údajně příliš nedočkavý, než aby sháněl pohotovost. Jinak to byl rváč. Živil se prací na ropných plošinách a svou rodinu tahal od města k městu, podle momentální nálady. Tehdy s nimi cestovala ještě Robertova babička, maminka jeho matky. Obytný vůz – mohla to být dodávka, přívěs nebo menší vyřazený autobus – koupili samozřejmě v bazaru a doufali, že ho v případě úplného finančního krachu ještě prodají, aby měli na jídlo. Vzdělání si Dietz opatřil prostřednictvím několika

starých učebnic, které louskal, zatímco jeho matka s babičkou pily jedno pivo za druhým a vyhazovaly z jedoucího vozu prázdné plechovky. Nesnášel oficiální školy a právě to jsme měli společné. Navíc neměl naprosto žádnou zkušenost se státními a jinými institucemi, a tak byl v tomto směru dosti nepoddajný. Nijak zvlášť se zákonům neprotivil, pouze je ignoroval. Vycházel z předpokladu, že pro něho prostě neplatí. Toho rebela v něm jsem měla ráda. Já byla na stejném místě opatrná. Mé heslo znělo: Opatrnost matka moudrostí. On byl jedním slovem anarchist.

V restauraci U zbloudilého parníku nebylo k hnutí. Byla to taková přetopená špeluňka s vchodem na konci úzkého dřevěného schodiště. S vybavením a výzdobou si tam sice hlavu nelámali – člověka by ani nenapadlo, že je v přístavu –, ale dokázali si přilákat klientelu svou výtečnou kuchyní. Připravovali totiž čerstvé ústřice, smažené garnáty, speciální rybí guláš se zeleninou a nadto ještě pekli vlastní chléb. Hned u dveří byl umístěný bar s nabídkou nejrozumnějších lihovin, ale většina zdejších hostů stejně dávala přednost čepovanému pivu. Vzduch uvnitř byl cítit cigaretovým kouřem a chmelem. Občas se o slovo přihlásil místní jukebox, sem tam k nám dolehly střípky veselého hovoru. Avšak celek se dal vystihnout pouze dvěma slovy – šílený hluk. Dietz se rozhlédl kolem, kde se usadíme, a pak vešel do postranních dveří. Na terase za nimi pro nás našel krásný stůl s výhledem na přístav. Tady venku byl klid a mrazivý vzduch byl pravým opakem výkonu radiátorů zabudovaných do stěn uvnitř. Bylo zde také o poznání více cítit moře. Zhluboka jsem se nadechla a nasála jej do plic jako éter. To mělo týž zklidňující účinek a já cítila, jak se uvolňuji.

„Dáš si trochu chardonnaye?“ zeptal se.

„Moc ráda.“

Vypravil se zpátky k baru, zatímco já zůstala sedět u stolu. Když objednával pití, nahlížela jsem oknem dovnitř. Jak čekal, až ho obslouží, těkal očima po místnosti. Pak přistoupil k jukeboxu a začal pročitat místní hudební nabídku. Dietz byl typ člověka, kterého často můžete vidět, jak si poklepává prsty o stůl nebo přechází z místa na místo – zkrátka zosobnění pod povrchem doutnající energie, jež sem

tam vytryskne na povrch. Jen zřídka kdy jsem ho například viděla začteného do knihy. Nevydržel totiž dlouho sedět. Když už se ale začetl, byl jako u vytržení, úplně mimo sebe, a knížku musel dočíst na jeden zátah. Kromě toho byl soutěživý, měl rád zbraně, přístroje a nástroje všeho druhu. Potrpěl si na lezení po skalách a jeho životní filozofie vycházela z otázky: Kvůli čemu se šetřit? Má životní filozofie pro změnu vycházela z teze, že hlavou zeď neprorazíš.

Pak se zase vrátil k baru a zalovil v kapse ve snaze najít drobné. Barman mezitím postavil na pult před něj půllitr piva a sklenku vína. Dietz mu podal několik bankovek a pak už zase stál u našeho stolu, kam s sebou přinesl kouřový odér, ten podivně mužný parfém. Jen prohlásil: „Tady je ale pomalá obsluha! Doufám, že tu aspoň dobře vaří.“ Zlehka jsme si přitukli a napili se, i když jsem vůbec netušila, nač si vlastně připijíme.

Rozevřela jsem si před sebou desky s jídelním lístkem a očima přelétla nabídku. Ve skutečnosti jsem ani neměla hlad. Odhadovala jsem, že by mě mohl plně zasytit jen salát nebo polévka. Takhle pozdě večer se obvykle příliš nekrmím.

„Volal jsem klukům,“ oznámil mi.

„A jak se mají?“ zeptala jsem se. Jeho dva syny jsem sice v životě neviděla, ale když o nich Dietz mluvil, bylo vidět, že je má moc rád.

„Báječně. Vůbec jsou báječní,“ podotkl. „Nickovi bude čtrnáctého jednadvacet. Je v Santa Cruz, v posledním ročníku, ale změnil si studijní obor, takže tam zůstane asi ještě jeden rok. Grahamovi je devatenáct a je na stejné škole, ve druhém ročníku. S několika dalšími studenty si teď pronajali byt. Ti si to ale umějí zařídit! Ve škole se jim docela líbí a nejspíš jim nechybí ani motivace. Nejsou holt po mně! Naomi je také bezvadně vychovala, a to jsem jí s tím ani moc nepomáhal. Samozřejmě jsem vždycky platil alimenty, ale moc času jsem u nich nepobyl. Nemám z toho nejlepší pocit, ale znáš mě. Jsem tulák. Nemůžu si pomoci. Nikdy bych se nedokázal usadit, koupit si dům a od devíti do pěti chodit do práce. Vůbec bych si s takovým životem nevěděl rady.“

„A co Naomi?“

„Je v San Francisku. Právě dělá závěrečné zkoušky z práva.

Zaplatil jsem jí kurz. To mi ještě jde. Všechnu tu tvrdou práci ale zvládla úplně sama. Kluci říkali, že si prý bude brát nějakého advokáta, se kterým se tam seznámila.“

„To se má.“

„A co ty? Co máš v plánu?“

„Nic moc. Většinou jen práci. Ani si nevybírám dovolenou, takže jsem nikde nebyla, pokud to nějak nesouviselo s případem. Jsem zkrátka jako včelička.“

„Měla by ses naučit odpočívat.“

„Je toho hodně, co bych se ještě měla naučit.“

Tu k nám přistoupila servírka, která právě obsloužila hosty u rohového stolu kousek od nás. „Už jste si vybrali?“ Mohlo jí být něco přes dvacet, měla blond vlasy medového odstínu ostříhané na kluka a v puse rovnátka. V černých šortkách a vestičce vypadala, jako by si snad myslela, že je srpen, a ne osmého ledna.

„Ještě chvíli,“ požádal ji Dietz.

A pak jsme si pro začátek dali dohromady velkou mísu na páře připravených slávek v tomatové omáčce. Dietz si jako druhý chod vybral krvavý biftek a já císařský salát. Začali jsme to do sebe házet, jako by nám to měl někdo sníst. Stejný přístup jsme mívali i k milování; jako bychom spolu závodili, kdo bude první.

„Co ta tvá deprese?“ spustil, jakmile odsunul vyjedený talíř.

Následovalo odmítavé gesto. „Zapomeň na to. Nechci tu sedět a litovat se – to nesnáším.“

„Jen povídej. Máš to dovolené.“

„Já vím, že to mám dovolené, ale k čemu mi to bude?“ odporovala jsem. „Vždyť ani nemůžu říct, co za to může. Nejspíš mi klesla hladinu serotoninu.“

„To nepochybuj; ale co dalšího se ti stalo?“

„Nic, co bych neznala. Víš, občas mívám dny, kdy se sama sebe ptám, co tady na té planetě vlastně děláme. To si pak třeba přečtu noviny a jsem úplně zoufalá. Všude vidíš jen násilí, hrozné nevyléčitelné choroby. A člověk přitom musí dokolečka poslouchat řeči politiků, kteří jsou ochotni napovídat nám cokoli, jen abychom je šli volit. Připočti si k tomu ozónovou díru a kácení deštných

pralesů, a máš to! A co s tímhle vším jako mám dělat? Já vím, že tu nejsem od toho, abych řešila takové světoborné problémy, ale strašně si přeju najít za tím vším nějaký skrytý řád.“

„Tak hodně štěstí!“

„Jo, to budu potřebovat. Ale stejně; mám pořád tolik otázek! Většinou беру život jako samozřejmost; zkrátka jen dělám, co dělat mám, a ono to na pohled vcelku dává smysl, ale pak se něco stane a já najednou nechápu, jakou v tom všem vlastně mám roli. Najednou nevím, kam patřím. Uznávám, že to zní divně, ale je to tak.“

„A kde bereš jistotu, že na ty tvé otázky existují odpovědi?“ zeptal se. „Žiješ, jak nejlíp umíš.“

„I když dělám takové hlouposti?“ podotkla jsem nedůvěřivě.

„Každý líc má i svůj rub,“ usmál se. „Co práce? Čeho se tady v tom případě děšíš?“

„Vždycky jsem čekala na pořádný případ, a teď mám pocit, že to pokazím. To mi nahání hrůzu. Mám zkrátka trému.“

„A odkud je ta tvoje sestřenice? Myslel jsem, že nemáš žádnou rodinu.“

„Ne, že bych si to nepřála,“ poznamenala jsem. „Jenže se ukázalo, že mám v Lompoku hromadu sestřenic. Radši bych s nimi neměla nic společného, ale ony se pořád tolik snaží. Už jsem moc stará na to, abych se s někým začala takhle ‚bratříčkovat‘.“

„Co to povídáš?“ oponoval mi něžně, ale hned toho nechal být.

Pak se zase objevila servírka. Kávu a zákusek jsme odmítli. Dietz požádal o zaplacení. Z jakési zadní kapsičky proto velmi pohotově vylovila náš účet a bleskově sečetla zaznamenané položky. Měla šmrnc, to se muselo nechat, protože na černé punčochy si může jasně žluté ponožky navléknout jen skutečný někdo. Vzápětí položila účtenku popsanou stranou na stůl, jen o malinko blíž k Dietzovi než ke mně. Zřejmě to udělala pro jistotu. Co kdybychom byli jeden z těch párů, kde si muž a žena jaksi vyměnili úlohy.

Pak prohlásila: „Přijdu si pro to, až budete chtít.“ Odkráčela, aby nějakým lidem donesla kečup. Musela mít snad ptačí metabolismus, protože jí ani nenaskakovala husí kůže.

Dietz účtenku přelétl rychlým pohledem a v mžiku byl hotov s

kontrolním součtem. Trochu se uklonil stranou, aby vylovil z kapsy peněženku a z ní několik bankovek, které zasunul pod svůj talíř. „Mužem jít?“

„Jestli ty můžeš?“

Cesta domů nám trvala poměrně dlouho. Potmě se nám spolu nejspíš mluvilo snáz. Bavili jsme se však prakticky o ničem. Když potřebuji, umím naštěstí volit správná slova a druhého člověka udržím přesně tam, kde ho chci mít. Když jsme se vrátili domů, postarala jsem se, aby měl Dietz všechno, co mohl potřebovat – prostěradlo, příkrývky, polštář, malý budík a čistý ručník –, jen mě ne.

Uložila jsem ho v přízemí a po točitých schodech se odebrala do ložnice. Na konci schodiště jsem se naklonila přes zábradlí: „Když máš to pochroumané koleno, to si se mnou asi nepůjdeš ráno zaběhat, co?“

„Bohužel. Ale mrzí mě to. Potřeboval bych to.“

„Pokusím se tě nevzbudit. A dík za večeři.“

„Rádo se stalo. Dobrou noc.“

„Nezapomeň na obklad.“

„Jasně, mamí.“

Nakonec jsem usnula mnohem dřív než on. Dietz byl totiž noční pták. Vůbec ale netuším, co tak dlouho dělal. Nejspíš si ležtil boty nebo zbraň nebo se díval na televizi – se ztlumeným zvukem samozřejmě. Rozhodně byl jako myška. Že nespál, vím, protože jsem se v posteli občas převrátila z boku na bok a přitom zahlédla světlo z obývacího pokoje. Kdykoli u mě Dietz takhle zůstal, připadal mi takový otcovský. Pokud totiž žije člověk sám, málokdy má pocit, že ho někdo ochraňuje. To pak div nechodí spát v botách, v duchu připravený vyskočit při sebemenším šramotu z postele a chopit se zbraně. S Dietzem na hlídce jsem ale velmi rychle upadla do fáze rychlých pohybů očí a snila a snila a probudila se těsně předtím, než se měl rozezvonit budík. Otevřela jsem oči a včas jej zamáčkla, takže nestačil ztropit povyk.

Ranní hygienu jsem absolvovala za zavřenými dveřmi, aby Dietze neprobudil zvuk sprchy. Boty jsem si vzala do ruky a jen tak v

ponožkách sešla dolů po schodech. Ven jsem vyšla po špičkách, aniž jsem ho vzbudila. Zavázala jsem si tkaničky, v rychlosti se protáhla a vyrazila na svižnou zahřívací procházku. Černočerná noc se proměnila v šedavé jitro, a než jsem dorazila na Cabana Boulevard, ustoupila docela. Svítání se přihlásilo teplými barvami akvarelu, který připomínalo ranní nebe. Oceán pod ním byl stříbřitý a odstíny, jimiž se zbarvila obloha, přecházely z šedavé lila do broskvové. Na obzoru se tyčily ropné věže, v malých skupinkách jako podivní plameňáci. Zbožňuji, jak v tuto hodinu hučí příboj, jak na sebe pokřikují rackové a jak si tiše povrkávají holubi, kteří si jako starostliví pánové vykračují po břehu. Cestou jsem potkala platinovou blondýnu a černého středního pudla, které jsem potkávala většinu rán.

Zaběhala jsem si opravdu dobře. Mé tři míle mi obvykle dělají potíže a běhám je, protože zkrátka musím, ale tentokrát jsem měla dobrý pocit z toho, v jaké jsem kondici. Kdybych nebyla v pořádku jako třeba Dietz, asi bych si moc nezacvičila. Nikdy jsem sice nebyla žádná šampiónka, ale jen málo věcí tak účinně zahání depresi jako právě náročný běh. Doběhla jsem až k východní pláži, tam se otočila a zpátky běžela ještě o něco rychlejším tempem. Za mými zády stoupalo sluníčko a na oblohu kreslilo svým štětcem žluté čáry. Když jsem celá udýchaná a zpocená dorazila domů, měla jsem bezvadnou náladu a cítila se velmi povzneseně.

Dietz byl právě ve sprše. Došel již pro noviny, které teď ležely na kuchyňské lince. Také po sobě ustlal a složil pohovku. Prádlo s příkrývkami ukryl kdovíkam. Postavila jsem vodu na kávu a vydala se nahoru k sobě, kde jsem počkala, až se osprchuje, abych si mohla pustit teplou vodu. Přesně v půl deváté a pět minut jsem již byla oblečená a nasnídaná a zamýšlela jsem si navléknout sako. Ještě klíčky od auta zbývaly. Dietz seděl v kuchyni již nad druhým šálkem kávy, před sebou rozložené noviny.

„Uvidíme se...“ houkla jsem na něho.

„Měj se,“ popřál mi.

Cestou do centra jsem se zastavila u adresátů již zmiňovaných soudních obsílek a obě je bez úhony doručila. Druzí šťastní v pořadí

– jakýsi chlapík a jeho děvče – ze mě neměli velkou radost. Občas narazím na lidi, kteří se soudu vyhýbají nemožně dlouho, ale většina bývá se svým osudem obvykle smířena. Když se mi někdo postaví na odpor nebo se příliš rozčiluje, mívám po ruce jediné vysvětlení: „Nezlob se, kamaráde, ale jsem jenom něco jako servírka. Já ti to nezavařila; jen nesu vyúčtování. Přeju hezký den!“

Ten den jsem pro změnu zaparkovala na veřejném parkovišti naproti soudní budově a ty dva bloky ke své kanceláři došla pěšky. Jako kancelář používám bývalou jednací, síň právníků od Kingmana a Ivese, jejichž sídlo je v centru Santa Teresy. Za normálních okolností mi cesta do práce trvá autem deset minut. Budova advokátní kanceláře Kingman je trojpodlažní omítnuté cosi, co na pohled jakoby postrádá přízemí. Za kamennou podezdívkou s mřížemi a okenicemi je totiž soukromé parkoviště s nějakými dvanácti místy, ale většina zaměstnanců kanceláře a také ostatních nájemníků je nucena parkovat jinde. V okolí sice nejsou parkovací automaty, ale doba parkování je omezená na devadesát minut, takže nám každému přijde alespoň jednou do měsíce nějaká ta pokuta. Občas musí být dost komické pozorovat, jak po ránu pobíháme po ulicích a donekonečna popojíždíme svými vozy, aby se nás do okolí vtěsnalo co nejvíc.

Dvě patra schodů jsem vyběhla po svých, i když máme v budově výtah. Jízda s ním je totiž k uzoufání pomalá a prostor uvnitř maličký a často ve mně vzbuzuje pocit, že se kabina zničehonic zastaví. Po příchodu jsem se pozdravila s recepcní Alison a také se sekretářkou Lonnieho Kingmana, Idou Ruthovou. Lonnieho vídám jen zřídka, protože obvykle bývá u soudu nebo pilně pracuje zavřený u sebe v kanceláři. Usadila jsem se u sebe a zaznamenala datum a čas doručení oněch obsílek a také stručný popis adresátů. V rychlosti jsem ještě vystavila fakturu a pak se natáhla po telefonním sluchátku. Fakturu jsem přitom hodila do krabice s interní poštou. U kalifornské pojišťovny Fidelity se sice nezačínalo před devátou, ale Darcy chodila do práce časně.

„Ahoj, Darcy. To jsem já,“ oznámila jsem jí, když se představila.

„Jé, ahoj, Kinsey. Počkej chvíličku, ano? Nejsem totiž u sebe.“

Přepojila mě na jinou linku a já se zaposlouchala do nějakých vánočních koled a čekala, až dojde k sobě do kanceláře a zvedne sluchátko. Viděla jsem to optimisticky. Říkala jsem si totiž, že kdyby vůbec nic nezjistila, řekla by mi to hned.

Asi za třicet vteřin v telefonu zapraskalo a Darcy zvedla sluchátko: „Takže... Guy David Malek v současné době nemá platný kalifornský řidičský průkaz. Odebrali mu ho v roce 1968 a od té doby mu ho nevrátili.“

„Tak to je v háji,“ posmutněla jsem.

Darcy se zasmála. „Vydržíš chvíli? Neukvapuj se tak. Říkala jsem jen, že nemá řidičák. Má ale občanku a i tu mu vystavili v Kalifornii, takže něco jsem přece jen zjistila. V současnosti si nechává poštu posílat na adresu Route 1, Box 600, Marcella, Kalifornie, 93456. Nejspíš tam i bydlí. Podle adresy to bude asi farma nebo statek. Chceš jeho fotku?“

„Ty máš jeho současnou fotografii? To je paráda! Ani se mi tomu nechce věřit. Jsi kouzelnice.“

„Hele, jsem profesionálka. Tos zapoměla?“ zlobila se naoko. „Řekni mi svoje faxové číslo.“

Nadiktovala jsem jí číslo k Lonniemu a přitáhla si telefonní seznam. „A víš jistě, že je to v Marcelle? Vždyť leží jen necelých sto kilometrů odsud.“

„No rozhodně to stojí v záznamech dopravní policie. Mělo by ti to usnadnit práci, ne?“

„Kéž by to tak byla pravda. Co jsem ti dlužná?“

„S tím si nelam hlavu. Budu muset sice zfalšovat pár formulářů, aby ta žádost vypadala jako legitimní, ale jinak se tady o tyhle věci nikdo nestará. Netrvalo mi to ani minutu.“

„Jsi zlato. Dík moc. Ozvu se a zajdem třeba na oběd. Zvu tě.“

Darcy se zase rozesmála. „Beru tě tedy za slovo.“

Zavěsila jsem. V telefonním seznamu jsem si našla předvolbu kalifornské Marcellly a zjistila jsem, že je to 805, stejně jako pro Santa Teresu. Jako první jsem zkusila informace o telefonních číslech. Dispečerovi jsem nadiktovala Malekovo celé jméno, ale v místním seznamu nikdo takový evidován nebyl. „A nemáte tam

nějakého jiného Guye Maleka? Nebo jen G. Maleka? Nebo prostě Maleka?“

„Ne, paní.“

„Co se dá dělat. Díky.“

K faxu, který byl v hale o patro níž, jsem došla přesně ve chvíli, kdy z něho vyjížděla podobenka Guye Maleka, kopie fotografie z jeho občanského průkazu. V černobílém provedení byla sice poněkud neostrá, ale bylo u ní naštěstí uvedeno, že je Guy Malek mužského pohlaví, že má blond vlasy, zelené oči, měří metr sedmdesát šest centimetrů a že se narodil druhého března roku čtyřicet dva. Na tomto snímku vypadal stokrát lépe než v ročence střední školy. Bod pro něho! Uznávám, že jsem v tu chvíli byla sama na sebe pyšná. Seděla jsem za stolem a mé horší já mě v duchu chválilo za dobře odvedenou práci.

Ihned jsem zavolala Tashe a vzápětí se představila její sekretářce, která zvedla telefon. Vyrozuměla mě: „Tasha má právě jednání, ale můžu jí vzkázat, aby se vám ozvala. Jestli je to důležité, na krátký hovor si čas určitě najde.“

„Je to důležité, věřte mi.“

„Tak chvilku počkejte.“

„Ale jistě.“ Mezitím jsem si začala vykládat pasiáns. Jednu kartu obrácenou lícem vzhůru, šest dalších naopak. Svým způsobem mi bylo líto, že se to vyřešilo tak rychle. Nechtěla jsem, aby si Donovan myslel, že vyhodil peníze za něco, co mohl klidně zvládnout sám – i když to byla pravda. Veřejnost má totiž přístup k mnoha informacím. Lidé obvykle jen nemají čas nebo zájem je vyhledávat. Proto jsou celí šťastní, že si na něco takového mohou najímat soukromé detektivy, a tak je to vlastně oboustranně výhodné. V tomto případě to bylo přesto až příliš snadné. Moji zákazníci podle všeho očekávají vůbec nezastávali názor, že svým pátráním skutečně sledují jejich zájmy. Obrátila jsem další kartu a přiložila dalších pět.

Pak ve sluchátku cvaklo a přihlásila se mi Tasha. Byla stručná a roztěkaná. „Ahoj, Kinsey. Co se děje? Doufám, že je to důležité, protože ze samé práce nevím, kde mi hlava stojí.“

„Mám pro tebe adresu Guye Maleka. Říkala jsem si, že by ses ji

asi měla dozvědět jako první.“

Chvilíčku byla úplně zticha, jak vstřebávala tu informaci. „To ale byla rychlost! Jak se ti to podařilo?“

Překvapení a úcta, které se jí snoubily v hlase, mě pobavily. „Mám svoje metody,“ prohlásila jsem tajemně. Ach, jak svůdné je pomyšlení, že jsme na někoho zapůsobili svou chytrostí! Člověk je perverzní, protože si daleko více cení obdivu nepřátel než uznání svých přátel.

„Máš tužku?“

„Samozřejmě. Kde tedy bydlíš?“

„Není to daleko.“ Nadiktovala jsem jí jeho adresu. „V telefonním seznamu ale není. Nejspíš ani nemá telefon přihlášený na jiné jméno.“

„Bezva,“ pochválila mě Tasha. „Já to teď předám Donovanovi a uvidíme, co bude dál. Jsem si jistá, že bude mít radost.“

„To pochybuju. Měla jsem dojem, že by byl daleko radši, kdyby se ukázalo, že je Guy mrtvý.“

„Nesmysl. Je to rodina. Věřím, že to dobře dopadne. Řeknu, aby ti ještě zavolal.“

Asi za patnáct minut mi na stole zazvonil telefon. Na drátě jsem měla Donovana Maleka. „Dobrá práce,“ ocenil mou snahu. „Překvapilo mě, že to šlo tak rychle. Myslel jsem, že po něm budeme pátrat celé týdny.“

„Vždycky to nebývá tak snadné. Měli jsme štěstí,“ prohlásila jsem. „Potřebujete ještě něco?“

„Právě jsem o tom hovořil s Tashou. Navrhl jsem, že by bylo dobré, kdybyste tam zajela osobně. Tasha mu samozřejmě může vždycky poslat dopis, ale na poštu s razítkem advokátní kanceláře lidé často reagují dost neuváženě. Člověk má strach, ještě než vůbec rozlepi obálku. Nechceme hned na začátku zvolit špatný postup.“

„To je jasné. Já s ním můžu promluvit,“ ujistila jsem ho a v duchu marně zvažovala, který postup tedy bude ten správný.

„Velmi rád bych se co nejdřív dozvěděl, jak Guy dneska žije. Budete na to mít v nejbližších dnech čas?“

Podívala jsem se do kalendáře. „Můžu se tam vypravit už dneska

odpoledne, jestli chcete.“

„Čím dřív, tím líp. Chce to ale maximální ohleduplnost. Nemám totiž zdání, jestli ví, že je otec po smrti. I když se jeden druhému odcizili, mohl by to vzít špatně. A s těmi penězi je to také ožehavá záležitost. Kdovíjak na to zareaguje.“

„Chcete, abych mu řekla i to o té závěti?“

„Nevidím jediný důvod, proč byste neměla. Stejně se to nakonec dozví.“

5

Pohlédla jsem na hodinky. Vzhledem k tomu, že jsem neměla v plánu nic konkrétního, usoudila jsem, že se na cestu mohu vydat klidně hned. Bylo přesně půl desáté a výlet – i když jen na otočku – do Marcelly mohl trvat přes dvě hodiny. Odhadovala jsem, že přímo ve městě budu ještě tak hodinu pátrat po Guyovi a že až to s ním vyřídím, skočím si ještě na oběd. I tak jsem doufala, že se vrátím nejpozději v půli odpoledne. Otevřela jsem tedy nejspodnější zásuvku svého stolu a vytáhla odtamtud mapu Kalifornie. Z ní jsem vyčetla, že Marcella leží asi devadesát kilometrů na sever a že má méně než patnáct set obyvatel. Za předpokladu, že v tom městečku dosud bydlel, mi pátrání skutečně nemohlo zabrat víc než hodinu. Co jsem mu potřebovala říci, bych ze sebe zvládla vysypat maximálně za třicet minut. Proto jsem usoudila, že bych měla být každopádně zpátky do večera.

Zavolala jsem ještě Dietzovi, aby i on věděl, co chystám. Když jsem s ním mluvila, slyšela jsem v pozadí televizi. Dávali nějaké zpravodajství, které občas přerušil reklamní spot. Po hodině takového vysílání měl člověk většinou lepší přehled o psím krmení než o událostech hýbajících světem. Dietz se nechal slyšet, že nic konkrétního neplánuje. Nebylo jasné, jestli se tím ze mě jen nesnaží vymámit pozvání na romantický výlet ve dvou. Ale jeho smůla, že se mě na to přímo nezeptal. Bylo mi úplně fuk, jestli se přes den nějak zabaví, nebo ne. Oznámila jsem mu, že se vrátím přibližně ve tři odpoledne a že pojedu přímo domů, aniž bych se stavila v kanceláři. Dohodli jsme se, že večeri vymyslíme až po mém návratu.

Pak jsem ještě vzala benzin a zamířila na sto první dálnici.

Sluníčko se drželo zkrátka. U pobřeží se nad vozovkou vznášela mlha a obloha byla jako mléko, lemovaná houstnoucími mraky. Kolem silnice rostly jehličnany a jejich temné siluety se roztodivně pnuly k nebi. Doprava byla plynulá, potkávala jsem jen další osamělé jezdce. Výjimku tvořilo několik dodávek pro koně, které nejspíš mířily do údolí Santa Ynez severně odsud. Dosud příliš nesprchlo, a tak vrcholky kopců připomínaly jen nevzhledné a bezbarvé hromady písku. Nad nimi se místy úslužně skláněly těžební věže.

Cesta se pak stočila do vnitrozemí. Všechny mraky se asi do hodiny rozptýlily a obloha opět modře zazářila. Jen místy jsem zahlédla slabý opar připomínající na obloze hejno hus. Kousek od Santa Marie jsem se dala po sto šedesáté šesté silnici a deset následujících kilometrů uháněla po dvouproudové vozovce, souběžné s řekou Cuyama. Lednové slunce ani tam příliš nepálilo. Projížděla jsem vyprahlými údolími a kaňony a za chvíli přede mnou ze země vyrostl pás hnědých hor. Ve vzduchu visel déšť, ale příroda nás evidentně jen dráždila, protože mraky zůstávaly vysoko a prakticky nefoukalo.

Městečko jménem Marcella se rozkládalo ve stínu hor Los Coches. Protože jsem se pozorně soustředila na jízdu, vůbec jsem nezpozorovala, že se pohybuji v bezprostřední blízkosti zlomového pásma San Andreas, které je přes sedm set padesát kilometrů dlouhé a táhne se od mexické hranice až k Mendocinu. San Andreas je zlom mezi pacifickou a severoamerickou zemskou krou a je tu snad již od počátku věků. Zem je zde pod tenkou vrstvou mořských sedimentů a šterkových ložisek křehká jako dutá lebka. San Andreas se kousek dál na severu kříží se zlomem Santa Ynez a dále s údolími White Wolf a Garlock. Existují teorie, že i zde se od severu k jihu kdysi podél pobřeží táhl jednolitý horský masiv, jako je tomu jinde, a podle těchto teorií došlo před mnoha miliony let ke stržení jižního výběžku tohoto horského pásma pacifickou zemskou krou, která jím pohnula, takže získal svou nynější východně-západní orientaci. Jednou jsem tu projížděla se svým volkswagenem, právě když bylo menší zemětřesení, a mohu říci, že jsem měla pocit, jako by kolem mě prosvištěl obří nákladák s nejméně devíti páry kol. Táhl mě to silně

doprava jako gigantický vysavač. Vzhledem k tomu, jak málo se v Kalifornii mění počasí, pohlížíme na zemětřesení s posvátnou bázní, asi jako jinde lidé na hurikány nebo tornáda.

Tu se silnice rozdvojila. Naštěstí jsem si včas všimla nenápadné značky a dala se jižně přímo na Marcellu. Tamní ulice byly široké jako šestiproudová dálnice, ale skoro nikdo po nich nejezdil. U obrušníku občas rostla palma nebo jalovec a ani jedna z budov neměla více než dvě podlaží. Všimla jsem si také obchodu se smíšeným zbožím a mřížemi přes výkladní skříně, jednoho hotelu, tří motorestů, realitní kanceláře a velkého viktoriánského domu zhyzděného lešením. Jediný bar ve městě sídlil v budově, která vypadala, jako by dříve bývala poštou, nicméně v současnosti by zde úředníky nikdo nehledal ani omylem. Ve výloze tam visel znak Budweiseru. Čím si zde lidé vydělávali na živobytí? A proč se na takovém místě vůbec usadili? Široko daleko nebylo jediné město a zde to budilo dojem, jako by místní neměli na práci nic jiného než pít pivo a pak si jít brzy lehnout. Pokud zde člověk zatoužil po rychlém občerstvení, náhradních dílech na auto nebo po svatebním obřadu, musel se vypravit až do Santa Marie nebo ještě dál po sto první dálnici, například do Atascadera nebo Paso Robles. Jinak městečko obklopovala úplná pustina. Cestou jsem nezpozorovala nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo citrusový sad nebo zorané políčko. Možná zde byli dobytkářské ranče nebo doly, nebo si zde přivydělávali automobilovými závody. A třeba tu ti lidé žili, aby unikli před hlukem a špínou San Luis Obispa.

V jakési postranní uličce jsem objevila benzinku. Zastavila jsem, že se vyptám, co a jak. Ven vzápětí vyšel asi sedmnáctiletý mládenec. Byl poměrně hubený, měl světlé oči, vysoko vystříhané vlasy a křivé zuby a připomínal hrdiny z prvních dílů seriálu Stínová zóna. Pozdravila jsem: „Ahoj. Hledám kamaráda, jmenuje se Guy Malek. Pokud vím, měl by bydlet někde na První ulici, ale neznám přesnou adresu.“ No dobře, dobře; trochu jsem si vymýšlela, ale bohapusté lži to zase nebyly. Kdyby Guy věděl o těch milionech, určitě by proti kamarádství se mnou nic nenamítal.

Mládenec nic neřekl, ale jen ukázal třesoucím se prstem. Vypadal

přítom jako duch loňských Vánoc.

Ohlédlá jsem se přes rameno. „Je to tam tím směrem?“

„Ne, je to ten dům.“

Otočila jsem se a užasla. Pozemek před mýma očima měl místo plotu řetěz. Za vraty z drátěného pletiva jsem po chvilce skutečně zpozorovala jakýsi domeček, kůlnu a ještě garáž s postranními stěnami z vlnitého plechu, které k sobě vůbec nepřiléhaly. Na zahradě stál rovněž starý žlutý školní autobus, benzinové čerpadlo a nějaká značka, která určitě nebyla k přečtení ani úplně zblízka. Vrata byla otevřená. „No tak díky. A nevíte, jestli je doma?“

„Ne.“

„Není?“

„Ne, jenom to nevím. Dneska jsem ho ještě neviděl.“

„Aha. Tak já za ním asi zajdu.“

„To klidně zkuste,“ odvětil.

Vycouvala jsem tedy od benzinky a přejela vozovku za sebou. Projela jsem branou a zaparkovala volkswagena na jakémsi pruhu špíny, který jsem považovala za příjezdovou cestu. Vystoupila jsem. Dvorek před domem pokrýval bílý písek a na krajích místy vyrůstala tráva, nyní hnědá suchem. Dům sám nebyl ničím výjimečný. Kdysi dávno ho někdo nabítil a v prvním patře měl dřevěnou verandu, která zastřešovala vchod. Na levé straně byla u oken mřížka na popínavé rostliny, které měly nejspíš zabraňovat slunci nelítostně pražit dovnitř, ale pnula se po ní jen jediná rostlina připomínající hada škrtiče. Tatáž mřížka zbudovaná kdysi na druhé straně již dávno vzala za své, neunesla tíhu nyní již mrtvé, zhnědlé vegetace. Ze střechy byly dovnitř natahané nejrůznější dráty, které zajišťovaly obyvatelům spojení se světem, například telefon, kabelová televize a elektřina.

Vyšla jsem po dřevěných schodech ke dveřím a zaklepala na rozpadající se rám sítky proti hmyzu. Dveře byly zavřené a nic nenaznačovalo, že zde někdo žije. Na všem byla stejnoměrná vrstva sazí, jako by kousek proti větru odsud stála spalovna. Dřevěná prkna podlahy se rozechvěla, a tak se dalo tušit, že se z útrob domu kdosi po stejných prknech blíží ke dveřím. Ty se vzápětí otevřely a já

stanula tváří v tvář člověku, kterého jsem pokládala za Guye Maleka. Kdyby neměl to třídní strniště, možná by vypadal na svůj věk, ale takhle... Vlasy měl na pohled ještě tmavší a zdravější než ve školní ročence a rysy vysloveně chlapecké. Pod tmavými řasami mu zářily zelenkavé oči, mezi nimi měl malý rovný nos a pod ním velká ústa. Měl zdravou a jasnou pleť a stejně tak i barvu. Věk mu sice kolem očí vykreslil tenké vrásky a nepatrně se mu začínal prověšovat podbradek. Přesto jsem ho odhadovala tak na pětatřicet let. Vypadal dobře a říkala jsem si, že v padesáti nebo v šedesáti bude s malými obměnami vypadat pořád stejně. Na sobě měl džíny s lacem a pod nimi podle všeho bavlněný overal. Když mi přišel otevřít, ještě si zapínal modrou džínovou bundu. Upravil si límec a pak řekl: „Ahoj?“

Jako adolescent vypadal Guy Malek stejně uhozené jako každý z nás. Navíc byl černá ovce rodiny, porušoval zákony a vůbec jednal sebedestruktivně. Zkrátka ztracená existence. Rozhodně ale musel být přitažlivý, protože neustále potřeboval, aby ho někdo zachraňoval. Ženy obecně nejsou schopné odolat muži, který potřebuje, aby se o něho někdo staral, aby ho chránil. Již dlouho však nad ním nejspíš bděl jeho anděl strážný, protože vypadal velmi vyrovnaně. Bylo zvláštní, že jeho bratři dospěli do tak odlišné podoby. Už v tuto chvíli mi byl Guy Malek sympatičtější než všichni jeho sourozenci dohromady. I když budil dojem chudého člověka, bylo jasné, že dávno nešnupe ani nekouří a ani jinak neaplikuje zakázané látky.

„Vy jste Guy Malek?“

Zdráhavě se usmál, jako bych byla někdo, koho znal a na jehož jméno by se nyní rád upamatoval. „Ano.“

„Já se jmenuji Kinsey Millhoneová. Jsem soukromá vyšetřovatelka ze Santa Teresy.“ Podala jsem mu vizitku. Chvilku si ji prohlížel, ale ruku mi nepodal. Měl ji totiž špinavou asi jako automechanik. Viděla jsem, jak se mu napínají čelistní svaly.

Zadíval se mi do očí a ani se nehnul. Jeho úsměv se vytratil. „Najala si vás moje rodina?“

„No... ano,“ připustila jsem. Už jsem se mu pomalu chystala

nějak diplomaticky sdělit, že je jeho otec po smrti, když jsem si všimla, že mu z očí kanou slzy. Jeho zelené duhovky se rozostřily. Vzhlédl, mrkl a zhluboka se nadechl. Teprve pak se zase obrátil ke mně. Otřel si tváře a nejistě se zasmál.

Prohlásil: „Páni,“ a promnul si oči prsty jedné ruky. Zakroutil hlavou a pokusil se sebrat. „Promiňte. Překvapila jste mě. Nikdy jsem nedoufal, že by se to mohlo stát, ale stalo se. Vždycky jsem si přál, aby za mnou někoho poslali, ale už jsem se chtěl vzdát poslední naděje. Jak jste mě našla?“

„Nebylo to tak těžké. Prošla jsem si záznamy dopravní policie a našla údaje z vašeho občanského průkazu. Pak jsem zavolala na informace o telefonních číslech, ale tam o vás vůbec nevěděli. Řekla jsem si, že asi nemáte telefon.“

„Nemůžu si to dovolit,“ odvětil. „Půjдете dál?“ Vybídl mě poněkud neohrabaně. Zdálo se mi, že je nejistý. Sklopil oči a pak se na mě zase podíval.

„To bych moc ráda,“ ujistila jsem ho.

Ustoupil dozadu, abych mohla projít. Ocitla jsem se v pokoji, který zcela splnil má očekávání. Interiér byl prostý – podlaha z neopracovaných prken a netěsnící okna. Zařízený byl starým nábytkem, pravděpodobně ze skládky... pokud ovšem v tomto městečku nějakou měli. Každá vodorovná plocha byla zakrytá nesourodivými hromádkami šatstva, knížek, časopisů, nádobí, hrnců a pánviček a také konzerv a pracovního náčiní. Zahlédla jsem i zemědělské nástroje, jejichž účel mi ovšem zůstal utajen. V jednom rohu se tyčil stoh použitých pneumatik a koupelnová skříňka, jejichž přítomnost mi byla už úplně nejasná. Guy si všiml mých rozpaků. „To tady schovávám pro kamaráda. Koupelnu mám jinde,“ prohlásil a plaše se usmál.

„To ráda slyším,“ odvětila jsem a také se na něho usmála.

„Nedáte si kafe? Mám sice jenom instantní, ale není špatné.“

„Ne, díky. Chystal jste se ven?“

„Cože? Aha... no, ano, ale to je jedno. Za chvíli mám někde být. Ale klidně se posaďte.“ Vylovil z kapsy kapesník a vysmrkal se. Bylo mi úzko u srdce. Byl totiž tak otevřený, až byl svým způsobem

dojemný. Pokynul mi k odrané nerovné pohovce, z níž koukalo jedno péro. Posadila jsem se na kraj a modlila se, aby mé ženské poklady nedošly nějaké újmy. Byla jsem značně nesvá. A proč? Protože Guy Malek se zcela jistě domníval, že mě za ním jeho rodina vyslala, jelikož se jim neúnosně stýskalo. Jenže já znala jejich skutečný důvod a také postoj vůči Guyovi, a ten byl po pravdě řečeno nepřátelský. Chvilku jsem to ještě zvažovala, ale nakonec jsem se rozhodla říci mu to pěkně na rovinu. Ať už měl náš rozhovor dopadnout jakkoli, nebylo by ode mne hezké vzbuzovat v něm mylný dojem.

Vysunul si dřevěnou židli a posadil se přímo přede mě. Stále si občas otíral oči. Za slzy, které mu stékaly po tvářích, se nijak neomlouval. „Víte, že jsem se modlil, aby se tohle jednou stalo,“ svěřil se rozechvělým hlasem. „Náš pastor... tvrdil mi, že jestli se to má stát, stane se to. Jestli to není vůle boží, říká, modlitby nepomůžou. A já mu pořád říkal: ‚Pane, víte, kdyby jim na tom opravdu záleželo, dávno by mě našli.‘“

Zarazilo mě, jak k sobě máme blízko. I on se naučil žít se zpřetrhanými rodinnými pouty. Jenže na rozdíl ode mě on o svou rodinu stál, proto si chybně vyložil důvod mé návštěvy. Pocítila jsem neodbytnou potřebu uvést vše na pravou míru. „Guyi, je to celé mnohem složitější. Mám pro vás totiž špatnou zprávu,“ odhodlala jsem se nakonec.

„Otec zemřel?“

„Před dvěma týdny. Přesné datum ale neznám. Myslím, že to byla mrtvice. Navíc prý bojoval s rakovinou. Musel vzdorovat už dlouho, tak bych řekla, že mu tělo vypovědělo službu.“

Chvilku mlčel a zíral do prázdna. „Ach tak. Vlastně mě to ani nepřekvapuje,“ prohlásil. „To on... nevíte, jestli to byl on, kdo se po mně začal shánět?“

„Vůbec netuším. Pověřili mě teprve včera. Hlavním důvodem je pozůstalostní soud, kam se podle zákona máte dostavit, protože jste jedním z dědiců.“

Podíval se na mě a najednou mu to všechno došlo. „Aha. Takže vy jste tu úředně a tím to hasne, co?“

„Víceméně.“

Pozorovala jsem, jak mu pomalu červenají tváře. „To jsem ale blbec,“ prohlásil. „Už jsem málem uvěřil, že vás poslal někdo, komu na mně záleží. Ale houby!“

„Mrzí mě to.“

„Vy za to nemůžete,“ řekl. „Co ještě pro mě máte?“

„Co ještě pro vás mám?“

„Zajímá mě, jestli mi máte vyřídit ještě něco.“

„Ani ne.“ Jestliže vůbec postřehl, že má zdědit opravdu velké peníze, nedal to na sobě nijak znát. „Otec se po mně asi nesháněl, co?“

„Tak ráda bych vám řekla ano, ale nevím zas tak dopodrobna, co se stalo. Možné to ale určitě je, jenže člověk nikdy neví. Můžete se na to ale zeptat právničky, co vyřizuje pozůstalost. O okolnostech smrti vašeho otce toho ví mnohem víc než já.“

Po tváři mu přelétl smutný úsměv. „Táta si najal právničku? Ženskou? To se mu vůbec nepodobá.“

„Najal ji Donovan. Je to bývalá spolužačka jeho manželky.“

„A co Bennet a Jack? Jsou taky ženatí?“ Vyslovil ta jména, jako by nebyla vyslovena celá léta.

„Ne. Oženil se jenom Donovan. Ale neřekla bych, že mají s Christie nějaké děti. Vede teď rodinný podnik, který je podle mých informací třetí největší stavební společností ve státě.“

„To se tedy má. Donnie byl vždycky do obchodu,“ prohlásil. „S druhými dvěma jste také mluvila?“

„Krátce.“

Během našeho rozhovoru se výraz jeho tváře velmi změnil. Počáteční radost vystřídalo bolestné prozření. „Opravte mě, kdybych se pletl, ale mám takový dojem, že je ve skutečnosti vůbec nezajímám. Že jim ta právnička jen řekla, co se musí udělat, a oni ji prostě poslechli. Je to tak? Mám za to, že ti tři ke mně jinak nemají zvlášť vřelý vztah, co?“

„To je pravda; asi za to může váš odchod z domova. Slyšela jsem, že jste byl dřív samý průšvih, takže na vás asi nemají nejhezčí vzpomínky.“

„To nemají. Ale když už jsme u toho, tak ani já na ně ne.“

„Nikdo z nich navíc nevěřil, že vás najdu. Jak je to vůbec dlouho? Osmnáct let?“

„Tak nějak. Není to moc dlouho, aspoň z jejich pohledu ne.“

„Kam jste z domova chtěl jít? Tedy, jestli vám nevadí, že se na to ptám.“

„Proč by mi to mělo vadit? Tajemství to není. Šel jsem na dálnici na stopa. Chtěl jsem se dostat do San Franciska, v sobě LSD. Chlápek, co mi zastavil, byl kazatel z kostela asi míli odsud. Vzal mě tehdy k sobě. Byl jsem tak mimo, že jsem ani nevěděl, kde jsem.“

„A to jste tu už zůstal?“

„Hned ne,“ odpověděl. „Takhle hladce to zase nešlo. Nestačilo mi jen vystřízlivět. Párkrát jsem to ještě pořádně zvorál... víte, zlískal jsem se a vzal roha... ale Pete a jeho žena mě vždycky někde našli a zase přivedli domů. Nakonec jsem zjistil, že se jich hned tak nezbavím. Moh jsem se třeba stavět na hlavu! Drželi se mě jako klíš'ata. A tehdy jsem se nad sebou zamyslel, dal se dohromady a také našel v srdci Ježíše. To byl opravdový zlom.“

„A to jste s rodinou nikdy nenavázal kontakt?“ podivila jsem se.

Zakroutil hlavou, na tváři trpký úsměv. „Ani oni se právě nepřetrhli.“

„Třeba až s nimi promluví, změní názor. Co jim mám ještě říct? Máte nějakou práci?“

„Jistěže mám práci. Dělán údržbářské práce v kostele a ještě co je potřeba pro místní. Každou chvíli mi někdo volá, například když potřebuje vymalovat, něco opravit, rozvést vodu, elektřinu. Guy Malek – práce všeho druhu. Znáte to, ne? Vydělám si sice sotva na chleba, ale jsem jediný ve městě, kdo něco takového dělá, a tak mám pořád napilno.“

„Zdá se, že si vedete docela dobře, že jste se postavil na vlastní nohy.“

Rozhlédl se kolem. „No, moc toho nemám, ale víc ani nepotřebuju. Ten dům není můj,“ dodal. „Ubytování mi poskytla církev, ale základní živobytí si obstarávám sám. Platím za jídlo, za domácí potřeby a tak. Neřídím, ale mám kolo. Tady ve městě se

proto dostanu, kam je potřeba. Je to tu maličké.“

„Hodně jste se změnil.“

„Jinak bych asi umřel.“ Podíval se na hodinky. „Poslyšte, nechci vás vyhazovat, ale už bych měl jít. Musím do kostela.“

„To vás tedy nebudu zdržovat. I tak díky, že jste si našel chvílku. Můžu vás někam svézt?“

„Rozhodně. Zbytek probereme cestou.“

V autě mě navigoval zpátky na dálnici. A opět jsme se dali po sto šedesáté šesté směrem na východ. Chvilku jsme jeli mlčky. Pak stočil pohled mým směrem. „Co jste vlastně dostala za úkol? Najít mě a přivést zpátky?“

„Tak nějak,“ souhlasila jsem. „Teď, když známe vaši přesnou adresu, pošle vám Tasha Howardová, ta právnička, vyrozumění ohledně pozůstalosti.“

„Aha, jistě. Málem jsem na to zapomněl. Vlastně jste říkala, že jsem teď dědic.“ Náhle vše zlehčoval až ironizoval.

„Vás to nezajímá?“

„Nijak zvlášť. Myslel jsem si, že od těch lidí něco potřebuju, ale zjistil jsem, že to tak není.“ Ukázal na blížící se odbočku a já zatočila doprava. Ocitli jsme se na malé venkovské silničce. Místo asfaltu zde byl jen obyčejný štěrka a já ve zpětném zrcátku viděla mračna prachu, který vířila naše kola. Kostel stál na kraji pastviny, asi půl kilometru od cesty. Na ukazateli stálo: KOSTEL SVATÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ.

„Klidně to nechte tady,“ vybídl mne. „Nechcete se jít podívat, jak to vypadá uvnitř? Jestli vás platí od hodiny, důkladná prohlídka kostela by mohla přijít vhod, ne? Donnie na tom nezchudne, to jsem si jistý.“

Chvilku jsem váhala. „Tak dobře.“

Pozvedl hlavu. „Nemusíte se bát. Nebudu se vás pokoušet obrátit na víru.“

Zaparkovala jsem a oba jsme si vystoupili. Sice se o tom ani slovem nezmínil, ale hned mi bylo jasné, jak je na to místo hrdý. Odkudsi pak vylovil svazek klíčů a my vstoupili.

Kostelík byl malý a obyčejný. Měl sotva víc než jednu místnost.

V jednoduchosti je krása, a ta se zde navíc snoubila s dobrotou. Vitráže v oknech nebyly nijak komplikované. Každá byla rozdělena do šesti plošek světle zlaté barvy a u dolního okraje měla nějaký nápis. Nalevo byla dřevěná, ozdob prostá kazatelna, která stála v popředí vyvýšeného pódia pokrytého kobercem. Na pravé straně pak byly varhany a vedle nich tři řady sklápěcích sedadel pro sboristy. Od neděle tu ještě zůstaly bílé gladioly.

„Asi před deseti lety to tu vyhořelo. Nový kostel postavila církev svépomocí na základech toho starého.“

„Jak jste se vlastně tehdy vzpamatoval? Muselo to být těžké.“

Posadil se na lavici v první řadě. Všimla jsem si, jak se dívá kolem sebe a prohlíží si kostel, asi jako jsem to dělala já. „Myslím, že to je dílo našeho Pána, i když Pete říká, že jsem to všechno dokázal jen sám,“ začal. „Když jsem byl malý, k ničemu mě nevedli; k žádným hodnotám. Nikoho z ničeho neviním; prostě to tak bylo. Moji rodiče byli dobří lidé. Nepili, nebili mě a ani nic podobného, ale nikdy se mnou nemluvili o Bohu, o náboženství nebo o víře... Jim asi tyhle věci nic neříkaly. Ani moji bratři, ani já... dokonce i když jsme byli úplně malí... jsme do nedělní školy nebo do kostela nikdy nechodili. Rodiče měli averzi vůči ‚organizovanému náboženství‘. Ani nevím, co přesně si pod tím představovali, jak to viděli, ale byli vysloveně hrdí, že jsme se do toho nikdy nezapojili. Jako by náboženství byla nějaká šílená nakažlivá choroba. Vzpomínám si, že měli doma knížku, kterou napsal Philip Wylie. Jmenovalo se to Generace jedovatých hadů. Stálo tam, že katechismus snižuje inteligenci, že je to vymývání mozků mladých lidí.“

„Někdo to tak vidí,“ připustila jsem.

„Ano, já vím. Nechápu to, ale často jsem se s tím už v životě setkal. Mám z takových lidí vždycky pocit, jako by si mysleli, že když jsem členem církve, jsem snad nesvéprávný či co. Víte, to, že jsem začal nový život, ještě neznamená, že se mi snížilo IQ.“

„To jistě ne.“

„Jde spíš o to, že mě vychovávali bez nějakého morálního kodexu. Vůbec jsem nechápal, jaká v životě vlastně platí pravidla, a tak jsem je pořád porušoval. V jednom kuse jsem překračoval únosnou mez a

čekal jsem, až někdo přijde a řekne mi, kde ta hranice vůbec je.“

„Ale podle toho, co se mi doneslo, jste se dostal do křížku i se zákonem. Tady jste si musel ta pravidla uvědomovat naprosto jasně, protože pokaždé, když jste některé z nich porušil, skončil jste před soudem. Donovan dokonce říkal, že jste byl víc v pastáku než doma.“

Bezmocně se usmál. „To je pravda, ale zvláštní je jiná věc. Totiž že mi to v polepšovně zase tolik nevadilo. Lidi tam byli aspoň ze stejného těsta jako já. Páni, byl jsem jak utržený ze řetězu! Blázen! Všechno mě hrozně dostávalo. Je těžké si to teď představit. Měl jsem problémy se sebou a také s tím, co jsem byl tehdy zač. Víím, co se stalo. Chci říct, že víím, co jsem dělal, ale nedovedu si představit, jak jsem mohl. Asi jsem chtěl, aby mi bylo dobře. Hodněkrát jsem o tom přemýšlel a lepší vysvětlení mě nenapadá. Prostě jsem se cítil špatně a chtěl jsem, aby mi bylo líp. Přišlo mi, že drogy jsou nejrychlejší řešení. Teď jsem se drog ani kořalky už přes patnáct let nedotkl. Sice si dám jednou za čas pívko, ale nekouřím, nehraju karty a ani nechodím na taneční zábavy. Jméno boží neberu nadarmo, nerouhám se... a tak. Dupněte mi vši silou na palec u nohy a já zblednu, zezelenám a zrudnu najednou, ale sprosté slovo ode mě neuslyšíte.“

„To jste kabrňák.“

„Teď ano, ale dřív, dřív jsem vždycky balancoval na hraně. Doufal jsem, že rodiče jednou určí nějakou mez a budou to myslet opravdu vážně. Že řeknou: ‚Hele, sem až můžeš; dál ne! Tentokrát jsi to opravdu přehnal.‘ Jenže víte, jak se chovali? Otec byl moc mírný. Pořád řeči, řeči, řeči... a skutek utek. Kolikrát ten mě vyhodil z domova! A pokaždé, stejně jako naposledy, říkal: ‚Zamysli se nad tím, synu. A až ti to dojde, můžeš se vrátit.‘ Jenže co? Co mi jako mělo dojít? Právě to jsem netušil. Neměl jsem se čeho chytit. Byl jsem jako loď, co se žene plnou parou vpřed, ale její kormidelník neví, kam má jet, tak jen krouží dokola. Víte, co tím myslím?“

„Ale ovšem. Na střední škole jsem taky byla trochu nezvladatelná. Ale ještě před touhle prací jsem dělala u policie.“

Usmál se. „Nežertujete? Opíjela jste se a kouřila trávu?“

„A to nebylo všechno,“ poznamenala jsem skromně.

„No ne! Co máte na mysli?“

„Vlastně ani nevím. Moji spolužáci byli hrozně slušní, ale já ne. Byla jsem vážně poděs. Chodila jsem za školu a poflakovala se po městě s lidmi z ulice a líbilo se mi to. Oni se mi líbili,“ dodala jsem. „Byla jsem divná, ale to oni taky, a to mi asi vyhovovalo.“

„Kam jste chodila na střední školu?“

„V Santa Terese.“

Zasmál se. „Byla jste zídkařka?“

„No jasně,“ přikývla jsem hrdě. Zídkaři se říkalo studentům, kteří vysedávali na nízké zídce, jež ohraničovala zadní části školního hřiště, a většinou kouřili, nosili extravagantní oblečení a barvili si vlasy.

Opět se zasmál. „No, to je věc!“

„Nevím, jaká je to ‚věc‘, ale rozhodně jsme to dělali.“

„Jak jste přišla k rozumu?“

„Kdo říká, že jsem přišla k rozumu?“

Zvedl se, jako by se k něčemu rozhodl. „Pojďte se mnou na faru; seznámím vás s Peterem a Winnie,“ vybídl mne. „Touhle dobou budou v kuchyni. Musí připravit na čtvrtek večeři, protože nás čeká večerní škola katechismu.“

Šla jsem za ním uličkou mezi lavicemi k zadním dveřím. Pomalu se mi to přestávalo líbit. Nebyla jsem zvědavá na to, aby mě někdo převracel na víru. Přílišná ctnost totiž může člověku způsobit stejně starostí jako bezbožnost.

6

Fara stála na pozemku sousedícím s kostelem a byl to obyčejný bílý venkovský dům, jednopatrový, se zelenými okenicemi a nevýrazně zelenou šindelovou střechou s vikýři. Podél jedné jeho strany se táhla zasklená veranda, maličko vychýlená, jako by kdysi s jejími betonovými základy pohnulo slabé zemětřesení. Za domem jsem zpozorovala velkou červenou stodolu a vedle ní zchátralou garáž na jedno vozidlo. Jak dům, tak stodola potřebovaly co nejdříve nový nátěr a také jsem si všimla, jak dírami ve střeše proniká do stodoly sluneční svit. Na dvorečku rostl mohutný dub a pod ním byla do půlkruhu rozestavěná kovová zahradní křesílka. Kousek stranou stál ještě sluníčkem a deštěm poničený dřevěný stůl s lavicemi, u něhož jsem si docela dobře dokázala představit nedělní školu anebo letní večere pro věřící.

V závěsu za Guyem jsem přešla dvorek a po zadním schodišti vstoupila do kuchyně. Vonělo to tam cibulí a dušeným celerem. Peterovi bylo jistě šedesát, plešatěl a zbytky bílých vlasů mu od skrání zvolna přerůstaly v krátce zastřižený plnovous a knírek. Na sobě měl červený rolák a přes něj zelený vroubkovaný svetr. Když jsme vešli, právě hnětl těsto na sušenky. Po pravé ruce měl vyskládané plechy s řadami stejných koleček, které čekaly, až je někdo vloží do rozpálené trouby. Při našem příchodu viditelně pookřál a radostně vzhlédl. „Ach, Guyi, dobře, žes přišel. Právě jsem si říkal, kde asi vězíš a kdy už přijdeš. Zase totiž zlobí kotel ústředního topení. Zapne se, a pak se zničehonic sám vypne. Zase ho zapneš, a on se znovu vypne.“

„Asi odešla elektronika v zapalování. Podívám se na to,“ přislíbil.

Tvářil se velmi sebevědomě. Pak si otřel nos a zastrčil si ruce do kapes, jako by si je potřeboval zahřát. „Tohle je Kinsey Millhoneová. Je to soukromá vyšetřovatelka a přijela ze Santa Teresy.“ Otočil se, pohlédl na mě a pak pokynul hlavou směrem k duchovnímu a jeho ženě, které vzápětí představil: „A tady to je Peter Antle a jeho manželka Winnie.“

Peter byl červený v obličeji a zpod jaksi štrapatého obočí na mě zazářily jeho modré oči. „Těší mě, že vás poznávám. Rád bych vám podal ruku, ale asi by se vám to nelíbilo. Jak si na tom stojíte se sušenkami? Můžu vás zapráhnout?“

„Snad ani ne,“ osmělila jsem se. „Jsem tak šikovná hospodyňka, že by mě radši vůbec neměli pouštět do kuchyně.“

Nejspíš mi to chtěl začít vyvracet, když jeho žena prohlásila: „Ted' ne, Pete...“ a zadívala se mu do očí. Winnie Antleová vypadala na hodně přes čtyřicet a hnědé vlasy měla stažené dozadu, aby jí nepadaly do obličeje. Hnědé měla také oči. Jinak byla malinko silnější, zešíroka se usmívala a ukazovala tak světu nezvykle bílé zuby. Zpod pánské košile jí koukaly džíny a úplně navrchu měla obrovitou pletenou vestu, která nenápadně zahalovala široké boky a majestátní pozadí. Právě krájela zeleninu do polévky a na lince vedle ní se tyčila oranžová hora na kolečka pokrájené karotky. Ostří jejího nože čekalo ještě několik svazků celeru a pěkných paprik. Současně dohlížela na velký polévkový hrnec, jenž se postupně plnil zeleninou. Připravovaná polévka v něm mírně vřela. „Zdravím vás, Kinsey. Jeho si nevšímejte, víte, vždycky má sklony zaměstnat každého chudáka, co překročí náš práh,“ prohlásila a krátce se na mě usmála. „Co vás k nám přivedlo?“

Peter se podíval na Guye. „Doufám, že nejsi v nějakém maléru. Tady na toho chlapa aby člověk pořád dohlížel.“ Jeho laškovný úsměv ovšem vypovídal o tom, že co se týče Guye, nedělá si ve skutečnosti sebemenší obavy.

Guy mu v odpověď jen zamumlal stručné vysvětlení, očividně ještě rozrušený z těch špatných zpráv. „Otec zemřel. Právnička, která vyřizuje pozůstalost, najala tady Kinsey, aby mě našla.“

Peter a Winnie se v tu chvíli podívali na Guye, v očích účast.

Překvapilo je to, protože Guy dosud držel své pocity pěkně na uzdě. Peter promluvil jako první: „Je to pravda? To je mi tedy skutečně líto.“

Otočil se na mě: „Víte, často jsme uvažovali, zda by se Guy se svou rodinou neměl usmířit; aspoň to zkusit. Se svým otcem nebyl v kontaktu několik dlouhých let.“

Guy přenesl váhu z jedné nohy na druhou, opřel se o kuchyňskou linku a zkřížil ruce na prsou. Podle všeho byla jeho další slova adresována mně. Pronesl je posmutněle: „Nevím, kolik dopisů jsem jim napsal, ale ani jeden z nich jsem nakonec neodeslal. Kdykoli jsem se pokusil o vysvětlení, přišlo mi... no, tak nějak na nic; hloupé, víte? Nakonec jsem to vždycky vzdal a říkal si, že jim napíšu, teprve až budu dobře vědět, co vlastně chci říct. Pořád jsem si myslel, že mám dost času. Víte, nebyl tak starý; vůbec nebyl starý...“

„Přišel zkrátka jeho čas. S tím se nedá nic dělat,“ utěšoval ho Peter. Pak promluvila i Winnie: „Jestli se dnes na tu práci necítíš, běž domů a udělej si volno. Zvládneme to, žádný strach.“

„Jsem v pořádku,“ oponoval Guy a opět na něm bylo znát, jak nerad je středem pozornosti.

Několik dalších minut jsme pak věnovali nezbytné výměně informací; vysvětlila jsem, jak jsem Guye vypátrala, a také jsem jim pověděla vše, co jsem se dozvěděla o jeho rodině, což nebylo mnoho.

Peter přitom často zakroutil hlavou. Projevoval tak svou lítost nad zprávami, které jsem přinesla. „Víte, považujeme Guye tak nějak za vlastního. Když jsem ho viděl poprvé, byl to skutečně skličující pohled. Měl úplně rudé oči a zběsile jimi pohyboval... těkal z místa na místo. Mě a Winnie tehdy povolali sem do kostela. Opustili jsme Fort Scott v Kansasu a právě byli na cestě do Kalifornie. O hippies, kuřácích marihuany a vůbec narkomanech se tehdy vykládaly všelijaké věci. Slyšel jsem dokonce, že někdo oslepl, protože byl na drogách a moc dlouho se díval do sluníčka. A pak jsme uviděli Guye. Stál u silnice, v ruce ceduli s nápisem San Francisco. Snažil se být v pohodě, ale mně ho bylo spíš líto. Winnie ani nechtěla, abych mu zastavil. Na zadním sedadle jsme měli dvě děti a ona se bála,

abychom se nezapsali do statistik jako oběti násilného trestného činu.“

„To už je let!“ poznamenala Winnie.

Peter pohlédl na Guye. „Jak ses rozhodl? Co uděláš? Pojedeš do Santa Teresy? Možná přišel ten pravý čas sednout si s bratry ke stolu, popovídat si o minulosti a urovnat staré spory.“

„Nevím. Přemýšlím o tom. Jestli si ale se mnou k tomu stolu vůbec budou chtít sednout?“ zvažoval pro a proti Guy. „Takhle nahonem se rozhodnout nedokážu.“ Podíval se na mě. „Je mi jasné, že vás sem neposlali, abyste mě přemlouvala k návratu, ale něco bych k tomu všemu snad říct měl. Nevadilo by vám tedy, kdybych vám tak za dva za tři dny zavolał?“

„Vůbec ne. Ale asi se už budu muset vypravit domů,“ prohlásila jsem. „Mou vizitku máte. Když nebudu u sebe v kanceláři, zkuste to druhé číslo. Hovor by se měl automaticky přesměřovat.“ Pak jsem vylovila ještě jednu vizitku a připsala na ni Tashino jméno. „Tohle je ta právnička. Její telefonní číslo si takhle z hlavy nepamatuji, ale má kancelář v Lompoku. Když budete cokoli potřebovat, můžete si zavolat na informace o telefonních číslech. Nebydlí zase tak daleko. Když už nic jiného, můžete si s ní aspoň smluvit schůzku a poradit se. Myslím, že i vám by rada právníka mohla přijít vhod. Doufám, že to dobře dopadne.“

„To já také. Vážím si toho, že jste sem jela takovou dálku,“ ocenil mne. „Takové věci je lepší vyřizovat osobně.“

Podali jsme si ruce a já si vyměnila pár zdvořilostních frází s Peterem a Winnie. Pak jsem už zamířila ke dveřím. Za okamžik jsem uháněla po hlavní třídě městečka Marcella a snažila se ze všech sil přijít tomu místu na chuť. Bylo to tam malé a panoval tam alespoň klid. V jednoduchosti je krása, říkala jsem si. Objela jsem kolem bloku a minula několik odboček vedoucích dál do města. Místní zástavba sestávala z maličkých domků postavených podle jednoho a téhož architektonického návrhu. Byly přízemní, rovně zastřešené a zvenčí omítnuté v pastelových barvách. Vypadaly proto jako podivné kraslice naaranžované v suchých travinách barvy balícího papíru. Většina jich byla sešlá a zchátralá. Živého člověka jsem zahlédla jen

párkrát.

Když jsem opět projížděla kolem obchodu se smíšeným zbožím a už už se chystala zabočit na hlavní silnici, zpozorovala jsem v jednom okně cedulku s nápisem: Připravujeme čerstvé sendviče. Ihned jsem zastavila a vešla dovnitř. Bylo to jakési lahůdkářství a vzadu za pultem skutečně postávala nějaká paní. Objednala jsem si žitný chléb se salátem z tuňáka. Zatímco připravovala inzerovaný sendvič a balila okurčičku do voskovaného papíru, aby se chleba nerozmáčel, jen tak jsme tlachaly. Za mými zády se pohybovali ještě dva nebo tři další zákazníci, popojížděli s malými vozíky od regálu k regálu. Kupodivu na mě ani jeden z přítomných nijak nezíral ani mi jinak nevěnoval přehnanou pozornost.

Paní za pultem jsem jen pověděla, že jsem právě byla v kostele. Projevila sice mírnou zvědavost ohledně toho, co jsem zač a proč jsem pastora a jeho ženu poctila svou návštěvou, ale při zmínce o Guyi Malekovi ani neupadla ve významné mlčení, ani mi nezačala vykládat takové ty typické zaručené zprávy z jeho minulosti, co se v lahůdkách říkají opravdu jen mezi čtyřma očima.

„Působí to tu na mě jako hezké městečko,“ podotkla jsem, když mi přes pult podávala oběd. Zaplatila jsem desetidolarovkou, která vzápětí zmizela v kase.

„Pro mě za mě... když se vám tu líbí,“ poznamenala. „Na můj vkus je tu trochu moc klid, ale manžel se tu narodil a chtěl se sem mermomocí vrátit. Já si ráda občas vyhodím z kopýtky, ale jediný vyžití tu čas od času člověku poskytne tak ještě dobročinný bazar. Ale ten je!“ A vtipně naznačila závrať, jako by v ní snad představa obnošeného šatstva vzbuzovala větší vzrušení, než vůbec dokázala unést. „Chcete účet?“ zeptala se a odpočítala sedm dolarů a nějaké drobné.

„To budete hodná.“

Odtrhla tedy účtenku, kterou vytiskla kasa, a podala mi ji. „Mějte se.“

„Díky. I vy se mějte,“ odvětila jsem.

Obědvala jsem za jízdy a volantem se chytala střídavě jednou nebo druhou rukou, abych mohla tu přikousnout sendvič, tu okurčičku. V

ceně oběda byl i sáček bramborových lupínků, do kterých jsem se po chvilce také s chutí pustila. Zjistila jsem, že jsem tak svému organismu poskytla všechny základní živiny. Zapomněla jsem se sice Guye zeptat, jak se jmenovala jeho maminka za svobodna, ale v tuto chvíli jsem již nepochybovala, že jsem našla toho, koho jsem hledala. Velmi mi totiž připomínal Jacka, který měl podobnou barvu vlasů a i rysy v obličeji. Donovan a Bennet se evidentně vyvedli po jednom z rodičů, zatímco Guy a Jack po tom druhém. Jsem od přírody cynická, a tak jsem v duchu uvažovala, jak se to vlastně má s tou Guyovou proměnou a také s jeho nynějším vztahem k evangelické církvi. Vždy bylo možné, že jsou pastor Antle a Guy Malek jen prohnání podvodníci, připravení umlčet podobnou zastírací historkou kteréhokoli cizince, který by se moc vyptával. Já si to však nedokázala představit a ani jsem nevěřila, že by se zde dělo něco nekalého. Byla-li venkovská Marcella hnízdem neonacistů, satanistů či zločinných motorkářů, nevšimla jsem si toho.

Když jsem se kousek za Santa Marií napojila na sto první dálnici, teprve tehdy mi došlo, že se Guy Malek vlastně ani nezeptal, kolik činí jeho podíl. Nejspíš jsem mu to měla říci sama od sebe. No vážně, mohla jsem mu sdělit alespoň přibližnou cifru, ale vůbec mi to nepřišlo na mysl. Jen jsem pozorně naslouchala a dívala se, abych věděla, co říci Donovanovi o jeho bratrovi a o tom, jak na tom nyní je. Citově Guye nejvíce zasáhla otcova smrt a skutečnost, že navždy ztratil příležitost všechno si s ním vyříkat. Jakýkoli osobní prospěch byl pro něho v daném okamžiku vedlejší. Ach jo! Mohla jsem se jen utěšovat, že se určitě spojí s Tashou a že se veškeré podrobnosti dozví včas od ní.

Do Santa Teresy jsem dojela bez nehody a přesně ve dvě hodiny odpoledne. Bylo to dřív, než jsem předpokládala, a tak jsem se zastavila ještě v kanceláři, udělala si několik poznámek a založila si je. Pak jsem nechala po jednom vzkazu na záznamnících Tashy a Donovana Maleka. Spočítala jsem si, jak dlouho mi to celé trvalo, připočetla náklady na benzin a vystavila fakturu, ke které jsem ještě na poslední chvíli sešívačkou připevnila účet z marcellského lahůdkářství. Rozhodla jsem se, že fakturu pošlu zítra spolu se

zprávou o výsledcích šetření Tashe a také Donovanovi, a myslela si, že to tím pro mě všechno skončilo.

Nasedla jsem do auta, které – ač na zákaz parkování – nemělo za sčeračem jediný nepříjemný vzkaz od policie, a rozjela se k domovu, vcelku spokojená se životem. Dietz připravil večeři: plnou mísu cibulových kroužků, smažené brambory a párky, velkoryse dochucené česnekem a červenou paprikou. K tomu podával tmavou kremžskou hořčici, která páčila jako d'as. Byl to pokrm, jež mohli za výživný považovat pouze jeden zatvrzelý starý mládenec a jedna zatvrzelá stará panna. Když jsme dojedli, sklídila jsem ze stolu a opláchla talíře, skleničky a příbory. Dietz si mezitím před sebou rozložil noviny. Užasla jsem: Dělají snad tohle večer co večer všechny manželské páry? Osobně mi z mých dvou manželství v paměti nejvíce utkvěly hádky, krize a vůbec podobně smutné věci, nikoli však každodenní, všední dění. Tohle bylo až příliš domácké... nijak nepříjemné, ale pro člověka, který není zvyklý na společnost, poněkud znepokojující.

V osm hodin jsme se vypravili k Rosie a usadili se u mého oblíbeného stolu vzadu. Rosie's se jmenuje zšeřelá hospůdka u nás v sousedství, která stojí na svém místě už dobrých pětadvacet let, vklíněná mezi veřejnou prádelnu a opravnu domácích spotřebičů. Umakartové stoly uvnitř pocházejí zaručeně z výprodeje a boxy, které se táhnou podél stěn, jsou přepažené tou nejlacinější překližkou, tmavě nalakovanou. Jejich strohost narušují rukou načmáraná upozornění a drobné originální dekorace, též vlastní výroby. Do takového boxu u Rosie může vklouznout – bráno doslova – leda nezodpovědný blázen nebo člověk, který se právě nechal očkovat proti tetanu. I v Kalifornii ubylo poslední dobou kuřáků, a tak se v mnoha podobných podnicích zlepšilo ovzduší, nikoli však klientela. Rosiina hospůdka vždy skýtala útočiště místním pijanům, těm, kteří si museli zavdat už časně zrána a zpravidla vydrželi až do zavírací. V nedávné době k nim navíc přibyli členové místních amatérských sportovních spolků, vyznačující se tím, že se vždy hromadně opíjeli, hlučeli, znemožňovali hovor burácivým smíchem a vůbec vyrušovali přítomné. A tak se jediní opravdoví štamgasti, čtyři

opilci s kalným zrakem, kvůli nim přesunuli o dům dál. Jejich tiché žvatlání mi vcelku chybělo, protože alespoň nikdy člověku nelezlo na nervy.

Rosie tu ten večer nebyla a za barem obsluhoval jakýsi muž, kterého jsem nikdy dřív neviděla. Dietz vypil pár piv a já zase několik skleniček Rosiina nejlepšího chardonnaye, kalifornské odrůdy. Rosie ho pravděpodobně zakoupila celý soudek.

Bez mučení přiznávám, že právě alkohol mi nakonec přivodil nemalé potíže. Cítila jsem se po něm báječně a uvolněně a také jsem neměla tolik zábran jako obvykle. Že jsem se radši neplácla přes pus! Z Roberta Dietze byl totiž rázem fešák a já si přestávala být jistá, co vlastně cítím a co si o tom mám myslet. Z jeho obličejů dělala hra světů a stínů sochařské dílo, a zatímco já hovořila vcelku o ničem, on se netrpělivě rozhlížel po místnosti. V krátkosti jsem mu vyličila Rosiinu a Williamovu svatbu a také dobrodružství, která jsem zažila cestou na ni. On mi na oplátku pověděl něco o svém výletě do Německa. Přitahoval mě a já byla tak trochu smutná, jako když má člověk zvýšenou teplotu a uvažuje, zda z toho nakonec nebude chřipka. V jednom okamžiku se zachvěl a pohlédl na mne: „Není ti něco?“ zeptal se.

Položila jsem ruku na stůl a přisunula ji k té jeho. Následoval dotyk a pak už jsme měli propletené prsty. „Co vlastně děláme?“ zeptala jsem se.

„To je dobrá otázka. Co si o tom takhle pořádně promluvit! Začni třeba ty.“

Zasmála jsem se, ale nic k smíchu na tom ve skutečností nebylo a nám oběma to bylo nad slunce jasné. „Proč ses vrátil a znovu všechno rozvířil? Bylo mi dobře.“

„Co jsem jako měl rozvířit? Vždyť jsem nic neudělal. Dali jsme si večeri, něco jsme vypili, já spal dole a ty nahoře. Navíc se tak natrápím s tím kolenem, že se vůbec nemusíš bát, že bych ti snad dělal nějaké návrhy. Schody k tobě do ložnice bych teď nejspíš nevyšláp, ani kdyby na tom závisel můj život.“

„A to je jako dobře, nebo špatně?“

„To ti nepovím. To musíš vědět sama,“ opáčil.

„Nechci si na tebe zase zvyknout.“

„Hodně ženských si na mě vůbec zvyknout nedokázalo. Ty jsi jedna z mála, která projevila aspoň minimální zájem,“ prohlásil a malinko se usmál.

Rada moudrým: Uprostřed důvěrné až intimní debaty se ženou se nikdy nezmiňujte o jiné ženě, neřku-li o vícero ženách. Není to právě taktní. Jakmile to řekl, představila jsem si dlouhou řadu žen a sebe samu kdesi daleko za předními liniemi. Úsměv z tváře se mi vytratil a stáhla jsem se jako želva do krunýře.

Opatrně si mě prohlížel. „Co se děje?“

„Nic. Je mi fajn. Proč myslíš, že něco není v pořádku?“

„Nemusíme si snad odpovídat otázkami, ne?“ naježil se mírně. „Zřejmě jsi mi chtěla něco říct, ale nakonec sis to rozmyslela.“

„Nechtěla jsem ti nic říct. Zapomeň na to.“

„Kinsey.“

„Co je?“

„No tak! Řekni mi, co máš na srdci. Za upřímnost ti nikdo hlavu neutrhne.“

„Nevím, jak to říct. Jsi tu teprve čtyři dny a já nevím, co s tím. Nevím, co mám dělat. Těžce nesu, když mě někdo opouští. Ale je to asi můj úděl. Proč se ale s někým zaplétat, když vím, že mi to nakonec zase utrhne srdce?“

Povytláhl obočí a na čele se mu objevily vrásky. „Co na to říct? Nemůžu ti samozřejmě slíbit, že zůstanu. Nikdy v životě jsem se nezdržel na jednom místě víc než půl roku. Proč nejde žít jen přítomností? Proč musí mít člověk u všeho nějakou jistotu?“

„Mně ale nejde o jistotu.“

„Myslím, že ano,“ trval na svém. „Chceš mít nějakou záruku do budoucnosti, ale o tom, co se stane, toho ve skutečnosti víš stejně málo jako já.“

„No, to je sice pravda a já se o to nehádám, ale snažím se ti jen naznačit, že zase nechci zabřednout do dalšího vztahu s krátkou výpovědní lhůtou – a to by ten náš rozhodně byl.“

Dietz se zatvářil posmutněle. „Nebudu ti lhát. Nechci předstírat, že zůstanu, když vím, že se to nestane. K čemu by to bylo?“

Cítila jsem se ještě hůř. „Nechci, abys něco předstíral, a nežádám od tebe žádné sliby. Jen se snažím být upřímná.“

„V čem?“

„Ve všem. Celý život mě lidé nechávali na holičkách. Jednou za to mohla smrt, jindy mě prostě opustili; byla v tom nevěra, pak zas jiná zrada – na cokoli si vzpomeneš. Moje city došly snad každé újmy, jakou si dovedeš představit. To je toho, řekneš si. Každý přece v životě trpěl; co na tom? Jenže já tu nehodlám jen tak sedět a litovat se. Musela bych být blázen, kdybych si to zase nechala líbit.“

„Rozumím ti. Chápu, o co ti jde, a věř, že ti v životě nechci působit bolest. Jenže to nezáleží na tobě, ale na mně. Jsem od přírody nestálý. Hrozně nerad si připadám jako chycený do pasti. Jsem už takový. Zkus mě někde zavřít a piš si, že to místo obrátím vzhůru nohama, abych se odtamtud dostal,“ prohlásil. „Mám toulavé boty; jsem holt z takové rodiny. Když jsem byl malý, pořád jsme byli na cestách. Neměl jsem skříňku, ale kufr. Nesnesl jsem být dlouho na jednom místě. Člověk pak začne přemýšlet o smrti, a to je nejhorší. Kdykoli jsme někde na chvíli zakotvili, otec se porval a skončil ve vězení nebo na záchytce. Ve všech školách, kam jsem chodil, jsem byl nováček; a když jsem šel po školním dvoře, musel jsem se bránit, abych vůbec došel na druhou stranu. Nejšťastnější byl pro mě vždycky den, kdy jsme zase vyjeli na cestu.“

„Konečně na svobodě, co?“ poznamenala jsem.

„Přesně tak. Nešlo ani tak o to, že bych snad na tom místě nechtěl zůstat; já to zkrátka nikdy nedokázal.“

„Ach tak, tys to nedokázal. Tím se to všechno vysvětluje a také tě to omlouvá,“ prohlásila jsem.

„Nebud' protivná. Víš přece, jak to myslím. Bože! Hrdý na sebe přece nejsem. Nijak se mi nelíbí, že jsem horší než aprílové počasí. Jen si nechci nic namlouvat, a ani tebe nechci balamutit.“

„To dík. Bezva. Ale hlavně že se v životě nenudíš.“

Zamračil se na mě: „Co to do tebe vjelo?“

„Vykašlem se na to,“ rezignovala jsem. „Ani nevím, proč se o tom vůbec bavíme. Jsi tulák, nemůžeš si pomoci, a já zas zapustila kořeny. Nedokážeš zůstat na jednom místě, a já zase neumím odejít,

protože mi to tu přirostlo k srdci. Tohle je po dvou letech zase jen další epizoda a já si to vypiju až do dna. A když to tak půjde dál, jsem odsouzená k životu vedle chlapů, jako jsi ty.“

„Chlapů, jako jsem já? To je prima, ale co si pod tím jako mám představit?“

„Nic víc, než co jsem řekla. Bojíš se citů. Jsi mizera. A jestli mě budou pořád dál přitahovat chlapi jako ty, můžu se rozloučit s vlastním –“ na chvíli jsem se zarazila, protože jsem si začala připadat jako nějaká animovaná postavička, která se nezadržitelně řítí vpřed po navoskované podlaze.

„S vlastním čím?“

„Do toho ti nic není,“ odsekla jsem. „Už se o tom nebudeme bavit. Měla jsem být radši zticha. Teď tu sedím a fňukám, a to jsem vážně nechtěla.“

„Co tě znám, tak sis vždycky dávala pozor, abys moc nefňukala,“ zavzpomínal. „Komu ale myslíš, že by to vadilo? Mně tedy ne.“

„To říkáš teď.“

„Jak teď?“ zmateně na mě civěl.

Rozhodla jsem se, že budu trpělivá, což jsem rozhodně nebyla. „Jedna z prvních věcí, cos mi kdy řekl, byla, že ženská má – jak jsi to tehdy přesně formuloval? – pěkně poslouchat a zbytečně nefňukat. Ještě jsi prohlašoval, že něco takového zvládne jen málo žen.“

„To že jsem říkal?“

„Ano, přesně to. A já se až doteď urputně snažila, abych před tebou ani jednou nezafňukala.“

„Neblázni! Tak jsem to zase nemyslel,“ podívoval se. „Ani si nevzpomínám, že jsem ti něco takového vůbec říkal, ale asi jsem o tom mluvil v jiných souvislostech. Každopádně se to ale nesnaž zamluvit. Nechci to nechat takhle. Když už jsme to nakousli, pěkně to vyřešíme.“

„Co jako máme vyřešit? Nevyřešíme nic. Není způsob, jak by se nám to mohlo podařit. Tak se na to můžeme rovnou vykašlat. Mrzí mě, že jsem s tím začala. Mám poslední dobou plnou hlavu těch rodinných nesmyslů, takže jsem z toho možná trochu nervózní.“

„Jakých nesmyslů? Vždyť jsou to tvoji příbuzní, tak v čem je

problém?“

„Nechci se s nimi moc družít. A kromě fňukání mi ještě hrozně vadí, když se opakuju.“

„Jak bys ses mohla opakovat, když jsi mi k tomu ještě nic neřekla?“

Zajela jsem si rukou do vlasů a chvíli jen koukala na desku stolu. Doufala jsem, že se na toto téma nedostane, ale nakonec mi to připadalo méně nebezpečné než diskuse o našem vzájemném vztahu, ať už bychom to probírali z kterékoli stránky. Nebyla jsem ale s to přijít na nějaký rozumný důvod, proč se straním své nově objevené rodiny, jen jsem věděla, že po ní netoužím. Nakonec jsem však prohlásila: „Myslím, že nechci nic dělat z donucení. Víš, oni se hrozně moc snaží dohnat, co za ty roky zameškali. Ale proč se jen nestarají sami o sebe? Mně tohle kamarádičkování nikdy neimponovalo. Sám víš, jak umím být protivná, když mě někdo do něčeho nutí.“

„A proč jsi tedy přijímala zakázku od té právničky? Není snad tvoje sestřenice?“

„No... je, ale já to původně vzít nechtěla. Chtěla jsem to odmítnout, ale pak mě přemohla zvědavost a tak trochu i vidina peněz. Musím si vydělávat na živobytí a tu zakázku jsem proto nechtěla odmítnout jen tak z tvrdohlavosti. Víím, že toho budu litovat, ale už se stalo; tak nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem.“

„Na první pohled to vypadá neškodně.“

„Není to neškodné. Jsem z toho na nervy. A kromě toho tu jde ještě o jinou věc – hrozně nerada bych si je připustila k tělu.“

„Jak připustila k tělu? Vždyť si tě jen najala na práci. Až ji doděláš, zaplatí ti a tím to skončí.“

„To doufám. Ona navíc není tak hrozná jako ty druhé dvě. Liza a Pam. Podáš jim prst a ukousnou ti celou ruku.“

„Jdi do háje! Co to slyším za stupidní fráze? Život není televizní seriál, Kinsey!“

„Co ty o tom víš? Ani ty se evidentně nepřetrhneš, aby sis to doma urovnal.“

Trhl sebou a zatvářil se dotčeně, jako bych mu kdovíjak ublížila.

„To byla rána pod pás. Když ti vykládám něco o klucích, nechci, abys mi to při nejbližší příležitosti takhle vracela.“

„Máš pravdu. Promiň. Beru to zpátky.“

„Sice to bereš zpátky, ale hned tak to nepřebolí,“ vyštěkl. „Co to s tebou v poslední době je? Hned se kvůli všemu naježíš. Pořád se snažíš, abys měla od všeho odstup.“

„To se tedy nesnažím,“ odporovala jsem, ale pak jsem se na něho opatrně podívala: „Vážně?“

„No, vždyť se na sebe podívej, jak se chováš! Nebyl jsem tu ani dva dny, a už jsme byli v sobě. Co z toho máme? Nejel jsem sem takovou dálku, abych se s tebou hádal. Chtěl jsem tě prostě vidět. Těšil jsem se, že budeme spolu. Sakra! Kdybych se chtěl hádat, mohl jsem zůstat s Naomi.“

„A proč jsi to neudělal? Nechci, abys mi tu vyznával lásku, ale fakt jsem zvědavá. Co se stalo?“

„Kdo ví? Já mám svou verzi a ona jinou. Někdy si myslím, že vztah dvou lidí žije vlastním životem a že ti dva jen přihlížejí. A o tom to je. Člověk na všechno přijde až pozdě, teprve když se nad tím opravdu zamyslí. Ale co ty? Jak to vidíš?“

„Já se vždycky radši pohádám, než abych nic necítila.“

„A to máš jen tyhle dvě možnosti?“

„Vypadá to tak, ale jistá si nejsem.“

Zvedl ruku a něžně mě zatahal za vlasy. „Co si s tebou počnu?“

„Co si já počnu s tebou?“ odvětila jsem.

7

Když jsme se ve čtvrt na jedenáct vrátili domů, u Henryho v kuchyni se ještě svítilo. Dietz prohlásil, že ho to jeho koleno snad zabije, udělal si doma pohodlí, vzal si nějaké prášky proti bolesti, podložil si nohu hromadou polštářů a aplikoval na ni ten ledový zázrak. Já slíbila, že se za chvílku vrátím. Naše debata u Rosie samozřejmě nikam nevedla a já nebyla s to v ní pokračovat, ale také jsem se dál nechtěla chovat, jako by se nic nestalo, jako bych snad nic neřekla. Netušila jsem, co vlastně od Dietze chci ani jak to říci, takže jsem ze sebe nakonec udělala jen hlupáka. Obvykle se řídím zásadou, že nemá-li člověk otevřenou mysl, raději má mít zavřenou i pusu.

Zaklepala jsem u Henryho zadních dveří. Když mě zahlédl oknem, zamávala jsem mu. Seděl právě v houpacím křesle, na klíně noviny a v ruce skleničku Jacka Danielse. Usmál se a také mi zamával. Pak odložil noviny a šel mi otevřít. Měl zatopeno, ovšem uvnitř nebylo jen teplo, ale také to tam nádherně vonělo včerejšími skořicovými rohlíčky.

„Tady je příjemně. Venku je totiž hrozná zima,“ nechala jsem se slyšet. Stůl v kuchyni měl pokrytý několika hromádkami černobílých fotografií. Přelétla jsem je pohledem a pak jsem se plně zaměřila na svého domácího. Podle mého názoru byl zosobněním dokonalostí, protože byl chytrý, milý a zodpovědný a navíc se mohl pochlubit nejhezčíma nohama, jaké jsem kdy u muže viděla. V podnájmu u něho jsem bydlela již pět let. Zavál mě k němu inzerát, na který jsem kdysi narazila ve veřejné prádelně. Henry hledal dlouhodobého podnájemníka, který by byl čistotný a tichý, neměl by děti, nepořádal

hlučné večírky a nevlastnil malého ňafajícího psíka.

Vzhledem k tomu, že jsem byla celý život zvyklá bydlet v karavanech a jiných pojízdných příbytcích, měla jsem ráda těsno, nicméně co se týkalo vztahů se sousedy, těsný kontakt jsem zamýšlela eliminovat. Život na parkovišti karavanů člověku krom jiných výhod přináší i důkladný vhled do problémů ostatních lidí, kteří také tráví život na čtyřech kolech. I když, nebo právě proto, že jsem si na chléb náš vezdejší vydělávala tím, že jsem strkala nos do cizích věcí, své soukromí jsem bedlivě střežila. Přestavěná garáž, kterou tehdy Henry nabízel, překonala všechny mé představy a nadto jsem si ji mohla dovolit. A protože byla kdysi stržena a přestavěna, bylo uvnitř vše vyvedeno v týkovém dřevě a zařízeno důmynslně jako v lodní kajutě.

Zpočátku mezi mnou a Henrym vládl jakýsi praktický vztah a oběma nám vyhovoval. Postupem let mě Henry poněkud zcivilizoval a myslím, že je se mnou dnes mnohem lepší pořízení než kdysi. Krůček za krůčkem jsme překlinovali propast, která mezi námi záměrně zela, až jsme na ni úplně zapomněli, takže dnes Henryho považuji napůl za přítele, napůl za člena rodiny.

„Dáš si hrnek čaje?“ nabídl mi pohoštění.

„Ne, díky. Jen jsem ti přišla popřát dobrou noc. Hned zas půjdu. To jsou rodinné fotografie?“ zeptala jsem se a jednu namátkou vzala do ruky.

„Nejspíš,“ zaváhal. „Poslala mi je Nell. Našla totiž nedávno dvě krabice fotek, ale nebyla u nich žádná jména, žádná data. Prý vůbec netuší, kdo by na nich mohl být. Stejně si s nimi neví rady ani ostatní přízeň. To je ale práce! Říkám ti, pěkně si popiš všechny fotky, co doma máš, i kdybys měla na druhou stranu načmárat jen pár slov. Ty třeba víš, kdo na nich je, ale nikdo další už to vědět nemusí.“

„Poznáváš někoho z nich?“

„Pár ano.“ Vzal do ruky fotografii, kterou jsem držela, a pod světlem na ni zamžoural. Nakukovala jsem mu přes rameno. Ženě na ní vyobrazené mohlo být něco málo přes dvacet, měla široký dobromyslný obličej a vlasy stažené dozadu do drdolu. Na sobě měla bílou halenku v námořnickém stylu, sukni pod kolena, tmavé

punčochy a tmavé botky na řemínek, s rovnou podrážkou. Vedle ní stála asi osmiletá dívka s otráveným výrazem v obličeji, v námořnických šatečkách bez pasu a kotníčkových šněrovacích botkách. „Myslím, že to je mladší sestra mojí maminky, Augusta. Tuším, že je to focené v Topece, v Kansasu, v roce 1915. Ta holčička se jmenovala Rebecca Rose, pokud si dobře vzpomínám. Obě zemřely v roce 1918 při té obrovské chřipkové epidemii.“ Pak zvedl ze stolu jiný snímek. „To je moje matka s dědečkem Tilmannem. Překvapuje mě, že je Nell nepoznala; leda by ji začínaly zlobit oči. Když nad tím tak přemýšlím, ani vlastně nevím, proč se s tím tak babráám. Děti ani jeden z nás nemá, takže po naší smrti bude sotva někoho zajímat, co to bylo za lidi.“

„To je smutné. Ale můžeš je pěkně seřadit do alba a pak mi ho poslat. Budu je vydávat za vlastní příbuzenstvo. Jak se dědeček jmenoval křestním jménem?“

„Klaus. Moje matka se jmenovala Gudrun.“ Muž, který kdysi tak upřeně zíral do objektivu, musel být téměř osmdesátník a ženu stojící vedle něho jsem odhadovala na padesát. Zeptala jsem se: „Co znamená jméno Tilmann? Není to z němčiny? Nevím proč, ale vždycky jsem měla takový pocit, že jste zčásti Švédové nebo Finové.“

„Kdepak, kdepak, skandinávská krev nám v žilách nekoluje. To je pro mě dokonce svým způsobem skličující představa. Tilmannovi mají tuhý německý kořínek. Proto nám to tak dobře myslí, proto jsme autokrati, temperamentní, a nechybí nám chuť do života. Dlouhověkost je geneticky daná, a kdyby ti někdo tvrdil něco jiného, nevěř tomu. O lidech, co se dožili stovky, jsem četl spoustu článků. Často si mysleli, že na tom mají nějakou zásluhu, a všude vykládali, jak nekouřili nebo kouřili, že jedli spousty jogurtů, cpali se vitaminy, že si denně dávali polévkovou lžící vinného octa... Nesmysly! Když pomínu války a dopravní nehody, žije člověk dlouho jenom proto, že má předky, co také na světě pobýli nějaký ten pátek. Je ovšem třeba zodpovědnosti! Člověk si nemůže nechat všechno líbit. Moje maminka tu byla do sto tří let a já si dovedu docela dobře představit, že nás pět tu bude přinejmenším stejně dlouho.“

„Na tobě je rozhodně vidět, že jsi v nejlepší formě. Ale kolik je vůbec Nell? Devadesát šest? Tobě bude na svatého Valentýna osmdesát šest, vid’?“

Henry přikývl a zaklepal na nejbližší dřevěný předmět. „V podstatě jsme všichni zdraví, i když se trochu scvrkáváme. S přízní jsme se o tom několikrát bavili a usoudili jsme, že nám tak příroda asi chce sdělit, že se určitě krásně vejdemo do rakví. Také budeme pořád lehčí a lehčí. Člověk má pak pocit, jako by měl snad v kostech místo morku vzduch. Aspoň to budou mít funebráci lehčí! No... k stáru člověku i tělo vypovídá službu. Zhorší se ti zrak, ohluchneš. Charlie říká, že mu poslední dobou, co tak špatně slyší, připadá, jako by měl pořád hlavu zabalenou do polštáře. Navíc se můžeš úplně vykašlat na svou důstojnost. Všichni sice mají plnou pusu úcty ke starším, ale co jsem si tak všiml, i tady se toho víc namluví, než udělá. Můžeš se kvůli tomu sice vztekat, ale časem na to radši nemyslíš. Všichni například používáme plenky. No... já vlastně ještě ne, ale jsem přece jen nejmladší! Ostatní neudrží moč, jakmile jen zakašlou nebo se příliš zasmějí.

Když se teď William přestěhoval k nám, Nell si stěžuje, že jí chybí. Je to ale jenom kvůli tomu, že už nemůžou hrát bridž, jak byli zvyklí. Prý teď musí hrát ve třech, a to už není taková zábava. Lewis uvažoval, že řekne jedné sestřence, aby se k nim nastěhovala, jenže Nell by v domě jinou ženskou nesnesla. Říká, že měla své bratry sama pro sebe celých šedesát let a že na tom nehodlá nic měnit. Prý až jednou odejde, budou si moci dělat, co se jim zlíbí – samozřejmě po dohodě s ostatními.“

„Pořád nechápu, jak to, že jim nevadí michiganské zimy. Proč se také nepřestěhují sem? Mohli byste pak hrát bridž až do omrzení.“

„I o tom jsme už mluvili. Ještě uvidíme. Nell se ale nechce vzdát svých pravidelných obědů s kamarádkami.“ Henry odložil fotografii a zase se posadil. „No nic. Ale jak se pořád máš? Moc hezky jsem si popovídal s tvým přítelem Dietzem. Říkal, že prý máš nějakou práci.“

„Vlastně jsem s ní už hotová. Byla to taková rychlovka, na což člověk s láskou vzpomíná, když se moří s nějakým opravdu velkým

případem,“ řekla jsem a pak jsem ho v několika minutách seznámila s tím, jak jsem pátrala po Guyovi Malekovi.

Henry kroutil hlavou: „Jak to asi dopadne? Myslíš, že ten svůj podíl dostane?“

„Kdo ví? Občas se ani nedozvím, jak případ, na kterém jsem se podílela, dopadl, ale Tasha tvrdí, že prý už něco vymyslí.“

„Jak dlouho se Dietz zdrží? Říkal jsem si, že bych vás třeba někdy pozval na večeři.“

„Dlouho tu nejspíš nepobude. Je na cestě do Santa Cruz. Jede se podívat za svými syny,“ informovala jsem ho.

„Tak mi dej, prosím tě, vědět, kdyby se něco změnilo a on odjížděl dřív než v sobotu. Uvařím něco speciálního. Pozveme i Williama a Rosie a také Mozu Lowensteinovou, jestli bude mít čas.“

Než jsem se vrátila domů, Dietz už spal. Usnul schoulený v křesle, na sobě spodní prádlo, a tichounce chrápal. Byla puštěná televize, ovšem beze zvuku, a běžel program věnovaný převážně dokumentům o přírodě. Právě dávali jakousi reportáž o útočných žralocích z podmořských hlubin. Dietz si svou pochroumanou nohu opřel o kraj pohovky a hrudník a ramena měl zahalené příkrývkou. Na podlaze pod ním pak ležel již částečně rozteklý ledový obklad. Zvedla jsem jej, uložila do mrazáku, odkud jsem vyndala další, a ten Dietzovi opatrně přiložila na koleno, aniž bych ho probudila.

Měl oteklou kolenní česku a holé koleno jaksi pobledlé a zranitelné. Nechala jsem ho, kde byl, protože jsem tušila, že se probudí ještě brzy před rozedněním. Dietz spával vždy na etapy, asi jako divoké zvíře, a já ze zkušenosti věděla, že zřídka kdy prospí noc na jeden zátah, že se přinejmenším dvakrát probudí a vstane.

Vyzula jsem se a po točitých schodech vyšla k sobě do ložnice. Shora jsem si ho ještě chvilku prohlížela. Když spal, vypadala jeho ostře řezaná tvář jako z jiné planety, jako vymodelovaná z hlíny. Jen výjimečně působil takhle uvolněně. Byl totiž od přírody neposedný, takže byl neustále v pohybu a i výrazy v obličeji se mu závratně proměňovaly díky neutuchající energii deroucí se na povrch. Ještě jsem se na něho dívala, když se jakoby leknutím probudil, trhl sebou, posadil se a zmateně se rozhlédl kolem. Všimla jsem si, jak se zarazil

a nahmatal svůj ledový obklad, který mu jen tak tak držel na koleně. Ustoupila jsem od zábradlí patra a zašla do koupelny, kde jsem si umyla obličej a vyčistila zuby. Jistě za to mohl testosteron, který jsem nyní cítila ve své blízkosti, ale každopádně se mi podél páteře rozlévalo ono hřejivé sexuální pnutí. Z věšáku na koupelnových dveřích jsem sundala bavlněné tričko nadměrné velikosti a oblékla si je. Obvyčně spávám nahá, ale v tuto chvíli jsem to nepovažovala za nejmoudřejší nápad.

Jakmile jsem byla připravená jít na kutě, zhasla jsem lampu a vklouzla pod deku. Pak jsem se ještě natáhla a nařídila si budík. Na displeji právě přeskočil čas z 23:04 na 23:05 a dole pode mnou Dietz vstal a přešel do kuchyně. Slyšela jsem, jak se otevřely a zase zavřely dveře od ledničky. Cinkly sklenice a on si nalil něco k pití – víno, pomerančový džus nebo mléko, v každém případě něco kapalného. Slyšela jsem ho vysunout kuchyňskou židli a pak zašustit novinami. Uvažovala jsem, o čem asi přemýšlí, a v duchu jsem si představovala, co udělám, když uslyším, jak jde nahoru po schodech. Říkala jsem si, co takhle vzít si župan a sejít dolů k němu, pustit z hlavy opatrnost a kašlat na možné následky? Jenže to bylo v rozporu s mou povahou. Dlouholetý život ve znamení samostatnosti mě naučil jisté obezřelosti vůči mužům. Tak jsem se plexisklovým střešním oknem raději dívala na oblohu a přemítala, co všechno bych dala všanc, kdybych se mu poddala. Vášně nikdy netrvá věčně. Jenže co je trvalé? Ano, člověk by snad i mohl mít vše, třebaže nakrátko... Jenže kdyby podlehl zamilovanosti, byl by ochoten snášet bolest, kterou působí láska? Pak už jsem cítila, jak usínám a usínám... jako když mě do vody hodí. Probudila jsem se až minutu před šestou.

Oblékla jsem si teplákovou soupravu a uchystala se na ranní běh jako obvykle. Když jsem odcházela z domova, byl Dietz ve sprše. Trochu mě zbolelo, když jsem si všimla, že si balí věci. Vedle pohovky, nyní zase složené, ležel totiž na zemi otevřený kufr. Také deku složil a přehodil přes opěrku. A ložní prádlo, které používal, naskládal hned vedle pračky. Třeba se domníval, že když se přesune o dům dál, pomůže mi tak zvládnout, co k němu cítím, takže se na něho nestačím upnout. Mé pocity nicméně celou situaci naopak

ztěžovaly a já, při jeho příjezdu chladná jako královna z Andersenovy pohádky, jsem se nyní, když měl zase odcestovat, trápila, že mi bude chybět. Stačily dva dny a už jsem trpěla. Skutečně tedy ode mne bylo moudré, když jsem věci nenechala zajít příliš daleko. V celibátu jsem beztak žila již dost dlouho; co tím pádem znamenal další rok bez sexu? Bezděky jsem si povzdechla, což by se dalo považovat za zafňukání, kdybych si ovšem takové věci dovolovala.

Zavřela jsem za sebou dveře a zhluboka se nadechla, jako by snad vodou prosycený a chladný vzduch mohl uhasit ten žár v mé hrudi. Kousek za brankou jsem se zastavila na pravidelný strečink, mysl prázdnou jako nepopsaný list. Za ta léta, co se živím jako soukromý detektiv, jsem se naučila takový trik, jak se oprostit od nežádoucích emocí. Dělán to nejspíš podobně jako většina lidí ze „sociálních“ profesí, jako jsou doktoři, zdravotní sestry, policisté a třeba sociální pracovníci. Pro takové lidi je totiž emocionální odstup předpokladem pro zvládnutí jejich práce, při níž často pohlédnou do tváře smrti. A takový pohled není nikdy příjemný. Zpočátku mi to trvalo několik minut a musela jsem se na to úporně soustředit, ale dnes se již přepnu v jediném okamžiku. Psychiatři nás sice všemožně ujišťují, že člověk může zůstat duševně zdravý pouze za předpokladu, že si uvědomuje své emoce, ale určitě tím nejsou myšleny ty opravdu nesnesitelné a nepříjemné.

Toho rána mě běh neuspokojil. Překrásné svítání se skrývalo kdesi za mraky, obloha byla šedá a na zem nedopadl snad ani jediný sluneční paprsek. Postupně se sice rozednilo, ale kamkoli se člověk podíval, vypadalo to jako na vybledlé černobílé fotografii. Běžela jsem jaksi kostrbatě a vůbec jsem se nedostala do tempa. Navíc bylo tak chladno, že jsem se ani nezpotila. Poctivě jsem však dodržovala trasu, a tedy i její délku, takže jsem měla alespoň radost, že se dokážu překonat. Někdy je mou hlavní metou sama disciplína. Pomáhá, když si navzdory nepřízni osudu prosadím svou a přeskakuji životní překážky jako dlouhonohý atlet. Cestou zpět jsem plynule přešla do klusu a kolem posledního bloku již jen zvolna vykračovala. Pečlivě jsem také zaháněla všechny zbytečné

sentimentální nálady i nápady.

Když jsem vstoupila do dveří, Dietz seděl v kuchyni u linky. Vedle něho se kouřilo z konvice s kávou a také na mě čekala miska na cereálie. Ta, z níž snídal on, byla již dávno umytá a nyní dosychala na drátěném odkapávači na nádobí. U dveří již stál napěchovaný kufr a plátěná taška. Bylo otevřeno do koupelny, takže jsem si všimla, že si sklídil také všechny toaletní potřeby. V místnosti a všude kolem se vznášela vůně mýdla mísící se s jeho vodou po holení. Vůně muže.

„Říkal jsem si, že asi bude jednodušší, když odjedu,“ prohlásil.

„Ale jistě; to je v pořádku. Doufám, že to neděláš kvůli mně.“

„Kdepak. Znáš mě. Nikde nevydržím, hned zas jinam běžím,“ usmál se. „Stejně máš asi hodně práce, ne?“

„Hromadu,“ přikývla jsem. „Vyrážíš tedy do Santa Cruz?“

„Nakonec jo. Vezmu to na sever, podél pobřeží, a tak den se možná zdržím v Cambrii. S tím kolenem stejně budu muset odpočívat. Dovedeš si to asi představit, ne? Každou chvilku budu stavět, abych se protáhl a zacvičil si, abych se zahřál a uvolnil, jinak mi to zase ztuhne.“

„V kolik hodin pojeděš?“

„Až odejdeš do práce.“

„No paráda. Jen si dám sprchu a můžeš vyrazit.“

„Nehoj se, nikam nespěchám,“ ujistil mne.

„To vidím,“ poznamenala jsem a zamířila do podkrovní. Tentokrát se mě ani nezeptal, jestli se zlobím, a to dobře udělal, protože jsem v skrytu duše doslova zuřila. A pod tím vztekem se neskrývalo nic jiného než má stará známá – bolest. Proč mě každý nakonec opustí? Co jsem komu udělala? Ranní hygienu jsem odbyla maximálně účelně, hodila jsem na sebe nějaké svršky, spořádala misku cereálií, aniž bych se třeba jen na okamžiček začetla do novin. Aby bylo jasné, že mi vůbec nevadí, že odjíždí, vytáhla jsem z prádelníku nový povlak na pohovku a požádala Dietze, aby mi ho pomohl natáhnout. Snad jsem chtěla, aby to pochopil tak, že jakmile se za ním zabouchnou dveře, objeví se tu někdo další, muž, jenž nebude mít kde hlavu složit. Mnoho jsme toho nenamluvili, a když už přece jen

na něco přišla řeč, bylo to vysloveně věčné. „Kde je ten druhý povlak na polštářek?“ a podobně.

Jakmile dostala pohovka nový háv, odnesl si kufr do auta a vrátil se ještě pro tašku. Šla jsem ho doprovodit na chodník, kde jsme se políbili, nicméně typicky neupřímně, až to mlasklo. Mlask! Pak nastartoval své porsche, a dokud mi nezmizel z očí, pilně mával. Ty mizero! pomyslela jsem si.

Sama jsem se vypravila do kanceláře a snažila se nebrat na vědomí, že mám z nepochopitelných důvodů tendence ronit slzy. Den mi skomíral před očima a působil beznadějně asi jako pohled do odpadní jímky. Cítila jsem se naprosto stejně, jako když mě opustil naposledy. Jak něco takového mohlo skličovat osobu mého drsného ražení, osobu tak nezávislou? Chvilku jsem si vykládala pasiáns, pak jsem vyplnila pár složenek a zhodnotila stav svého účtu. Zmocnila se mě úzkost až závratná. Když nakonec chvilku před obědem zazvonil telefon, chňapla jsem po jeho sluchátku, radostí beze sebe, že mě konečně někdo ruší.

„Kinsey, tady Donovan. Jak se daří?“

„Ale, dobře. A co vy, jak se máte?“

„No, také to ujde. Ale poslouchejte, rád bych vám vyjádřil obdiv za dobře odvedenou práci. Tasha sice musela dnes odletět do San Franciska, ale říkala, že vám nejspíš nebude proti mysli předat nám ještě začerstva ty informace. Mohla byste k nám tedy k večeru zaskočit na skleničku?“

„Ale jistě. Proč bych nemohla? Právě jsem se chystala sepsat podrobnou zprávu a poslat ji poštou, ale jestli vám líp vyhovuje osobní setkání, není to žádný problém.“

„To budete hodná. Předpokládám, že u toho budou chtít být i Jack s Bennetem. Tím pádem – budou-li mít nějaké otázky – nám vše zodpovíte najednou, takže si ušetříte čas a nebudete muset bůhvíkolikrát opakovat totéž. Hodí se vám to v půl šesté večer?“

„Mně ano,“ ujistila jsem jej.

„Tak dobře. Budeme se na vás těšit.“

Když jsem zavěsila, nevěděla jsem, co si o tom myslet. Nemám nic proti krátkým informativním schůzkám, pokud člověka ovšem

příliš nevtahují do víru rodinných vztahů. S výjimkou Guye mi totiž bratři Malekovi zvlášť sympatičtí nebyli. Věřila jsem, že se Guy Malek změnil, že už to není ten mizera co kdysi, a tak jsem si říkala, že bych mu mohla prokázat takovou menší službu a pokusit se o tomtéž přesvědčit i jeho tři bratry. Ne že by mi bylo něco do toho, jak si mezi sebou rozdělí své peníze, ale kdyby snad vyvstaly nějaké otázky ohledně toho, zda si je Guy zaslouží, svůj názor jsem měla. Kromě toho jsem po Dietzově odchodu stejně neměla nic lepšího na práci.

Zaskočila jsem si na oběd a odpoledne věnovala úklidu kanceláře. Lonnie Kingman sice platil několika lidem za údržbu a úklid budovy, který se prováděl vždy v pátek odpoledne, ale já měla pocit, že to na mě bude mít v tuto chvíli terapeutické účinky. Celých dvacet minut jsem dokonce oprašovala umělý fíkus, jež si kdysi kdosi spletl se živým. Místnost, již jsem si pronajímala, sloužila původně jako zasedačka a patřila k ní ještě toaleta se sprchou. Našla jsem tedy kbelík, houbičky, čisticí prostředek, nějaký kartáček a mop a pustila se s plnou vervou do zákeřných bakterií. Když mám depresi, většinou se pouštím do nějaké odporné až nechutné práce, vedle níž se zdá být jinak chmurná realita rajskou zahradou. Kolem třetí hodiny, když už jsem byla cítit potem a dezinfekcí, jsem si tak prakticky nevzpomínala, z čeho jsem byla původně nešťastná. Ve skutečnosti jsem si to samozřejmě pamatovala, ale už jsem na to nemyslela.

Jakmile se to v kanceláři jen blýskalo, zamknula jsem, svlékla si šaty, vklouzla do sprchy a pořádně vydrhla i sebe. Opět jsem se oblékla. Nechala jsem si tytéž džíny, ale ze skříňky s rezervním oblečením pro všechny případy jsem vytáhla čistý rolák. Co by to bylo za život bez zubního kartáčku a čistého spodního prádla? Potom jsem sepsala oficiální zprávu o mém setkání s Guyem Malekem, kopii založila do svých záznamů a druhou si zastrčila do kabelky. Třetí kopii jsem zalepila do obálky s adresou sanfranciské kanceláře Tashy Howardové. Tím byl případ uzavřen. Podtrženo, sečteno! Byla to poslední práce, kterou jsem od ní přijala. Tečka.

Pět minut před půl šestou jsem již seděla za volantem a projížděla

hlavní branou Malekova sídla, na sobě své nejlepší (a také jediné) tvídové sáčko. Tou dobou bylo již šero, protože, jak známo, zima ukrajuje dne brzkým soumrakem. Kužely reflektorů mého vozu projely spolu se mnou opuštěnou branou, zasazenou do zděné ohrady obklopující celý jejich patnáctiakový pozemek. Po horním okraji těchto hradeb se vinul zrezivělý ostnatý drát, který tam kdosi natáhl již před lety, takže byl na mnoha místech zpřetrhaný a zdaleka neplnil svou funkci. Kdo ví, na jaké padouchy tu byli připraveni? Nyní se zvedal mrazivý vítr a v temných korunách stromů se rozhýbaly některé větve, až to praskalo. Říkala jsem si, že si spolu stromy asi takhle povídají o něčem, co my, obyčejní smrtelníci, ani nemůžeme vidět. V domě se svítilo – v několika oknech v patře. Bledě žluté světlo, které z nich vycházelo, zviditelnilo i obrysy oken v přízemí, jež mnoho světla nedávala.

Hospodyně se ani neobtěžovala rozsvítit venkovní lampy. Zaparkovala jsem v širokém oblouku příjezdové cesty, přešla dlážděné prostranství před domem a vstoupila do stinného portiku, pod nímž se ukrýval hlavní vchod do domu. Zazvonila jsem a čekala, schoulená před chladným větrem. Trvalo to, ale nakonec se přece jen rozsvítila venkovní lampa nade dveřmi a za chvíli mi s vrznutím otevřela hospodyně Myrna.

„Dobry večer, Myrno. Jsem Kinsey Millhoneová. Onehdy jsem se tu stavovala a na dnešek mě Donovan pozval na skleničku.“

Myrna se po těch slovech zvlášť nerozzářila, a tak jsem usoudila, že na odborných učilištích pro hospodyně zřejmě žáky učí nedávat bouřlivými výlevy najevo případnou radost. Od našeho posledního setkání si nechala udělat nový přeliv na vlasech a měla je teď platinově blond, až měl člověk dojem, že musí být na omak ledové. Uniforma, kterou nosila, sestávala z delší šedé vestičky a stejně šedých kalhot. Vsadila bych nevímco, že měla kalhoty pod vestou rozepnuté v pase. „Pojďte za mnou,“ pokynula mi a na naleštěných parketách začaly vzápětí tiše pleskat gumové podrážky jejích střevíců.

Kdesi nad našimi hlavami se v tu chvíli ozvalo zvolání. Byl to ženský hlas. „Myrno? Nezvonil někdo? Čekáme totiž návštěvu.“

Vzhledla jsem a šla po hlase. O zábradlí v patře nad našimi hlavami se opírala asi třicetiletá bruneta, která se při pohledu na mě celá rozzářila. „Ach, dobrý večer. Vy musíte být Kinsey. Půjдете nahoru?“

Když jsem vstoupila na schodiště, Myrna se beze slova otočila a zmizela kdesi vzadu v domě.

Nahoře na mě čekala Christie s nataženou pravicí. Já jsem Christie Maleková. „Jsem ráda, že vás konečně poznávám,“ představila se, když jsme si podaly ruce. „S Myrnou jste asi už měla tu čest, že?“

„Víceméně,“ připustila jsem. Rychle jsem ji zhodnotila pohledem s výkonností polaroidu. Měla jemné rysy a lesklé tmavé vlasy, zastřižené v délce po ramena. Jinak byla velmi štíhlá, na sobě džíny a objemný černý svetr s žebrovaným vzorem, který jí sahal až téměř po kolena. Měla vyhrnuté rukávy, takže bylo vidět, jak útlá má zápěstí. Její dlouhé prsty byly úplně ledové. Oči jí zářily jasnou modří a nad nimi se klenulo poněkud nevýrazné obočí. S úsměvem odhalovala zuby jako z reklamy na ústní vodu. Vzhledem k tomu, že neměla nalíčené oči, vypadala jaksi plaše až vystrašeně, i když se chovala přátelsky a velmi mile se usmívala. „Donovan telefonoval, abych ho omluvila. Prý se o pár minut zpozdí. Jack je právě na cestě domů a Bennet, ten už je doma dávno. Já se tu zatím probírám Baderovými papíry a moc bych uvítala společnost.“

Pak se otočila a vykročila směrem k hlavní ložnici na patře, kam jsem viděla pootevřenými dveřmi. Nepřestávala se mnou rozmlouvat: „Víte, pořád hledáme tu ztracenou závěť. Tedy mimo jiné. Naděje umírá jako poslední, že?“ dodala kysele.

„Myslela jsem, že to je Bennetova práce.“

„To ano, ale takhle to s ním dopadne vždycky. Strašně rád někoho něčím pověřuje.“

Doufala jsem, že jsem v jejím hlase postřehla ironii. Jistá jsem si ale nebyla, tak jsem radši držela jazyk za zuby.

Vstoupily jsme do obrovské místnosti. Vlastně to byly místnosti dvě, oddělené posuvnými dveřmi, které nyní spočívaly kdesi uvnitř zdiva. Stěny pokrývaly látkové tapety z růžového hedvábí s mírným leskem. Koberec byl v přírodní bílé barvě, s hustým a poměrně

krátkým vlasem. Podél oken s výhledem na dlážděné prostranství před domem spadaly k zemi těžké závěsy z nějaké světlé látky. Na levé straně byl do zdi zabudovaný mramorový krb a před ním stály po stranách dvě stejné pohovky, bachraté a potažené květovaným čincem. Stranou trůnila postel s nebesy, ustlaná tak dokonale, že jsem na jejích bílých příkrývkách nezpozorovala jediný záhyb, jedinou nerovnost. Noční stolek vedle ní působil podivně prázdně, jako by někdo uklidil osobní věci, které na něm kdysi stály, aby nebyly tak na očích. Možná to bylo jen dílem mé představivosti, ale měla jsem dojem, jako by ve vzduchu ještě stále visel odér nemoci. Všimla jsem si vyklizených skříní, jejichž obsah – zřejmě obleky a košile – byl zabalený do kartónových krabic z místního centra Thrift Store Industries.

„Je to tu nádherné,“ vyjádřila jsem svůj obdiv.

„Opravdu?“

Za posuvnými dveřmi se rozkládala domácí pracovna, jíž dominoval psací stůl z ořešáku a starožitný dřevěný sekretář. V obou místnostech byly stropy ve výšce tří a půl metru, ale pracovna vypadalá takhle z dálky útulněji. V druhém mramorovém krbu byl rozdělaný oheň, který poměrně jasně hořel. Christie i tak přiložila ještě jedno polínko. Zde byly stěny obložené ořešákem, který byl maximálně naleštěný. Všimla jsem si kopírky, faxu, počítače a tiskárny, které měly své místo na vestavěných policích po obou stranách krbu. Na jedné straně vedle stolu stála skartovačka, na níž blikala zelená dioda „Zapnuto“. Na stole ležel štos smutečních oznámení, jež se rodina nejspíš chystala zaslat těm, kteří poslali květiny na pietní obřad.

Christie pak přistoupila k psacímu stolu a vysypala obsah dvou jeho zásuvek do prázdných krabic, které postupně nadepsala černým fixem. Hned vedle sebe měla dva nadité plastové pytle, plné skartovaného papíru. Na stole se zase těsnala spousta přeplněných šanonů. Další – již prázdné – byly různě poházené po koberci. Tuhle práci jsem znala víc než dobře. Jo, jo... je to dřina třídit větší či menší drobnosti, které nám tu s oblibou zanechávají naši zesnulí. Vtom na prostranství venku přisupěl motocykl, a než jeho motor

zhasl, ještě jednou se vzepjal ze všech sil.

Christie přikývla. „Slyším harleye. Vypadá to, že Jack je doma.“

„Jak jste daleko?“

Z jejího výrazu na mne v tu chvíli dýchlá skepse a beznaděj. „Bader byl ve většině věcí neskutečný puntičkář, ale do papírování asi dvakrát nadšený nebyl. Jen se na to na všechno podívejte! Přísahám, že jestli mi jednou doktoři najdou nějakou nevyléčitelnou chorobu, udělám si ve všem důkladný pořádek, dokud na to budu mít síly. Co kdybych si třeba schovávala nějaké pornografické obrázky nebo tak něco? Příčí se mi představa, že by se mi někdo cizí měl takhle přehrabovat ve věcech.“

„Nic na světě mě tolik nebaví,“ prohlásila jsem. „Chcete pomoci?“

„Ani ne, ale morální podporu ocením,“ odvětila. „Už se tu s tím babráám několik hodin. Musím v ruce obrátit každý jednotlivý list papíru a podívat se, jestli má cenu ho schovávat, nebo ne. Zatím jsem jich ale většinu vyhodila. Jenže jak to mám poznat? Co já o tom vím? Všechno, u čeho si nejsem jistá, dávám na jednu hromadu. A každý na pohled zbytečný kus papíru dávám do pytlů na smetí. Nic si nedovolím skartovat a ani to tu nechci příliš rozhrabat. Znáám Benneta moc dobře. Jen něco vyhodím, hned se odněkud objeví a bude chtít vědět, kde to je. Udělal mi to už dvakrát, ale naštěstí zatím nikdy nestačili odvézt odpadky. To bych se pak asi musela sebrat a jako santusačka se hrabat v popelnici, abych to našla. Na téhle třetí hromádce je všechno, co by mohlo být nějak důležité. Například tohle; to by se vám mohlo líbit.“ Vzala do ruky složku ležící navrchu a podala mi ji. „Bader to musel schovávat už od začátku šedesátých let.“

Stačil mi krátký pohled a zjistila jsem, že jde o sbírku novinových výstřižků – článků pojednávajících o dávných prohřešcích Guye Maleka. Namátkou jsem jeden vybrala a přečetla si ho. Otiskli ho v roce 1956 a psalo se v něm o zadržení dvou mladistvých, čtrnáctiletého a třináctiletého chlapce, kteří byli podezřelí, že poškozovali veřejný majetek nejružnějšími nápisy. Jednoho z nich poslal soud do polepšovny a druhého domů k rodičům. Podobných

výstřižků nashromáždil starý Malek přes pětadvacet a na některých z nich nebyla ani uvedena jména – zřejmě na příkaz policie, protože pachatelé byli tehdy ještě nezletilí. V jiných člancích se jméno Guy Malek skvělo nepokrytě.

„Zajímalo by mě, proč si to Bader schovával. Připadá mi to divné,“ promluvila jsem po chvíli.

„Možná si tak později připomínal, proč vlastně svého syna vydědil. Myslím, že Bennet po nich bude celý lačný. Určitě je bude chtít použít jako argumenty, až se zase bude projednávat pozůstalost. Podle mého se ale takové věci hrozně těžko rozhodují.“

„To je těžké,“ podotkla jsem a pak rychle změnila téma. „Víte, co mě ale napadlo? Když se ty dvě závěti sepisovaly jen v rozmezí tří let, u podpisu první z nich klidně mohli být stejní svědci jako potom u té druhé. Zvlášť jestli šlo o koncipienty nebo asistenty příslušného právníka.“

Se zájmem na mne pohlédla. „To je dobrý nápad. Musíte to určitě říct Donovanovi. Nikdo z nás nechce vyhodit pět milionů jen tak z okna.“

Pak se ozvalo zaklepání na dveře, a když jsme se ohlédly, spatřily jsme, že se na jejich prahu znovu objevila Myrna. „Přišel pan Donovan. Požádal mě, abych v obýváku prostřela ke kávě a čaji.“

„Vzkažte mu, že jsem dole za minutu. Jen si opláchnu ruce. A málem bych zapomněla; zkuste sehnat i další dva pány.“

Myrna to vzala na vědomí, i když si sama pro sebe cosi zamumlala, a opustila nás.

Christie zakroutila hlavou a ztišila hlas: „Je možná trochu zvláštní, ale je to jediná osoba v domě, která se nonstop s někým nehádá.“

8

Když jsme s Christie sešly dolů, v obývacím se již svítilo a čekal tam na nás Donovan. Místo pracovního obleku měl na sobě těžký svetr pletený ze surové příze a pod ním jakési obyčejné plátěné kalhoty. Doma také nenosil elegantní pánské polobotky, ale trepky s beránkem, v nichž měl na pohled obří chodidla. V krbu byl rozdělaný oheň a Donovan převracel jednotlivá polena, nejspíš dubová, ohořelou stranou vzhůru, aby měly plameny zase co polykat. Nakonec vzal ještě jedno čerstvé a přiložil je na samý vrcholek hranice. Z komína v tu chvíli jistě vylétl gejzír jisker. Pak postavil před krb ochrannou zástěnu a podíval se přímo na mě. „Á, vidím, že jste se už seznámila s Christie. Vážíme si toho, že jste k nám jela takový kus cesty. Mnoho věcí se tím totiž usnadní. Můžeme vám namíchat něco k pití? Máme tu všechno, nač si vzpomenete.“

„Tak to si dám skleničku chardonnaye.“

„Hned to bude,“ ujistila mě Christie a přistoupila k domácímu baru, jenž byl plný nejrozličnějších lahví a lahviček. Chardonnay se chladil v miniaturní chladničce vedle kbelíku na led a několika různých sklenek. Christie začala z hrdla odstraňovat ochrannou pečeť a přitom se obrátila na Donovana: „Ty si dáš víno?“

„Až k večeři. Pro začátek si dám suché martini. Gin je Bennetovo zimní pití,“ dodal, spíše pro mne.

Ach tak, pití alkoholu podle ročních období! To není špatný nápad. V zimě gin a na jaře možná vodka. V létě to nejspíš bude tequila a na podzim se sezona zakončí několika sklenkami bourbonu či skotské. Zatímco Christie otevírala víno, zahájila jsem nenápadnou obhlídku okolí.

I tato místnost, stejně jako ložnice v patře, byla obrovská. I zde byl strop ve výši tří a půl metru a lemovala jej dvacetimetrová fabionová římsa. Stěny byly pokryté tapetami s modrými a krémovými proužky, za léta již vybledlými. Orientální koberec na podlaze musel měřit dobře pět krát osm metrů a nábytek byl rozestavěný v podstatě do dvou skupin. Na vzdálenějším konci místností stály naproti sobě u jednoho z oken čtyři na pohled pohodlné ušáky a blíže středu tvořily jakési „U“ tři pohovky, orientované směrem ke krbu. Ostatní kusy nábytku – vitrína na zbraně, sekretář a dva dřevořezbami a intarziemi zdobené stoly – patřily k těm efektním a mírně přezdobeným záležitostem, které člověk vidá jen v opravdu dobrých starožitnictvích. Avšak při pohledu na jejich cenovku si obvykle jen promne oči, protože získá dojem, že cifru na ní snad špatně přečetl.

Christie se vrátila se dvěma skleničkami vína a podala mi tu s chardonnayem. Pak se posadila na jednu z pohovek a já s tichým „díky“ usedla hned naproti ní. I čalounění s modrým květinovým vzorem s léty vybledlo, a tak byl potah nyní prakticky bílý, s nádechem do bledě modré a na opěrkách odraný. Mezi pohovkami stál čtvercový konferenční stolek se skleněnou vrchní deskou, na něm mosazná číše s čerstvými květinami a hromádka několika výtisků časopisu Architectural Digest. Vedle toho bez ladu a skladu leželo několik kondolencí. Přemítala jsem, jsou-li to skutečně projevy soustrasti, a vytáhla přitom z kabelky zprávu o výsledcích vyšetřování a položila ji před sebe na stůl. Měla jsem ji připravenou pro Donovana, aby si ji mohl založit.

Pak jsem z chodby zaslechla kroky a také nějaké hlasy a vzápětí do obývacího vstoupili Jack s Bennetem. Ať už cestou diskutovali o čemkoli, tvářili se nyní absolutně neutrálně a při pohledu na mě jim po tvářích přelétl pouze zdvořilý zájem. Bennet měl na sobě jakousi sportovní soupravu z materiálu, který měl asi nejbližší k hedvábí a při chůzi šustil. Jack budil dojem, jako by právě opustil golfové hřiště, protože měl dosud splihlé vlasy od čepice se štítkem. Na sobě měl jasně oranžovou vestu, pod ní růžové golfové tričko s krátkým rukávem a vypadal, jako by si stále rytmicky vykračoval a za chůze

se opíral o golfovou hůl. Nalil si skotskou, doplnil ji vodou a získal tak nápoj barvy ledového čaje. Bennet připravil do skleněného džbánu suché martini a promíchal je skleněnou tyčinkou. Všimla jsem si, v jakém poměru vermut s ginem míchá – asi dva ku milionu. Když měl nápoj hotový, nalil po skleničce sobě a Donovanovi. Do každé sklínky nakonec ještě přihodil nezbytnou zelenou olivu. Džbánek se zbytkem míchaného nápoje vzal s sebou ke stolu a postavil si jej na dosah ruky.

Zatímco jsme usrkávali ze sklenic, vyměnili jsme si pár zdvořilostních frází, z nichž ani jediná nevyšla od srdce. S alkoholem je to nejspíš stejné jako s tabákem. Lidé ve společnosti pijí nebo kouří proto, aby se nějak zabavili, než si na sebe zvyknou a psychicky se uvolní. I já si připadala v tu chvíli nepatřičně a na prsou mě tížil tentýž kámen, jako když jsem se ve třetí třídě připravovala na taneční vystoupení, ve kterém jsem hrála zajíčka, což rozhodně nebyla role šitá na tělo. Tetička Gin byla tehdy nemocná, takže nemohla na vystoupení přijít, a já musela bláznivě poskakovat před bůhvíkolika řadami úplně cizích dospělých, kteří mě ani náhodou neshledávali roztomilou. Měla jsem tehdy strašně hubené nohy a ani falešné uši mi na hlavě patřičně nestály. No a přibližně totéž nadšení, jaké jsem tehdy probudila v oněch cizích rodičích, nyní projevovali bratři Malekové. Donovan usedl naproti mně vedle Christie a Jack obsadil místo přímo před krbem. Po jeho levici seděl Bennet.

Bylo zajímavé vidět ty tři pohromadě v jedné místnosti. Ačkoli měli všichni světlé vlasy, jejich tváře byly velmi rozdílné. Bennet se od nich lišil asi nejvíce, protože nosil plnovous a knír. Donovan i Jack měli rysy o něco jemnější, i když nebyli tak přitažliví jako jejich ztracený bratr Guy. Jack se skláněl nad stolem a zběžně pročítal kondolence.

Donovan mě nejspíš právě chtěl požádat o mou výslednou zprávu, když vstoupila do pokoje Myrna s pohoštěním. Tác, na kterém je přinesla, byl velký asi jako poklop od kanálu, velmi jednoduchý, pravděpodobně z ryzího stříbra a u krajů mírně zašlý. Předložené pohoštění sestávalo z kořeněných sýrových krekrů, misky burských oříšků a misky nevypeckovaných zelených oliv ve slaném nálevu.

Dokud se za Myrnou nezavřely dveře a nebylo jisté, že opravdu odešla, neřekl nikdo jediné slovo.

Jack div nezabořil nos do jedné z misek. „Co to sakra je?“

Bennet vyprskl smíchy přesně v okamžiku, kdy měl plná ústa martini. Vzápětí se zakuckal a odfrkl si a já si všimla, jak mu z nosu teče převážně gin. Otřel se do kapesníku a vysmrkal se. Jack se na něho celou dobu nepřestával usmívat. Vsadila bych se, že jako malí kluci na sebe při obědě vyplazovali jazyk, schválně s plnou pusou, aby se pokochali odporným pohledem na rozžvýkané jídlo.

Christie do nich zabodla znechucený pohled. „Enid má dneska volno, tak byste si mohli tu kritiku odpustit. Myrna je přece ošetřovatelka a nastoupila tady, aby se starala o vašeho otce, a ne aby tady obskakovala vás dva. Můžeme být rádi, že tu zůstala, a vy to moc dobře víte. Kromě mě tu ani jeden z vás nic nedělá.“

„Dík, žes to řekla tak jasně, Christie. Všichni víme, jak jsi dokonalá,“ popíchl ji Jack.

„Vykašlete se na to,“ uklidňoval je Donovan. „Tohle si necháme na jindy. Teď si snad pěkně poslechneme, jak dopadlo vyšetřování, ne?“ Nabral si plnou hrst burských oříšků a po jednom si je začal házet do pusy. Pak se obrátil ke mně: „Nezasvětila byste nás?“

Stačilo mi pár minut a do detailu jsem Malekovým vylíčila, kudy vedla má cesta za Guyem. Nezmínila jsem se však ani o Darcy Pascoeové, ani o oné kalifornské pojišťovně. Jen jsem zopakovala, jak se Darcy dopátrala údajů z Guyova občanského průkazu. Je ovšem pravda, že jsem své vyprávění pojala poněkud barvitěji a že to mělo vypadat, jako by mi to dalo mnohem víc práce, než tomu bylo ve skutečnosti. „Podle toho, co jsem viděla, si myslím, že se váš bratr opravdu polepšil. Pracuje teď jako správce farnosti a kostela místní evangelické církve a nejspíš si ještě přivydělává tím, že lidem v Marcelle opravuje, co se dá. Říkal, že je ve městě jediný, kdo tyhle údržbářské práce zvládá, takže si prý přijde na docela slušné peníze – tedy podle jeho měřítek, samozřejmě. Žije totiž dost skromně. Je ale spokojený.“

Donovan se zeptal jako první: „A je ženatý?“

„Neptala jsem se ho na to, ale nevypadalo to tak. O manželce se

nezmínil ani jednou. Ubytování mu zajišťuje církev a on jim na oplátku udržuje kostel a faru. Bydlí na takovém poměrně divném místě, ale dokáže se o sebe postarat. Tohle byl ale jen první dojem. Moje šetření tím zdaleka neskončilo.“

Bennet snědl jednu olivu a ohlodanou pecku odložil na papírový ubrousek. „Ale proč Marcella? Vždyť je to hrozná díra.“

„Když Guy odcházel z domova, rozhodl se stopovat, a na sto první dálnici mu zastavil právě tamní evangelický pastor. Od té doby se z Marcelly prakticky nehnul. Zdálo se mi, že ta církev, do které vstoupil, je docela přísná. Její členové nesmějí chodit tancovat, nesmějí hrát karty a podobně. Guy mi říkal, že si prý občas dá pívko, ale jiné drogy nebere. A tak je to údajně už celých patnáct let.“

„Jestli se mu ale dá věřit,“ zapochyboval Bennet. „Nevím, jak dalece jste ho mohla za tu krátkou chvíli poznat a jestli to opravdu můžete posoudit. Vždyť jste tam byla sotva... no, jak dlouho... hodinu?“

„Asi tak nějak,“ připustila jsem. „Nejsem ale žádná začátečnice. V minulosti jsem měla tu čest s řadou narkomanů a věřte mi, že kdyby byl závislý na drogách, poznala bych to. Navíc vycítím, když mi někdo lže.“

„Nemyslel jsem to tak,“ řekl. „Pokud jde o Guye, jsem od přírody skeptický. Vždycky byl vynikající herec,“ poznamenal a dopil sklenici martini, již držel za tenkou nožku. Na skle se přitom zachytily maličké kapičky ginu. Bennet se ihned natáhl pro džbáněk a sklenici opět naplnil.

„S kým dalším jste mluvila?“ zajímal se Donovan, který opět převzal iniciativu. Bylo jasné, že hlavní slovo tady má on a že se vynasnaží, aby si toho byl Bennet patřičně vědom. Co se druhého jmenovaného týkalo, daleko více než konverzace ho zajímalo hřejivé martini. Při pohledu na ně mu z tváře mizelo všechno napětí. Ptal se mě jen proto, aby bylo vidět, že i on má situaci pevně v rukou a že tu má také nějaké slovo.

Pokřčila jsem rameny: „Když jsem tam byla, zastavila jsem se ještě v místním lahůdkářství a o Guyovi se zmínila jen tak mezi řečí prodavačce. Podle všeho to městečko nemá víc než pět nebo šest

stovek obyvatel, takže jsem předpokládala, že tam na sebe všichni všechno budou vědět. Ona ovšem ani nehnula brvou. Vůbec nic mi o něm neřekla. Místní pastor a jeho žena ho ale mají moc rádi a myslím, že jsou na něho také hrdí za to, co dokázal. Třeba mi lhali a jen hráli komedii, ale o tom silně pochybuji. Většina lidí tak dobře improvizovat neumí.“

Jack si vzal jeden kořeněný keks a sloupl z něho sýrovou krustu, jako někteří lidé vyjídají krém z plněných sušenek. „A to má jako znamenat co? Pán je znovuzrozený? A nechal se pokřtít! No ne! Myslíte, že mu do srdce vstoupil Ježíš, náš Pán?“ Sarkasmus v jeho slovech byl nepřehlédnutelný.

Otočila jsem se a zaryla do něho zlostný pohled: „Máte s tím snad nějaký problém?“

„Proč bych s tím měl mít problém? Je to přece jeho život,“ odsekl.

Donovan si významně poposedl: „Chcete se ještě někdo na něco zeptat?“

Jack pozřel svou slanou sušenku, otřel si prsty do ubrousku a beze slova ji schroupal. „Mně to připadá skvělé. Třeba ty peníze vůbec nebude chtít. Jestli je takový dobrý křesťan, má pro něho možná smysl jen duchovní život a materiálními záležitostmi opovrhuje.“

Bennet nazlobeně zabručel. „Jestli je, nebo není křesťan, s tím nemá nic společného. Je úplně švorc. Slyšeli jste, co říkala. Nemá nic. Je chudší než kostelní myš.“

„Nevím nic o tom, že by byl chudý. Nestěžoval si,“ přerušila jsem ho rázně.

Teď se zase zlostně zadíval Bennet na mě: „Vy si vážně myslíte, že si odsud ten mizera odnese plnej pytel peněz?“

Donovan se na mě podíval. „Dobrá otázka,“ podotkl. „Co si vy o tom myslíte?“

„Na ty peníze se ani jednou nezeptal. Podle mého názoru měl spíš radost, že se o něj zajímáte – že jste si najali někoho, aby ho vypátral. Když mu ale došlo, jak se věci mají ve skutečnosti, vypadal, že se ho to hluboce dotklo, že ho to ranilo. Byl z toho vážně vedle.“

„A jak to vlastně pochopil původně?“ zajímala se Christie.

„Původně si myslel, že jsem ho měla vypátrat, protože o něho má

rodina zájem a starost. Velmi rychle však vyšlo najevo, že jsem mu měla jen oznámit tu novinu o smrti jeho otce a upozornit ho, že je podle platné závěti jedním z dědiců jeho jmění.“

„Možná... když v něm vzbudíme dojem, kdovíjak ho nemáme rádi, že se těch peněz nakonec opravdu zřekne, protože mu k životu bohatě stačí láska, ne?“ navrhoval Jack.

Donovan ho nebral na vědomí. „Neříkal něco v tom smyslu, že si chce promluvit s právníkem?“

„Vůbec ne. Sice jsem ho nabádala, aby se obrátil na Tashu, ale ta má stejně na starostí pozůstalostní řízení, takže mu s jeho problémem moc nepomůže. Kdyby jí kvůli tomu přece jen zavolał, odkáže ho asi na jiného právníka, tedy pokud on ještě žádného nemá.“

Donovan prohlásil: „Řečeno jinými slovy, snažíte se nám tu naznačit, že vůbec nemůžeme vědět, co udělá.“

Bennet se neudržel: „Že ne? Ale samozřejmě že můžeme! To není žádná záhada. Chce přece peníze. Není žádný hlupák.“

„Jak můžeš vědět, co Guy chce?“ reagovala již podrážděně Christie.

Bennet ale pokračoval: „Kinsey po něm měla chtít, aby jí podepsal, že se vzdává nároku na podíl. Mělo se s tím na něj vyrukovat hned, ještě než by si to stačil rozmyslet.“

Donovan prohlásil: „Žádal jsem Tashu, aby to sepsala, a chtěl jsem, aby Kinsey měla příslušný dokument s sebou a dala mu ho hned podepsat, ale Tasha to zamítla. Tvrdila, že i kdyby to podepsal a vzdal se svého nároku, mohl nakonec vždycky prohlásit, že to bez právníka špatně pochopil, že jsme na něho učinili nepřiměřený nátlak, že byl v tu chvíli citově indisponován a podobné nesmysly, takže by to prohlášení bylo nakonec k ničemu. A podle mého to od ní bylo rozumné. Jen si představte, že by se dozvěděl o tátově smrti a Kinsey by mu hned strčila pod nos prohlášení, že se vzdává svého nároku na dědictví. To by bylo jako mávat býkovi před očima červeným šátkem.“

Do řeči se opět vložila Christie: „Kinsey ale měla jiný nápad! Usoudila, že když ty dvě závěti byly sepsané jen v rozmezí tří let, že by u podpisu druhé z nich mohli asistovat stejní svědkové jako v

případě té první. Jestli se nám ty svědky podán vypátrat, je vždycky možné, že jeden z nich bude vědět, jak se mělo dědictví rozdělit, ne?“

„Ty myslíš třeba sekretářku nebo koncipienta?“

„Možné to je,“ připojila jsem se. „U soudu by ale klidně mohla svědčit třeba písařka. Právnickovi vašeho otce s tou závětí přece musel někdo pomáhat!“

„A co když ne?“ oponoval Jack.

Donovan pevně semkl rty a vypadal, že rozmýšlí, co s tím. „Za pokus to stojí.“

„A to jako proč?“ žasl Jack. „Neříkám, že bychom se snad neměli snažit, ale mám za to, že to stejně k ničemu nepovede. Člověk přece může být svědkem u podpisu závěti, a přitom vůbec nemusí vědět, co je v ní napsáno. A co když otec v té druhé závěti odkázal všechno Guyovi? Co pak? To by nám asi všem spadla čelist, co?“

Bennet již nevydržel jen poslouchat: „No tak, Jacku! Na čí jsi vlastně straně? Vždyť ti svědci přece můžou potvrdit, že druhá závěť opravdu existovala. Osobně jsem tátu slyšel minimálně pětkrát, jak říká, že Guy nedostane vůbec nic – slyšeli jsme to přece všichni – tak není to snad jedno?“

„Jak by mohlo? Závěť měl táta u sebe. Měl ji v nějakém šanonu nahoře v pracovně. Jak můžeš vědět, že nakonec nezměnil názor? Co když ji těsně před smrtí roztrhal? Při smyslech ještě byl a moc dobře věděl, že se blíží jeho chvíle.“

„Něco takového by nám snad řekl,“ nesouhlasil Bennet. „Ne nutně.“

„Ježiš, Jacku! Vždyť ti říkám, že táta několikrát říkal, že Guy nic nedostane. Všichni jsme u toho byli a víme, že v tomhle byl neoblomný.“

„Nezáleží na tom, co říkal. Víš, jaký byl, když šlo o Guye. Vždycky nakonec ustoupil. Na nás byl občas jako ras, ale na něho vlastně ne.“

Donovan si odkašlal a razantně odložil svou sklenku, až to bříklo. „No tak! Okamžitě toho nechte. Takhle se nikam nedostaneme. Na tohle téma jsme se bavili už nescíslněkrát. Ted’ si

zkrátka počkáme, co Guy udělá. Možná s ním nakonec vůbec problémy nebudou. To samozřejmě nemůžeme vědět předem. Tasha mi každopádně slíbila, že jestli se jí neozve, kontaktuje ho sama. I já bych mu možná měl napsat. Víc zatím dělat nemůžeme.“

Bennet se narovnal. „Počkat, počkat! Odkdy jsi tady šéf? Proč se o tom nemůžeme bavit? Týká se to přece nás všech!“

„Chceš si o tom popovídat? Tak dobře. Jen do toho,“ sotva se ovládal Donovan. „Všichni dobře známe tvůj názor. Myslíš si, že Guy je bazilišek, a jsi vůči němu zaujatý. A jestli se k němu podle toho budeš chovat, jen ho přitlačíš ke zdi.“

„Nevíš o něm víc než já,“ oponoval Bennet.

„Jenže já nemluvím o něm, ale o tobě. Kde bereš tu jistotu, že chce tátovy peníze?“

„Protože nás nenávidí. Vždycky to tak bylo. Proto vlastně odešel, ne? Teď by ale udělal cokoli, aby se k nám vrátil. A tohle je pro něho přece ideální příležitost.“

„To nemůžeš vědět,“ odporoval Donovan. „Vůbec netušíš, jak to tehdy doopravdy bylo. Možná k nám nenávist vůbec necítil. Ale jestli ses do něho takhle navázel, nezbylo mu než se bránit.“

„Já osobně jsem Guyovi nikdy nic neudělal. Tak proč by mě měl nenávidět?“ prohlásil povzneseně Jack. Zdálo se, že se roztržkou mezi bratry náramně baví, a já uvažovala, zda je k podobným hádkám snad schválně neprovokuje.

Bennet opět cosi zlostně zabručel a pak se jeho pohled střetl s Jackovým. Předali si tak nějakou tajnou informaci, ale mně zcela unikl její obsah.

Do věci se opět vložil Donovan a varovně si oba změřil: „Můžeme se držet věci? Má snad někdo nějakou připomínku, kterou bychom ještě neslyšeli?“

„Donovan je hlava rodiny! Je to král!“ zvolal teatrálně Bennet a pohlédl na mne svýma zvláštníma vodnatýma očima, očima člověka, který toho příliš mnoho vypil. Za méně než patnáct minut stačil před mýma očima vyprázdnit dva pohárky martini, a kdovíkolik toho zkonsumoval, než přišel do obývacího pokoje. „Myslí si o mně, že jsem idiot. Sice se tváří, kdovíjak při mně nestojí, ale není to pravda.

On ani táta mi nikdy nedali dost peněz, abych mohl něco skutečného rozjet. Neměl jsem zkrátka šanci uspět. No a když mi pak podnikání nevyšlo – dostal jsem se do mínusu –, byli první, kdo mě začali kritizovat. Žádná moje chyba jim nikdy neunikla. Táta mě vždycky šidil a fakt, že sem teď nakráčí Guy a odnese si svůj podíl, to jen potvrzuje. A kdo že to s námi myslí dobře? Tenhle rozhodně ne,“ ukazoval významně palcem na Donovana.

„Hele! Kašli na to! Co to do tebe vjelo?“

„Nikdy jsem v sobě nedokázal najít sílu, abych si řekl o to, na co jsem měl nárok,“ stěžoval si dál Bennet. „Měl jsem to udělat už dávno, jenže jsem se vždycky nechal uchlácholit tvýma a tátovýma řečičkama... ‚Koukej, Bennete, tady tohle je tvoje almužna a dělej si s tou směšnou sumičkou, co tě napadne‘,“ přehrával. „Jako bych je slyšel: ‚Něco vymysli, vydělej si a nezapomeň pak ještě přihodit něco do rodinné pokladničky. Nemůžeš od nás přece chtít, abychom kvůli tobě tak riskovali.‘ Bla, bla, bla, bla... Bylo to pořád dokolečka.“

Donovan na něho úkosem pohlédl a zakroutil hlavou: „To není pravda. Táta do tebe nacpal statisíce dolarů a tys to všechno rozházel. Kolik myslíš, že máš ještě pokusů? Tady ve městě nenajdeš banku, co by ti půjčila třeba jen pěták –“

„Kecy! To jsou jenom kecy! Dřel jsem se jako kůň a ty to dobře víš. Kruci! I táta nasekal v obchodě hodně chyb a o tobě ani nemluvím. A já bych tu teď měl sedět a ospravedlňovat všechno, co jsem kdy udělal, a to jenom proto, že potřebuju trochu peněz do začátku.“

Donovan na něho nevěřícně zíral. „A kde jsou všechny ty peníze, co ti do začátku dali rodiče? Všechno jsi rozfofroval. Tak rád ze sebe děláš hlavouna, že už ti na pořádný obchod nezbyvají síly. Polovina tvých rádoby obchodů jsou podvody; a netvař se, že o tom nevíš! A jestli vážně ne, tím větší smůla pro tebe, protože si piš, že co nevidět skončíš za mřížemi.“

Bennet pozvedl ukazovák a několikrát jím důrazně ukázal před sebe, jako by chtěl stisknout nějaký neviditelný knoflík. „Hele, jsem zkrátka hráč! Nesu svou kůži na trh. To ty ses do přední linie nikdy

neodvážil. Sázíš radši na jistotu. Byl jsi tátův mazánek, malý hodný chlapeček, co zůstával vždycky pěkně doma a skákal, jak tatínek pískal. Teď od nás za ten svůj parádní úspěch čekáš uznání, co? Ale na to já ti seru! K čertu s tebou!“

„Dávej si pozor na jazyk. Jsou tu dámy,“ upozornil ho nonšalantně Jack.

„Ty zmlkni, prcku. S tebou se nikdo nebaví!“

Christie vyslala mým směrem omluvný pohled, ladně mávla rukou a prohlásila: „No tak, mládenci! Nemůžete si to nechat až na později? Kinsey tady určitě nebaví jen tak sedět a poslouchat, jak se hádáte. Pozvali jsme ji přece na skleničku, a ne na kohoutí zápasy.“

Postavila jsem se a převzala slovo. „Asi bych vás tu teď měla nechat o samotě, abyste si to mohli v klidu vyjasnit. Myslím si ale, že se ze strany Guye není čeho obávat. Mně připadal jako slušný člověk a to se, myslím, počítá. Osobně doufám, že všechno dobře dopadne.“

Následoval přinejmenším celý odstavec neohrabaných omluv a vysvětlení. Omluvili se mi za tu hádku a horkou jehlou ušili několik důvodů – například rozrušení z otcovy smrti –, proč se chovali tak nepřístojně. V duchu jsem dávno dospěla k závěru, že je to jen banda nevychovaných fracků, a kdybych v tu chvíli již měla v kapse honorář, asi bych jim to i řekla. Ujistili mě, že se mě nechtěli jakkoli dotknout, a já se nechala slyšet, že se nic takového rozhodně nestalo. Když jde o peníze, umím lhát tak, že by mi ani jeden z nich nestačil. Nakonec jsme si potřásli rukama, oni mi poděkovali, že jsem si na ně našla čas, já jim za pití a rozloučili jsme se.

„Doprovodím vás,“ nabídla se mi Christie.

Obývací pokoj jsme opouštěly za naprostého ticha. Dokud se za námi nezavřely dveře a já se zplna hrdla nenadechla relativně čerstvého vzduchu na chodbě, vůbec jsem si neuvědomovala, že celou dobu zadržuji dech.

„Počkejte, jen si skočím pro něco na sebe,“ omluvila se Christie na chodbě. Odběhla do šatny, a když jsme vstupovaly do chladivé tmy venku, měla na sobě tmavý vlněný kabátek.

Bylo chladněji a zdálo se, že se zvedá mlha. Sice byly nyní rozsvícené venkovní lampy, ale příliš mnoho světla nedávaly. Na

vzdálenější straně prostranství před domem jsem zahlédla matnou siluetu svého vozu, a tak jsme vykročily tím směrem. Na dláždění, po němž jsme šly, se rýsovaly nepravidelně zkosené, žluté obdélníky světel z předních oken domu. A za jedním z nich, v obývacím pokoji, si nyní tři bratři Malekové s nejvyšší pravděpodobností vyřizovali účty pěstním soubojem.

„Díky, že jste mě odtamtud dostala.“

„Mrzí mě, že jste si to musela vyslechnout. Hotová zoologická zahrada,“ dodala sklesle a zastrčila si ruce do kapes. „A takhle je to pořád. Jsem z toho šílená. Mám pocit, jako kdybych bydlela v jeslích pro přerostlé. Všichni do jednoho se chovají jako tříletí. Pořád jako by se přetahovali a prali o stejné autíčko. Většinu času tady v tom domě panuje neskutečné napětí.“

„A to ještě k tomu Bennet tolik pije!“

„Ale ono nejde jen o to. Když jsem se vdávala, myslela jsem si, že se stanu členem milující rodiny. Sama jsem žádné bratry neměla, a tak jsem se na to hrozně těšila. Oni navíc ze začátku budili dojem, že k sobě mají moc hezký vztah. Určitě to přede mnou museli hrát. Mělo mi dojít, že když tři dospělí chlapi bydlí pořád spolu a ještě k tomu pod otcovskou střechou, hraničí to s duševním zdravím. Jenže jak jsem to měla vědět? Pocházím z rozvráceného manželství a funkční rodinu bych nepoznala, ani kdyby se mi pověsila na krk. Navíc jsem chtěla mít děti. A jak to tak vypadá, tak je mám,“ poznamenala sarkasticky. „Nesnáším, když musím jen mlčky přihlížet, jak se mezi sebou štekají. Měla byste je vidět v ráži. Hádají se absolutně kvůli všemu. Kdykoli se něco stane, každý z nich zaujme naprosto odlišný postoj než druzí dva a naopak. Pak se vždycky jeden z nich postaví na stranu dalšího, a tak pořád vznikají a zase zanikají jejich pochybné koalice. Jednou je Donovan s Jackem proti Bennetovi, jindy zase Bennet s Jackem proti Donovanovi a takhle to jde pořád dokolečka. Kdo se s kým spřáhne, záleží na tématu, ale jedno jisté: Nikdy nejsou všichni tři zajedno. Jak se říká, že jeden za všechny a všichni za jednoho, tak to tady absolutně neplatí. Každý chce mít pravdu – mít navrch – a současně si všichni tři myslí, že je nikdo nechápe.“

„To jsem ráda, že jsem sirotek.“

„Tak to se vám nedivím.“ Pak se zastavila a usmála se. „Třeba jsem na ně jen našťvaná, protože se ani jeden z nich nikdy nepřidá na mou stranu. Mám z toho jen permanentní bolení břicha.“

„Vy nemáte žádné děti?“

„Zatím ne. Snažím se, ale vypadá to, že v téhle atmosféře se prostě otěhotnět nedá. Už mi táhne na čtyřicítku, takže jestli se co nejdřív něco nestane, bojím se, že bude pozdě.“

„Měla jsem za to, že v dnešní době ženy rodí klidně i v padesáti.“

„To se mě netýká; na to zapomeňte. Život je i beztak dost těžký. A které dítě by se chtělo narodit do takového šíleného domu? Hrůza pomyslet.“

„Tak proč tu pořád zůstáváte?“

„Kdo říká, že tu zůstávám? Loni na podzim jsem Donovanovi říkala: ‚Ještě jednu sezonu, zlato, a jdu odsud.‘ A co se stane? Bader si z ničeho nic umře. No... a mně pak nepřipadalo právě ohleduplné jen tak se sebrat a odejít, když byl celý dům vzhůru nohama. Kromě toho pořád doufám, že to všechno nakonec dobře dopadne.“

„Jsem si jistá, že Guyovo nalezení situaci dvakrát nezlepší,“ prohlásila jsem.

„To nevím. Snad se ti tři aspoň pro jednu spojí dohromady. Proti němu. To by nakonec mohla být jediná věc, na které se dohodnou.“

Vzhlédla jsem směrem k rozsvíceným oknům obývacího pokoje. „A to je podle vás dohoda?“

„V jejich případě se i tak dá uvažovat. V boji lidi nic tak nestmelí jako společný nepřítel. Je ovšem pravda, že je mi Guye líto. Protože jakmile ti tři jen dostanou šanci, dají mu to všechno pěkně vylízat; a kromě toho... podle toho, co jste říkala, je z nich Guy ten nejlepší.“

„Ani Donovan není podle mého špatný člověk,“ poznamenala jsem.

„Ach ten! Také jsem si to myslela. Jenže on má jen takovou masku. Pod ní je někdo úplně jiný. Je to obchodník a opravdu v tom umí chodit, takže působí navenek uhlazeněji. Nikdo z nich to sice neřekl, ale jsem si jistá, že jste na ně svou práci udělala ohromný dojem.“

„No to jsem ráda, ale teď mám spíš pocit, že ti tři nepotřebovali soukromého detektiva, ale –“

„Ale rozhodčího,“ rozesmála se. „Tím, že vás do toho Tasha zapletla, vám neprokázala právě laskavost. A opravdu mě mrzí, že jste je musela poznat takhle. Teď aspoň víte, v čem jsem nucená žít.“

„Se mnou si nelamte hlavu. Pro mě je to uzavřená záležitost,“ ujistila jsem ji.

Pak jsme si popřály dobrou noc, já usedla za volant, otočila klíčkem a nechala chvíličku běžet motor naprázdno, aby se zahřál. Z napětí, které panovalo pod střechou domu Malekových, se do mě dala zima, takže jsem celou cestu až domů měla puštěné topení, nastavené na maximum. Výsledkem bylo, že jsem cítila mírné teplo v oblasti chodidel. Jinak mi byla dál zima a bavlňený rolák s vlněným sáčkem se coby tepelná izolace příliš neosvědčily. Když jsem zabočila do naší ulice, rychle jsem zvážila, zda nezajít na večeři k Rosie. V žaludku jsem neměla nic než jednu olivu, kterou jsem si nabídla na dýchánku u Malekových. Představila jsem si, jaké lahůdky jsem si mohla dát namísto večeře, ale bratrské šarvátky, jichž jsem se stala svědkem, mi znechutily i báječné sýrové kreky. Pak mi došlo, že jen oddaluji návrat do prázdného bytu. Když si to odbudu co nejdříve, moje plus, říkala jsem si. Lepší už to nebude.

Auto jsem nechala stát na rohu a kousek k Henryho domu došla pěšky. Od moře se pomalu příkrádala mlha a já k nemalému zděšení zjistila, že jsem nechala rozsvíceno v obýváku. Utěšovala jsem se, že si tak alespoň na prahu dveří nebudu připadat jako pachatelka vloupání. Prošla jsem rozvrzanými zahradními vrátky, v ruce klíč ode dveří, které jsem vzápětí odemkla. Za chvíličku jsem již – jak mám ve zvyku – odhazovala kabelku na kuchyňskou linku. Náhle jsem zaslechla, jak na záchodě v přízemí kdosi spláchl. V tu ránu mě polil studený pot. Pak se otevřely dveře koupelny a z nich vyšel Robert Dietz. Vypadal stejně překvapeně jako já: „Neslyšel jsem tě přicházet,“ řekl na uvítanou. „Zapomněl jsem ti vrátit klíče.“

„Co tady děláš? Myslela jsem, žeš odjel.“

„Dojel jsem jen do Santa Marie. Tam jsem to musel otočit. Šel jsem po ulici a najednou jsem zjistil, že mi hrozně chybíš. Když se

rozcházíme, nechci, aby to bylo ve zlém.“

Zabolelo mě u srdce, jako by mi do něho kdosi zabodl nějakou křehkou, ostrou zbraň. Musela jsem se zhluboka nadechnout. „Podle mě ale neexistuje řešení, jak se přenést přes ty ‚drobné rozdíly‘, co mezi námi jsou.“

„Vždyť můžeme být přátelé jen tak. Vůbec nic přece nemusíme řešit. Nebo ne?“

„Jak to mám vědět?“ Chtěla jsem být zticha, ale nějak to nešlo. Pocítila jsem nečekané nutkání plakat. Podobné věci se lidem obyčejně stávají při loučení nebo na konci romantického filmu, kdy hudba bere za srdce každým tónem. Na mne působilo stejně mlčení mezi Robertem a mnou.

„Už jsi večeřela?“

„S večeří se ještě rozmýšlím. Zatím jsem měla jen pití a olivu u Malekových,“ hlesla jsem. Znělo to divně a já bych se nejraději povzbudivě poplácala po zádech, abych se zase vzchopila. Jistě bych to všechno zvládla, jen kdyby se nevrátil. Ano, byl to těžký den, ale přežila jsem ho.

„Chceš si promluvit?“

Zakroutila jsem hlavou. Svému hlasu jsem důvěřovat nemohla. „Tak co tedy? Řekni. Udělám, co budeš chtít.“

Odvrátila jsem pohled a zamyslela se nad nebezpečným rizikem, které s sebou přinášejí důvěrnosti, nad možnou ztrátou, nad něžnou bolestí, již způsobuje jakékoli pouto mezi dvěma bytostmi – ať lidskými, nebo nelidskými. Co na tom záleželo? Léta řeším dilema mezi pudem sebezáchovy a potřebou milovat a být milována a za tu dobu jsem kolem sebe postavila již celou hradbu z opatrnosti. Za ní se cítím v bezpečí. Jenže pocit bezpečí je pouhá iluze. Když člověk cítí příliš mnoho, je to stejně nebezpečné, jako kdyby necítil nic. Vzhledla jsem a v jeho očích se zračila má bolest.

„Pojď ke mně,“ řekl a gestem ruky mne vybídl k témuž.

Udělala jsem několik kroků a opřela se o Dietze jako žebřík, který po sobě zapomněl u plotu zloděj na útěku.

9

Bolelo ho koleno a měl je napuchlé, takže by vůbec nevyšel do schodů. Proto jsme si rozložili pohovku dole v obýváku. Přikrývku jsem přinesla z horní ložnice. Pak jsme zhasli lampu a stulili se k sobě, nazí a pod mírnou vahou přikrývky jako dva lední medvědi v jeskyni. Milovali jsme se v měkoučkém iglů z deky, zatímco se v oknech míhaly záblesky světél z ulice jako měsíční svit na sněhových návějích. Dlouho jsem se jen opájela pižmovou vůní, která čísel z jeho kašdického póru, chloupku nebo vlasu, a jako slepec rukama bláznivě zajížděla i do těch nejmenších skulinek, dychtivě zkoumala každou nerovnost. Jeho rozpálené tělo mi dávalo teplo, připadala jsem si jako had, který se po dlouhém zimním spánku vyhřívá na sluncem rozpáleném palouku. Za ty tři měsíce, co jsme spolu kdysi strávili, jsem si zapamatovala jeho způsob milování, jak se dívá, jak sténá. Jen jsem zapomněla, jaký žár tím probouzí ve mně.

Když jsem byla mladší, nějakou dobu jsem žila dosti lehkomyšlně a promiskuitně. Tehdy se mi zdálo, že sex nemá prakticky žádnou dohru, která by se nedala snadno a rychle vyřešit u pana doktora. V dnešním světě by ale člověk musel být blázen – a nebo sebevrah –, kdyby riskoval třeba jen jednu náhodnou známost, aniž by hned na začátku pěkně zpřímá neřekl co a jak, případně nepožádal o lékařské potvrzení. Mně osobně se v tomto směru nejlépe osvědčil celibát. Domnívám se, že by se zde daly vysledovat jisté společné znaky jako u hladomoru. Když člověk nemá žádnou naději, že se nají, přestane mít hlad a ani chuť ho netrápí. V Dietzově přítomnosti se mi okamžitě zrychlil tep a touha po vzájemném kontaktu vzápětí

překonala mou přirozenou zdrženlivost. Jeho zranění vyžadovalo trochu trpělivosti a také vynalézavosti, ale nakonec jsme si nějak poradili. Dost jsme se nasmáli pokrouceným polohám, jež jsme zaujímalí, ale většinu času jsme se jen tiše soustředili.

Nakonec – bylo deset hodin – jsem odkryla deku a vystavila naše zpocená těla arktické zimě, která panovala všude kolem. „Nevím, jak ty, ale já mám hlad jako vlk,“ prohlásila jsem. „Jestli toho teď nenecháme a nenajíme se, určitě do rána umřu hladý.“

Asi za třicet minut jsme byli vysprchovaní a oblečení a seděli jsme u Rosie, u mého oblíbeného stolu. Ten den obsluhovali hosty William a Rosie osobně. On byl za barem a ona roznášela jídlo a pití. Obvykle přestávají vařit s úderem desáté a Rosie se nám to již chystala také patřičně razantně oznámit, ale tu si všimla mých červených tváří a také toho, že jsou červené, protože jsou poškrábané od vousů. Rychle jsem si podepřela bradu dlaní, ale ona přesto zpozorovala, že jsem i tam poškrábaná. Rosie sice již táhne na sedmdesátku, ale není ani hluchá, ani slepá. Zdálo se mi, že již na první pohled poznala, proč se tváříme tak spokojeně a proč máme takový živý zájem o jídlo. Doufala jsem, že červené skvrny nebudou přes vrstvu pudru vidět. Po celou dobu, co nám Rosie vykládala, jaké jídlo nám hodlá připravit, se ale podivně uculovala. V jejím případě nikdy nemělo význam třeba se jen pokoušet udělat objednávku, protože člověk si zkrátka vždycky dal, co Rosie uznala za vhodné. Ona přece musela nejlépe vědět, jaké jídlo se pro tu kterou příležitost hodí. Také jsem si všimla, že na počest Dietzova návratu oprášila svou starou špatnou angličtinu.

Postavila se stranou, vedle stolu, a těkala pohledem po místnosti, protože se nechtěla ani jednomu z nás podívat do očí. První a letmý pohled jí nejspíš úplně stačil. „Takže! Teď vy pěkně uslyšíte, co dostanete, a ne že se na to budete tvářit tak kysele jako vždycky,“ svěřila koutky a obrátila oči v sloup ve snaze ukázat Dietzovi, jaké nadšení projevují nad jejím jídelníčkem obvykle. „Budu vám připravovat jídlo, co se jmenuje korhelyleves. Jinak se mu také říká segedínská polévka. Potřebuje se na to půl kila kyselého zelí, paprika, uzenky a trocha zakysané smetany. Ručím za to, že vás po

tom přejde únava, co jí máte podle všeho na rozdávání. Pak ještě opeču kuřátko a k němu připravím houbový nákyp – moc dobrý – a k zakousnutí dostanete oříškový dort. Ale kafičko nebude. Potřebujete se vyspat! Za chvílku jsem tu s vínem. Nikam mi neutíkejte.“

Zdrželi jsme se u Rosie do půlnoci. Vzhůru jsme byli do jedné. Leželi jsme propletení do sebe na úzkém lůžku rozkládací pohovky. Nejsem zvyklá spát vedle někoho, a tak nemyslím, že bych si za tu noc příliš odpočinula. Dietz musel spát kvůli pochroumanému kolenu na zádech a zraněnou nohu měl ještě podloženou polštářem. Mohla jsem si tedy vybrat ze dvou možností. Bud' usnout na boku, přitulená k němu a s hlavou na jeho hrudi, nebo na zádech, přičemž by se naše těla dotýkala jen úzkou linií v místě boků.

Nejprve jsem zkusila první pozici, pak druhou, vzápětí zase první a tak to šlo pořád dál, za tichého tikotu hodin. Kdykoli jsem ležela na zádech, zarývala se mi do zad kovová pelest lůžka, zatímco v případě druhé varianty jsem riskovala, že se upeču ve vlastní šťávě, že se ráno probudím s nehybnou rukou nebo zalehlým levým uchem. Občas jsem na krku ucítila závan jeho dechu, což mě přivádělo k šílenství. V jednom okamžiku jsem se přistihla, jak odpočítávám rytmiku jeho výdechů a nádechů. Výdech a nádech. Výdech a nádech. Chvillemi rytmus měnil. To vždycky nastala poněkud delší pauza, při které jsem se v duchu ptala, zda mi tady Dietz nevypouští duši. On sám spal jako voják na bojišti. Maličko ze spaní funěl – ale opravdu potichounku, sotva tak, abych neusnula na hlídce. Rozhodně to však nebylo tak hlasité, aby to vyprovokovalo nepřátelskou palbu.

Nakonec, ač to bylo k neuvěření, jsem přece jen usnula. Probudila jsem se v sedm a sršela energií. Dietz dávno připravil kávu, nad kterou již pročítal obligátní noviny. Byl normálně oblečený, měl mokré vlasy a na nose bifokální brýle. Ještě než si mne všiml, chvílku jsem si ho tiše prohlížela.

„Nevěděla jsem, že nosíš brýle.“

„Byl jsem dřív trochu frajer. Nasazoval jsem si je, teprve až když se za tebou bezpečně zavřely dveře,“ svěřil se a oblažil mě svým typickým darebáckým úsměvem.

Obrátila jsem se na bok a podepřela si hlavu dlaní. „V kolik hodin

tě čekají kluci?“

„Brzy odpoledne. Mám rezervovaný pokoj v nedalekém motorestu. Když budou chtít, můžou tam se mnou být přes noc.“

„Vsadím se, že se už nemůžeš dočkat, až je uvidíš.“

„Ano, ale jsem z toho i dost nervózní. Neviděl jsem je dva roky – od chvíle, co jsem odjel do Německa. Nikdy přesně nevím, o čem se s nimi budu bavit.“

„O čem se člověk baví s lidmi? Většinou o ničem.“

„Jenže i když člověk mluví o ničem, potřebuje na něco navázat. Ani oni to nemají lehké. Někdy dopadneme tak, že jdeme do kina, abychom si pak měli o čem povídat. Já navíc nejsem ten typ, co rozdává otcovské rady.“

Zvládnou se jich zeptat tak ještě na holky a na známky ve škole, ale tím to hasne.“

„Ty si poradíš.“

„To doufám. A co ty? Co budeš dneska dělat?“

„Vlastně nevím. Je sobota, takže práce to asi nebude. Nejspíš si ještě zdřímnu. A to co nejdřív.“

„Nechceš společnost?“

„Dietzi,“ obořila jsem se na něj nazlobeně, „jestli ještě jednou vlezeš sem do té postele, nebudu moct chodit.“

„Jsi amatérka.“

„To tedy jsem. Prostě na to nejsem zvyklá.“

„A co takhle kávičku?“

„Nejdřív si ale dojdu vyčistit zuby.“

Po snídani jsme zašli na pláž. Bylo zamračeno a na pohled to vypadalo, že pás moře jen brání teplu shůry, aby se sneslo na zem. Bylo nějakých osmnáct stupňů a vzduch voněl tropickým ovocem. Zimy v Santa Terese bývají podobných rozporů plné. Jeden den si připadáte jako v ledovém království a druhý den je počasí mírné jako beránci na nebi. Mořská hladina se mírně leskla, takže se na ní zrcadlila bílá masa oblohy. S Dietzem jsme si sundali boty a jen tak bosky se vydali podél vody a nechali kučeravý příboj, aby se nám přeléval přes holé nártý. Nad hlavami nám poletovali rackové a vrískali a nějací dva psi společně vyskakovali a chňapali po nich,

jako by to byla nízko letící frisbee.

Na cestu se vydal Dietz v devět. Než nasedl do auta, pevně mě sevřel do náruče. Opřela jsem se o kapotu a chvilku jsme se tiše líbali. Nakonec se ode mne odlepil a pozorně se mi zadíval do obličeje. „Co kdybych se za pár týdnů vrátil? Budeš tady?“

„Kde jinde bych byla?“

„Takže se uvidíme,“ rozloučil se.

„O mě si starosti nedělej. Na to stačím sama,“ poznamenala jsem spíš pro sebe, když couval pryč z naší ulice. Dietz nesnášel pomýšlení, že by měl rande smluvené předem, byť jen na týden přesně, protože se pak cítil jako chycený do pasti. Samozřejmě že jako chycená do pasti jsem si kvůli tomu připadala nakonec já. Když jsem se vracela domů, nevěřicně jsem sama nad sebou kroutila hlavou. Jak jsem mohla skončit s chlapem, jako je on?

Zbytek rána jsem věnovala úklidu své skromné domácnosti. Nebyla to zase taková dřina, ale i tak mě to uspokojilo. Tentokrát mě ovšem nepoháněla deprese. Věděla jsem, že se Dietz zase vrátí, a tak jsem spíše zvažovala, jak daleko či blízko si ho mám držet od těla. Žádné opravdu skličující představy jsem pracně zahánět nemusela. A protože mi Dietz obstaral nákupy, měla jsem spíš i ledničku plnou dobrot, a to mi vždycky dodává pocit bezpečí. Dokud má člověk dost toaletního papíru, co hrozného by se mu v životě mohlo stát, že?

Když nadešel čas oběda, zahlédla jsem oknem Henryho, který se evidentně rozhodl pro posezení venku. Minulý podzim si koupil ve výprodeji kulatý zahradní stolek a právě za ním teď seděl, před sebou milimetrový papír a výkladový a křížovkářský slovník. Henry ve volném čase sestavoval křížovky, které také prodával. Vycházely v maličkých žlutých sešitcích, které bývají vystavené u pokladen v samoobsluhách. Připravila jsem si sendvič s burákovým máslem a kyselou okurčičkou a vyšla za ním do slunečního svitu.

„Nedáš si půlku?“ zeptala jsem se a natáhla ruku s talířem.

„Díky, ale právě jsem se naobědval,“ odmítl. „Kampak to Dietz zmizel? Myslel jsem, že se tu zdrží.“

Zasvětila jsem ho do podrobností svého „milostného románu“, a než jsem spořádala sendvič, jen tak jsme tlachali. Burákové máslo se

svou konzistencí báječně doplňovalo s chleby s máslem a chrupavými okurčičkami a v místě úhlopříčného řezu bylo vidět, že jsem jím sendvič potřela skutečně velkoryse. Než jsem ho ale překrojila, nebylo to vidět. Vychutnávala jsem vyváženou kompozici slané a sladkokyselé chuti a bylo to skoro tak dobré jako sex v šatech. Při té extázi jsem tiše zasténala. Henry se na mne podíval. „Dej mi tedy kousnout.“

Dovolila jsem mu ukousnout si prostředek sendviče, kde je velká vrstva náplně, ale prsty jsem se pojistila, aby si nekousl příliš.

Chvilku tiše žvýkal a jen vychutnával výraznou kombinaci chutí. „Je to trochu divoké, ale špatné to není.“ A to říká vždycky, když mu dám ochutnat tenhle svůj kulinářský zázrak.

Také jsem si kousek ukousla a nahlédla do křížovky, kterou připravoval. „Jak to jde? A vidíš... vlastně jsi mi ještě nikdy nevyprávěl, jak tahle tvoje práce vypadá.“ Henry byl vášnivý křížovkář a také předplatitel The New York Times, kde denně vychází jedna křížovka, a tak mohl pravidelně luštit. Často ji jen tak pro legraci vyplnil tak, že vynechal každé druhé písmeno, nebo písmena vpisoval do čtverečků od vnějšího okraje směrem ke středu, do tvaru spirály. Sám nevytvářel jen běžné křížovky, ale také jiné typy. Ty mi ovšem vždy připadaly nesmírně složité. Nejméně desetkrát jsem ho sledovala, když na něčem takovém pracoval, a ačkoli se pokaždé dušoval, kdovíjak to není jednoduché, nikdy jsem nepochopila základní princip.

„No, vlastně jsem se dost zlepšil. Dřív jsem to dělal trochu chaoticky, ale postupně jsem si vypracoval systém. Tady ta, to je malá křížovka, patnáct na patnáct. Vycházím z téhle šablony,“ řekl a ukázal na pravidelný obrazec proložený několika černě vyplněnými čtverečky.

„To si formát nevymýšlíš sám?“

„Obyčejně ne. S tímhle už jsem ale několikrát pracoval a docela mi vyhovuje. Vidíš, všechno je osově souměrné a ani jedno pole není uzavřené. Existuje takové pravidlo, které říká, že plných černých čtverečků nesmí být celkově víc než šestina. Ale je na to ještě spousta dalších pravidel. Tak například nemůžeš používat slova,

kteřá mají méně než tři písmena, a tak... Když chceš křížovku udělat opravdu dobře, můžeš třeba všechny pomocné otázky zaměřit na jedno téma.“

Zvedla jsem ze stolu velký slovník a převrátila jej v ruce. „Co to je?“

„Tady v té knížce jsou podle abecedy seřazená slova, která mají od tří do patnácti písmen. A v té druhé – je to křížovkářský slovník – jsou také podle abecedy seřazená slova s délkou maximálně do sedmi písmen.“

Usmála jsem se, protože se mi líbilo nadšení, které automaticky propůjčil svému hlasu. „Jak ses k tomu dostal?“

Mávl rukou. „Když jich člověk moc vyluští, najednou si nějak nemůže pomoci. Zkrátka to musíš zkusit sama, abys poznala, jaké to je, co to obnáší. Představ si, že se dokonce pořádají křížovkářské šampionáty, od roku 1980. Měla bys vidět ty borce. Křížovky se tam promítají na obrovské plátno a dobrý křížovkář doplní za osm minut klidně až čtyřiašedesát výrazů.“

„A co ty, neuvažuješ o účasti?“

Zakroutil hlavou a vypisoval přitom nápoředu. „Jsem pomalý a strašně snadno se nechám znervóznit. Navíc se to tam bere opravdu vážně, jako třeba při turnajích v bridži.“ Zvedl hlavu. „To zvoní u tebe,“ upozornil mne.

„Vážně? Musíš mít lepší sluch než já.“ Vyskočila jsem od stolu a bezmála vzdušnou čarou dorazila k sobě do bytu a zvedla sluchátko v tomtéž okamžiku, kdy již přebíral iniciativu záznamník. Slyšela jsem vlastní hlas žádající o zanechání vzkazu, přičemž jsem bez váhání záznamník vypnula a vysypala ze sebe do sluchátka: „Haló, haló! To jsem já, osobně. Jsem doma,“ ujišťovala jsem volajícího.

„Ano,“ ozval se na druhém konci klidný mužský hlas. „Tady Guy. Snad vám nevdí, že volám o víkendu.“

„Vůbec ne. Copak jste potřeboval?“

„Nic zvláštního,“ odvětil. „Telefonoval mi Donovan, na faru. Získal jsem dojem, že ti tři – on, Bennet a Jack – uspořádali nejspíš včera večer válečnou poradu. Říkal, že prý budou rádi, když k nim přijedu na pár dní na návštěvu, že bychom prý mohli probrat tu

závěť.“

Cítala jsem, jak se mi tělo zklidnilo. „Opravdu? To je zajímavé. Chystáte se tedy?“

„Asi ano. Měl bych k nim zajet, ale nejsem si jistý. Včera jsem o tom také dlouho mluvil s Peterem a s Winnie a Peter si myslí, že přišel čas začít o věcech otevřeně mluvit. Oni se zítra chystají na shromáždění věřících do Santa Teresy, takže by se to dalo skloubit dohromady. Mohli by mě k nim potom zavézt. Peter si ale myslel, že by bylo dobré se ještě předem poradit s vámi.“

Chvilku jsem nic neříkala. „Chcete slyšet pravdu?“

„No ano, chci. Právě proto vám volám.“

„Já bych to na vašem místě nedělala. Byla jsem u nich včera večer a řeknu vám, že je tam opravdu dusno. Myslím, že konkrétně pro vás by to nebylo nejvhodnější.“

„A proč?“

„Nálada je tam doslova šílená, a když se do toho ještě připlujete vy, situaci to nejspíš ještě zhorší.“

„To jsem si nejdříve také myslel, ale pak jsem si to nechal ještě jednou projít hlavou a uvědomil jsem si, že Donovan zavolal mně, ne já jemu,“ uvažoval nahlas. „Měl jsem z toho pocit, jako by mi snad ti tři chtěli nabídnout příměří, a tak jsem si řekl, že bych jim měl vyjít vstříc. To nemůže být na škodu.“

Potlačila jsem v sobě touhu rozkřiknout se na něho, protože jsem dávno pochopila, že když chcete někoho o něčem přesvědčit, křikem toho rozhodně nedocílíte. Viděla jsem jeho bratry v akci a bylo mi jasné, že pro ně Guy není žádný soupeř. Těm třem bych osobně nevěřila ani nos mezi očima. Vzhledem k tomu, v jakém byl Guy v tu chvíli citovém rozpoložení, jsem svým způsobem chápala, že tam chce jít, ale byl by blázen, kdyby se tam odvážil bez právní rady. „Možná vám opravdu nabízejí příměří, ale možná ne. Baderova smrt mohla vyprovokovat leccos,“ namítla jsem. „Když se na tu návštěvu ale vůbec nepřipravíte, špatně dopadnete. Je to tam jako ve zlém snu!“

„Chápu.“

„To si tedy nemyslím,“ oponovala jsem. „Nechci tady teď

kritizovat vaše bratry, ale nejsou to právě milí hoši, tedy aspoň pokud jde o vztah k vám. Už takhle se neshodnou, a když se tam ještě objevíte vy, jen přiložíte polínko do ohně. Říkám to upřímně. Vy si prostě nedovedete představit, jaká je to síla.“ Neuniklo mi, že jsem ke konci mluvila již velmi razantně a také hlasitěji.

„Musím to zkusit,“ trval na svém.

„To možná ano, ale ne takhle.“

„Co tím myslíte?“

„Když se tam jen tak objevíte, budete v absolutně stejné pozici, jako když jste odtamtud odcházel. Budete ten špatný, takže se na vás vrhnou jako smečka vlků na beránka.“

Dovedla jsem si živě představit, jak bezradně krčí rameny. Jen hlesl: „Tak bychom si třeba měli promluvit o tom, co se tehdy stalo. Otevřeně to všechno probrat a vyjasnit si to.“

„S tou otevřeností určitě nebude problém. Ti tři se nestydí mluvit naprosto o ničem. Konflikty jsou u nich doma na denním pořádku, hádají se spolu prakticky neustále – před Bohem i před jinými – a věřte mi, že byste si nepřál, aby vám dali najevo svou nenávist.“

„Donovan nevypadal, že by snad měl nějaké špatné úmysly, a podle jeho slov to nemyslí zle ani Bennet a Jack. Pravda je taková, že jsem se změnil a oni to prostě potřebují vidět. Jak jinak je o tom mám přesvědčit než tváří v tvář?“

Nechápala jsem, jak může být tak naivní, ale kontrolovala jsem se, abych nevybuchla. Bylo mi jasné, že udělám nejlépe, budu-li zticha, ale nikdy jsem příliš nezvládala jen si tiše myslet své. „Podívejte, Guyi, nechci vám tu teď začít vykládat, co máte dělat, ale tady to nezáleží jen na vás. Důležité také je, jaké k sobě mají vztahy oni mezi sebou, jde také o vašeho otce a vůbec o všechno, co se stalo od chvíle, co jste odešel z domova. Když tam přijdete, stanete se jen terčem jejich nenávisti a zloby, které se v nich za ty roky nashromažďovaly. Proč myslíte, že máte něco takového zapotřebí?“

„Protože chci být zase s nimi. To já to pokazil. Uznávám to a chci, aby to věděli. Peter tvrdí, že se nic nespraví, dokud se spolu nesejdeme a neprobereme to.“

„To je všechno krásné a určitě je to i pravda, ale ve hře je příliš

mnoho. Co když přijde řeč na ty peníze?“

„Peníze mě nezajímají!“

„Řeči. Pitomé řeči! Víte vy vůbec, o kolik peněz jde?“

„To na věci nic nemění. Mně na penězích nezáleží. Nepotřebuji je. Jsem šťastný tak, jak jsem.“

„To říkáte teď, ale jak si můžete být jistý, že nezměníte názor? Proč si přidělovat zbytečné problémy? Už jste mluvil s Tashou? Co ta vám na to řekla?“

„S tou jsem ještě nemluvil vůbec. Volal jsem jí sice do kanceláře v Lompoku, ale nebyla tam. Prý odletěla do San Franciska. Její sekretářka mě ještě stačila informovat, že hned pak odjíždí na deset dní na lyže do Utahu.“

„Tak jí zavolejte do Utahu. I tam už zavedli telefon, ne?“

„Zkoušel jsem samozřejmě i to. Jenže jsem z nikoho nedostal její číslo. Jen mi slíbili, že kdyby zavolala, určitě jí řeknou, kdo ji sháněl, a předají jí moje číslo, aby se mi kdyžtak ozvala.“

„Tak se obraťte na někoho jiného. Na nějakého jiného právníka. Nechci, abyste se svými bratry mluvil bez předchozí rady s právníkem.“

„Zákony tu nehrají žádnou roli. My přece musíme dát do kupy naši rozbitou rodinu.“

„S tímhle přístupem si vás poddají jako nic. Vy uvažujete úplně jinak než oni. Oni vám kašlou na omluvy, i kdybyste se omlouval třeba francouzsky!“

„To si nemyslím.“

„To je mi jasné. Jinak bychom se tu spolu takhle nedohadovali,“ vyštěkla jsem. „A co když vás budou chtít k něčemu přinutit!“

„To jako k čemu?“

„Ale k ničemu! Vždyť vy ani nevíte, co je pro vás nejlepší. Jestli vám jde o to zjednat příměří, uvědomte si, že tím, co plánujete, hladinu jen víc rozvíříte.“

„Jak bych mohl, když vlastně vůbec nic nechci? Jestli nám v cestě stojí jen ty peníze, můžou si je klidně nechat.“

„Když ty peníze nechcete pro sebe, neuvažoval jste, že byste je třeba věnoval církvi?“ Nejradši bych to vzala zpátky, jen jsem to

vypustila z pusy. Vždyť to vymyslel tak dokonale! Proč mu to takhle komplikovat?

Chvilíčku mlčel. „To mě ještě nenapadlo. Je to dobrý nápad.“

„Zapomeňte na to. Prostě to pusťte z hlavy. Chtěla jsem vám zkrátka jen říct, že byste tam rozhodně neměl chodit sám. Sežeňte si někoho na pomoc, abyste třeba neudělal něco, čeho byste později mohl litovat.“

„A vy byste nešla?“

Povzdechla jsem si, a to ho rozesmálo. Jít tam s ním bylo to poslední na světě, co bych si přála. Potřeboval zastání, to jistě, ale domnívala jsem se, že to není práce pro mě. K čemu bych mu asi byla platná? „Neznám to tam. A nejsem objektivní. Navíc se příliš nevyznám v zákonech a vůbec netuším, v jakém jste z právního hlediska postavení. Rozhodně byste ale byl blázen, kdybyste se jen tak sebral a zašel tam na kus řeči. Aspoň si počkejte těch deset dní, než se vrátí Tasha. Sám zatím nic nepodnikejte. Nemáte důvod přiběhnout hned na první Donovanovo zavolání. Měl byste si to zařídit po svém, a ne jednat, jak vám přikáže.“

Vycítila jsem, s jakou neochotou má slova přijal. A ukázalo se, že jako většina lidí se rozhodl, ještě než se zeptal na můj názor. „Víte, co vám povím?“ vyhrkl. „Modlil jsem se k Bohu a žádal ho, aby mi pomohl, a on mi poradil než tohle.“

„Tak to zkuste ještě jednou. Třeba jste mu špatně rozuměl.“

Zasmál se. „A víte, jak to probíhalo? Sedl jsem si, otevřel bibli a naslepo někam zabodl prst. Víte, co to bylo za pasáž?“

„Nemám ponětí,“ ubezpečila jsem ho.

„Budiž zvěstováno tobě a též mužům a bratrům tvým, že tímto mužem modlitba učiněna jest, ať odpuštění dojdou vaše hříchy: A rovněž tímto mužem ospravedlněny budťež vši skutkové lidu věřícího, kteréž zákon Mojžíšův neschvaluje.““

Jako řada věřících i Guy recitoval biblické verše z paměti jako písňové texty.

Nyní jsem pro změnu mlčela já. „To vám nemohu vyvracet. Ani nevím, co je tím myšleno. Ale poslyšte, jestli jste se už jednou rozhodl, že se tam vydáte, je mi jasné, že to uděláte. O tom nikdo

nepochybuje. Jen bych vás ráda přesvědčila, abyste si vzal někoho s sebou.“

„Vždyť ano. Požádal jsem vás.“

„Sebe jsem nemyslela! Co takhle zeptat se Petera a Winnie? Kdybyste požádal je, určitě by vám moc rádi pomohli a navíc by to zvládli daleko líp než já. Nedělám ani do práva, ani zbožné rozjímání kvůli mně nevymysleli a vůbec... Kromě toho mi z podobných rodinných zápletek vždycky naskakuje husí kůže.“

Slyšela jsem, jak se Guy zasmál, a vzápětí promluvil velmi laskavým tónem: „Je zvláštní, že to říkáte, protože jste se do toho už stejně zapletla. Navíc nevím proč, ale... no ano; skutečně mi to tak připadá. Totiž, nemáte náhodou nějaké problémy v rodině?“

Nevěřicně jsem chvíli zírala na sluchátko. „Kdo, já? Ale vůbec ne. Jak jste na to přišel?“

Guy se opět zasmál. „Vlastně nevím. Jen mě to tak napadlo. Třeba se pletu, ale mám takový pocit, že je vám to nějak blízké.“

„Blízké mi to je pouze profesionálně. Byla jsem najatá, abych dělala svou práci. Jedině tak se mě ta věc týká; jinak ne.“ Snažila jsem se mluvit nenuceně, aby bylo každému jasné, jak je mi to lhostejné, ale rukou jsem musela zachytit kapičku potu, který mi stékal dolů po páteři. „Proč si ještě jednou nepromluvíte s Peterem? Chápu, že byste rád všechno napravil, jenže nesmíte zapomínat, že se chystáte do pavilonu divých šelem. A víte, jak se lvy pořídili křesťané?“

Na okamžik se odmlčel. Nejspíš se rozhodl změnit téma: „Kde přesně bydlíte?“

„Proč se ptáte?“ Nechtěla jsem mu hned nadiktovat adresu, aniž bych věděla, co se chystá udělat.

„Měl bych ještě jiný návrh. Schválně, co na to řeknete? Donovan povídal, že zítra do pěti hodin odpoledne nebude nikdo doma. Peter mě sice hodí do města, ale má tady toho příliš mnoho na práci, takže pro mě víc ani nemůže udělat. Kdyby mě vysadil u vás, byla byste ochotná odvézt mě až tam? Nebudete se mnou muset dál. Chápu, že se do toho nechcete zaplétat. Takhle by mi to vyhovovalo.“

„Ale pořád nechápu, co tím sledujete.“

„Vůbec nic. Jen vás žádám, jestli byste mě tam nezavezla. Když to pro mě uděláte, zvládnu to.“

„Vy mě nehodláte poslouchat, vidíte?“ nadnesla jsem konverzačním tónem.

„Já vás poslouchám, jen s vámi nesouhlasím.“

Váhala jsem. Nedokázala jsem si ovšem vzpomenout na jediný důvod proč mu nevyhovět. Již beztak jsem musela zapůsobit dost nepříjemně, když jsem s ním v tolika věcech nesouhlasila. „Tak dobře. To pro vás můžu udělat,“ svolila jsem nakonec. „V kolik vás mám čekat?“

„Co takhle ve tři? Ano, myslím, že tak nějak. Nerad bych vás obtěžoval, ale Peter má namířeno do centra, do toho kostela na rohu State a Michaelson Street. Je to někde blízko? Kdyby ano, tak k vám můžu dojít pěšky a můžeme vyrazit přímo od vás.“

„Je to jen kousek,“ odvětila jsem poněkud podrážděně a rezignovaně. „Podívejte, můžete mi zavolat, až budete na místě? Vyzvednu vás přímo před kostelem.“

„To bude fajn. No vážně, skvělé! Opravdu vám to nevadí?“

„Ne, ale na nic víc nespolehejte. Tohle pro vás ještě udělám, ale ne že se mě zase budete pokoušet přemluvit, abych vám dělala morální oporu.“

Zasmál se. „Promiňte. Takhle to bude nejlepší. Tak se tedy uvidíme zítra,“ rozloučil se a zavěsil.

Sotva jsem položila sluchátko, okamžitě se mě zmocnily pochybnosti. Je úžasné, jak rychle se mohou problémy někoho jiného stát vašimi. Jako by kolem sebe vytvářely vakuum, do kterého to člověka chtě nechte vtahuje.

Pak jsem najednou přecházela po místnosti a v duchu se utvrzovala v tom, jak by bylo nesprávné nechat se strhnout vírem událostí. Jeho spor s rodinou se mnou neměl absolutně nic společného. Usedla jsem ke stolu a udělala si pár poznámek. Říkala jsem si, že kdyby se mě na to náhodou Tasha ptala, nebylo by od věci mít při ruce papírek se stručným průběhem právě skončené diskuse. Doufala jsem, že se Guy nezblázní a nedá tu kupu peněz církvi. Kdyby ho měl kvůli evangelické církvi zlákat mamon, pak by

se s nějakými problémy rozhodně dalo počítat. O charitě jsem ve svém elaborátu raději pomlčela, protože jsem si říkala, že když to nebude černé na bílém, jako by to ani neexistovalo.

Opět jsem zvedla sluchátko a vytočila číslo k Malekovým. Na druhém konci to po chvílce vzala Myrna a já ji poprosila, jestli bych nemohla mluvit s Christie. Vzápětí jsem již čekala a poslouchala, jak se Myrniny kroky rozléhají chodbou a jak dupe cestou nahoru po schodech. Když se mi konečně ozvala Christie, v rychlosti jsem ji informovala, o čem jsem před chvílkou hovořila s Guyem. „Mohla byste mě, prosím, průběžně informovat o tom, co se děje?“ požádala jsem ji. „Zavezu ho k vám, ale pak už to bude jen na něm. Myslím, že potřebuje oporu, ale nerada bych kvůli tomu štrachala ze skříně svou záchranářskou kombinézu. Je to přece jen dospělý člověk a navíc mi do toho ani nic není. Přesto budu mít tak nějak lepší pocit, když budu vědět, že na něho někdo dohlídne.“

„Ach tak! Takže to zachraňování zbyde na mě, co?“ poznamenala s ironií v hlase.

Rozesmálo mne to. „Nevím, třeba na tom nezáleží, ale je moc milý,“ ujistila jsem ji.

„Vážně? Tak to je dobře. Pro milé lidi já mám slabost. Vlastně si podle toho také vybírám z kandidátů na prezidenta,“ zavtipkovala. „Jinak si ale myslím, že si děláte zbytečné starosti. Když jste od nás posledně odešla, ti tři spolu dlouho do noci rozmloovali. Byla to ostrá a otevřená debata. Když se do sytosti pohádali, uklidnili se a docela normálně si spolu popovídali.“

„To ráda slyším. Ve skutečnosti mě trochu překvapilo, že mu Donovan sám od sebe zavolal. Co mají v plánu? Doufám, že vám nevádí, že se ptám.“

„Myslím, že bude hodně záležet na tom, co jim řekne. Poslední slovo by tu samozřejmě měli mít právníci. Teď mi ale připadá, že se rozhodli jednat čestně. Pět milionů dolarů ovšem může člověku pěkně zamotat hlavu, takže úplně zapomene, co je fér, a co ne.“

„To je pravda.“

10

Druhý den jsem ve tři hodiny odpoledne zaparkovala u obrubníku před zmiňovaným evangelickým kostelem. Guy mi telefonoval ve tři čtvrtě na tři. Z domova jsem vyjela prakticky hned, ale cestou jsem se malinko zdržela, protože jsem potřebovala natankovat. Počasí bylo jako v létě, sluníčko na nebi pěkně zářilo. Jako obvykle jsem si vzala džíny a tričko, ale již tradiční reeboky a froté ponožky jsem vyměnila za otevřené sandály, to na oslavu tak nenadálého oteplení. Trávník před kostelem byl čerstvě posekaný a u kraje místy dokonce zelený. Jako celek připomínal barevně spíše pouštní duny. Pokosená tráva na slunci rychle hnědla. Překvapivě jsem také zpozorovala několik výhonků narcisů, které se nechaly zmást prvním sluníčkem a musely na svět.

Po Peterovi nebylo nikde ani památky, ale Guy na mě trpělivě čekal, batoh u nohou. Když zahlédl můj vůz, dělal, že stopuje, ruku nataženou, na tváři úsměv. Připouštím, že když jsem ho uviděla, srdce mi poskočilo. Měl ostříhané vlasy a také musel být čerstvě oholený, protože měl ještě v místech, kde se pořezal, přilepené kousky toaletního papíru. Námořnický modrý oblek mu jaksi nepadl. Zadní díl kalhot byl příliš plandavý a kalhoty celé až moc dlouhé. Záložky šoural po zemi. Sako bylo zase příliš široké kolem hrudníku a v ramenou, takže připomínalo výstřední ohozy ze čtyřicátých let. Guy si oblek pořídil patrně na nějakém dobročinném výprodeji, který pořádala jeho církev, nebo mu ho levně prodal člověk vážící o dvacet kilo víc než on. Ať už k němu ale přišel jakkoli, pohyboval se v té parádě velmi sebevědomě a nijak se netajil tím, že na kravatu a bílou košili zkrátka není zvyklý. Napadlo mě, jestli jsem i já byla tak

snadno prokouknutelná, když jsem se chystala na oběd s Tashou. Dělán si totiž se svým zevnějškem asi tolik starostí jako Guy a nejspíš také dosahuji i podobných chabých výsledků.

Sehnul se pro batoh z pevného plátna. Byl evidentně rád, že mě vidí. Vypadal nevinně, asi jako štěně. Šířil kolem sebe klid, snad mravní čistotu, zkrátka cosi neuchopitelného, jako by se za léta těsného sepětí se svou církví opravdu vzdálil světským vlivům. Zřejmě zkontroloval ten nebezpečný živel, co v sobě měl, a jeho sílu přeměnil v laskavost, s níž se u mužů setkávám jen zřídka.

Posadil se na sedadlo vedle mě. „Jak se máte, Kinsey?“ Batoh si položil na klín – jako malý kluk, který jede na tábor.

Usmála jsem se na něho. „Vypadáte docela hogo-fogo.“

„Nechci, aby si moji bratři mysleli, že jsem zapomněl, jak se oblékat. Co říkáte kvádrů?“

„Barva vám sluší.“

„Díky,“ řekl a spokojeně se usmál. „Á, jen tak mimochodem, pozdravuje vás Winnie.“

„Že také zdravím,“ reagovala jsem automaticky. „Jak jste se dohodli ohledně návratu? Na kdy plánujete zpáteční cestu do Marcelly?“

Guy se odvrátil a zadíval se ven z okénka na své straně. Po chvilce promluvil, zdánlivě lhostejně: „To záleží na tom, co se stane. Donovan mě pozval na pár dní. Když se všechno bez problémů urovná, klidně odjedu. Mám s sebou trochu peněz, a až budu chtít odejít, stačí, když mě někdo hodí na autobus.“

Málem jsem mu nabídla své služby, ale rozmyslela jsem si to. Pak jsem se k němu obrátila a chvilku tajně četla jeho povahu z rysů tváře, která ke mně byla v tu chvíli natočená z profilu. V určitém světle vypadal stejně jako většina mužů kolem třiačtyřiceti, ale občas se mu rysy změnily ve výrazně klukovské, jako by byl pořád ještě uvnitř takový. Jeho povaha ve mně budila dojem, že se zapomněl někde v šestnácti letech, a jeho zevnějšek, že na dvacítce. Rychle vstřebával obrazy ulic, hltal očima každý detail, každé nároží, jako by přicestoval do cizí země.

„Řekla bych, že sem asi moc nejezdíte, co?“ optala jsem se.

Zakroutil hlavou. „Nemám moc příležitostí. Když žijete v Marcelle, je pro vás Santa Teresa hrozně velké město a ještě k tomu daleko. Když potřebujeme něco zařídit, jezdíme do Santa Marie nebo do San Luis.“ Zase se podíval na mě. „Nešlo by trochu se projet městem? Strašně rád bych viděl, co se tu změnilo.“

„Klidně. Co by ne? Nikam nespěcháme.“

Objela jsem tedy blok a vrátila se na State Street, z níž jsem vzápětí první odbočkou vlevo zamířila přímo k centru, které se rozkládalo o pouhé tři bloky dál. Obchodní centrum v Santa Terese se táhne po délce dvaceti domovních bloků a na šířku zabírá bloky tři až čtyři.

Na úplném konci vede Cabana Boulevard, který je souběžný s pláží. Mnoho let byl proslulý jako nákupní ráj, plný luxusních obchodů horní State Street, zatímco dolní State Street patřila mezi méně vábné části města, protože tam na každém třetím rohu byla zastavárna a na každém druhém restaurace přinejlepším třetí cenové skupiny. Nadto tam bývala kina, v nichž to páchlo močí, desítky hlučných barů a špeluněk a několik hodinových hotelů. Postupem času se oblast v okolí dolní State Street dosti zrenovovala a zmodernizovala, a tak dnes člověk na nablýskanou kancelářskou budovu natrefil i jižněji, než tomu bylo dříve. Časy se mění a davy zosobňující nákupní sílu, složené převážně z turistů, se dnes valí sousedstvím State Street dolní. A nahoře jsou opuštěné výkladní skříně, do nichž nahlízejí jen náhodní kolemjdoucí. Když se oteplí, zaplní se ulice zběsilými lovci momentek, kteří v pravidelných vlnách opouštějí pláže a v šortkách křižují centrem, v ruce kornouty se zmrzlinou.

„Rozrostlo se to tu,“ poznamenal.

Pětaosmdesát tisíc obyvatel není na město mnoho, ale Santa Teresa zase na druhou stranu jako město prosperovala. Pokusila jsem se na ni podívat jeho očima a z paměti pomalu lovila, co všechno se za posledních dvacet let změnilo. Kdyby bylo možné zanimovat dvě fotografie – jednu z doby před dvaceti lety, druhou ze současnosti –, tři hlavní tepny centra by se prodloužily a postranní ulice protáhly, jako by byly z gumy. Výkladní skříně by zase zablikaly jako

promítané diapozitivy, kolika změnami za ta léta prošly. Tu se vyměnily markýzy, tu zase vývěsní štíty, neustále se upravovaly dekorace ve výlohách a na sklo se plakátovými barvami stříkaly křiklavé nápisy inzerující výprodeje a slevy. Na druhou stranu by také přibýly nové objekty, zjevily by se jako přízraky, až by zaplnily poslední volná místa v zástavbě. Dobře si pamatuji na doby, kdy byly chodníky ulic v centru ještě mnohem širší. State Street se pak zúžila o prostor, který zabraly cizokrajné rostliny dovezené z Bolívie. Po nich přišly na řadu lavičky ve španělském stylu a telefonní budky a pak se najednou objevily zdobné fontánky, které se tvářily, jako by na svých místech stály snad odjakživa. Následný požár připravil město o dvě obchodně-administrativní budovy. Nedlouho po něm přišlo zemětřesení, které znemožnilo užívání ještě mnoha dalších. Santa Teresa nicméně patří mezi hrstku měst, kterým zub času jen přidává na kráse. Obec totiž zřídila Kontrolní komisi pro architekturu a stavební rozvoj, a ta vydává velmi přísná nařízení, jež se ve městě kupodivu opravdu dodržují. Báječně mu to svědčí. Jinde může hezkou stavbu hyzdit třeba křiklavý neon nebo neadekvátní silniční značení, ale v Santa Terese ne. Její obyvatelé jsou zvyklí na ladné křivky, vkusné kombinace materiálů a stylů a na dokonalost detailu. A třebaže si občas stěžují, že jsou nuceni příliš dlouho čekat na stavební povolení a na podobné věci, výsledky za to nakonec stojí. Vždy totiž zvítězí jednoduchost a v ní skrytá krása.

Z Cabana Boulevardu jsem sjela k přístavišti, kudy jsme nějakou dobu pokračovali v cestě. Na vyježděné silnici jsem měla pocit, jako bych cestovala na velbloudu. Na konci přístavu jsem to obrátila a vzala zpátky do města. Opět jsme zamířili na severní konec State Street, kterou jsme si nyní prohlíželi z obrácené perspektivy. Na Olive Grove jsem se dala doprava, projela kolem Misie a odtamtud se rozjela přímo k nedalekým horám, na jejichž úpatí měla své sídlo rodina Malekových. Zpozorovala jsem, že jakmile se cesta stočila vzhůru, Guy Malek ožil novým zájmem. Většinou byla kolem nás pustina, z krajiny jen místy čněly osamělé gigantické valouny z pískovce nebo pichlavé opuncie, které mi vždy připomínaly podivné řetězce pingpongových pálek.

Pozemek Malekových byl již téměř na venkově. Byla to taková tmavě zelená oáza v poušti neprostupných pastelově zelenkavých křovin okolní krajiny, která byla odtamtud na dohled. Vždy jednou za čas a vždy nevypočitatelně postihovaly tuto oblast zkázonosné požáry, které vznikaly na úpatích hor, přeskakovaly z vrcholu na vrcholek a braly s sebou lidské domovy i letité stromy a spálily na prach i veškerou ostatní vegetaci. Ze země po nějaké době po každém požáru vyrůstaly zvláštní rostliny, kterým se mezi lidmi říká „Popelky“, protože je to krása vyrostlá z popela, který pro mnoho lidí symbolizuje smrt. Ještě nyní jsem na bývalých požářištích rozeznávala černé skvrny a linky, pravděpodobně ohořelé větve a kmeny manzanit. I když k poslednímu velkému požáru došlo již před pěti lety.

I tentokrát byla kovová vrata, jimiž se vjíždělo na pozemek a za kterými se do ztracena stáčela příjezdová cesta, otevřená. Jehličnany a palmy rostoucí v zahradě za plotem vypadaly na pozadí hor poněkud nepatříčně. Jakmile jsme projeli branou, uvědomila jsem si, kolik péče tady tomu věnovali a jak ve svém hájemství přeměnili přirozený ráz krajiny. Velkým kontrastem byly samozřejmě dovezené exotické rostliny.

„Máte trému?“ zeptala jsem se.

„Jsem k smrti vyděšený.“

„Ještě pořád z toho můžete vycouvat.“

„Už je pozdě. Je to stejná situace, jako bych se ženil a měl rozeslané pozvánky na svatbu. Mohl bych ji samozřejmě ještě zrušit, ale znáte to – vždycky je tak nějak lepší zatnout zuby a všechno přestát než nadělat hromadu problémů všem ostatním.“

„Se šlechetností na mě nechod'te.“

„Nejde o šlechetnost. Myslím, že mě pohání spíš zvědavost.“

Ocitli jsme se na prostranství před domem a já stočila volkswagen vlevo a zaparkovala. Garáže na konci příjezdové cesty byly do jedné zavřené. Dům vypadal opuštěně. Okna byla bez výjimky ztemnělá a všude byly zatažené závěsy. Na pohled to nevypadalo právě vstřícně. Ticho rušil jen slabý hukot motoru. „No... tak, a jsme tu! Kdybyste cokoli potřeboval, zavolejte. Hodně štěstí!“

Guy se na mě podíval, v očích nejistotu: „Vážně už musíte jet?“

„Fakt bych měla,“ odvětila jsem, i když po pravdě, to odpoledne jsem neměla nic na práci.

„Nechcete si to tu prohlídnout? Provedl bych vás tu a něco vám k tomu řekl. Vážně se nezdržíte?“

„Už jsem tu na návštěvě byla; pozvali mě na skleničku. Myslím, že od pátečního večera se to uvnitř asi moc nezměnilo.“

„Nechci vás brát dovnitř. Potřeboval bych si trochu zklidnit nervy. Proč nechcete, abych vás tu provedl? Budeme jen na zahradě. Je vážně krásná,“ dodal. V tom zápalu rozhodil rukama a dotkl se přitom jednou z nich mé holé paže. „Prosím!“

Měl studené prsty a nakazil mě svou náladou. Zkrátka jsem neměla to srdce ho tam jen tak nechat. „Tak dobře,“ svolila jsem neochotně, „ale slibte mi, že to nebude trvat dlouho.“

„Sláva! To jsem rád. Vážně. Moc si toho vážím.“

Otočením klíčku jsem vypnula motor. Vystoupili jsme. Guy nechal batoh na předním sedadle. Oba jsme za sebou zabouchli dveře, v krátkém intervalu, jako když vystřelí ze dvou pistolí. Na poslední chvíli jsem si ještě vzpomněla na kabelku, která po krátké operaci s dveřmi skončila na zadním sedadle. Teprve pak jsem mohla s klidným srdcem vůz zamknout. Když jsme přecházeli prostranství před domem, otevřely se vstupní dveře a na zápraží se objevila Myrna, na sobě bezvýraznou uniformu. Ta sestávala z neforemné bílé sukně z polyesteru a haleny z téhož materiálu. Myrna tak vytvořila zvláštní model, ve kterém vypadala trochu jako ošetřovatelka a současně jako hospodyně na půl úvazku.

Pozdravila jsem ji: „Dobrý den, Myrno. Jak se máte? Myslela jsem, že nebude nikdo doma. Tady to je Guy,“ představila jsem ho. „Promiňte, ale bohužel jsem asi přeslechla vaše příjmení.“

„Sweetzerová,“ představila se.

Guy natáhl pravici, čímž ji poněkud uvedl do rozpaků. Sama mu ruku nakonec přece jen podala, takže na ni svým hezkým zevnějškem zapůsobil nejspíš stejně kladně jako na mě. „Těší mě,“ dodal ještě.

„I mě těší,“ přitakala. „Ostatní by se měli vrátit kolem páté. Nejspíš si budete chtít projít dům, vidíte? Kde máte pokoj, asi víte;

pro případ, že byste si tam chtěl odnést věci.“

„Díky. Dostanu se k tomu za chvíličku. Říkal jsem si, že kdyby to nevadilo, ukázal bych ještě tady slečně zahradu.“

„Jak chcete,“ prohlásila. „Kdybyste chtěli dovnitř, nechám otevřené tady ty dveře. Večeře se podává v sedm.“ Pak se obrátila ke mně: „Zdržíte se taky?“

„Díky za pozvání, ale moc se mi to nehodí. Malekovi přece jen potřebují čas a soukromí, aby si na sebe zase zvykli. Možná někdy příště,“ přislíbila jsem neurčitě. „Měla bych na vás ale ještě jednu otázku. Guy se mě totiž několikrát ptal na svého otce a mě napadlo, že byste mohla vědět víc než kdokoli jiný. Byla jste přece jeho ošetřovatelka, ne?“

„Ano, ale bylo nás víc,“ odvětila. „Ale osm posledních měsíců jsem dělala hlavní pečovatelku. Pak jsem tu zůstala jako hospodyně, protože mě o to požádali vaši bratři,“ rozpovíдалa se a při posledních slovech pohlédla na Guye. Pronesla je sveřepě, jako bychom snad přišli zpochybnit její právo setrvávat v domě a na přilehlých pozemcích. Dosud jsem u ní stačila vypozerovat naprostou absenci smyslu pro humor, ovšem v přítomnosti Guye dávala svému projevu ještě příděch zášti, protože v tomto směru částečně přejala stanovisko ostatních členů rodiny.

Guy se na ni roztomile usmíval. „Ano, někdy bych si s vámi o tátovi moc rád promluvil.“

„Jistě, pane. Byl to dobrý člověk a měla jsem ho ráda.“

Následující okamžik byl podivný, protože jsme ani jeden nevěděli, jak uzavřít započatou konverzaci. Nakonec se toho zhostila Myrna, když prohlásila: „Takže! Vy si asi teď půjdete po svých, ale kdybyste něco potřebovali, jsem v kuchyni. Pokud mě tam náhodou nenajdete, kuchařka se jmenuje Enid.“

„Enid; budu si to pamatovat,“ ujistil ji. „Děkujeme.“

Jakmile za ní zaklaply dveře, uchopil mne Guy za loket a rychle směřoval doprava. Společně jsme takto přešli prostranství, z jehož sluncem vyhřáté kamenné dlažby sálalo teplo. „Dík, že jste tu se mnou,“ řekl.

„Pořád za něco děkujete,“ poznamenala jsem: –

„To ano. Připadám si šťastný. Nečekal jsem, že ten dům ještě někdy v životě uvidím. Pojd'te, tudy.“

Dům jsme obešli z jižní strany a po chvilce se z prudkého slunečného svitu ocitli ve stínu. Zapůsobilo to na mě pomalu jako změna ročních období. Nějakých patnáct metrů za našimi zády panovalo léto, zatímco u nás ve stínu byla teplota ovzduší zcela odlišná a nijak zvlášť přívětivá. Jako by se zase vracela zima. O stěny hor za námi se lámaly zbloudilé větry a obvykle se stáčely do korun stromů, jimiž zlověstně lomcovaly. Větroví, pod nímž jsme se procházeli, patřilo pronikavě vonícímu jalovci a pinii. Naše kroky byly tiché, protože jsme měli pod nohama koberec ze spadaneho jehličí.

V blízkosti domu bylo možné pozorovat plody práce trpělivých zahradníků – uhrabané cestičky, zastřižované keře, okrasné kapradiny obložené pečlivě vybíranými oblázkami –, nicméně větší část pozemku si v ničem nezdala s okolní divočinou. Mnohé z vysazených rostlin evidentně zplaněly. V místě, kde se nad zem zvedala zeď terasy, se bujně rozrůstaly jakési fialově kvetoucí keře a podél křovisek se táhly záhonky s lososově zbarvenými buganviliemi. Napravo, na dně vypuštěného rybníčku, kvetly lichořeřišnice, které tam tvořily souvislou pokrývku. Když do květů nastavujících se slunci zavanul chladivý větřík, roznesl po okolí jejich vůně a namíchal tak mistrovský přírodní parfém.

Guyovu pozornému pohledu neunikl jediný čtvereční metr, na kterém naše nohy spočinuly. „Všechno je tu mnohem větší. Pamatuju si, jak se některé z těchhle stromů ještě sázely. Byly to takové stromečky a podívejte se na ně teď!“

„Máte poměrně šťastné vzpomínky. To mě svým způsobem překvapuje.“

„Pro dítě tu byl úplný ráj. Táta s mámou to tady koupili, když mi byly tři roky. Donovanovi bylo pět a oba jsme si mysleli, že až umřeme, přijdem do nebe. Zahrada pro nás byla jedno velké hřiště. Mohli jsme jít, kam nás napadlo, a nikdo si o nás nemusel dělat starosti. To jsme si pak stavěli pevnosti a bunkry z větví. Pořádali jsme šermířské turnaje a místo mečů používali klacky. Hráli jsme si

na kovboje a na Indiány, podnikali výpravy do džungle tamhle ve křoví. Když byl Bennet ještě kluk, přivazovali jsme ho ke kůlu a on kvílel jako siréna. Vyhrožovali jsme mu, že jestli nebude zticha, tak ho upálíme na hranici. Byl mladší než my, a tak to byl takový otloukánek.“

„Moc hezké!“

„Co chcete? Klukovská zábava,“ dodal omluvně. „Holky takové věci asi nedělají, co?“

„Jak si vaši rodiče mohli dovolit koupit něco takového? Myslela jsem, že pořádné peníze vydělal váš otec až později, až po vašem odchodu.“

„Máma měla něco naspořeno, a tak vlastně největším podílem přispěla ona. Navíc to ani tolik nestálo, dokonce i na tehdejší dobu to vyšlo levně. Ale byl to hotový danajský dar. Když ho rodiče kupovali, byl už deset let na prodej a celou tu dobu v něm nikdo nebydlel. Bývalého majitele tady prý zavraždili. Neřekl bych ale, že by tu vysloveně strašilo. Je to jen taková vada na kráse. Ten dům zkrátka nikdo nechtěl. V realitce rodičům řekli, že než přišli a rozhodli se dům koupit, pětkrát nebo šestkrát se zlevňoval. Byl velký a stejně tak zanedbaný. Rozvod elektřiny za nic nestál a vodovodní potrubí netěsnilo. Za denního světla pak byly vidět díry ve střeše. Všude běhaly krysy a na půdě dokonce bydlela mývali rodinka. Rodičům trvalo léta, než to tady dali do pořádku. Otec měl v plánu postupně skupovat sousední pozemky, kdykoli je někdo nabídne k prodeji.“

„A proto teď máte patnáctiakrovou zahradu?“

„Vážně? Původně to bylo jen šest. V okolí už nejspíš nebude mnoho volných parcel na prodej, že?“

„Patří to tady ještě k městu, nebo je to jen stejný okres?“

„Je to přímo na hranici města. To, co vidíte před sebou, je většinou už chráněné území Los Padres.“ Domněnka, že nedaleké hory pokrývá les, byla mylná. Na horském štítu klenoucím se nad našimi hlavami se totiž sotva držely jen kopřivy, krušiny, řešetláky a přímořské keříkovité šalvěje. Rostliny většího vzrůstu by potřebovaly o dost silnější vrstvu hlíny. Ve větších výškách, kam

nezasahovaly požáry, se místy zelenaly borovice.

Prošli jsme kolem tenisového kurtu, jehož povrch se za léta narušil a na okrajích jím nyní prorůstaly trsy trávy. Vedle něho se na zemi povalovala tenisová raketa, kterou tam kdosi musel zapomenout už opravdu hodně dávno, protože byla celá zpuchřelá a měla zpřetrhaný výplet. Za kurtem stála jakási skleníkovitá stavba, která od příjezdové cesty nebyla vůbec vidět. Byla to přízemní budova obdélníkového půdorysu, se střechou z červených tašek, které ovšem za léta získaly barvu starých zahnědlých cihel.

„Co je to?“

„Bazén. Krytý bazén. Chcete ho vidět?“

„Třeba ano,“ souhlasila jsem a vykročila za ním. Zastavili jsme až na jakémsi kameny dlážděném zápraží. Guy přistoupil k jednomu ze ztemnělých oken a nahlédl dovnitř. Pak přešel ke dveřím a vzal za kliku. Nebylo zamčeno, ale dveře byly zkřížené, a tak bylo potřeba trochu se do nich opřít. Povolily s takovým skřípotem, až mi přeběhl mráz po zádech.

„Fakt tam chcete jít?“

„Je to součást prohlídky.“

Podle mého mínění to mělo hodně blízko k vloupání, za které si vždy radši nechám dobře zaplatit. Přídech porušeného zákazu dodával situaci zvláštní, až erotické napětí, bez ohledu na to, že jsme byli do zahrady vpuštění naprosto legálně. Pak už jsme stáli v místnosti plné sportovního vybavení, většinou vyřazeného. Mimo jiné jsem si všimla badmintonových raket, golfových holí, pálek na baseball, stojanu obloženého pálkami a míčky na kriket. Bylo tam také několik laminátových windsurfových prken, která jako by u té stěny stála takhle opřená už řadu let. Nadto si v tom skladišti schovával zahradník fukar na listí a sekačku na trávu, které stály hned naproti nim. Třebaže jsem pavouka očima hledala marně, zdálo se, že jich tam musí bydlet spousta. Kdykoli jsem proto byla připravená začít se ze všech stran oprašovat, kdyby se na mne náhodou cosi nepozorovaně sneslo od stropu.

Bazén byl pak zpola vypuštěný a zbylá voda uvnitř vypadala odpudivě. Chodníček kolem něho byl vydlážděný šedou hrubou

břidlicí, po které by se vám tedy naboso chodit nechtělo. Na jedné straně místnosti byl výklenek a v něm ratanová sedací souprava se stolečkem. Na sedačce a křeslech zjevně chyběly původní polštáře. Celkově tam vládla ponurá atmosféra a odkudsi k nám doléhal zvuk odkapávající vody. Chlór jsem tam nikde necítila ani omylem, a tak se v hlubinách jistě dávno rozvinuly zajímavé životní formy.

„Mám pocit, že za tohle byste člověka, který se vám stará o bazén, měli na místě vyhodit,“ poznamenala jsem.

„Nejspíš to má na starosti zahradník a asi si na to často nevzpomene,“ odvětil Guy. „Když jsme byli malí, bylo to bezva mít bazén.“

„Jak jste tady s Donovanem mučili Benneta? Stahovali jste ho pod vodu? Shazovali jste ho ze skokanského můstku? Dovedu si živě představit, jaká s vámi musela být legrace.“

Guy se pousmál, ale myšlenkami byl někde jinde. „Jednou jsem se tady rozešel s holkou. To mi utkvělo v paměti. Vždycky to tady vypadalo jako ve sportovním klubu. Bazén, tenis, softbal, kriket. Zvali jsme si sem holky, aby si přišly zaplavat, a pak se vždycky děly věci. Svést holku v plavkách je docela hračka. Konkrétně v tomhle byl přeborník Jack. Ten snad ani na nic jiného nemyslel. Šel s každou.“

„A proč jste se s tamtou rozešel?“

„Přesně si nevzpomínám. Asi to byl nečekaný záchvat poctivosti a obětavosti. Měl jsem ji až moc rád. Byl jsem tehdy mizera a ona byla moc dobrá na to, abych se s ní jenom vyspal a pak se na ni vykašlal jako na ty ostatní. Spíš ale byla taková zvláštní. Tak trochu cvok a tak trochu bezradná. Věděl jsem, že je takhle zranitelná, a nechtěl jsem toho tehdy zneužít. V tomhle mi víc vyhovovaly holky divoženky, co neměly žádnou zodpovědnost, ničeho nelitovaly a byly bez zábran.“

„Věděli vaše rodiče, co se tady děje?“

„Kdoví. Jistý si být nemůžu, ale oni byli zastánci takových těch výchovných metod, co z chlapců nadělají chlapy. Každá holka, která s námi šla, by si podle nich určitě zasloužila, co jsme jí provedli. Výslovně nic takového sice nikdy neřekli, ale bylo to tak nějak

poznat z toho, jak se chovali. Má matka se navíc chtěla každému zavděčit. No a když člověk někde udělá čáru a řekne, že za tu se nesmí, musí počítat s tím, že ji bude muset hlídat a sem tam někoho i okřiknout. To minimálně! A máma prosazovala lásku bez výhrad, do které podle jejího názoru zákazy nepatřily. Něco dovolit je vždycky jednodušší, jestli mě chápete? Ale taková už byla šedesátá léta a ten jejich pozitivismus za každou cenu. Teprve dneska vidím, jak moc ji muselo ovlivnit, že byla nemocná. Nechtěla přijmout roli přísné rodičovské opozice, protože musela dobře vědět, že její dny jsou sečteny, i když žila mnohem déle než většina stejně nemocných. Už tehdy se samozřejmě používalo ozařování a chemoterapie, ale doktoři s tím ještě neuměli tak dobře zacházet, takže nejspíš víc lidí zabili než zachránili. Je jasné, že technologie tehdy nebyla na takové úrovni jako teď a že ještě neexistovaly některé léky. To dneska je to něco jiného. Pro mou matku bylo těch posledních pár let peklo na zemi.“

„Muselo to pro vás být těžké.“

„Bylo to šílené,“ připustil. „Z nás ze všech jsem k ní právě já měl nejbliž. Neptejte se mě proč, ale Donovan, Bennet i Jack spíš tíhli k tátovi. Já držel na matku. Když umírala, myslel jsem, že se zblázním. Viděl jsem ji, jak se zapotácela a jak se pak v hrozných bolestech vydala dolů po pěšině, a najednou mi bylo jasné, že je to její poslední procházka.“

„Vy jste byl u toho, když umírala?“

„Ano. Byl jsem s ní. Nikdo jiný doma nebyl. Už ani nevím, kde se všichni toulali. Ten den jsem v jejím pokoji strávil několik hodin. Jen tak jsem tam seděl. Většinou stejně spala. Byla tak nadopovaná morfiem, že by stejně nevydržela vzhůru. Byl jsem nějak unavený, a tak jsem si položil hlavu k ní na postel. Najednou zvedla ruku a položila mi ji na krk. Dotkl jsem se jejích prstů a zničehonic byla mrtvá. Bylo to jako mávnutí kouzelným proutkem. Ticho. Hodinu jsem se nepohnul.“

Jen jsem seděl vedle její postele, předkloněný, s očima odvrácenýma a obličej zabořený do přikrývek. Říkal jsem si, že třeba když se nebudu dívat, zase se vrátí, jako by se snad pořád ještě

vznášela v bezprostřední blízkosti svého těla. Chvíli jsem opravdu věřil, že se vrátí. Když nikdo nebude vědět, že si na chvílku odskočila. Chtěl jsem tomu věřit.“

„A co se stalo s tou dívkou, jak jste se s ní rozešel?“

„S Patty? Vůbec nevím. Jednou jsem jí napsal, jenže neodepsala. Často jsem na ni vzpomínal, ale kdoví kde je jí dneska konec. Stát se mohlo cokoli. Ovšem ten rozchod, to byla možná nejlepší věc, jakou jsem kdy udělal; zvlášť tehdy! Já ale byl prevít! Vůbec mi to nejde dohromady. Připadá mi, jako by všechno to dřív dělal snad někdo úplně jiný.“

„Teď jste ale dobrý člověk.“

Zakroutil hlavou. „Osobně se za dobrého člověka nepovažuji, ale občas si připadám víc opravdový.“

Opustili jsme ponurý bazén a na chvílku se uchýlili na slunný palouk, kde jsem nedávno pozorovala Jacka, když trénoval golfové údery. I trávník jsme po chvílce nechali za sebou a ocitli jsme se na přízemní terase, která byla o poznání temnější křivolakými stíny.

„Jak vám je? Vypadá, že to z vás spadlo,“ optala jsem se.

„Úplně to ze mě spadne, až se tu všichni sejdou. Znáte to? Strach má velké oči. Člověk si většinou všechno představuje zbytečně černě.“

„A co si tedy představujete?“

Po tváři mu přelétl úsměv. „Nic.“

„No... doufám, že to pro vás dopadne dobře. Ať už to bude znamenat cokoli.“

„I já v to doufám, ale v kosmických souvislostech to neznamená stejně nic. Před Bohem se člověk nikam neschová, a o tom to je,“ prohlásil. „Já se kdysi vydal špatnou cestou, ale zastavil jsem se, otočil to a teď se zase vracím zpátky. Jednou určitě přijde chvíle, kdy potkám svoje staré já a smíříme se spolu. Pak najdu klid.“

Náhle jsme byli pár kroků od domovních dveří. „Radši už poběžím,“ řekla jsem. „A dejte mi vědět, jak jste pochodil.“

„Poradím si.“

„O tom nepochybuji, ale buďte opatrný.“

Nasedla jsem do auta, a než jsem nastartovala, ještě jsem se

dívala, jak s batohem v ruce pomalu kráčí ke dveřím svého rodného domu. Když jsem kolem něj projížděla, zamávala jsem a i pak jsem jej chvíli sledovala ve zpětném zrcátku, než se příjezdová cesta prudce stočila a zrcátko mi nabídlo jiný obrázek. Když si na tu chvíli dnes vzpomenu, je mi smutno. Guye Maleka nečekalo vůbec nic dobrého a já ho tam nechala napospas osudu i nepříteli. Když jsem projížděla velkou kovanou branou, vynořil se naproti mně další vůz. Za jeho volantem seděl Bennet. Zdvořile jsem se na něho usmála a pokynula mu na pozdrav. Chvilku na mě jen zíral a pak se jeho pohled opět stočil na cestu.

11

V pondělí, v deset hodin ráno, jsem měla telefonát, který mě měl varovat. Teprve dnes mi dochází, že právě od toho okamžiku začal malér stíhat malér, a to neuvěřitelnou rychlostí. Tak nejprve jsem zaspala, a zrovinka když jsem za sebou zamykala branku, zaslechla jsem od sebe z bytu tlumené vyzvánění telefonu. Otočila jsem se jako na obrtlíku, oběhla Henryho dům a po příjezdové cestě spěchala k sobě. Odemkla jsem, vpadla dovnitř a bezmyšlenkovitě odhodila kabelku a sako. Sluchátko jsem zvedla v rekordním čase – na čtvrté zazvonění – a tak trochu čekala, že to bude omyl nebo nějaký potrhlý statistický výzkum trhu, když už jsem se tak honila. „Haló?“

„To je Kinsey? Tady Donovan.“

„Ano, dobrý den. Jak se daří? Omlouvám se, že jsem tak zadýchaná, ale když jsem slyšela, že mi zvoní telefon, byla jsem už na ulici. Doběhla jsem sem strašně rychle.“

On však na podobné klábosení neměl vůbec náladu. Šel přímo k věci. „To vy jste kontaktovala tisk?“

Takovou otázku bych od něho nečekala ani v tuto, ani v žádnou jinou hodinu. Byl to ovšem ten druh otázky, který s sebou přináší zase další otázky, a já se proto v duchu ptala, o čem to vlastně mluví. „Jistěže ne. O co ale jde?“

„Právě nám volali z Dispatche; je to asi hodina. Někdo jim dal tip, že se Guy vrátil domů.“

„Opravdu? To je divné. Proč by to někdo dělal?“ Věděla jsem, že redaktoři plátku jménem Santa Teresa Dispatch mají leckdy problémy s tím, co vlastně napsat do rubriky Místní události, ale návrat ztraceného Guye Maleka zase nebyla taková senzace. Kromě

rodiny nemohl nikoho dalšího zajímat.

„Chtějí se zavděčit čtenářům. A najednou je tu typická americká pohádka. Určitě víte, co mám na mysli. Kterak chudý údržbář z kalifornské Marcelly ke štěstí přišel a najednou zjistil, že je milionářem. Vzhledem ke Guyově pohnuté minulosti je to jistě větší bomba, než když někdo vyhraje v loterii. To vám ale asi nemusím říkat.“

„Počkejte, jak to myslíte, že mi to nemusíte říkat. Nikomu od tisku jsem neřekla ani slovo. Nic takového bych nikdy neudělala.“

„Ale kdo jiný o tom ještě věděl? Z rodiny by to nikdo nikde neroztruboval. Je to ošemetná záležitost. A publicita je to poslední, co potřebujeme. Pracně se snažíme najít k sobě vzájemně cestu, ale od rána tu nepřestal vyzvánět telefon.“

„Tomu nerozumím. Kdo vám to telefonoval?“

„Spíš bych se ptal, kdo nám netelefonoval,“ prohlásil vyčerpaně. „Tak nejdřív to byly místní noviny a pak dokonce L.A. Times. Mám takový dojem, že se to muselo dostat ven přes rádio. Tiskové agentury to mají hned a my se můžeme těšit na minimálně šest přenosových vozů, které co nevidět zaparkují u nás před domem.“

„Donovane, přísahám. Jestli to někdo pustil ven, já to nebyla.“

„No dobře, vyklopil to tedy někdo jiný, ale prospěch z toho budete mít zase jenom vy.“

„Já? Co je to za nesmysl? Co bych já mohla Guyovým příběhem získat?“

„Ten novinář, který nám volal, vás konkrétně zmínil jménem. Věděl, že jsme si vás najali, a zajímalo ho, jak se vám Guye po těch osmnácti letech vůbec podařilo vypátrat. Nadšeně se mi ještě svěřil, jaký by si k tomu představoval titul: ‚Místní soukromá vyšetřovatelka vypátrala osmnáct let pohřešovaného dědice.‘ Po žádném inzerátu by se vám nehrnuly kšefty tolik jako po tomhle.“

„Donovane, to už by stačilo! Vždyť je to směšné. Osobní záležitosti svých klientů za žádných okolností nevyzrazuji. A víc práce také nepotřebuji. Mám jí dost.“ To sice nebyla tak docela pravda, ale to nemusel vědět. Podstatné bylo, že médiím žádné informace o svých klientech neposkytuji. Musím dbát na svou

pověst. A nedělám to jen z etických důvodů. Dělán totiž práci, při které nepotřebuji, aby mě hned každý poznal. Většina soukromých detektivů na sebe příliš neupozorňuje. Vždy je lepší zůstat v anonymitě, zejména má-li našinec – tak jako já – slabost pro nejružnější převleky. Když přijdete k někomu pod záminkou odečtu plynu či podomního prodeje květin a samozřejmě v patřičném přestrojení, většinou nestojíte o to, aby vás ten člověk poznal podle novinové fotografie. „No uvažujte, Donovane. Kdybych mu ty informace opravdu vyradila já, myslíte, že by se vás pak vyptával na moje metody? Proč by to dělal, kdyby už všechno věděl ode mě?“

„No, možná máte pravdu, ale stejně mohl volat, aby si to ověřil.“

„Ale no tak, dost už! Nějak jste se toho chytil.“

„Mně je jenom podezřelé, že vy jediná jste o tom věděla.“

„Kdo byl ten reportér? A ptal jste se ho, kde vzal ty informace?“

„Ani mě nepustil ke slovu.“

„Tak mu zavolejte. No ano, zavoláme mu a zeptáme se ho! Až nám to poví, uvidíte, že v tom bude něco triviálního, nějaká maličkost. Pamatujete si, jak se jmenoval?“

„Katzen-něco, ale neřekl bych, že by bylo moudré, abyste mu právě vy telefonovala.“

„To bude Katzenbach. Znáám Jeffreyho. Je to milý chlapík.“

Donovan mě ani nenechal domluvit. Nechtěl ovšem vypadnout z role, a tak se ovládal a nekřičel. „Říkám vám, zapomeňte na to! Nechci, abyste se s tím člověkem vůbec bavila. Už toho bylo dost! Jestli zjistím, že v tom máte prsty, postarám se, abyste si do týdne musela hledat podnájem v jiném městě,“ vyštěkl a praštil sluchátkem.

Mé tiché „Polib si!“ následovalo jen několik vteřin poté a byla jsem tomu poměrně ráda.

V tom okamžiku mi prudce stoupla hladina adrenalinu. Vyschlo mi v ústech a cítila jsem bušem ve spáncích. Chtěla jsem se mu nějak postavit, ale viděla jsem to našťestí i z jeho pohledu. Měl samozřejmě pravdu, že jsem byla jediný cizí člověk, který věděl, co se právě v jejich rodině děje. Víceméně, zarazila jsem se a v duchu se opravila. V úvahu přicházela ještě Myrna. I ta mohla dát novinám tip, ale

nebylo jasné, proč by něco takového dělala. Kromě ní byli zasvěceni ještě Peter a Winnie, ale ani u nich se nedalo předpokládat, že by si snad přáli, aby se to rozkřiklo. Měla jsem sto chutí zavolat Katzenbachovi, ale v uších mi stále zněla Donovanova výhrůžka. Bála jsem se, že kdyby mě Jeffrey měl na drátě, začal by ze mě páčit informace. Mohl citovat jakoukoli nevinnou poznámku, a kdyby ji navíc uvedl v patřičných souvislostech, byla by má důvěryhodnost navždy ztracena.

Napadlo mě také, jestli nemohl tisk vyrozumět sám Guy. Připadalo mi to nepravděpodobné, ale jistá logika v tom i z jeho pohledu byla. Kdyby se totiž o jeho nároku na dědictví dozvěděla veřejnost a jeho bratři na něho i nadále naléhali, aby se peněz zřekl v jejich prospěch, měli by rázem ze života peklo. Háček byl jen v tom, že Guy o ty peníze nikdy neprojevil valný zájem, a proto ani nebudil dojem, že je připraven se o svůj podíl takhle prát. Nebo snad byl tak proradný a zákeřný, jak tvrdili jeho příbuzní?

Vzala jsem si raději kabelku a sako a opět zamířila ven. Cestou k autu, které se mi včera podařilo zaparkovat dokonce v našem bloku, jsem se pokoušela setřást ze sebe napětí, které ve mně telefonát zanechal. Asi jsem ale neměla naději, že se mi podaří přesvědčit Malekovy o své nevině. Obvinili mě ze zrahy a já se skutečně cítila provinile, jako bych jim doopravdy dala důvod si myslet, že jsem zklamala jejich důvěru. Chudák Guy! Vzhledem k tomu, že jsem nesplnila jejich očekávání, už se asi dávno pustili do něho.

Cestou do centra jsem se maličko rozptýlila, jak jsem se pokoušela najít volné místo na zaparkování, pokud možno v blízkosti sídla advokátní kanceláře Lonnieho Kingmanna. Pohybovala jsem se ve spirále jako při ohledání místa činu. Začala jsem u zmiňované budovy a pokračovala ve stále větších kruzích dál. Počítala jsem s tím, že když na žádné místo nenarazím, vezmu zavděk veřejným parkovištěm, které bylo o tři bloky dál.

V pořadí druhý z mých soustředných kruhů již přinesl jisté ovoce. Ale jaké? Všimla jsem si, jak k obrubníku s červeným značením zajíždí velká dodávka. Vzápětí se otevřely její zadní zásuvné dveře a z nich vystoupil muž s kamerou. Zpředu hned po něm vyskočila útlá

blondýna, kterou jsem povšechně znala ze zpráv o šesté. Rozhlížela se po okolních budovách a v ruce přitom držela nějaký zápisník, do něhož nahlížela, jako by si ověřovala adresu. Blížila jsem se k nim zezadu, takže jsem nedokázala přečíst nápis na straně. Ta jejich dodávka ale měla na střeše anténu, jakou by se dalo bez problémů zachytit snad i vysílání z vesmíru. Krucinál! Když jsem projížděla kolem, konečně jsem si přečetla, s kým mám tu čest. Byli z KEST-TV. Když se na mě ta blondýna podívala, málem jsem sešlápla plyn a vyrazila na zběsilý útek. Raději jsem se ale otočila a zírala na průčelí protější budovy. Pak jsem radostně zamávala komusi, kdo se v tu chvíli objevil v okně kanceláří Deana Wittera, a doufala, že si mě tak novináři spletou s milionářkou, která neví, do čeho investovat. Jela jsem dál a nespouštěla přitom oči ze zpětného zrcátka, dokud kameraman s blondýnou nezapadli do nejbližšího vchodu.

A co teď? ptala jsem se. Představa, že budu nepozorovaně přihlížet zpoza keře jako psanec, se mi ani trochu nezamlouvala. Třeba jsem ale byla jen zbytečně paranoidní a ti novináři tu byli ve zcela jiné věci. O několik bloků dál jsem na rohu zahlédla telefonní automat na mince. Zaparkovala jsem u něho, hodila do otvoru požadovaný čtvrták a vytočila číslo na Lonnieho Kingmana. Nejspíš musel na nějaké soudní přelíčení, protože telefon zvedla Ida Ruthová; navíc v domnění, že volá on. „Ano, pane?“

„Ahoj, Ido, tady Kinsey. Podívej, nehledal mě v práci někdo od televize?“

„To nevím; jsem vzadu v kanceláři, ale počkej chvílku, skočím se zeptat Alison do recepcy,“ odložila sluchátko a za okamžik zase přiběhla. „Mělas pravdu. Čekají tam na tebe. Co se děje?“

„To je na dlouhé vysvětlování. Můžeš se jich nějak zbavit?“

„Máme právo je vyhodit z budovy, ale nikdo jim nezabrání, aby na tebe nepočkali venku na ulici. Cos provedla, že se tak drze ptám?“

„Nic, přísahám. Jsem dočista nevinná.“

„Správně, holka, správně! Jsi fakt dobrá. Drž se!“ dělala si legraci, protože věděla, jaká jsem lhářka.

„Ido, myslím to vážně. Radši ti snad povím, co se stalo!“ Vzápětí

jsem tak ve stručnosti učinila a pak jen čekala, co mi na to řekne. „Pane jo! Být sebou, tak bych někde chvílku počkala. Nemůžou tu oxidovat věčně. Když mi řekneš, kde budeš k zastížení, můžu ti tam zavolat, až vypadnou.“

„Ale já nevím, kde budu. Za chvílku se sem zase zajedu podívat,“ zavěsila jsem a zadívala se na protější nároží. Byl tam nějaký bar a právě otevírali. Ve výkladu zablikal neon, nějaký muž v zástěře otevřel dveře a obrátným pohybem nohy je zajistil, aby se nezavíraly. Pořád jsem mohla zapadnout tam, dát si pivo a pasivně si zakouřit, než by se mi rozleželo v hlavě, co podniknu dál. Na druhou stranu jsem ale vůbec nic neprovedla, a tak jsem nechápala, proč bych se měla chovat jako trestanec na útěku. Raději jsem proto z kabelky vylovila další minci a vhodila ji do automatu. Zavolala jsem do Dispatche a nechala se přepojit na Jeffreyho Katzenbacha. Sice jsem ho příliš dobře neznala, ale už jsem s ním párkrát měla co do činění. Bylo mu asi k padesáti. Slibnou kariéru nechal ustrnout pro lásku ke kokainu. Když ho člověk zastihl ráno, byl plný energie. K odpolednímu s ním bylo již o něco těžší pořízení a pozdě večer, třebaže stále fungoval, míval opravdu unáhlené nápady a občas také zapomínal, co komu slíbil. Předě dvěma lety ho opustila žena a podle toho, co jsem od té doby slyšela, se vzpamatoval až díky Anonymním alkoholikům. Tam snad našel nový smysl života. A tak nebyl Guy Malek zdaleka jediný, kdo prošel podobně významnou změnou osobností.

Když mě konečně přepojili a Jeffrey zvedl sluchátko, představila jsem se a vyměnili jsme si několik obvyklých frází. Teprve pak jsem přistoupila k podstatnému. „Poslyšte, Jeffrey, volám ryze soukromě. Malekovi jsou moji klienti a já si nemůžu dovolit, abyste mě někde citoval.“

„Proč? Co se děje?“

„Nic se neděje. Donovan Malek jenom trochu zuří, protože si myslí, že jsem vám zavolala a vyzvonila vám jejich rodinné tajemství.“

„To mě mrzí.“

„Jak jste se k tomu ale dostal? Nebo jde o nějaký ,utajený zdroj‘?“

„Žádné tajemství to není. Když jsem přišel včera večer do kanceláře, měl jsem na stole dopis. Nepřekvapilo mě to, protože naše čtenáře pořád nabádáme, aby nám psali, kdykoli se dozvědí o něčem, o čem bychom i my měli vědět a také napsat. Většinou posílají hlouposti, ale tenhle dopis mě opravdu zaujal.“

„A kdo ho poslal?“

„Člověk jménem Max Outhwaite. Zpětná adresa byla do Colgate, přesně Connecticut Avenue. Prý si myslel, že by nás to mohlo zajímat.“

„Jak ten se o tom dozvěděl?“

„To mi právě nejde do hlavy. Vypadalo to, jako by celou rodinu znal už roky. V tom dopise v podstatě stálo jen to, že byl po krátkém pátrání objeven Guy Malek, ztracený syn Badera Maleka, o kterém se nevědělo osmnáct let. Je to tak, že ano? A jestli se pletu, tak sním svoje trenky.“

„Nepletete se, ale co v něm bylo dál?“

„Nic moc. Snad ještě to, že Guy je chlapík, co se normálně živí jako opravář v nějakém zapadákově a najednou má zdědit pět milionů dolarů. Jak často se něco takového stává? Náš milý Max se domníval, že by to prý lidi mohlo zajímat. I mně nakonec přišlo, že by to mohlo být docela terno, tak jsem hned zavolał Malekovým. Jejich číslo je normálně v seznamu, takže jsem si ani nemusel hrát na detektiva. Mluvil jsem s paní Malekovou – jak že se to jmenuje? Christie? –, a ta mi to všechno potvrdila, ještě než jsem dostal k telefonu přímo pana Donovana. Přesně takhle to bylo. Snad jsem nic nevynechal.“

„A o mně se pisatel toho dopisu zmiňuje jménem?“

„To si pište. Právě proto jsem to už od začátku viděl tak slibně. Pokoušel jsem se vás včera zastihnout na telefonu, ale vždycky jste tam měla jen záznamník. Ani vzkaz jsem vám nenechal. Říkal jsem si, že asi budete na cestě k Malekovým, abyste jim pomohla oslavit to shledání. Ale jak jste ho vůbec našla? Pan Outhwaite píše, že jste prý prošla záznamy dopravní policie.“

„To je neuvěřitelné! Kdo je ten člověk a kde bere svoje informace?“

„Jak to mám vědět? Měl jsem z toho dojem, jako by byl nějaký rodinný přítel. Vy jste s ním nikdy nemluvila?“

„Jeffrey, nechte toho! Nevolám vám, abyste tu ze mě tahal informace. Jde mi o to, abych přesvědčila Malekovy, že já jejich tajemství nevyzradila.“

„To je škoda. Pak byste mě totiž mohla seznámit i s podrobnostmi. Ale nebojte, také jsem se samozřejmě pokoušel zjistit, kdo je ten Outhwaite, jenže po tom chlápku jako by se slehla zem. Prostě neexistuje. V telefonním seznamu žádný Outhwaite není a číslo ulice, co uvedl, byste na Connecticut Avenue vůbec nenašla. Zkusil jsem na to jít ještě z jiného konce, ale zase nic. Ovšem ne že by to nějak vadilo, když mi to potvrdila rodina.“

„A co LA. Times? Jak tam se to doneslo?“

„Stejně jako ke mně. I jim Outhwaite napsal – jako by mu snad Malekovi dali na starosti tiskové prohlášení. Za poslední týden se toho moc nestalo a my vždycky uvítáme něco o lidech a pro lidi. A takováhle zpráva je stokrát lepší, než když píšeme o malém kotěti, co spadlo nějaké staré babce do studny. Říkal jsem si, že stojí za to se do toho pustit, obzvlášť když jsem si všiml, že s tím máte co dělat vy.“

„Kéž byste se obtěžoval a jen tak mimochodem si u mě ověřil pár drobností.“

„Proč? Co máte za problém?“

„Nemám žádný problém,“ odsekla jsem podrážděně. „Jen si myslím, že Malekovi by ocenili trochu toho soukromí. Určitě nestojí o to, aby je sledoval celý svět. A jen tak mimochodem, Jeffrey, nemyslete si, že neslyším, jak celou dobu, co spolu telefonujeme, bušíte do klávesnice. Přece jsem vám jasně říkala, že je to ryze soukromé.“

„A to jako proč? Vždyť je to nádherný příběh. Hotová pohádka! Co pořád ti Malekovi mají? Proč se kvůli tomu tak rozčilují? Když zemřel Bader Malek, zprávu o tom jsme otiskli hned jako druhou na první stránce. Přece jen to byl mezi lidmi známý člověk; a oni měli tehdy takovou radost, jakou jsme mu otiskli čestnou vzpomínku. Tak proč se teď kvůli Guyovi tak čertí? To ho snad budou přesvědčovat,

aby se svého podílu zřekl, nebo co?“

Obrátila jsem oči k nebi. Ten člověk byl snad nemocný a musel z lidí dolovat informace za každou cenu! „Poslyšte, člověče, nevím si s tím rady stejně jako vy. A co ten dopis? Kde skončil?“

„Leží přímo přede mnou.“

„A nemohl byste mi poslat kopii? Pomohlo by mi to získat zpátky ztracenou důvěru. Připadám si jako blázen, že se musím takhle obhajovat, ale bohužel opravdu mám co ztratit. Svou dobrou pověst.“

„Ale jistě. To nebude problém. Nevidím jediný důvod, proč by to nešlo. Víte, zajímá nás teď hlavně Guyovo stanovisko. Tak kdybyste s ním mluvila...“

„Nechci nic slibovat... ale udělám, co bude v mých silách.“

„Bezva. Takže, jaké je vaše faxové číslo?“

Nadiktovala jsem mu číslo faxu Lonnieho Kingmana a on slíbil, že mi tam ten dopis ihned pošle. Kladl mi také na srdce, že by nutně potřeboval mluvit s tím Outhwaitem, to pro případ, že bych ho nějakým zázrakem vypátrala. To byl vcelku seriózní požadavek, a tak jsem mu přislíbila, že se vynasnažím. Slíbit někomu spolupráci, zvláště je-li v nedohlednu, mi nečiní sebemenší potíže. Když jsme se loučili, s díky jsem to dvakrát nepřeháněla. Ne že bych se s dopisem chtěla okamžitě rozjet za Donovanem. Sama jsem byla zvědavá, co v něm je, a také mi nepřišlo od věci založit si jej k sobě do archivu. Věděla jsem, že jednou přijde čas, kdy bude chtít Katzenbach splatit svou službu, ale v daném okamžiku mě to vůbec netrápilo.

Nasedla jsem tedy do auta a zamířila na nedaleké veřejné parkoviště. Do kanceláře jsem odtamtud došla pěšky. Před vchodem do budovy nebylo po dodávce KEST-TV ani památky. Vzala jsem to ovšem jinou cestou. Zvolila jsem únikové schodiště, kam se z ulice vcházelo obyčejnými neoznačenými dveřmi hned za rohem od hlavního vchodu. Kdesi v hloubi mozku mi neustále doutnala myšlenka, že ten dopis poslali do Dispatche Jack nebo Bennet. Sice jsem nechápala, co by z toho jeden nebo druhý z nich mohli mít, přesto ale musel existovat někdo, komu záleželo na tom, aby se Guyův návrat do rodného hnízda přetrásal v novinách, a ten někdo toho věděl víc, než bylo milé. Opět jsem znejistěla. Vzpomněla jsem

si totiž na Darcy Pascoeovou a na to, že mi v počítači vyhledala pár maličností, které by lidem jako mně asi vůbec říkat neměla, a nezbylo mi než doufat, že z toho nebude mít malér. Ihned jsem se běžela podívat k Lonnieho faxu a zjistila jsem, že dopis od Maxe Outhwaitea na mě již čeká, jak bylo domluveno. Rychle jsem se do něho začetla již cestou k sobě do kanceláře.

Vážený pane Katzenbachu,

Přímo tady v Santa Terese se právě odehrává novodobá Pohádka O Popelce a mě napadlo, že by Vás to snad mohlo zajímat. Vzpomínám si na Vás, jako na novináře, co psal asi před měsícem; o smrti Badera Maleka. Dnes se ve městě povídá, že právník, který vyřizuje jeho pozůstalost, najal soukromého detektiva (ženu), aby vipátrala jeho ztraceného syna, Guye. Jestli žijete tady ve městě tak dlouho jako já, určitě si vybavíte, že tenhle Guy Malek dělal v mládí pěkné vilomeniny, a že přibližně před dvaceti roky zmizel ze scény. Člověk by si řekl, že vipátrat ho bude beznadějně, ale slečna Milhonová (výše uvedená soukromá vyšetřovatelka) prošla pár záznamů dopravní policie a do dvou dnů ho měla! Podle všeho se od svého odchodu zdržuje v Marcelle kde se živí jako správce kostela a přilehlé farnosti! Stal se z něho „Znovuzrozený“, a ti většinou nemají ani cent. Jenže smrt jeho otce z něho zničehonic udělala milionáře!! Domnívám se, že kdyby se o tom dozvěděli i ostatní lidé, velice by je to povzbudilo. Viděli by, že se lidský život může od základu změnit. Lidi by také třeba zajímalo, jak hodlá Guy se svým nově získaným bohatstvím naložit. Nemyslíte, že by takový příběh po všech těch hrozných správách, které slyšíme a čteme v médiích, lidi

nepotěšil? Podle mého by to bylo pro celou Společnost velmi podnětné! Jen doufám, že s námi bude chtít Guy Malek sdílet svoje nečekané štěstí. Už se těším, jak si o tom přečtu nějaký pěkný článek, a věřím, že odvedete dobrou práci! Hodně štěstí a Bůh s Vámi!

**S pozdravem,
Max Outhwaite
2905 Connecticut Ave.
Colgate, CA**

Uvědomila jsem si, že list se zprávou držím jen za růžky, abych nesmazala otisky prstů, což byla vyloženě planá obava vzhledem k tomu, že to nebyl originál. Dopis byl napsán poměrně úhledně a nebylo v něm nikde škrtáno. Jistě, obsahoval řadu pravopisných chyb (včetně té v mém příjmení). Jeho pisatel měl navíc sklony nadužívat čárky a velká písmena a některé věci podle mého příliš zdůrazňoval. Nicméně jinak byly jeho záměry zcela zřejmé. Kromě toho, že upozornil tisk na něco, do čeho nikomu nic nebylo, jsem si nevšimla, že by chtěl Guyovi Malekovi nějak jinak komplikovat život. Maxmilián (nebo snad Maxine) Outhwaite se evidentně domníval, že pohádka „O polepšené černé ovci a o odměně, kterou si za to vysloužila“ předplatitele Santa Teresa Dispatche nejspíš zahřeje u srdce! Očividně neměl tu troufalost, aby kohokoli pomlouval, a v jeho (nebo snad jejích?) slovech nebyl znát žádný zlý úmysl. Co tím dopisem tedy pisatel (ka) sledoval (a)?

Odložila jsem jej a jen se otáčela na své kancelářské židli jako korouhvička. Po očku jsem po něm stále pokukovala a nepřestávala si s ním lámat hlavu. Jako soukromého detektiva (ženu) mě zvláštním způsobem rozrušil. Vůbec se mi nelíbilo, že je jeho pisatel se vším tak důkladně obeznámen, a také jsem marně přemýšlela, co ho vedlo k tomu dopis napsat a odeslat. Celkově na mě působil dost neupřímně, ale svůj účel splnil na jedničku. Guy Malek měl teď najednou spoustu diváků, kteří ho mohli sledovat bezmála na každém kroku!

Nakonec jsem dopis založila do složky nadepsané Malekovi s tím, že celou věc raději ještě zvážím.

Zbytek dopoledne jsem strávila u soudu, kam mě zavedly mé další pracovní povinnosti. Obvykle pracuji na patnácti až dvaceti případech současně. Ne všechny bývají totiž naléhavé a ne všechny vyžadují mou plnou pozornost v jednom jediném okamžiku. Často si mě kvůli maličkostem najímá jedna obchodní společnost z Colgate, dále prověřuji potenciální zaměstnance místním firmám a také pátrám po nezvěstných neplatičích. Čas od času si mé služby objedná nějaký zdejší právník, specialista na rozvody. Většinou ode mne nepožaduje nic výjimečného. Bývá to rutina. Stává se, že i když není uzavřena pojistka, ukryje manžel či manželka některé cennosti nebo se pokusí zastřít původ společného majetku, jakým může být automobil, loď, letadlo, případně i malé děti. Když se člověk celé dopoledne probírá předsvatebními smlouvami, úmrtními a rodnými listy ve snaze najít nějakého ztraceného příbuzného nebo když celé odpoledne pročítá poslední vůle, záznamy o převodu majetku, daňová přiznání a jiné úřední dokumenty, je v tom cosi uklidňujícího. Někdy sama nechápu, jak se vůbec mohu uživit, když má práce spočívá v tom, že pátrám po věcech, které by jiní raději nechali pěkně pod pokličkou. Podobné papírování sice nevyžaduje neprůstřelnou vestu, ale výsledky, jichž se touto cestou soukromé očko většinou dobere, bývají kolikrát nebezpečnější než přestřelky či honičky v ulicích velkoměst.

To pondělí jsem měla za úkol ověřit solventnost jedné společnosti, jejíž propagační brožura zlákala mého klienta. Byl jím místní podnikatel, který uvažoval o tom; že investuje celých padesát tisíc dolarů, bude-li plán opravdu tak slibný, jak se zprvu zdál. Trvalo mi to necelou hodinu a zjistila jsem, že první ze dvou partnerů společnosti před nedávnem zbankrotoval, zatímco druhý z nich byl dosud celkově šestkrát obžalován kvůli porušení zákona. Při té příležitosti jsem si také zkusila prověřit Maxe Outhwaitea. Nejprve jsem jeho jméno nechala vyhledat na seznamu loňských voličů a potom jsem se zaměřila na dostupné záznamy daňového úřadu. Bezvýsledně. Další šanci mi nabízela knihovna přes ulici. Zkusila

jsem tedy i tamní databáze, ale za posledních šest let se v místním ani celostátním telefonním seznamu žádný Outhwaite neobjevil. To samozřejmě ještě nic neznamenal. Nabízelo se, že ono Max Outhwaite bude jen pseudonym, což jsem za daných okolností vcelku chápala. Kdybych já chtěla takto vyrozumět místní noviny, také bych asi použila falešné jméno a adresu. Co kdybych byla náhodou někdo významný a nechtěla, aby si mě s celou záležitostí někdo spojil? A co kdybych byla náhodou někdo z rodiny a chtěla nenápadně dostat Guye do průšvihu? Napsat takový dopis jistě nebyl zločin, ale já bych z toho přesto měla výčitky svědomí a rozhodně bych si nepřála, aby případné důsledky padly na mou hlavu.

K obědu jsem si dala sendvič a limonádu z automatu a usadila se na trávníku za soudní budovou. Bylo horko a nade mnou se v suchém větru, který přivánul z pouště, komíhaly koruny stromů. Větve jehličnanů vysazených nedaleko vozovky čechrál vánek, který roznášel všude kolem příjemnou vůni jehličí. Opřela jsem se o lokty a nastavila obličej sluníčku. Nemohu říci, že jsem usnula, ale neměla jsem k tomu daleko. V jednu hodinu jsem se zase vrátila k sobě do kanceláře a začala sepisovat, jak se v tom kterém případě pohnulo vyšetřování. A takový mají dnes život soukromí detektivové! Osobně například častěji používám značku Smith-Corona než Smith & Wesson.

12

Toho dne ráno jsem si byla zaběhat jako vždycky, ale neuspokojilo mě to. Odvedla jsem sice poctivě svou práci a uběhla určené dva kilometry tam a dva kilometry zpátky po cyklistické stezce podél pobřeží, ale nedostala jsem se úplně do tempa a ani nepřišlo tolik očekávané zvýšení hladiny endorfinů. Již dávno jsem vyzorovala, že kdykoli mé běhání takto ztroskotá, skončím s mizernou náladou a stresem na krku, což tentokrát provázela ještě mírná deprese. A vzhledem k tomu, že se vyhýbám alkoholu a drogám vůbec, pak mi většinou nezbude než si zase pořádně zasportovat a vypotit to ze sebe. Přisahám, že se do toho ani nemusím nutit. Zkrátka to ze sebe potřebuji nějak dostat. Později jsem proto zajela autem k Harley's Beach a zaparkovala ve stínu nedalekého kopce. Parkoviště bylo jinak prakticky prázdné. To mě překvapilo, protože obvykle zde bývá plno turistů, bezdomovců, běžců, milenců, štěkajících psů a rodičů s malými dětmi. Jediná rodina, kterou jsem toho dne zahlédla, byla kočičí. Vyhrívala se na sluníčku, na návrší nad pláží.

Přešla jsem pás pláže, kde byl písek sypký a suchý, až k místu, kde začínalo moře. Tam bývá povrch pevnější. Za normálních okolností bych si okamžitě vyzula boty, stáhla ponožky a celou dobu běžela příbojem, ale nedávno mi kdosi daroval knihu o životě v přílivových jezírkách. S velkým zájmem jsem ji přečetla a přitom si představovala, že jsem přírodovědec, který nahlíží pod kameny a mezi útesy a hledá tam roztodivné maličké krabíky a hvězdice (i když mají tak odporná a hnusná bříska). Dokud jsem si nepřečetla tuto barevnou a informacemi nabitou publikaci, neměla jsem

sebemenší tušení, jaké podezřelé a ohyzdné příšery žijí tak blízko břehu.

Osobně si nedělám o přírodě žádné iluze. Jsem toho názoru, že svět kolem nás je plný živočichů, co se v jednom kuse rozmnožují a potom se vzájemně požírají. Proto také všechna zvířata, která znám, vyvíjela miliony let důmyslné strategie, kterak nalákat do svých tenat další oběti, kdykoli se jen přiblíží. A co se týče podmořského života, kde se to jen hemží opravdu miniaturními tvory, patří v tomto směru k velmi taktickým zbraním všelijaké pichláky, klepeta nebo maličké tlamičky se třemi čelistmi, vícero řadami zubů nebo přísavkami, jimiž se oběť zajme, aby nakonec zahynula vleklou a bolestivou smrtí, případně byla roztrhána na kousky. A to všechno jen pro kus žvance! Někdy se dokonce stává, že parazit oběť vysaje, ještě než ta zemře. Hvězdice například vyvrhne svůj vlastní žaludek, zavine do sebe svou kořist, a tu pak stráví vně svého organismu. A na něco takového byste byli ochotní šlápnout bosou nohou?

Tak jsem tedy běžela v botách a občas se nechala postříkat příbojem, když dosáhl příliš blízko. Brzy se mi úplně promáčely džíny, takže ztěžkly, lepily se mi na stehna a hrozně studily. Nohy jsem měla celou dobu jako z olova a cítila jsem, že začínám mít z té námahy propocené tričko. I když vanul směrem od moře vlahý větřík, bylo nedýchatelno. Již tři dny sužovaly město větry ženoucí se z pouštní Santa Any, které cestou mnoha údolími nabraly na rychlosti a zbavovaly vzduch posledních zbytků vlhkosti. Teplota navíc stále stoupala, stupeň za stupněm se zvyšovala jako s každou další cihlou zeď. Připadalo mi, že běžím velice pomalu, a v duchu jsem se snažila soustředit jen na lesknoucí se písek před sebou. Protože nevím, jak změřit délku trasy, běhám většinou podle hodinek. Vždy půl hodiny jedním směrem a pak se otočím a zase běžím půl hodiny zpátky. Když jsem se zase vrátila na Harley's Beach, funěla jsem jako lokomotiva a stehenní svaly mě bolely až hrůza. Zvolnila jsem tempo do mírného poklusu, a než jsem dorazila k autu, šla jsem, jen co noha nohu mine. Na chvilku jsem se opřela o kapotu a protáhla se. To mi dost pomohlo. Bolest ve stehnech byla stokrát lepší než stres a zpocené tělo rozhodně milejší než deprese.

Když jsem se zase vrátila domů, zula jsem si mokré tenisky a nechala je přede dveřmi. Cestou po schodech jsem si svlékala mokré svršky jako had kůži. Po krátké horké sprše jsem si nazula sandály, oblékla bavlněné tričko a krátkou sukni z úpletu. Byly již téměř čtyři hodiny, a tak nemělo nejmenší smysl vracet se do kanceláře. Vybrala jsem tedy poštovní schránku a poslechla si záznamník. Bylo na něm pět vzkazů. Dvakrát jen kdosi zavěsil a další dva vzkazy mi zanechali nějací novináři, kteří chtěli, abych se jim okamžitě ozvala. Poslední zpráva byla od Petera Antlea, pastora Guyovy církve. Bez váhání jsem vytočila číslo, které na sebe zanechal. Zvedl sluchátko tak rychle, až ve mně vzbudil dojem, jako by hovor právě čekal.

„To je Peter? Tady Kinsey ze Santa Teresy. Dostala jsem váš vzkaz.“

„Á, Kinsey! Díky, že voláte tak rychle. Winnie se celý den snaží dovolat Guyovi, ale nějak se jí to nedaří. Malekovi mají zapnutý záznamník a vypadá to, že nikdo není doma. Nevím sice, co má Guy prozatím v plánu, ale říkali jsme si, že bychom ho možná měli varovat. U benzinky u něj před domem je totiž spousta novinářů. I u nás se po něm pořád někdo ptá a lidi mu tady už nechali hromadu vzkazů.“

„Tak brzy?“

„Přesně to jsem říkal. Po pravdě, vůbec nechápu, jak se to mohlo rozkřiknout.“

„To je na dlouhé vypravování. Pořád se to ale snažím rozlousknout. Zatím jen vím, že Malekovým ráno telefonovali z místních novin. Jednomu jejich člověku totiž přišel na adresu redakce jistý dopis. Stejný podle mého dostali i v L.A. Times. Noviny jsem sice ještě nečetla, ale mám takový pocit, že než se to přezene, máme se ještě nač těšit.“

„Tady u nás je to ještě horší. Na malém městě se před novináři jen tak někdo neschová. Nemohla byste se nějak spojit s Guyem? Chceme, aby věděl, že jsme tady, kdyby cokoli potřeboval. Neradi bychom, aby v té těžké situaci ztratil pevnou půdu pod nohama.“

„Uvidím; snad se mi to podaří. Podle mého názoru bude chvilku slavný a zase se to přezene, i když stejně nechápu, proč tomu věnuj

tolik pozornosti. Jak může někdo s tak klidným svědomím použít informace od... ehm... hnusného práskače? Vždyť Guy zatím žádné peníze nemá a kdo ví, jestli z nich vůbec něco uvidí.“

Vycítila jsem, že se Peter usmívá. „Lidé potřebují něčemu věřit. S takovým nenadálým bohatstvím v klíně by měla spousta z nich pocit, že Bůh konečně vyslyšel jejich modlitby.“

„To si také myslím,“ souhlasila jsem. „Kdybych s ním ale mluvila, určitě mu vyřídím, aby vám zavolał.“

„To budete hodná.“

Když zavěsil, pustila jsem si televizi, přesněji vysílání stanice KEST-TV. Večerní zprávy sice začínaly až za hodinu, ale obvykle jim předcházely krátké upoutávky sdělující divákům, nač se mohou těšit. Přetrpěla jsem šest reklam a pak zhlédla šot, který jsem tak trochu čekala. Blondatá moderátorka se v něm usmála do kamery a zašvitořila: „Ne všechny zprávy musejí být zákonitě špatné. I ten nejčernější mrak může občas odkrýt sluníčko.“

A tak se jeden obyčejný opravář z Marcelly, který žil bezmála dvacet let v naprosté chudobě, zničehonic dozvěděl, že zdědil pět milionů dolarů. O jeho osudu se dozvíte další podrobnosti ve zprávách v sedmáct hodin.“ Po těch slovech následoval záběr na Donovanovo BMW projíždějící branou Malekovic rodinného sídla. V jednom okénku bylo možné zahlédnout znaveného Guye. Cítila jsem se v tu chvíli malinko provinile, že jsem Guyovi návrat domů nerozmluvila. Soudě dle jeho vyčerpaného a zachmuřeného výrazu, nebyl zase tak úspěšný. Opět jsem zvedla telefonní sluchátko a vytočila číslo na Malekovy. Bylo obsazeno.

Další hodinu jsem jim zkoušela volat každých deset minut. Nejspíš však vyvěsili telefon, nebo měli již zcela plnou pásku v záznamníku. Každopádně bylo ve hvězdách, kdy se mi podaří spojit se s Guyem.

Chvilku jsem zvažovala pro a proti a nakonec jsem se rozjela přímo k nim domů. Brána byla tentokrát zavřená a kousek stranou parkovalo šest vozů. Kolem postávali novináři, z nichž někteří se opírali o svá auta. Nějací dva stáli uprostřed cesty a o čemsi diskutovali. Oba kouřili a usrkávali kávu z plastických kelímků.

Všimla jsem si také tří stativů s kamerami. Podle všeho se tam ti zvědaví pánové utábořili. Podvečerní slunce pomalu klesalo za obzor a hrálo si s námi na schovávanou mezi větvemi eukalyptů, které rostly Malekovým na zahradě. Na vozovce tak vytvářelo zvláštní mozaiku světél a stínů.

Zaparkovala jsem hned vedle posledního v řadě vozů a došla k domovnímu telefonu. Veškerá činnost za mnou ustala a já cítila, jak se mi pohledy všech těch novinářů zabodávají do zad. Na mé zazvonění nikdo nereagoval. Proto mi jako všem ostatním nezbylo než čekat, jestli se někdo z rodiny nebude vracet domů, nebo naopak domov opouštět. Ještě jednou jsem zkusila zvonek, ale odpovědi mi bylo jen hrobové ticho na druhém konci.

Vrátila jsem se tedy do auta a zasunula klíček do zapalování. V tu chvíli se ke mně již blížila jakási tmavovlasá reportérka. Mohlo jí být něco přes čtyřicet, na nose měla obrovské sluneční brýle a rty zvýrazněné zářivě rudou rtěnkou. Dívala jsem se na ni a ona vylovila z kabelky cigaretu. Měla na sobě dlouhé dámské kalhoty a bavlněný svetřík s krátkým rukávem. Divila jsem se, jak v tom může vydržet v takovém vedru. Neunikly mi ani zlaté náušnice, ani zlaté náramky. Navíc umně balancovala na minimálně deseticentimetrových podpatcích. Osobně se domnívám, že chodit na vysokých podpatcích je asi tak jednoduché jako se naučit bruslit. Lidský kotník zkrátka není na něco takového uzpůsobený. Nemohla jsem proto než obdivovat, že je schopná udržet na těch jehlách rovnováhu. Když ovšem přistoupila o kousek blíž, všimla jsem si, že bez těch podpatků bude nejspíš ještě menší než já. Pak mě gestem požádala, zdali bych nestáhla okénko.

„Ahoj. Jak se daří?“ pozdravila a pozvedla cigaretu. „Nemáte oheň?“

„Je mi líto, ale nekouřím. Proč se nezeptáte jednoho z nich?“

Ohlédla se na dva muže stojící uprostřed cesty. Pak promluvila. Nakráplým hlasem a přezíravě: „Vy myslíte támhlety? Pánský klub. Chápete? Uzavřená společnost,“ poznamenala. „Ti by se s vámi ani nebavili, leda byste jim snad chtěla nabídnout nějaký kšeft.“ Opět se podívala na mě. „A co vy? Nevypadáte jako reportérka. Co jste zač,

rodinná přítelkyně? Bývalá milenka?“

Opět jsem musela obdivovat, s jakým klidem se se mnou dala do řeči a jak nenuceně a nonšalantně se mě vyptávala. Zřejmě se dávno dala do práce a doufala, že se mnou udělá terno a vypálí rybník všem svým protivným kolegům z branže. Pomalu jsem proto zase začala zavírat okénko. Ona však okamžitě popadla kabelku a napresovala ji do zbývajícího otvoru, takže okno nešlo dovřít. Zbývalo nějakých patnáct centimetrů, přesně jak byla široká ta její zpropadená kabelka.

„Nevykládejte si to nějak špatně,“ prohlásila, „ale jsem už tak zvědavá. Nejste náhodou ta soukromá vyšetřovatelka, o které se poslední dobou tolik mluví?“

Otočila jsem klíčkem v zapalování. „Prosím, ihned si vezměte tu kabelku!“ Okénko jsem ještě asi o dva centimetry stáhla, aby ji mohla uvolnit, a doufala jsem, že to udělá a já budu moci v klidu odjet.

„Nač ten spěch? No tak, co se děje? Lidé mají právo dozvědět se takové věci. Stejně si to všechno zjistím, tak proč se nezeptat rovnou? Slyšela jsem, že si prý Guy také pobyl ve vězení. Bylo to tady, nebo ve věznici na severu?“

Zatočila jsem klíčkou, okénko se zase pohnulo o kousek výš a já zařadila rychlost. Zvolna jsem sešlápla plynový pedál a vyjela z místa. Stále držela kabelku za ramenní popruh, vykračovala vedle jedoucího vozu a nepřestávala se mnou konverzovat. Nejspíš byla zvyklá, že když použije tenhle starý trik s kabelkou, má řidiče okamžitě v hrsti. Proto jsem ještě zrychlila, aby se musela rozeběhnout. Jak jsem přidávala plyn, tahala za popruh kabelky a křičela: „Hej!“ Určitě jsem nejela víc než pětikilometrovou rychlostí, ale zkuste udržet takové tempo, když musíte cupitat na tak vysokánských podpatcích! Pak jsem sešlápla plyn opravdu pořádně. Ihned pustila kabelku a zůstala stát na místě. Vyjeveně na mě zírala, kterak mizím do dáli. Projela jsem kolem těch dvou, co se spolu bavili uprostřed cesty, a neuniklo mi, jak se baví nadávkami, které za mnou zoufale křičela. Nerozuměla jsem jí sice slovo od slova, ale význam mi byl naprosto jasný. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak mi zahrozila pěstí.

Rychle si sundala jednu ze svých lodiček a pokusila se jí trefit mé zadní okno. Povedlo se. Zaslechla jsem tichý náraz a všimla si, jak se při mém dalším zrychlení střevíček odrazil zpátky. Dlouhý popruh kabelky přitom zoufale bubnoval do plechu dveří. Když jsem ujela asi sto metrů, zastavila jsem a stáhla okénko. Kabelka okamžitě vypadla ven a stočila se v prachu cesty jako ospalá vačice. Nechala jsem ji na místě a bez dalších průtahů se rozjela k domovu.

Na chodníku před domem jsem našla dvojce noviny. Zvedla jsem je, jedny z nich nechala Henrymu na prahu dveří a konečně se dovlekla k sobě. Rozsvítila jsem, nalila si sklenku vína a usadila se na barové stoličce u kuchyňského pultu. Rychle jsem začala listovat novinami. Článek, který jsem hledala, jsem našla na druhé stránce. Byl napsaný opravdu v divném duchu. Čekala jsem, že to pojmu ve stylu pohádkového příběhu, který skončí dnešním datem, že budou přetřásat Guyovo odcizení se rodině a jeho následnou duchovní přeměnu. Jeff Katzenbach však místo toho namíchal odporný koktejl, jehož hlavní přísadou byly Guyovy hříchy z mládí. Tak jsem četla, jak kdysi bezohledně jezdil ulicemi města, oddával se vandalství, pití a vůbec tropil výtržnosti, jako jsou přepadení nebo ublížení na těle. Některé zde uváděné prohřešky spáchal ještě v době, kdy byl nezletilý, takže by je vůbec neměl mít v trestním rejstříku, nebo měly být alespoň zapečetěny soudem. Kde tedy bral Katzenbach své informace? K některým z těchto údajů samozřejmě měla volný přístup veřejnost, mně však stejně leželo v žaludku, odkud mohl vědět, co hledat. Nejspíš se nechal inspirovat Outhwaiteovou narážkou na Guyovy mladistvé hříchy. Tu mě překvapila nemilá vzpomínka na novinové výstřižky, které si schovával Bader Malek. Nemohl se k nim Katzenbach nějak dostat? To byl již druhý podobný únik informací. Prvním byl samozřejmě Guyův návrat, jako druhé přišly na přetřes jeho dávné neshody se zákonem. Všimla jsem si, že Katzenbach použil ve svém článku velmi obligátní novinářské obraty, typicky nekonkrétní. Například slovo „údajně“ se v jeho textu objevilo nejméně šestkrát a spolu s ním asi málo překvapivé „nejmenované zdroje“, „informátoři z okruhu lidí blízkých rodině“, „dávní přátelé“ a „přátelé Malekových, kteří si nepřejí být

jmenování“. Bylo mi okamžitě jasné, že veřejnost, místo aby s Guyem oslavovala jeho nenadálé štěstí, mu je nakonec bude jen závidět. Když totiž člověk pozorně četl mezi řádky, nemohlo mu uniknout, že Katzenbach Guye považuje za mizeru, který si takové bohatství vůbec nezaslouží. V jeho podání se zdálo být i Guyovo obrácení na víru jaksi vykalkulované, neupřímné, jako by se k církvi utekl jen proto, aby si udělal očko u svého kurátora.

Pak jsem si připravila večeři. Podával se sendvič s vejcem vařeným natvrdo – ještě teplým –, spoustou majonézy a pořádně osolený. Sedla jsem si s ním zpět k novinám a pročetla dosud nepřečtené. Muselo mě to strhnout víc, než jsem si myslela, protože když po chvíli zazvonil telefon, upustila jsem sendvič na linku. Rychle jsem popadla sluchátko. Srdce mi bušilo, jako by mi právě u ucha zazněl výstřel. Kdyby se mi představil zase jen další novinář, zavěsila bych. „Ano?“

„Haló?“

„Kruci! To jste vy, Guyi? Málem jste mě vyděsil k smrti.“ Sklonila jsem se a začala sbírat zbytky sendviče. Strčila jsem si do úst poslední sousto a olízala si prsty. Sice mi na zem ukáplo trochu majonézy, ale tím jsem se v tu chvíli opravdu nechtěla zdržovat.

„Jo, jsem to já. Jak se daří?“ optal se. „Zkoušel jsem vám volat, ale nejspíš jste byla někde venku.“

„Díkybohu že voláte. Právě jsem se vrátila od vás. Nemohla jsem se dozvonit. Co s vámi bylo?“

„Večeřeli jsme. Už jste viděla zprávy?“

„Mám před sebou noviny.“

„Nevypadá to moc dobře, co?“

„Ale ani úplně nejhůř,“ prohlásila jsem v naději, že ho trochu rozveselím. „Zdá se mi, jako by na vás měl někdo pořádně spadeno.“

„Mám stejný dojem,“ souhlasil s klidem.

„A jste v pořádku? Není to tak dlouho, co volal Peter. Prý se s vámi chtěl spojit, ale vždycky se dovolal jen na záznamník. Dostal jste jeho vzkaz?“

„Ne. Jak bych mohl? Všichni jsou tu na mě naštvaní. Myslí si, že jsem dal novinářům ten tip já. Prý jsem na sebe chtěl upozornit! Až

se vrátí Donovan z práce, budeme to společně řešit. Jenže on má až do devíti nějaké jednání. To čekání mě hrozně ubíjí. Připomíná mi to tak trochu staré časy. Tehdy mi také říkali: „Počkej, až se vrátí táta, ten ti ukáže co proto!“

Uvědomila jsem si, že se usmívám. „Nechcete, abych se pro vás zastavila? Budu tam za čtvrt hodiny.“

„Ano... vlastně ne... vlastně nevím. Strašně rád bych odsud výpad, ale v téhle situaci nějak nemám odvahu to tady opustit.“

„Proč ne? Horší už to být nemůže. Ten, kdo to vynesl na světlo, si dal totiž dost záležit na tom, abyste z toho vyšel co nejhůř. Kdybyste tu novinu rozšířil vy, určitě byste to podal jinak.“

„Jak, prosím vás? Copak má pravda víc tváří?“

„Samozřejmě. Něčemu takovému se říká politika.“

„Jo, jenže já všechny ty hrozné věci doopravdy udělal. A dneska se mi to vrací. Říkal jsem vám, že jsem byl mizera. Teď aspoň víte všechno; i to nejhorší.“

„No tak, nechte toho! Vždyť to přece můžete klidně nechat plavat. Mně osobně jde teď už jen o to, jak vás odtamtud dostat.“

„Takže se stavíte? Na pár minut bych se asi utrhnout mohl. Jack s Bennetem vysedávají dole a Christie je zase v otcově pracovně. Pořád ještě třídí ty jeho papíry.“

„Spolehněte se. Jsem tam za chvilku. Ale co mám podle vás udělat, až budu u vás? Zazvonit u dveří?“

„Ani omylem! Sejdeme se na Wolf Run Road,“ rozhodl. „Když bude zamčená branka, přelezu plot. Na útěky jsem přeborník. Když jsem byl ještě kluk, zdrhal jsem v jednom kuse. Proto jsem měl také tolik průšvihů.“

„Ale proč si nesbalíte ruksak, abych vás odtamtud mohla rovnou odvézt?“ navrhovala jsem. „Vzala bych vás do Marcelly a vy byste si mohl v klidu najmout právníka a všechno vyřídit v klidu z domova.“

„Nepokoušejte mě. V tuhle chvíli si jen potřebuju popovídat s někým normálním. Zaparkujte v lesíku naproti brance. Budu tam na vás čekat za čtvrt hodiny.“

Pár minut mi zabral rychlý úklid kuchyně, ale pak jsem si bleskově natáhla džíny, tmavou blůzku a nazula reeboky. I takhle k

večerou bylo sice pořád nezvykle teplo, ale já nechtěla riskovat nachlazení, kdybych se náhodou musela zdržet přes noc. Když jsem dorazila k Malekovým, objela jsem obezřele hlavní bránu, před níž se srocovalo stále více novinářů. Přibýly ještě dva přenosové vozy. Ta jejich morbidní sešlost poněkud připomínala noční hlídku před branami věznice. Měli rozsvícené bodové reflektory a jakýsi muž s mikrofonem cosi vykládal do kamery a přitom ukazoval směrem na dům. Zpozorovala jsem mezi nimi i tu tmavovlasou reportérku. Ona si mě naštěstí nevšimla. Zdálo se, že čeká na další „zdroj“, aby jej mohla požádat o oheň.

Pokračovala jsem dál podél zděného plotu, za nímž tiše odpočívala zahrada Malekových, a po chvílce odbočila vlevo na Wolf Run Road. Vzápětí jsem uviděla zmiňovanou branku, která byla jediným záchytným bodem uprostřed jinak holé, dlouhé zdi. Zaparkovala jsem na protější straně ulice – částečně na chodníku – a pod koly mi zapraskal štěrk. Vypnula jsem motor a zůstala jen tak sedět a zaposlouchala se do cvrkání vychládajícího motoru a skučení větru. V této části ulice nebyla jediná pouliční lampa. Noční obloha byla jasná, nicméně z měsíce zbýval už jen uzoučký srpek, stříbrná křivka uprostřed nebe posetého hvězdami. Ve vzduchu se vznášel prach, stejně neviditelný jako kapičky vody, jimž meteorologové přezdívali vlhkost vzduchu. Zděný plot byl v tomto místě nabílený a zářil do tmy jako dlouhý bílý prapor. Sucha přicházela obyčejně až v červnu a červenci a větry vanoucí ze Santa Any jsem si odjakživa spojovala s blížícím se koncem léta – s pozdním srpnem nebo začátkem září, kdy většinou vypukaly i ničující požáry. V lednu jsme již léta zažívali období dešťů. To většinou přšelo celé dva týdny a lidé doufali, že se tak zemi navrátí ztracená vláha. Toho roku se suché větry přihnaly už dávno a nyní rozkmitávaly větve stromů nad mou hlavou. Zvuky dávaly dohromady jakousi malou noční hudbu, v níž jsem občas rozeznala i šelestivou rytmiku vějířovitých palmových listů, místy zdůrazněnou zapraskáním vzdorujícího kmene. Představovala jsem si, jak bude ráno ulice pokrytá spadáným listím a úlomky drobných větévek.

Po chvílce se bezhlučně otevřela branka a v ní se objevil Guy. Šel

se svěšenou hlavou, na sobě tmavou bundu. Ruce, zaťaté v pěsti, měl hluboko v kapsách, jako by mu snad byla zima. Naklonila jsem se a odemkla dveře na straně spolujezdce. Vklouzl dovnitř a usadil se na příslušné sedačce. Potom za sebou dveře opatrně zabouchl, aby nebylo nic slyšet. Až pak promluvil: „Zdravím! Díky, že jste sem přijela. Všichni tu na mě vrhají nenávistné pohledy, až se divím, že jsem z toho ještě nepřišel o rozum. Zavola bych vám už dřív, ale pořád mě sledovali jako ostříži.“

„Nic se neděje. Jen pořád nechápu, proč se neseberete a neodejdete. Vždyť vám vůbec nic nebrání!“

„Chystám se k tomu. Zítra, možná pozítří, odjedu. Říkal jsem vám o té dnešní rodinné poradě, že ano? Že zase máme něco řešit?“

„Myslím, že ano. Ano, říkal jste mi o tom.“

„Tak ta právě skončila. Už jsme to dořešili. A povím vám, že kdykoli jsem se dostal ke slovu, stočila se řeč jinam.“

„To jen proto, že jste jim neustoupil,“ přerušila jsem jej.

„Mám tentýž názor,“ usmál se, i když mu nebylo do smíchu. Jeho vnitřní napětí bylo nakažlivé a přísahala bych, že jsem z něho cítila alkohol. Uvědomila jsem si, že sedím schoulená – s překříženýma rukama a s jednou nohou přehozenou přes druhou –, jako bych se snad před něčím chtěla chránit.

„Připadám si, jako bychom tady spolu měli rande,“ podotkla jsem.

„I mně to tak připadá. Když jsem míval domácí vězení, často jsem sem chodil randit. Vždycky jsem se jen přehoupl přes zeď a pak už jsme zapadli dozadu do auta. Bylo to riskantní a to mě svým způsobem vzrušovalo. A nejspíš i ty holky. Dělal je to mnohem zajímavější, než byly ve skutečnosti.“

„Vím, že mi do toho nic není, ale nepil jste náhodou?“ musela jsem se zeptat.

Odvrátil se a jen se zadíval ven z okna na straně spolujezdce. Pak pokrčil rameny: „Včera večer jsem si dal pár skleniček; ještě než se to na mě všechno sesypalo. Vůbec nevím, co to do mě vjelo. Ale ne abyste si to vykládala špatně – nejdřív se ke mně všichni chovali moc hezky, i když bylo vidět, jak jsou nervózní. To nakonec znervóznilo i mě. Mrzí mě, že to musím říct, ale alkohol hodně pomohl. Tak nějak

nás naladil na stejnou vlnu, takže jsme se mohli docela bavit. Dnes to bylo totéž, jen měl každý úplně jinou náladu. Když přijde čas na večerní skleničku, umějí si to moji bratři opravdu vychutnat.“

„Á, Bennet a jeho suché martini!“

„Přesně tak. Řekl bych ale, že jediné díky tomu jsem přežil. Peter by ze mě asi neměl moc radost, ale nemohl jsem si pomoci. Pomalu cítím, jak se zase vrací ten starý Guy.“

„A co Christie? Co si myslíte o ní?“

„Je milá a hned mi byla sympatická. Vlastně mě překvapil jenom Bennet – jak ten přibral! Jack je ale podle všeho pořád stejný. Blázen do golfu! Ani Donovan se moc nezměnil.“

„Co všechno vám vlastně řekli?“

„Víte, mluvili jsme o penězích. O čem jiném, že? Chci říct, že nechodili dlouho kolem horké kaše. Osobně souhlasím s Donovanem, že to nemůžeme jen tak nechat být. Je to jako těžký černý mrak, co nám visí nad hlavou. Podle mého ani jeden z nás ze začátku nevěděl, kde vlastně začít.“

„A vyřešili jste nakonec něco?“

„Vlastně ne. Tedy nic moc. Víte, myslím, že nejdřív byli jenom normálně zvědaví. Čekali, jak se k tomu postavím. Ale teď, kdykoli něco řeknu, hned mě chytají za slovíčka. Abych pravdu řekl, úplně jsem zapomněl, jací vlastně jsou.“

„A jací tedy podle vás jsou?“

„Plní zloby. V skrytu duše jsou všichni do jednoho naštvaní. Také už cítím, jak ve mně pomalu narůstá vztek. Nezbyvá mi než ho držet pevně na uzdě.“

„Ale proč? Proč jim nevpálíte rovnou do očí, jak to je? V tomhle směru žádný z nich neváhá nikdy ani vteřinu.“

„Já vím, ale když se přestanu ovládat, celou situaci to ještě zhorší. Celou dobu se je snažím přesvědčit, jak jsem se změnil, abych nakonec zjistil, že jsem stejný jako vždycky. Mám sto chutí rozbítet pouliční lampy, prohazovat židle zavřenými okny, opíjet se, fetovat a vůbec provádět podobné špatnosti.“

„Určitě je to jen taková zkouška.“

„Přesně to si myslím. Hodně jsem o tom přemýšlel a nakonec

jsem si opravdu řekl, že nejspíš Bůh zkouší mou víru.“

„Ale kdepak,“ prohlásila jsem. „Možná zkouší vaši trpělivost, ale ne víru.“

Zakroutil hlavou a vtlačil si obě dlaně mezi kolena. „Co se takhle bavít o něčem jiném. Jsem tak nervózní, že se bojím, abych se nepočůral.“

Zasmála jsem se a pohotově změnila téma. Chvilku jsme jen tak tlachali. Takhle vedle něho a ještě k tomu v autě jsem se neubránila vlastním vzpomínkám na léta strávená na střední škole, kdy jsem i já čas od času zažila nějaké to rande. Právě tehdy nám jediné možné soukromí skýtaly automobily našich movitějších spolužáků. Za chladných večerů bylo vždy velmi rychle zamlžené přední okno, i když jsme si celou dobu třeba jen povídali. Za teplých nocí, jako byla tato, jsme sedali v autech se staženými okny a puštěným rádiem, z něhož burácel rokenrol. V uších nám zněl Elvis nebo snad Beatles, vzduch byl plný erotického napětí a my jen nejistě přijímali první doteky. Už si ani nevzpomínám, o čem jsem se s těmi mladíky vlastně bavila. Nejspíš o ničem. Možná jsme pili kradené pivo, kouřili trávu a přemítali o krásách života.

„A co ještě se děje? Tedy krom těch nekonečných porad,“ zeptala jsem se nakonec. Tlačilo mě to jako kamínek v botě. Zkrátka jsem se nedokázala udržet a musela se k tomu zase vrátit. Zřejmě i Guy toho byl plný, protože se na to téma poměrně rychle rozpovídal.

Tentokrát se usmíval a hovořil poněkud uvolněněji. „Moc rád jsem zase viděl dům. Také jsem našel pár dopisů od matky a všechny je přečetl. Jedním dechem. Ona jediná mi doopravdy chybí. Ti ostatní by pro mě za mě ani nemuseli existovat.“

„Netvrdím, že jsem to říkala, ale určitě jsem to tušila.“

„Já vím, já vím. Jenže já si myslel, že si pěkně sedneme jako dospělí lidé a vyjasníme si ty staré záležitosti, ale to ve skutečnosti nebylo možné. Pořád přemýšlím, jestli není chyba někde ve mně. Protože ať udělám cokoli, vždycky je to špatně. A kdykoli něco řeknu, je to tak nějak ‚mimo‘, chápete? Vždycky na mě jen civí, jako bych snad mluvil nějakou jinou řečí, a pak se významně podívají jeden na druhého.“

„Ach, to znám. Jack a Bennet po sobě pořád pokukují jako dva lišáci.“

„To samo o sobě ještě není tak zlé. Umějí daleko horší věci.“

„Jako co?“

„Vlastně ani nevím, jak to popsat. Je to taková skrytá hra. Najednou něco vyplyne z hovoru, a jako by to ani nikdo neřekl. Sám pak přestávám rozumět tomu, co a jak jsem vlastně myslel. Možná jsem blázen, paranoik, a oni nic takového nedělají, ale kdoví...“

„Zkuste mi dát příklad.“

„Tak třeba když jsem jim řekl, že bych chtěl něco z těch peněz darovat církvi. Ty peníze opravdu nechci pro sebe. Myslím to upřímně. Ale naše církev mi zachránila život, tak bych se jí za to rád nějak odvděčil. Podle mého názoru na tom není nic špatného. Myslíte si vy, že je na tom něco špatného?“

„Vůbec ne.“

„Takže... řekl jsem jim to, a najednou byl oheň na střeše. Bennet spustil, že mu to připadá hrozně nespravedlivé; a sama víte, jak umí věci dramatizovat. ‚Naše rodina byla vždycky ateistická,‘ protestoval. ‚Táta se dřel, abychom se my měli dobře, a ne aby z toho nakonec profitovala nějaká církev, o které jaktěživ neslyšel.‘ Říkal to navíc všechno strašně rozvážně, až jsem za chvíli začal pochybovat, jestli to, co chci udělat, je vůbec správné. Třeba na tom, co říkají, něco doopravdy je, a já jsem ten, kdo se plete.“

„Jistěže na tom něco je. Chtějí, abyste se vzdal svého podílu, aby si ho pak mohli rozdělit mezi sebe. Jenže si moc dobře uvědomují, že na tu svou čtvrtinu máte nárok. A co s ní uděláte, to je pouze vaše věc.“

„Ale jak k tomu přijdu, aby si na mně všichni najednou vylévali vztek?“

„Guyi, nechte toho! To nesmíte. To je potřetí, co něco takového říkáte. Přestaňte se litovat. Lidé se k sobě patrně chovají nespravedlivě, co svět světem stojí. Proto jste nejspíš také kdysi odešel z domova; abyste tomu unikl. Přísahám, že než jste sem přijel, chovali se úplně stejně.“

„Vy tedy myslíte, že bych měl zase odjet?“

„No samozřejmě! Vždyť to říkám celou dobu. Zbytečně se necháváte zneužívat. Podle mě byste se odsud měl pěkně rychle vypakovat, dokud je čas.“

„Neříkal bych tomu zneužívání.“

„To jistě, protože jste na to zvyklý,“ odvětila jsem. „Ale netvařte se, že to nevidíte. Vaši bratři se už nezmění. A jestli na to někdo doplatí, budete to jenom vy.“

„Možná máte pravdu,“ připustil. „Nevím. Mám prostě pocit, že bych tu měl zůstat, když už jsem se dostal tak daleko. Když se teď na všechno vykašlu a odjedu, nikdy si k sobě nenajdeme cestu.“

„Vidím, že mě asi neposlechnete, ale snažně vás prosím, než jim na něco přikývnete, poraďte se s právníkem.“

„Dobře.“

„Slibte mi to.“

„Seženu si právníka. Slibuji. Teď už ale budu muset jít, než si někdo všimne, že nejsem doma.“

„Guyi, není vám šestnáct, ale třiačtyřicet. Klidně tady můžete sedět dál, jestli chcete. Třeba i celou noc. Proberte se! Jste už dávno dospělý.“

Zasmál se. „Připadám si ale, jako by mi bylo šestnáct. A vy jste vážně kouzelná.“

S těmi slovy se naklonil a letmo mě políbil na tvář. Malinko mě poškrábal a také ke mně zavanula vůně jeho vody po holení.

Nakonec řekl: „Nashle a díky.“ A než jsem se zmohla na slovo, vystoupil z auta, zvedl si límec a celý schoulený, aby neprofoukl, vykročil k brance. Před ní se ještě otočil a zamával mi. Vzápětí jej pohltila černočerná tma zahrady za zdí.

Už nikdy jsem ho neviděla.

13

Guy Malek byl zavražděn někdy během úterní noci. Já se tu nešťastnou novinu ovšem dozvěděla až ve středu odpoledne. Většinu dne jsem totiž proseděla u soudu, jenž zasedal, aby soudil muže obžalovaného ze zpronevěry. Na jeho případu jsem se sice přímo nepodílela – všechnu tu těžkou práci zvládli detektivové z okresu, a to za dlouhých sedm měsíců –, nicméně před lety jsem od jeho ženy dostala za úkol ho sledovat. Ve zcela jiné záležitosti. Jeho manželka tehdy pojala podezření, že ji podvádí, ačkoli nevěděla s kým. Nakonec se ukázalo, že měl celou dobu poměr s její vlastní sestrou a ona v důsledku toho s oběma přerušila styky. Ten muž byl nepoctivý každým coulem a vůbec se nebudu tajit tím, že mi činilo nemalé potěšení přihlížet, jak ho soudní moc roznese na kopytech. Osobně mívám opravdu často výhrady vůči americkému soudnictví, že je příliš liknavé, ale přesto, nebo snad právě proto, mám vždy nezměrnou radost, když občas vidím, že funguje, jak by mělo.

Když jsem se toho dne vrátila od soudního dvora do kanceláře, čekal mě na záznamníku vzkaz od Tashy. Nezanechala mi v něm však číslo na sebe, nýbrž na Malekovy. Vytočila jsem je tedy a čekala, že se mi za chvilku přihlásí Myrna. Nicméně sluchátko zvedla Tasha, jako by snad u Malekových nastoupila jako telefonistka. Jakmile jen promluvila, uvědomila jsem si, že se na ni zlobím, protože odjela pryč z města, právě když se objevil Guy. Kdyby zůstala a dělala svou práci, mohla Malekovy usměrnit, takže by na Guye tolik netlačili a nehádali by se s ním.

Co nevím, to nepovím, takže jsem jí to hned vpálila. „No konečně,“ řekla jsem. „Trvalo ti to celou věčnost, ale dobře že ses

vrátila. Tady je to hotové peklo. Už jsi slyšela, co se děje? No, asi ano, jinak bys tam zřejmě nebyla. Abych pravdu řekla, tak před Guyem smekám. Zato ti ostatní, ty nemůžu ani vystát –“

Tasha mě rázně přerušila: „Kinsey, proto ti také volám. Dneska odpoledne jsem přiletěla z Utahu. Musela jsem přerušit dovolenou. Guy je mrtvý.“

Chvíli jsem mlčela jako zařezaná a snažila se strávit její sdělení. Byla to jednoduchá věta a podmět – Guy – jsem znala dobře, ale ta přísudková část – je mrtvý – mi pořád nešla do hlavy. „Ty žertuješ. Co se stalo? Když jsem ho viděla v pondělí, byl živý a zdravý jako rybička.“

„Dnes v noci ho někdo zavraždil. Rozdrtil mu lebku nějakým tupým předmětem. Našla ho Christie. Když ráno nepřišel na snídani, šla za ním do pokoje. Ležel v posteli. Policie už tu byla. Provedli ohledání místa činu a samozřejmě mají povolení prohledat celý dům a přilehlé pozemky. Od té doby se to tu jen hemží policisty. Vražednou zbraň sice nenašli, ale domnívají se, že je někde v domě. Ještě teď pročesávají zahradu.“

Jako bych posledních pět vět ani neslyšela. „Někdo ho zabil, když ležel v posteli? Ve spánku?“

„Vypadá to tak.“

„To ne! To je hnus! To přece nemyslíš vážně.“

„Je mi líto, že jsem to na tebe tak vysypala, ale takovéhle věci se stejně nedají říct hezky. Ano, je to odporné. Je to úplná hrůza a všechny nás to dost vzalo.“

„Zatkli někoho?“

„Zatím ne,“ odpověděla. „Celá rodina se snaží být policii nápomocná, ale k ničemu to není.“

„Tasho, nevěřím tomu. Je mi z toho nanic.“

„To mně také. Dnes ráno mi to zatelefonoval jeden kolega. Jemu krátce předtím volal Donovan. Všeho jsem nechala a nasedla na letadlo.“

„Koho policie podezřívá?“

„To vůbec netuším. Podle toho, co jsem zatím slyšela, nebyli Jack a Bennet včera v noci vůbec doma. Christie si šla zase brzy lehnout a

Donovan se díval v obýváku na televizi. Myrna, která bydlí vzadu za kuchyní, tvrdí, že spala, jako když ji do vody hodí, a tak vůbec nic neslyšela. Momentálně je u výslechu na policejní stanici. Christie se odtamtud vrátila před chvilkou a říkala, že ještě pořád mluví s Donovanem. Počkej chvíličku, ano?“

Zakryla dlaní sluchátko a já nezřetelně slyšela, jak s někým o něčem diskutuje. Za okamžik se mi zase přihlásila: „Mám pro tebe dobrou zprávu. Právě jsem mluvila s vrchním inspektorem a prý potřebuje uvolnit linku. Vysvětlila jsem mu ale, kdo jsi, a on dovolil, že sem můžeš přijet, jestli budeš chtít. Prý dá příslušné instrukce svým mužům, aby tě vpustili dovnitř. Říkala jsem mu, že by si s tebou možná měl promluvit, protože tys Guye vypátrala, takže bys třeba mohla nějak pomoci.“

„To pochybuji, ale kdoví? Budu tam za čtvrt hodiny. Nepotřebuješ něco?“

„Zatím nám nic neschází. Kdyby ti nešel nikdo otevřít, vstupní kód je 19-2-4. Stačí namačkat to na domácí telefon. Uvidíme se,“ rozloučila se.

Popadla jsem sako a kabelku a vyšla ven k autu. Počasí bylo mírné, protože ty nejsilnější větry již odvály a vzaly s sebou také to nepochopitelné horko. Pomalu se stmívalo a dalo se čekat, že po západu slunce bude o poznání chladněji. Zima mi byla už tak, proto jsem si rychle navlékla sako a teprve pak usedla za volant. Někdy dopoledne jsem se pokusila za pomoci hadříků, houbiček a zaručeného čistícího přípravku vyčistit přední okno, takže se na něm nyní zrcadlilo několik maličkých vycházejících půlměsíců. Na kapotě jsem ovšem měla stále tutéž kompaktní vrstvu špíny, světlou a hebkou jako prachové peří. Dokonce i sedačky uvnitř byly jaksi zašlé.

Oběma rukama jsem se chytila volant a vyčerpaně si o ně opřela čelo. Necítila jsem vůbec nic. Má mysl jaksi upadla do bezvědomí, jako by kdosi neznámý stiskl na dálkovém ovladači neviditelné tlačítko a dočasně mě vypnul. Jak to, že Guy Malek zemřel? Za poslední týden se stal význačnou součástí mého života. Byl ztracený a znovu nalezený. Myslela jsem na něho a probouzel ve mně

sympatie i vztek. A teď jsem si ani nedokázala vybavit jeho tvář – jen občas se mi mihla v představách a vzápětí zase zmizela, jen zdáli ke mně doléhal zvuk jeho hlasu a jen nejasně jsem na tváři opět ucítila, jak mě poškrábal svými vousy. Teď již byl neskutečný jako přízrak, forma bez obsahu, střípky obrazů bez předlohy.

A co na tom bylo tak zvláštního? Že život šel jen tak dál. Sledovala jsem, jak po Cabana Boulevardu uhánějí auta, jak o dva domy dál nějaký soused shrabuje spadané listí, a kdybych si pustila rádio, poslechla bych si pár písniček a po nich reklamy, zprávy a možná předpověď počasí. O Guyovi Malekovi by se na některých stanicích nejspíš ani nezmínili. Měla jsem za sebou úplně obyčejný den a ani ve snu by mě nenapadlo, že je Guy Malek mrtvý. Žádná předtucha, žádná intuice ani skryté otřesy v hloubi mé osobnosti. Tak co se životem? Měla jsem to snad chápat tak, že lidé vlastně nejsou mrtví, dokud nás o tom někdo neinformuje? Připadalo mi to tak. Jako by Guy až nyní opouštěl tento svět a vydával se na onen.

Konečně jsem otočila klíčkem v zapalování. Docela obyčejné věci jsem náhle dělala nově, jinak. Mé vnímání světa se změnilo a s ním i chápání vlastní osobní bezpečnosti. Jestliže byl včera zavražděn Guy, mohl klidně dnes nebo zítra zavraždit někdo mě či Henryho. Řídila jsem automaticky a bez povšimnutí kolem sebe nechala ubíhat městské obrazy. Jinak známé domy, nároží a ulice se mi najednou jevily jako podivné a na krátkou chvíli jsem si nemohla vzpomenout, jakým že to vůbec projíždím městem.

V bezprostřední blízkosti domu Malekových doprava o poznání zhoustla. Kolem pozemku kroužila auta plná zvědavců, kteří se všichni do jednoho dívali jediným směrem, až to bylo komické. Po obou stranách příjezdové cesty parkovali další jim podobní. V trávě se viditelně rýsovaly stopy pneumatik, které neušetřily ani menší keřky a právě vyražející zelená stébla. Kdykoli se na obzoru objevil nový automobil, všichni se ohlédlí, zda neveze někoho důležitého.

Můj vůz vzbudil zpočátku velký zájem. Všichni přítomní byli evidentně zajedno v tom, že by nikdo z Malekových nejezdil volkswagenem broukem, zvlášť ne takovým, jako byl ten můj, tedy špinavým a otlučeným až hrůza. Když jsem zajela k bráně a

oznámila hlídkujícímu policistovi své jméno, sesypala se na mě horda novinářů, aby se podívali, jak vlastně vypadám. Zdálo se, že se změnila sestava, protože jsem nikoho z nich nepoznávala.

Své štáby dokonce dokázaly na místo dopravit i státní televize, a tak se dalo čekat, že zítra s úderem sedmé odvysílají na jednom ze svých programů krátké interview s někým, kdo měl k Malekovým hodně blízko. Nebylo mi zcela jasné, jak je možné, že podobné mediální giganty reagují vždy tak bleskově. Byl to zázrak nějaké moderní technologie, díky které bylo možné, aby pouhých čtyřadvacet hodin po té nešťastné události usedl před kameru kdosi z blízkých a srdceryvným tónem zodpovídal dotazy redaktora. V tomhle případě mohli ulovit Christie nebo Myrnu nebo možná Enid, mně dosud neznámou kuchařku.

Hned u brány parkoval na jedné straně černobílý policejní vůz a vedle něho vůz soukromé bezpečnostní agentury. Neuniklo mi, že po cestě přecházejí uniformovaní muži a snaží se nepouštět příliš blízko davy novinářů a zvědavců. Policista, kterému jsem se zdráhavě představila, si ověřil mé jméno ve svém bločku a mávnutím ruky mě navigoval branou dovnitř. Vrata se pootevřela, já sešlápla plyn, a když byla mezera mezi veřejemi dostatečně široká, vyjela jsem. Přitom mi na okna bušila spousta neznámých lidí, kteří na mě pořvávali různé otázky. Mávali kolem sebe přenosnými mikrofony jako turečtí trhovci nabízející nejrůznější cetky turistům. Celou dobu jsem se soustředěně dívala před sebe. Když jsem projížděla branou, protáhly se vedle mého brouka také dvě novinářky a jako snaživé agentky tajné služby klusaly vedle mne. Hoši z bezpečnostní agentury a také onen policista se okamžitě zhostili své povinnosti a zabránili jim v dalším postupu. Ve zpětném zrcátku jsem pozorovala, jak se obě dohadují s nebohým policistou. Patrně mu vysvětlovaly, že na to mají z hlediska morálního a také s přihlédnutím k ústavě právo.

Jak jsem se po příjezdové cestě pomalu blížila k domu, srdce mi bušilo stále rychleji a rychleji. Všimla jsem si několika policistů v uniformách, kteří prohledávali zahradu, oči na stopkách, jako by v trávě hledali čtyřlístek. Bylo již dávno šero a i poslední zbytky

denního světla se v tuto hodinu velmi rychle ztrácely. Pod stromy byly stíny již černé a téměř neproniknutelné, a tak se dalo předpokládat, že policisté budou za chvíli chodit po zahradě s baterkami. Ze vstupních dveří v jednom okamžiku vyhlédl policista, z jehož výrazu se ovšem nedalo vůbec nic vyčíst. Vykročil směrem k mému vozu a já stáhla okénko. Sdělila jsem mu své jméno. Velmi pozorně si mne prohlédl a stejně přísně si je pak podle svých papírů ověřil. Zřejmě bylo vše v nejlepším pořádku, jelikož poněkud ustoupil stranou od mého vozu. Na dlážděném prostranství nalevo ode mne již parkovala řada aut. „Mám zajet sem?“

„Dejte to dozadu. Pak se sem vraťte a jděte hlavním vchodem,“ zavelel a pokynul mi příslušným směrem.

„Díky.“

Objela jsem dům zleva a auto nechala stát vzadu vedle garáže. Neviditelná čidla zaregistrovala můj příjezd a v reakci na to se rozsvítilo venkovní osvětlení, které tak rozehnalo houstnoucí tmu. S výjimkou kuchyně na jednom a obývacího pokoje na druhém konci domu byla většina oken na této straně zhasnutá. Lucerna u hlavního vchodu sloužila daleko spíše pro ozdobu, protože vydávala příliš slabé světlo, jež mohlo snášející se soumrak jen stěží rozptýlit.

Otevřít mi přišel opět policista v uniformě. Vstoupila jsem do haly. Zahlédla jsem pootevřené dveře do knihovny, odkud vycházelo trochu světla, jež ozařovalo úzký cíp parketové podlahy v chodbě. Vzhledem k tomu, jaký panoval v celém domě klid, jsem usoudila, že všichni kriminální experti – odborníci na daktyloskopii, fotograf, kreslír, koroner a lékař – byli se svou prací hotovi a již odešli. Na prahu knihovny se náhle objevila Tasha. „Viděla jsem tě přijíždět. Jak se daří?“

„Jde to,“ reagovala jsem sklesle a zvolila takový tón, aby jí bylo jasné, že si má ode mne držet odstup. Uvědomovala jsem si, že se za daných okolností, a stejně tak vůči ní, chovám hloupě, ale když někoho zabijí, popadne mě nevýslovný vztek. Na vraždě je vždy odporná její důmyslnost, ta podlá lest za ní skrytá. Chtěla jsem, aby se Guy Malek vrátil, a z nějakých záhadných příčin jsem z toho, co se stalo, vinila ji. Kdyby totiž nebyla mou sestřenicí, nikdy by mě na

tuto práci nenajala. A kdyby mě nenajala, nikdy bych po něm nepátrala a ani bych netušila, co je zač, že existuje. Byl by mi ukradený a s jeho odchodem bych nic neztratila. Věděla to stejně dobře jako já. Chvilku jí bylo vidět na očích, že se cítí provinile, jako by mi snad četla myšlenky.

Na člověka, který právě ve spěchu přiletěl z dovolené, byla Tasha velmi dobře upravená. Měla na sobě gabardénový kalhotový kostýmek se sakem do pasu a kalhotami bez záložek. Vpředu měly rozšířený pásek a několik protisměrných záhybů. Sako se zapínalo na jeden knoflík na prsou a rukávy mělo zdobené tenkými zlatými prýmkami. Nebyla oblečená jen podle módy; ona měla styl. Navíc vypadala přísně a autoritativně, i když byla poměrně drobná. Zkrátka tu byla za krásnou princeznu zákona, která přišla dát věci do pořádku.

Vstoupila jsem za ní do knihovny s těmi kůží vrzajícími červenými křesly. Ornamenty na perských kobercích se v tomto světle slévaly do jednoho bezbarvého odstínu a za okny s tabulkami zalitými do olova se snášel šedavý soumrak a s ním ruku v ruce chlad a jinovatka. Tasha se zastavila u stolů a rozsvítila lampičky na nich umístěné. A studenému kamennému krbu by se nepodařilo propůjčit zdání rodinného tepla, ani kdyby dubové obložení sebevíc vyleštili. Necítila jsem se uvnitř nijak příjemně a bylo to tam cítit zatuchlinou jako posledně. Asi před týdnem jsem se tu poprvé setkala s Bennetem.

Nechala jsem kabelku vedle jedné z klubovek a neklidně začala přecházet po místnosti. „Jak se jmenuje ten vrchní inspektor? Mluvilas o někom takovém, že?“

„Je to nadporučík Robb.“

„Jonah? No to je skvělé. Přímo dokonalé!“

„Ty ho znáš?“

„Ano, znám Jonaha,“ přikývla jsem. Když jsme se seznámili, dělal na oddělení pohřešovaných osob. Na stanici v Santa Terese ale zavedli systém zvaný „kolečko“, a tak zdejší detektivové dělají každou chvíli něco jiného. Když odešel do důchodu starý Dolan z oddělení vražd, potřebovali na jeho místo někoho jiného. S Jonahem

jsem dokonce zažila i krátký románek. Bylo to v době, kdy právě nebydlel se svou ženou, což se jim stávalo docela často. Jsou spolu už od sedmé třídy na základní škole a zřejmě je jim souzeno zůstat jeden druhému po boku celý život, s výjimkou krátkých přestávek, které přicházejí vždy po deseti měsících, kdy se ti dva do krve pohádají. Už na začátku mi bylo jasné, jak to dopadne, ale byla jsem do něho opravdu beznadějně zamilovaná. Netrvalo to dlouho. Jí vždycky stačilo jen ukázat prstíčkem a přiběhl jako pejsek. Od té doby jsem oba několikrát potkala, ale nikdy jsem na sobě nedala znát, že bych jejího muže kdy lapila do svých ženských sítí. Proto se mě nejspíš nikdy nepřestal stranit. Ví, že je na mě spolehnutí, že dokážu držet jazyk za zuby.

„A jak jste se seznámili?“ zeptala se.

„Nijak. Radši to vynecháme. Víím, že to ode mě není hezké, ale nechci ti to teď vykládat.“

Pak jsem zaslechla nějaké kroky na chodbě, a když jsem vzhledla, právě vcházela do pokoje Christie. Na nohou měla dosti komplikované sportovní boty a na sobě teplákovou soupravu z jakéhosi lesklého materiálu modré barvy, která dávala krásně vyniknout jejím rovněž modrým očím. Nalíčená nebyla. Uvažovala jsem, zda byla stejně oblečená, když objevila Guyovo tělo. K vybavení knihovny, stejně jako tomu bylo v obývací, patřil bar s malou mosaznou výlevkou, malou chladničkou, kbelíkem na led a řadou různých láhví. Christie k němu přistoupila a vyndala z chladničky láhev bílého vína. „Dá si někdo skleničku vína? Co vy, Kinsey?“

„Tady alkohol nepomůže,“ prohlásila jsem.

„Nebudte směšná. To víte, že pomůže. A stejně dobře i valium. Skutečnost to sice nezmění, ale člověk ji pak tak nějak líp snáší. A co ty, Tasho? Ani na skleničku chardonnaye tě neutáhnu? Je to to nejlepší, co jsme sehnali.“ Po těch slovech obrátila láhev a objevila cenovku. „Tady – stálo třicet sedm dolarů.“

„Trochu si dám, ale ne hned,“ ujistila ji Tasha.

Obě jsme poté Christie v tichosti sledovaly. Strhla z hrdla ochrannou pečeť a pak použila vývrtku. „Kdybych kouřila, zapálila

bych si, ale nechala jsem toho,“ svěřila se. Pak si nalila trochu vína a hrdlem přitom zavadila o okraj broušené sklenky. „Sakra!“ ulevila si a začala zkoumat, jakou způsobila škodu. Sklenička byla trochu naprasklá a také se z ní odštípl kousíček skla. Vyprázdnila tedy její obsah do výlevky a vyhodila ji do koše. Nato si vzala novou a opět ji naplnila vínem. „Je potřeba rozdělat oheň. Už aby byl doma Donovan.“

„Klidně zatopím,“ nabídla jsem se. Přešla jsem ke krbu a odsunula ochrannou zástěnu. V mosazném uhláku bylo několik tlustých polen. Jedno jsem si vybrala a položila je na rošt.

„Dejte pozor, abyste nezničila nějaký důkaz,“ upozornila mne Christie.

Podmračeně jsem k ní vzhledla.

„Ted Bundy také jednu ze svých obětí usmrtil dřevěným polenem,“ prohlásila a pak jen rozpačitě pokrčila rameny. „No nic. Asi to nebylo moc vtipné. To je ale den!“ posteskla si. „Pořád nevím, jak to všechno zvládnu. Od rána jsem opilá a vůbec nevím, co dělám.“

Zatímco o čemsi rozprávěla s Tashou, přiložila jsem ještě dvě polínka. Byla to úleva věnovat se najednou takové jednoduché a nedůležité práci. Polena, která jsem přikládala, byla z krásného dřeva z letitého dubu. Většina tepla sice patrně unikala komínem, ale i tak to bylo příjemné. Otočila jsem kohoutkem pro přívod plynu, škrtla elektrickým zapalovačem a pak už jen poslouchala vzplanutí a hukot trysek hořáku. Nakonec jsem krb zase opatřila ochrannou zástěnou a ještě na poslední chvíli usměrnila kohoutkem intenzitu plamene. S tímto malým zpožděním jsem se zaposlouchala do jejich rozmluvy.

Právě hovořila Tasha: „A požádala jsi o právníka?“

„Jistěže ne. O žádného právníka jsem nepožádala. Nic jsem neudělala! Je to jen rutina,“ odpovídala podrážděně Christie. Pořád stála za barem a opírala se o jeho kožené polstrování. „Promiň. Co to se mnou jenom je? Chovám se jako blázen.“

„Už se tím netrap. Kdo je ještě dole?“

„Jack a Bennet, myslím. Každého chtěli mít zvlášť. Nechápu to. Co si vůbec myslí? Že si s Donovanem nic nepovíme, hned jak

budeme spolu?“

„Nechtějí riskovat, že jeden druhého ovlivníte,“ osvětlila jsem tu záhadu. „Paměť je vrtkavá. Člověk si velmi snadno zapamatuje něco jiného, než se ve skutečnosti stalo.“

„Ale vždyť jim ani nemáme co říct,“ dál si zoufala. „Po večeři jsem to trochu přehnala s pitím a šla jsem si lehnout už v devět. Donovan se díval na televizi; v pokoji vedle ložnice.“

„A co Guy?“

„Ten si šel lehnout přibližně ve stejnou dobu jako já. Díky Bennetovi a těm jeho martini byl stejně opilý jako ostatní.“ Pohledem zavadila o své prsty a povzdechla si. Obrátila se a otočila vodovodním kohoutkem za sebou. „Brali nám otisky prstů, pro srovnání.“

Tasha se ke mně naklonila a tiše poznamenala: „Když odnesli jeho tělo a sejmuli potřebné otisky prstů, nechal si vrchní inspektor předvolat jednu z uklízeček a prošel s ní celý Guyův pokoj a vyptával se, kde obvykle stává nábytek, lampy, popelníky a podobné věci.“

„A zjistilo se něco?“

„Nemám vůbec ponětí. Uklízečka si asi dost dávala pozor na jazyk. Na spoustu věcí sice dali visačky a nastrkali je do těch svých igelitových pytlíků, ale proč považovali ty předměty za důležité, to vážně nevím. Nakonec přivolali ještě další své muže, a ti teď pročesávají zahradu. Všimla jsem si, že se docela zdrželi u bazénu.“

Tu ji přerušila Christie: „Když jsem byla nahoře u sebe, viděla jsem, jak prohlíželi branky a vrata. Asi je zajímalo, kudy se mohl vrah dostat ven.“

„Ještě pořád jsou na zahradě. Všimla jsem si jich, když jsem přijížděla. Ale proč prohledávají okolí? Vždyť to snad musel být někdo z domu.“

Christie se naježila: „Ne nutně. Jak jste na to přišla? Máme tu spoustu lidí. Týdně jich sem dochází až patnáct, včetně zahradníků, myčů aut, uklízeček a ženy, co pečuje o pokojové květiny. Vůbec netušíme, odkud se ti lidé vzali. Co když jsou to bývalí kriminálníci, nebo utekli z blázince?“

Raději jsem jí ty nesmysly ani nevymlouvala. Jestliže jí to dělá dobře, říkála jsem si, ať si to klidně myslí dál. „To je samozřejmě vždycky možné,“ prohlásila jsem, „ale předpokládám, že v noci stejně nemá nikdo z nich přístup do domu. Myslela jsem, že máte poplašné zařízení.“

„No ano, to máme. I policie se na to už ptala, jenže je v tom jeden problém,“ odvětila. „Jak se v poslední době přihnaly ty silné větry, pořád nám to otvíralo okna, takže jsme alarm museli vypnout. V pondělí v noci nás to probudilo dokonce dvakrát. Byla jsem vyděšená k smrti. Proto jsme ho nakonec odpojili; jinak bychom se asi nevyspali. Včera v noci proto poplašné zařízení vůbec nefungovalo.“

„Kdy si policie myslí, že došlo k vraždě?“

„Asi kolem desáté, pokud vím. Tedy mezi desátou a jedenáctou. Inspektor to sice neřekl doslova, ale domyslela jsem si to, protože právě tenhle časový úsek ho zajímal nejvíc. Bennet s Jackem byli až dlouho do noci někde pryč.“

V tu chvíli nahlédla dovnitř nějaká žena v úboru hospodyně, přes který měla ovázanou zástěru. Byla malá a kulaťoučká a vypadala, jako by se již léta místo tělocviku věnovala pouze kulinářství a jídlu vůbec. Mohlo jí být tak čtyřicet pět let. Tmavé vlasy měla sčesané dozadu a zakryté pestrým, červenobílým šátkem, který měla smotaný do jakéhosi turbanu. Nebylo mi zcela jasné, je-li to pouhá ozdoba, nebo jestli má ten šátek na hlavě proto, aby jí nepadaly vlasy do jídla. „Promiňte. Nerada ruším, ale chtěla jsem se zeptat, kdy si přejete podávat večeři.“

Christie se na ni omluvně usmála. „Já se omlouvám, Enid. Měla jsem vám říct sama. Víte, Donovan ještě není doma, a co se týče Jacka a Benneta, už vůbec netuším, kdy se vrátí. Co jste připravila? Nepočká to?“

„Budou pečená kuřecí prsíčka. Cestou do práce jsem se stavila na tržišti a rozhodla se trochu změnit jídelníček. Teď je toho dost i pro návštěvu. Do trouby jsem přihodila ještě brambory a udělala hrnec sladkokyselého zelí. Klidně to počká. I já klidně počkám! Může se to podávat, až budete chtít,“ ujišťovala, ale bylo znát, že být to jen na ní, nejraději by nečekala ani minutku.

„Ne, ne, ne. Nic takového od vás nemůžu chtít. Nechte to pěkně všechno v troubě a my se obsloužíme sami. Až budete hotová se svou další prací, klidně se seberte a běžte domů. Moc dobře vím, že jste tu dnes byla brzy.“

„Ano, paní. Myrna mi telefonovala. Přijela jsem, jak nejdřív to šlo.“

„Mluvila s vámi policie? Asi ano, že? Vyptávali se totiž každého.“

Enid si nervózně poupravila zástěru. „Mluvila jsem s nadporučíkem Bowerovou, podle všeho chvílku před vámi. Chcete, abych zítra přišla jako obvykle?“

„Ještě nevím. Zavolejte kdyžtak ráno a domluvíme se podle toho, jak to tu bude vypadat. Ale pokud by vám to nevadilo, asi by bylo nejlepší, kdybyste přišla už brzy.“

„Spolehněte se.“

Jakmile odešla, Christie se na nás obrátila: „Omlouvám se za to vyrušení. To byla Enid Pressmanová. Kuchařka. Asi jsem vás měla představit. Doufám, že jsem nikoho neurazila. Tasha ji už zná.“

„Vůbec nic se nestalo,“ ujistila jsem ji. Za uši jsem si však zapsala, že až přijde vhodná chvíle, budu si s Enid muset promluvit. Líbilo se mi, jak je skoupá na slovo, na každou informaci.

Pak se do hovoru vložila Tasha: „Už si asi dám to víno. Naliji si sama. Ty vypadáš vyčerpaně. Co se takhle posadit?“

Christie dala už s předstihem chlazit láhev s vínem a nyní brala do ruky dvě sklenky. Tasha přistoupila k baru, vzala si od ní kbelík na led s vínem a postavila jej na stolek mezi dvěma klubovkami. Christie gestem naznačila otázku, zda si již také nedám víno.

„Zatím ne, klidně si dejte i beze mě,“ prohlásila jsem.

Pak se usadila v jedné z klubovek. Nohy skrčila pod sebe a překřížila ruce na prsou.

Já se posadila do křesla blíže krbu a Tasha přisedla na opěrku toho, v němž seděla Christie. Podívala se: „Ale co Bennet? Kde vůbec byl včera v noci?“

„Vlastně ani nevím. Na to by ses měla zeptat spíš jeho.“

„A Jack?“

„Ten byl v klubu a s ním asi tak stovka dalších golfistů. O

víkendu mají nějaký turnaj. Budou se moci zúčastnit i amatéři. Rozehrávky začínají ve čtvrtek, a včera měli nějaký zahajovací večírek. Jack tam šel s jedním kamarádem.“

„To by neměl být problém ověřit,“ podotkla Tasha.

„Už takhle dál nemluv! On Guye nezabil a ani já ne.“

„Christie, z ničeho tě neobviňuji. Jen se snažím pochopit, v jaké jsi pozici. Vzhledem k okolnostem určitě padne podezření na jednoho z vás. Konkrétně tebe tím nemyslím, tak se hned nerozčiluj. Je jasné, že se do domu mohl dostat kdokoli, ale málokdo by měl takový motiv jako někdo z rodiny. Jde o hodně peněz.“

„Ale to je nesmysl, Tasho. Kdyby ho chtěl zabít někdo z nás, proč tady v domě? Proč ne někde jinde? Aby to vypadalo jako nehoda nebo náhodné přepadení.“

Přihlásila jsem se o slovo jako ve školní lavici. „Jenže tady k tomu byla vhodná příležitost. Když totiž zabijete člověka ve spánku, nemusíte se bát, že se bude bránit.“

Tu se ve dveřích objevil Jonah Robb, pohled upřený na Christie. „Za chvíliku půjdeme. Jeho pokoj ale zůstane zapečetěný, dokud nebudeme mít zprávu od koronera. Dokud vám neřekneme, tak tam nesmíte. Jinak nás čekejte brzy ráno. Přijedem a doděláme to.“

„Jistě. Ještě něco?“

„Slyšel jsem, že váš švagr dostal nějakou poštu...“

„To jsme už předali vaší kolegyni, nadporučíkovi Bowerové.“

Jonah přikývl. „Tak dobře. Řeknu si jí.“

„Nevíte náhodou, kdy by se mohl vrátit můj manžel? Když jsem odcházela od vás ze stanice, ještě ho vyslychali.“

„Jestli tam ještě bude, až se vrátím, řeknu mu, aby vám zavolal, ano? Při troše štěstí ho už ale pustili, a tak bude se vší pravděpodobností na cestě domů.“

„Díky.“

Pak se jeho pohled zastavil u mě. Sklonil hlavu. „Půjdeš na chvíli se mnou?“

Zvedla jsem se a došla až ke dveřím. Galantně mi je přidržel a oba jsme vyšli do chodby.

Ihned spustil: „Donovan říká, že Guye jsi vypátrala ty. Že si tě

najali právě kvůli té pozůstalosti.“

„Přesně tak.“

„Rádi bychom si u nás s tebou ráno promluvili. Uvítáme jakékoli informace.“

„Ale samozřejmě. Když můžu, pomůžu. Co kdybych se tedy stavila tak kolem deváté, cestou do práce?“ navrhla jsem. „Jo, a co jsi to povídal o té poště?“

„Ještě jsem to sám neviděl,“ odpověděl, ale ve skutečnosti řekl: *nestrkej nos, kam nemáš*. Podívali jsme se pak jeden na druhého a naše pohledy se střetly na dobu poněkud delší, než bylo vysloveně nutné. Jonah byl dle mého vždy velký fešák. Myslím, že takovým jako on se říká černý irský typ. Měl totiž modré oči a vlasy jako uhl. Vypadal ale dosti unaveně a vystresovaně. Kolem očí měl vějířky tenkých vrásek a měl hrubší pleť, než jsem si u něho pamatovala. Nejspíš proto, že jsem v sobě po dlouhé době opět zažehla plamínek erotické vášně, začala jsem nyní důkladně hodnotit muže, kteří mi kdy vstoupili do života. A v případě Jonaha jsem jen stěží odolávala jeho mocné auře. Připadala jsem si jako muška octomilka a v duchu se ptala, zda ty feromony, vznášející se kolem nás ve vzduchu, pocházejí od něho, nebo ode mne.

„Jak se daří Camille?“

„Čeká miminko.“

„To gratuluji.“

„Není moje.“

„Ach tak.“

„A co ty? Máš teď někoho?“

„Možná, ale těžko říct.“

Po tváři mu přelétl nepatrný úsměv. „Uvidíme se zítra.“

To rozhodně, nepochybovala jsem.

14

Když se Jonah rozloučil, už jsem neměla chuť vracet se do knihovny. Slyšela jsem Tashu a Christie, jak si spolu důvěrně povídají, a jejich nezřetelné hlasy přerušil občas potlačovaný smích. Evidentně se dávno bavily o něčem úplně jiném. Lidské ego nedokáže příliš dlouho snášet pomyšlení na smrt, a proto i o pohřbu či při hostině po něm lidé většinou rozebírají věci na hony vzdálené a jaksi bezpečnější. Rozhlédla jsem se chodbou a do paměti si začala zakreslovat plánek domu. Dveřmi naproti knihovně se vcházelo do obývacího pokoje. Tam jsem již byla, ale ostatní místnosti v přízemí mi byly dosud neznámé.

Prošla jsem pod schodištěm a zabočila kolmo do chodby, která protínala hlavní halu. Hned na začátku jsem zpozorovala dámskou šatnu s toaletou. Vedle byly ještě dvoje další dveře, ale zavřené. Za daných okolností mi nepřipadalo vhodné tam příliš slídit. A pro případ, že bych náhodou potkala policistu, jsem byla připravená tvrdit, že už hrozně dlouho marně hledám kuchyň, jestli něco nepotřebují. Dům Malekových, třebaže poněkud zanedbaný, ve mně zpočátku zanechal vcelku příjemný dojem, nicméně v tuto chvíli jsem vnímala jen skutečnost, že tu kdosi zavraždil Guye. Vzduch jako by se tu ani nedal dýchat a všude panovala tíživá atmosféra, a v té se vše utápělo jako v husté mlze.

Po pár krocích jsem se dala vlevo, vedena nevábnou vůní vařeného zelí, která se linula ze dveří na konci chodby. Náhle jsem v duchu spatřila obraz budoucnosti, v níž dům odkoupí nějaká soukromá škola pro chlapce a sirné pachy dušené zeleniny zamoří každíčký jeho kout. Představovala jsem si, jak tu po chodbách budou

o přestávkách pobíhat rozjívení mladíci a jak pokoj, v němž kdosi k smrti ubil Guye Maleka, přebudují na společnou ložnici, kde se budou nevybití mladíci vždy po večerce tajně navzájem ukájet a zneužívat. A ode dneška se tu už navždy bude vyprávět o nadzemském přízraku, co sedává vždy o půlnoci v zákrutu schodiště. Při té myšlence jsem se zachvěla a zrychlila jsem, abych co nejdříve potkala nějakou živou duši.

Hned za jídelnou a špižírnu mě přivítaly dokořán otevřené lítačky vedoucí do kuchyně. Jevila se mi jako obrovská místnost, jenže mé vlastní kuchařské království by se bez problémů vešlo do rohu železničního vagonu druhé třídy. Tady v té kuchyni byla podlaha z leštěných dubových prken, dosahujících neuvěřitelných délek. Na míru vyrobené kredence byly z tmavého třešňového dřeva a kuchyňský pult ze zelenkavého mramoru. Měli zde početnou řadu kuchařských knih a všude byla spousta nádobí a také trubek a dalších mechanismů již letité ventilace značky William-Sonoma. Sporák se mi na pohled zdál větší než dvojlužko, na kterém spávám doma, a chladnička měla průhledné dveře, aby bylo vidět na potraviny uvnitř. Na pravé straně místnosti pak stál malý stůl se židlemi a rohovou lavicí a hned za ním byla prosklená veranda, jež se táhla po celé délce místnosti. Více než vařené zelí tam našťěstí bylo cítit kuřátko pečené na česneku. Jak je možné, ptala jsem se v duchu, že kdykoli vaří někdo jiný, voní to člověku lépe, než když vaří sám?

Vzápětí jsem zjistila, že se z policejní stanice již vrátila Myrna. Stála s Enid u jednoho ze dvou dřezů a měla opuchlý obličej a zarudlé oči, nejspíš od pláče. Nezdálo se však, že by přestala plakat před chvilkou. Spíše to bylo někdy dřív během dne. Enid se pro změnu převlékla do popelínového nepromokavého pláště, který jí bohužel propůjčoval vzezření i půvab pečené brambory. Šátek již neměla, a tak jsem zjistila, že jím zakrývala neukázněné vrabčí hnízdo z již prokvétajících tmavých vlasů. Obě měly v rukou hrnečky s čajem a nejspíš se právě bavily o té vraždě, protože provinile umlkly, jakmile jsem vstoupila. Vzhledem k tomu, jak blízko k rodině měly, musely vědět snad o všem, co se kde šustlo. Jedno bylo totiž jisté. Všichni členové rodiny se mezi sebou bavili i

hádali bez jakýchkoli zábran. Bůh je mi svědkem, že se štekali i přede mnou. Proto Enid i Myrna musely nutně vyslechnout své a teď si jedna u druhé nejspíš ověřovaly, zda je pouze nešálil sluch.

Jako první promluvila Enid: „Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptala se tónem kurátorky v muzeu, která má strach, že se každou chvíli dotknete nějakého vzácného exponátu za šňůrkou.

„Na to jsem se přišla zeptat já vás,“ odpověděla jsem. „Čím vám můžu být nápomocná?“ To ze mě promluvilo děvče pro všechno alias mladá skautka.

„Děkujeme vám, ale zvládneme to samy,“ odmítla zdvořile. Pak vylila obsah svého hrnečku do dřezu, otevřela myčku nádobí a hrnek postavila na horní mřížku. „Radši půjdu, dokud je čas,“ zamumlala.

Myrna pak prohlásila: „Jestli chceš, doprovodím tě.“

„To je dobrý,“ odvětila Enid. „Rozsvítím si u zadních dveří.“ Pak se zadívala na mě: „Chcete udělat hrnek čaje? Voda je ještě horká. Sice už odcházím, ale bude to chvilka.“

„To budete hodná,“ ocenila jsem její nabídku. Sice nejsem právě čajový typ, ale doufala jsem, že se jeho přípravou alespoň trochu zdržím.

„Já to zvládnu,“ prohlásila Myrna. „Jen pěkně běž.“

„Vážně?“

„Bez obav. Uvidíme se zítra.“

Enid se předklonila a vzala Myrnu za paži. „Tak dobře. Měj se. A nezapomeň! O tom rameni by sis měla promluvit s mým chiropraktikem. Kdyby něco, tak zavolej. Budu celou noc doma.“ Po těch slovech zvedla ze země velkou plátěnou tašku a zmizela v komoře, přes níž se chodilo k zadnímu východu.

Pozorovala jsem Myrnu, která právě zapnula varnou konvici. Pak otevřela blízskou skříňku a vyndala čistý hrníček. V mžiku pak odkudsi vylovila dózu plnou pytlíků s čajem. Jeden vytáhla a vložila do mého hrnku. Venku mezitím bouchly dveře od auta a pak už bylo slyšet, jak Enid startuje a odjíždí.

Postoupila jsem k lince a posadila se na dřevěnou židli. „Jak se vám daří, Myrno? Vypadáte dost unaveně,“ zahájila jsem hovor. „Horší se mi zánět v rameni. Trápí mě to už kolik dní,“ odpověděla.

„A všechen ten stres vám asi také nepřidá, že?“

Myrna sešpulila rty. „To mi doktor taky říká. Myslela jsem, že už mě nic nepřekvapí. Na smrt jsem vcelku zvyklá. Víte, s mojí prací se tomu člověk nevyhne, ale tohle...“ odmlčela se a jen zakroutila hlavou.

„Dneska jste tu museli mít hotové peklo. Když jsem se to já dozvěděla od Tashy, vůbec jsem tomu nemohla uvěřit,“ navázala jsem. „Vy pracujete pro Malekovy jak dlouho... osm měsíců?“

„Tak nějak. Od konce dubna. Když pan Malek zemřel, rodina mě požádala, abych zůstala. Někdo musel dohlížet, aby v domě všechno pěkně klapalo. Enid už byla celá unavená a mně to zase tolik nevadí. Víte, měla jsem už na starosti hodně domácností a některé byly dokonce ještě větší než tady tahle.“

„A nevyděláte si jako soukromá ošetřovatelka víc peněz?“

Sundala cukřenku a do konvičky na smetanu nalila polotučné mléko, které pak zase uklidila do ledničky. „No, to ano, ale už jsem si potřebovala od všech těch nevyléčitelných nemocí odpočinout. Na všechny pacienty si vždycky hrozně zvyknu; a víte, jak mi pak je, když umírají? Už jsem si připadala jako cikánka. Pořád jsem se stěhovala z místa na místo, z práce do práce. Tady mám pro sebe dokonce malý byt a na většinu prací stejně jenom dohlížím. Občas večer, když jde Enid na noc domů, připravím něco menšího k jídlu, ale to není žádná těžká práce. No, páni si stěžují, to jistě. Jim se člověk hned tak nezavděčí. Ale já si to tak neberu. Svým způsobem jsem na tyhle věci zvyklá. S nemocnými je leckdy těžší pořízení, i když to tak nemyslí. Znáám to, takže to vždycky hned hodím za hlavu.“

„Asi jste tu byla včera v noci, že?“

V konvici to zabublalo, zasyčelo a ta pak vzápětí spustila svou pištivou píseň. Myrna se otočila, vypnula ji a ten příšerný zvuk se odmlčel do ztracena. Byla to úleva. Přihlížela jsem, zatímco vroucí vodou zalévala můj hrnek s čajem, jež mi vzápětí podala. „Díky.“

Všimla jsem si, jak se zarazila. Zřejmě zvažovala, co říci. „Trápí vás něco?“ zeptala jsem se proto.

„Ehm... nevím, co si můžu dovolit říct,“ projevila svou nejistotu.

„Pan nadporučík nám klad na srdce, že se nemáme bavit s novinářema...“

„To se mu nedivím,“ podotkla jsem. „Viděla jste je tam venku?“

„Jsou jako supi,“ poznamenala výstižně. „Když jsem se vrátila z policejní stanice, tak na mě pořvávali a přetlačovali se, aby u mě byli co nejbliž. Div že mi těma mikrofonama nevyrazili zuby. Musela jsem si přetáhnout sako přes hlavu, aby mi nebylo vidět do obličeje. Připadala jsem si jako jeden z těch kriminálních živlů, co jsou vidět v televizi.“

„Bohužel se to asi ještě zhorší. Ze začátku to byl jen obyčejný příběh obyčejného člověka. Teď je to veliká senzace.“

„Taky si myslím,“ posmutněla. „Ale jak jste se před chvilkou ptala – ano, byla jsem tady, ale nic jsem neslyšela. Co mě zlobí to rameno, mám problémy usnout. Léky proti bolesti obyčejně hned nezabírají, tak jsem si vzala ještě tylenol – jak je v něm kodein – a k tomu prášky na spaní, co mám na předpis. Neberu to takhle často, protože to má nepříjemné účinky. Druhý den ráno jsem jako praštěná; jako bych se úplně neprobudila. Navíc spím tak hlubokým spánkem, že se ani pořádně nevyspím. No a včera jsem si šla lehnout asi v půl deváté a do devíti ráno jsem spala jako špalek.“

„Kdo našel tělo?“

„Myslím, že Christie.“

„A v kolik to bylo hodin?“

„Chvilku po desáté. Právě jsem si dělala kafe. Seděla jsem tady v kuchyni a dívala se na ranní zprávy, tady na malou televizi. Slyšela jsem, že je v domě zmatek. Páni se měli sejít na snídani a probírat zase tu nešťastnou záležitost; no a Guy pořád nešel, tak začal Bennet běsnit. Podle toho, co mi pak pověděla Christie, se rozčiloval, co to na ně zase zkouší za triky. Poslal ji pro něj nahoru. Potom jsem si všimla, jak volají 911, ale pořád jsem nevěděla, co se děje. Zrovinka když jsem se tam chtěla jít podívat, přišel sem pan Donovan. Vypadal hrozně. Úplně ztratil barvu. Zbělel jako stěna.“

„Viděla jste tělo?“

„Ano, viděla. Donovan mě požádal, ať s ním jdu nahoru. Myslel si, že bych mohla ještě něco udělat. Samozřejmě bylo pozdě. Guy

musel zemřít několik hodin předtím.“

„Jste si jistá?“

„Ale ano. Naprosto. Tělo dávno vychladlo a kůži měl jako z vosku. Měl rozmlácenou lebku, takže byla všude kolem krev. Většinou zaschlá nebo sražená. Vzhledem k jeho zraněním musel zemřít rychle, ne-li okamžitě. A taky dost ošklivě. Vím, že právě tahle věc policii dost zarazila.“

„Co přesně myslíte?“

„Co udělal vrah se svým oblečením. Nechci být nechutná, ale byl tam hrozný svinčík. Všude byla krev a taky kousky mozku. Vrah by prostě nedokázal odejít, aby si ho nikdo nevšiml. Páni detektivové se proto zajímali o všechno oblečení. A protože právě já dávám prádlo do čistírny, požádali mě v tomhle směru o pomoc.“

„A našli něco důležitého?“

„To už nevím. Dala jsem jim všechno špinavé prádlo, co jsme tu měli. Nakonec se ještě na něco ptali Enid, ale vůbec nevím, co jí mohli chtít.“

„Nenapadlo vás, co mohla být vražedná zbraň?“

„To si netroufám odhadnout. V těchhle věcech se totiž moc nevyznám. A v tom pokoji jsem ani nic neviděla. Ale slyšela jsem jednoho z těch detektivů, že hned jako první věc přijde zítra ráno na řadu pitva. Soudní lékař snad už na něco přijde,“ zadoufala. „Rodina si vás najala, abyste to vyšetřila?“

Již jsem měla na jazyku lež, ale nakonec jsem si to rozmyslela a řekla: „Zatím ne. A doufám, že je to ani nenapadne. Navíc si neumím představit, že by si to někdo z nich chtěl vzít na svědomí.“

Tak trochu jsem čekala, že začne všemožně protestovat, ale ona jen výmluvně mlčela. Měla jsem dojem, jako by se mi snad chtěla s něčím svěřit, ale vůbec jsem netušila, co by to mohlo být. Zadívala jsem se jí do očí a doufala, že z mého pohledu vyčte důvěryhodnost a že jí také dodá potřebnou kuráž. Zbystřila jsem všechny smysly jako pes, který zaslechne vysokofrekvenční píšťalku svého pána.

Tu zpozorovala zaschlou skvrnu na lince a začala ji seškrabovat nehtem, pohled odvrácený. „Víte, vážně mi do toho nic není. Jen jsem si vážila pana Maleka...“

„Jistě.“

„Nechci, aby si o mně někdo myslel něco špatného, ale když něco dělám v domě, hodně toho vyslechnu. Ale nedělám to schválně, víte? Mám tady za to dobré peníze a sám Bůh ví, jak mám tuhle práci ráda. Tedy aspoň jak jsem ji ráda měla.“

„Jsem si jistá, že jen chcete pomoci,“ povzbudila jsem ji a uvažovala, kam asi míří.

„Víte, Bennet se o ty peníze nikdy nechtěl dělit. Nevěřil, že by si právě tohle pan Bader přál. Jack si myslel totéž. Jack ale samozřejmě straní Bennetovi prakticky ve všem.“

„I kdyby tomu ale nevěřili sebevíc, nic to nemění na skutečnosti, že druhá závěť zmizela a že věc nevyřeší zřejmě jinak než soudní cestou. Předpokládám, že to zůstalo otevřené, co?“

„Samozřejmě. Kdyby to urovnali, byl by Guy dávno doma. Cítil se tu hrozně. Koukalo mu to z očí.“

„To máte pravdu. Když jsem s ním já mluvila v pondělí, dokonce přiznal, že pije.“

„No ano; a co teprve včera večer! Začali u koktejlů. K večeři spořádali čtyři nebo pět láhví vína a pak přišlo na řadu portské a kořalka. Když jsem si šla lehnout, ještě zdaleka neskončili. Pomáhala jsem Enid s nádobím. Viděla, jak jsem vyčerpaná. Pak jsme slyšely, jak se hádají.“

„Myslíte Benneta a Guye?“

Zakroutila hlavou a neslyšně pohnula rty.

Přiložila jsem si dlaň k uchu a prohlásila: „Promiňte, ale nerozuměla jsem vám.“

Myrna si odkašlala a poněkud zesílila hlas. „Jacka. S Guyem se hádal Jack. Pak odešel do klubu. Pověděla jsem to taky nadporučíkovi, ale teď si říkám, jestli jsem radši neměla držet jazyk za zuby.“

„Pravda je jen jedna. Jestli jste to doopravdy slyšela, pak jste to policii dokonce musela oznámit.“

„Myslíte, že se na mě budou zlobit?“ řekla vystrašeně a vypadala přitom jako malá holčička.

Osobně jsem měla silné podezření, že až se o tom doslechnou,

popadne všechny Malekovy doslova amok, ale s policií byl povinen spolupracovat každý. „To možná ano, ale s tím si nemusíte dělat starostí. Včera tady došlo k vraždě; někdo zabil Guye, chápete? Tady postrádá smysl někoho chránit.“

Beze slova přikývla, ale všimla jsem si, že jsem ji tak docela nepřesvědčila.

„Myrno, myslím to vážně. Ať už se stane cokoli, nesmíte si nic vyčítat.“

„Ale já to nechtěla prozradit. Mám pana Jacka ráda. Nevěřím, že by někomu ublížil.“

„Poslouchejte; myslíte, že mě snad čeká něco jiného? I mě bude policie vyslýchat. Budu muset zajet zítra na stanici a tam jim vykládat totéž co vy.“

„Opravdu?“

„No ano. Když jsem tady byla tuhle večer na návštěvě – jak mě pozvali na skleničku –, také jsem je slyšela, jak se hádají. Tehdy si vjeli do vlasů Donovan s Bennetem. Christie mi potom říkala, že se prý takhle hádají v jednom kuse. To z nich ale ještě nedělá vrahy. Přesto není na nás, abychom z toho vyvozovaly nějaké závěry. Policii zkrátka musíte říct všechno, co jste slyšela. Když bude třeba, Enid vás určitě podpoří. Navíc na základě takových informací do vězení nikoho nepošlou. Rozdíl by byl, kdybyste třeba viděla Jacka, jak vychází z Guyova pokoje, celý od krve.“

„To ne. Vůbec. Kdepak,“ zděsila se. Pak jsem postřehla, jak z ní pomalu opadá napětí. „Doufám, že máte pravdu. Víte, chápu, co chcete říct. Pravda je jenom jedna. Já je slyšela hádat se, nic víc. Jack rozhodně Guyovi nijak nevyhrožoval.“

„Přesně tak,“ přikývla jsem a podívala se na hodinky. Bylo již téměř šest. „Jestli jste pro dnešek s prací hotová, radši vás už nechám na pokoji. Sama bych už měla jet, ale nejdřív si musím ještě promluvit s Christie.“

Její pohled potemněl samými obavami. „A neprozradíte jí, o čem jsme si teď povídaly, že ne?“

„Už se přestaňte bát. Ani slovem se o tom nezmíním, ale chci, abyste to ani vy nikomu neříkala.“

„Tak dobře. Asi bych se už měla jít opláchnout.“

Počkala jsem, až Myrna zmizí v komoře a posléze ve svém bytě. Čaje jsem se ani nedotkla. Vyprázdnila jsem tedy hrníček a nechala jej stát ve dřezu. S myčkou na nádobí jsem si navzdory názorné ukázce, kterou předvedla Enid, pořád nevěděla rady. Doma jsem totiž nikdy žádnou neměla. Děsila jsem se představy, že když do myčky špatně položíte byt' jen jediný hrníček, po spuštění chodu se dá uvnitř nečekaně do pohybu a na kousky rozbije všechno ostatní nádobí. Tak jsem se tedy vrátila do knihovny. Christie s Tashou si mezitím zapnuly televizi. Christie držela dálkové ovládání a přepínala z programu na program, jak se snažila na některém z nich zachytit zpravodajství. Když jsem vstoupila, nechala televizi běžet beze zvuku a pohlédla na mě. „Á, tady jste. Pojd'te, posad'te se k nám. Tasha si už myslela, že jste odešla.“

„Už pomalu vyrážím,“ oznámila jsem. „Zašla jsem do kuchyně, kdyby potřebovali s něčím pomoci. Mohla bych se ale, ještě než odejdu, na něco zeptat? Slyšela jsem vás totiž mluvit s nadporučíkem Robbem o nějaké poště. Můžete mi říct, o co šlo?“

„Ale co by ne. Takže... Myslím, že to bylo v pondělí, někdy k večeru. Do schránky nám někdo hodil dopis. Ani se nepodepsal, pokud vím. Bylo na něm sice Guyovo jméno, ale úplně chyběla zpáteční adresa. Když si šel včera večer lehnout, nechal ho ležet na stolku v hale. Napadlo mě, že by třeba mohl policii zajímat.“

„Byl ten dopis psaný na stroji, nebo rukou?“

„Obálka byla nadepsaná na stroji.“

„Četla jste ho?“

„Samozřejmě že ne, ale Guye evidentně dost rozladil. Sice nám neřekl, co v něm bylo, ale nejspíš něco nepříjemného.“

„Nezmínil se někdy o někom jménem Max Outhwaite? Nebo neříká vám to jméno něco?“

„Nevzpomínám si.“ Obrátila se na Tashu. „Co ty? Nevíš, o koho by mohlo jít?“

Tasha zakroutila hlavou. „Jak to souvisí s případem?“

„Řekl mi o něm ten reportér, který se jako první dozvěděl o Guyově návratu. Tenhle Max Outhwaite poslal do redakce Dispatche

dopis, ale když se Katzenbach – tak se ten reportér jmenuje – pokoušel zjistit, o koho jde, nikoho takového nikde nenašel. I já jsem to ověřovala a dopadla jsem na chlup stejně.“

„O nikom takovém jsem nikdy neslyšela,“ prohlásila Christie. „A není možné, že by to byl nějaký Guyův známý z bouřlivého mládí? Třeba tomuhle Outhwaiteovi Guy kdysi něco ošklivého provedl.“

„Možné to je,“ připustila jsem. „Nevadilo by vám, kdybych se ještě skočila podívat nahoru na tu Baderovu podivnou sbírku?“

„Na jakou sbírku?“ nechápala Tasha.

Christie odpověděla za mě. „Bader si vystříhoval a schovával články z novin, kde se psalo o Guyovi; že ho zatkli, že porušil zákon, co provedl a tak. Spousta z toho se stala už pěkně dávno.“

„Povím vám, co mě napadlo,“ začala jsem. „Ať už je ten Outhwaite kdokoli, právě on upozornil Jeffa Katzenbacha na Guyovy hříchy z mládí. Na jeho trestnou činnost. Jsem si jistá, že by o tom Jeff jinak vůbec nevěděl. Vzpomínám si, že hned jak mi ukázal ten dopis, tak mě napadlo, jestli v tom ve skutečností nemají prsty Bennet nebo Jack. Jestli mu ten tip nedal jeden z nich.“

„Že by to napsali Outhwaiteovým jménem?“

„Možné to je,“ přikývla jsem.

„Ale proč by kterýkoli z nich něco takového dělal? Jaký by to mělo smysl?“

„To je právě otázka. Také tomu nerozumím. Rozhodně se ale můžu mýlit,“ připustila jsem. „Připadá mi docela logické, že by to mohl být někdo, komu Guy za starých časů nějak ošklivě ublížil.“

„Tu sbírku si vezměte, jestli chcete. Když jsem byla v Baderově pracovně naposledy, ležely ty desky na psacím stole.“

„Tak já si pro ni skočím nahoru. Budu tu za chvíli.“

Opustila jsem knihovnu a přešla chodbu. Doufala jsem, že by mi o tom dopise mohl něco povědět Jonah, až s ním zítra budu mluvit. Nyní jsem brala schody po dvou a nahoře v chodbě se raději příliš nerozhlížela. Netušila jsem sice, ve kterém pokoji Guy spával, ale o jeho dveře jsem rozhodně nechtěla zavadit ani pohledem. Zamířila jsem proto přímo do Baderovy pracovny. Otevřela jsem dveře a rozsvítila lustr v ložnici. Na pohled tam bylo všechno v pořádku, až

na ten chlad a slabý zápach zatuchliny, jak se pokoj již delší dobu nepoužíval. Lustr vydával podivně mdlé světlo, takže pastelové odstíny nábytku a zařízení ložnice vypadaly téměř bezbarvě. Prošla jsem tedy ložnicí do pracovny a cestou dvakrát stiskla vypínače. Pomalu, leč systematicky se odsud ztrácely poslední stopy Baderovy existence. Šatník byl prázdný a na stole dávno neležely žádné jeho osobní věci.

Pozorně jsem se rozhlédla kolem sebe. Desky s novinovými výstřižky o Guyově minulosti ležely hned navrchu. Oddechla jsem si, že na ně nepřišla policie a nezabavila je. Na druhou stranu, přece nedělali domovní prohlídku kvůli takovým maličkostem. Hlavní pro ně nejspíš bylo soustředit se na vražednou zbraň, a to záběr pátrání přece jen poněkud zužovalo. Začala jsem se probírat novinovými výstřižky a přitom je letmo pročítala, jestli někde neuvidím jméno Outhwaite nebo něco podobného. Nic jsem však nenašla. Namátkou jsem prolistovala několik dalších složek, které také ležely na stole, ale na nic zajímavého jsem nenarazila. Že by další slepá ulička? Dedukce to ovšem nebyla tak špatná – někdo, kdo Guye nenáviděl, mu opravdu mohl chtít ztrpčovat život. Dala jsem si desky pod ruku a vykročila ke dveřím. Zhasla jsem a opustila místnost.

Zavřela jsem za sebou, a když jsem byla asi tak v polovině chodby, zastavila jsem se. Něco tu neseďelo. Původně jsem myslela, že rychle seběhnu po schodech dolů, za světlem, ale náhle jsem si uvědomila, že bezděčně zpomaluji. Slyšela jsem, jak něco zašustilo, a ohlédla se vlevo. Konec chodby halila tma, v níž bylo možné rozeznat jen tři kříže – troje dveře zapečetěné policejní páskou. Jak jsem se na tu pásku zadívala, začala mi před očima div ne světélkovat a šustivě se zachvěla, snad v průvanu. Na chvíli jsem měla dojem, že se přetrhne a bude povlávat a třepetat se jako lodní lana uprostřed vichřice. Až mě z toho zamrazilo. Opravdu tam bylo chladněji a také jsem ucítila jakýsi zvířecí pach – něco jako právě vykoupaného psa nebo starý kožich. A vůbec poprvé jsem pomyslela na to, jak hroznou smrtí musel Guy Malek zemřít.

Vydala jsem se dolů po schodech. Jednou rukou jsem se pevně držela zábradlí a ve druhé svírala desky. Hned jsem se zase otočila,

protože jsem nechtěla být k té hroživé temnotě nad sebou zády. Chvilku jsem zkoumala úsek chodby, na který bylo ze schodů vidět. Così se mi mihlo v periferním vidění. Pomalu jsem otáčela hlavou a div neúpěla strachy. Dělal se mi mžítka před očima a připomínaly zrnka prachu zvířená rychlým pohybem. Polilo mě horko a také mi začalo zvonit v uších, což se mi stávalo v dětství, vždy těsně předtím, než jsem se sesula v mdlobách na zem. Jako malá jsem totiž měla panickou hrůzu z injekcí, která se projevovala právě takhle. Dosud si velmi živě pamatuji očkování proti tyfu, dále test před očkováním proti tuberkulóze a nesčetná očkování proti tetanu. Vždy, zatímco mě konejšila sestřička a přesvědčovala mě o tom, že takové „velké slečny“ jako já už takhle nevyvádějí, se mi rozezvonilo v uších, a to sílilo a sílilo a nakonec přišlo úplné ticho. Pak mi vypověděly službu i oči a já před sebou vždy viděla jen světelnou spirálu ubíhající do jediného bodu kdesi v dáli. Pokaždé se do mě také dala zima a pak už si jen pamatuji pronikavou vůni čichací soli a vystrašené obličejy sklánějící se nade mnou.

Opřela jsem se o stěnu. Pusu jsem měla najednou plnou něčeho, co připomínalo krev. Zavřela jsem oči a uvědomovala si, jak mi buší srdce a potí se mi dlaně. Zatímco Guy Malek klidně spal, někdo se touhle temnou chodbou musel plížit, v ruce tupý předmět, předmět dostatečně těžký, aby jím posléze z Guye vytloukl duši. Bylo to ani ne včera. Minulou noc. Třeba stačila jediná rána, ale možná jich padlo víc. Nejvíce ze všeho mě děsila představa zvuku, který se ozval, když povolila Guyova lebka a rozlomila se ve dvě, možná rozletěla na kusy. Nebohý Guy! Doufala jsem, že když padla tato osudná rána, spal. Rozhodně by pro něho bylo lepší spát a spát dál a dál, věčným spánkem.

Stále mi zvonilo v uších. Dokonce ještě silněji, až mi to připomnělo kvílení meluzíny. Nohy mi ztěžkly strachem. Zнала jsem ten pocit bezmoci, znala jsem ho z těch nejčernějších nočních můr, kdy jsem strašně moc chtěla utíkat, ale nedokázala jsem se ani pohnout. V takových chvílích jsem se také marně snažila vydat alespoň hlásku. Přísahala bych, že někdo nebo něco bylo na té chodbě se mnou – snad ve vzduchu –, něco, co se objevilo, a stejně

neskutečně zase zmizelo. Pokusila jsem se otevřít oči, téměř přesvědčená, že uvidím vraha Guye Maleka, kterak schází dolů ze schodů. Srdce mi bušilo závratnou rychlostí a jeho rytmus se mi rozléhal v hlavě jako dusot milionů párů těžkých bot. Nakonec jsem oči opravdu otevřela. Hluk utichl. A nic se nestalo. Nikde nic, nikde nikdo. Opět ke mně doléhaly jen zvuky v takovém domě naprosto běžné. A přede mnou zela jen prázdná chodba. Naleštěná podlaha. Matný svit nevelkého lustru. Když jsem se ohlédla, uviděla jsem, že ty kříže na dveřích jsou zase jen z obyčejné lepicí pásky. Na chvíli jsem se na schodech posadila. I když to celé netrvalo déle než minutu, vlilo se mi do žil tolik adrenalinu, že se mi nyní trásly ruce.

Kdoví, jak dlouho jsem na těch schodech seděla. Nakonec jsem se pracně zvedla. Odkudsi zdola ke mně doléhaly ženské i mužské hlasy a já bez ptaní věděla, že zatímco jsem byla v Baderově pracovně, vrátili se od výsledku Donovan, Bennet a Jack. Dveře do knihovny byly otevřené. Tasha a Christie je šly tedy nejspíš přivítat. Zřejmě z kuchyně jsem v tu chvíli zaslechla, jak kdosi vhodil kostky ledu do skleniček a jak zacinkaly láhve. Opět přišel čas se napít! Kromě alkoholu potřebovali bezmála všichni obyvatelé tohoto domu také pořádného psychiatra.

Sešla jsem do přízemí a celou dobu trnula hrůzou, abych někoho z nich náhodou nepotkala. Zamířila jsem zpět do knihovny. Nejprve jsem jen nahlédla dovnitř. Místnost byla prázdná, a tak mi spadl kámen ze srdce. Rychle jsem si vyzvedla kabelku, zastrčila do postranní kapsy desky s výstřižky a vykročila ke dveřím. Srdce mi stále bušilo jako o závod. Zavřela jsem za sebou, velmi opatrně, aby nebylo slyšet zacvaknutí západky. Nevím přesně proč, ale chtěla jsem odtamtud zmizet zcela nepozorovaně. Po tom zážitku na schodech – ať už to bylo cokoli – jsem na žádnou povrchní konverzaci vůbec nebyla zvědavá. Považovala jsem za docela dobře možné a také logické, že Guye Maleka zavraždil někdo žijící v tomto domě. A přísahala jsem si, že radši skončím v pekle, než bych se na ty lidi tam usmívala, dokud nezjistím, kdo z nich je vrah.

15

Když jsem dojela k našemu domu, nebylo tam jediné volné místo na zaparkování. Musela jsem proto svého brouka nechat o ulici dál. Auto jsem zamkla a vydala se k domovu pěšky. Dávno se snesla černočerná tma a stromy se rozechvívaly mrazem jako ve větru. Schoulila jsem se a pevně uchopila popruh kabelky, aby nebyla tak neposedná. Kdysi jsem s sebou nosívala ještě zbraň, ale dávno jsem od toho upustila. Prošla jsem brankou, která mě přivítala důvěrně známým zavráním. Okna mého bytu byla samozřejmě potemnělá, nicméně u Henryho v kuchyni se svítilo. Nechtěla jsem být v tu chvíli sama. Zamířila jsem proto k zadním dveřím jeho domu a zaťukala na jejich skleněnou výplň.

Za chvíličku se vynořil z obýváku. Mávl na mě a šel mi otevřít. „Právě jsem se díval na zprávy. Ta vražda je snad na všech programech. Vypadá to moc ošklivě.“

„Je to hrůza. Hnus!“

„Tak pojď dál a posad' se. Potřebuješ se zahřát. Venku docela přitahuje.“

„Nechci rušit. Klidně zůstanu tady,“ řekla jsem.

„Neblázní, určitě ti musí být zima.“

„Jsem jako rampouch.“

„Tumáš! Zabal se do toho.“

Odložila jsem kabelku a přijala od něho vlněnou deku, do níž jsem se zachumlala jako do kožíšku, a vděčně usedla do Henryho houpacího křesla. „Díky. Takhle je to mnohem lepší. Za chvíli mi zase bude teplo. Stejně je to taková ta vnitřní zima, od psychiky.“

„Ani se tomu nedivím. Už jsi večerela?“

„Co si vzpomínám, tak jsem měla naposledy oběd. Už ale ani nevím, co to bylo.“

„Měl bych tu hovězí vývar, kdybys měla chuť. Před chvilkou jsem sám snědl jeden talíř.“

„Dám si moc ráda.“ Pak jsem tiše pozorovala, jak Henry zapaluje hořák pod hrncem s polévkou, vytahuje bochník domácího chleba, odkrajuje z něho několik tlustých krajíců a pokládá je do ošatky. Naplněnou ošatku nakonec zakryl plátěným ubrouskem a vylovil z kredence hluboké talíře, lžíce, ubrousky a skleničky na víno. Pohyboval se přitom elegantně a úsporně zároveň, jako obvykle. Za okamžik byly talíře na stole a ke stropu z nich stoupala pára. Zvedla jsem se z houpacího křesla a pomalu přešla ke kuchyňskému stolu, stále zabalená do teplé deky. Henry usedl naproti mně a přisunul mi máslo. „Co kdybys mi pěkně pověděla, co se vlastně stalo? Zatím vím jen to, co říkali v televizi. Ve zprávách se celé odpoledne o ničem jiném nemluvalo.“

Pustila jsem se do jídla a současně do vypravování. A teprve tehdy jsem si uvědomila, jaký jsem vlastně měla hlad. „Třeba toho víš víc než já. Právě totiž probíhá policejní vyšetřování, a tak bych byla sama proti sobě, kdybych do toho teď strkala nos. Policie shromažďuje důkazy a myslím, že s tím bude mít dost práce i bez dobrovolníků z řad lidu.“

„Ty ale nejsi žádná amatérka.“

„To ne, ale ani žádná odbornice. Radši nechám vyniknout pány kriminalisty a soudní lékaře, a dokud mi nikdo přímo neřekne, budu případ jen z povzdálí sledovat. I když se mě to osobně hluboce dotklo, ve skutečnosti mi do toho nic není. Měla jsem Guye ráda, protože byl moc milý. A ti jeho bratři, ti mě štváli už od samého začátku. Ten vývar se ti tedy povedl.“

„Máš už nějakou představu, kdo může mít tu vraždu na svědomí?“

„Zatím se dá s určitostí říct jen jedno. Guye rozhodně nezabil žádný neznámý lupič, kterého náhodou přistihl přímo při činu. Zavraždili ho, chudáka, ve spánku! A podle toho, co jsem zatím slyšela, se u nich ten večer navíc hodně pilo. To Guye asi dost odrovnalo. Na tvrdý alkohol nebyl zvyklý, a už vůbec ne na taková

kvanta, co běžně zvládají ostatní Malekovi. Vrah nejspíš věděl, kde má Guy pokoj a že je ve stavu, kdy se mu sotva bude bránit. Řeknu ti, že když pominu Christie, vypěstovala jsem si vůči té rodině takovou averzi, že s nimi ani nevydržím pod jednou střechou. Navíc mám kvůli Guyovi výčitky svědomí. Mrzí mě, že jsem ho našla a že se vrátil do toho hrozného baráku. Sice nevím, co jiného jsem mohla dělat, ale asi by bylo lepší, kdyby zůstal tam, kde byl – v bezpečí v Marcelle.“

„Tys ho ale nenutila, aby se vracel.“

„Ne, ale nerozmluvila jsem mu to. Měla jsem být ještě upřímnější a pěkně v barvách mu vylíčit pohnutky jeho podařených bratříčků. Jenže já myslela, že přinejhorším jen raní jeho city. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se jeden z nich sebere a utluče ho k smrti.“

„Ty myslíš, že to byl jeden z jeho bratrů?“

„Myslela bych si to docela ráda,“ přiznala jsem neochotně. „Samozřejmě jde o vážné obvinění, takže bych se neměla takhle ukvapovat, jenže je vždycky jednodušší podezřívat člověka, který je ti nesympatický.“

V půl deváté večer jsem byla zase doma, v bezpečí za zamčenými dveřmi. Asi hodinu jsem tiše seděla v kuchyni a pracně sbírala odvahu zavolat Peterovi a Winnie Antleovým, kteří o všem již jistě věděli ze zpravodajského vysílání televizní stanice v Santa Marii. Bylo mi známo, že se na jejich popud konalo ten večer shromáždění všech místních věřících, kteří chtěli vyjádřit rozhořčení a také zármutek nad tím neštěstím. Doufala jsem, že snad trochu zmírním jejich žal, ale ve skutečnosti jsem jim zdaleka nemohla poskytnout takovou útěchu jako jejich víra. Nakonec jsem jim jen slíbila, že s nimi zůstanu v kontaktu, a když jsem zavěsila, bylo mi stejně jako předtím, ne-li hůř. Zhasla jsem proto světla, uložila se do postele a zachumlala se do několika přikrývek. Potřebovala jsem se nutně zahřát a také si v hlavě srovnat vše, co se za uplynulý den seběhlo. Ze vši té hrůzy jsem byla absolutně vyčerpaná. Guyova vražda ve mně nevyvolala jen obyčejný zármutek. Netrápila mě jen pouhá lítost, ale také neskutečné výčitky svědomí. Ty mě tížily na prsou

jako rozpálený balvan. Příliš jsem se proto nevyspala. Připadalo mi, že se probouzím snad každých dvacet minut. Pokaždé jsem se jen převálila z boku na bok a znovu si načechrala přikrývky. Tu mi bylo příliš horko, tu zase moc veliká zima. A vždy jsem se domnívala, že v nově nastlaném pelíšku konečně usnu. Zkoušela jsem si lehat na břicho s rukama zastrčenýma pod polštář, pak zase na záda s odkrytými rameny, jindy na levý bok se skrčenými koleny a propletenýma rukama, nebo na bok pravý s jednou nohou nataženou. Nic. Budík jsem musela nařídit, aniž bych si to uvědomila, protože pak už si jen vzpomínám, jak mě zničehonic probouzí jeho protivné zvonění. To zažehnilo i beztak krat'oučkový spánek, o nějž jsem marně usilovala celou noc. Ranní běh jsem si pro tentokrát odpustila. Z teplých přikrývek by mě totiž nedostal ani heverem. Dál už si jen vybavuji, jak budík ukazuje deset hodin patnáct minut a ve mně se probouzí povinnost hnout se z postele. Vzpomněla jsem si na rande s Jonahem Robbem na policejní stanici. Když jsem se pak na sebe v koupelně podívala do zrcadla, zjistila jsem, že mám nezdravou barvu a také pytle pod očima.

Nakonec se ukázalo, že nemám rande s Jonahem, ale s nadporučíkem Bowerovou. Nechala mě čekat patnáct minut. Seděla jsem na dvoumístné lavičce, v místnosti, kde to vypadalo jako na chodbě. Osazenstvo policejní stanice by ji nicméně označilo za vestibul nebo něco podobně solidního. Celou dobu mne zpoza jakési přepážky bedlivě sledoval nějaký strážník. Proto jsem se pořád ošívala a upírala pohled na stojan s letáky věnovanými prevenci trestné činnosti. V jednom okamžiku jsem si vyposlechla kupu stížností; to když se dovnitř nahrnulo několik nešťastných řidičů mávajících upomínkami za špatné parkování. Nakonec ze dveří s nápisem „Oddělení vyšetřování“ vykoukla poručík Bowerová a zvolala: „Slečna Millhoneová?“

Betsy Bowerovou jsem v životě neviděla, takže jsem na ni byla patřičně zvědavá. Jméno slibovalo elegantní blondýnu, která na střední škole jistě vedla tým poskakujících fanynek a měla úžasná stehna a v hlavě vzduchoprázdno. K mému nemalému úžasu však byla z nejméně elegantních žen, s nimiž jsem se dosud v životě

setkala. Vypadala jako Amazonka v policejní uniformě, jako socha, bezmála o dvacet centimetrů vyšší než já a o dobrých dvacet kilo těžší. Vlasy měla tmavé, hladce sčesané dozadu a sepnuté, a na nose jí seděly kulaté brýle se zlatými obroučkami. Měla dokonalou pleť, a pokud byla nalíčená, uměla to také bezvadně. Když promluvila, všimla jsem si jejích roztomile křivých zubů. Později jsem zjistila, že nejspíš právě kvůli nim se zřídka a jen nerada usmívá. Bylo ovšem docela dobře možné, že jsem jí byla jen nesympatická a že mě chtěla zdeptat.

Vstoupila jsem za ní do jakési komůrky, kde stály dvě židle a poškrábaný dřevěný stůl, který se rozkýval, kdykoli jsem se pokusila vypadat uvolněně a opřela se o něj loktem. Nic u sebe neměla – ani pero, ani zákoník, ani desky, zkrátka nic. Jen se mi zadívala zpříma do očí, pronesla několik povzbudivých vět a čekala, jak zareaguji. Nevím, kde se vzal, ale měla jsem takový nejasný dojem, že si zapamatuje každé slovo, které ode mě uslyší. Ještě pravděpodobnější však bylo, že se náš rozhovor bude nahrávat. Chtěla jsem proto nenápadně ohmatat spodní stranu desky stolu, jestli tam někudy nepovedou dráty, ale ze strachu před starou žvýkačkou nebo vysušenými hmyzími ostatky jsem to neudělala.

Opět se na mě podívala: „Jsme rádi, že jste si na nás našla čas. Víme už, že si vás najala právníčka, která rodině vyřizuje pozůstalost, abyste Guye Maleka vypátrala. Můžete mi tedy říct, jak se vám to povedlo?“

Tou otázkou mě překvapila. Nakrátko mě zachvátila panika a zahořely mi tváře, jako bych se právě vynořila z hrnce s vroucí vodou. Zasekla jsem se na místě jako letadlo, které má nádrž plnou špatného paliva, a příliš pozdě mi došlo, na co že jsem se zapomněla připravit. Obyčejně policistům nelžu, protože lhát policistům, to se zkrátka nemá. Nebo snad ano? Jsem totiž v jádru spořádaný občan. Ctím svou vlast a její zástavu, platím daně a pokuty za špatné parkování, vracím včas knížky do knihovny a přecházím zásadně na zelenou. Navíc kdykoli slyším nějakého skutečně dobrého zpěváka procítěně pět americkou státní hymnu, nahrnou se mi slzy do očí. Jenže v tu chvíli jsem neměla na vybranou a musela se uchýlit k

obávané slovní ekvilibristice. To, jak se mi povedlo vypátrat Guye Maleka, totiž nebylo tak docela v souladu s platnými zákony. Ani Darcy Pascoeová a ani já jsme neměly právo vrtat se v počítačových záznamech dopravní policie, protože pokud vím, naše věc nesouvisela s žádnou pojistnou událostí. Osobně jsem dozajista porušila minimálně jedno ustanovení toho a toho paragrafu trestního zákoníku a společně s Darcy jsme zase nevzaly na vědomí přinejmenším deset vnitřních nařízení, stanov a jiných regulí zmiňované kalifornské pojišťovny. To mi jistě mohl někdo pěkně spočítat, jak mi vyhrožovala ředitelka naší základní školy, kdykoli mě v páté či v šesté třídě přistihli za školou s Jimmym Taitem. Nedomnívala jsem se sice, že mě snad za to, co jsem provedla, zavrou do vězení, ale seděla jsem na policejní stanici a musela stůj co stůj chránit své živnostenské oprávnění. A vzhledem k tomu, že jsem již dobrých pět sekund váhala, považovala jsem za nutné rychle něco říci.

Tak jsem vyhrkla: „Ach tak! Takže, minulou středu jsem mluvila s Donovanem, Bennetem a Jackem Malekovými. Dozvěděla jsem se od nich Guyovo datum narození a také jeho rodné číslo. Pak jsem zašla na dopravní inspektorát, jestli ho nebudou mít v záznamech. Když ho dali vyhledat, zjistilo se, že mu v roce 1968 odebrali řidičský průkaz, ale současně že mu vystavili nový občanský průkaz. Jako adresu bydliště tehdy uvedl kalifornskou Marcellu. Tuto informaci jsem ihned tlumočila Tashe Howardové, což je právnička vyřizující pozůstalost, a také Donovanovi Malekovi, který mě pověřil, abych se do Marcelly vypravila a zjistila, jestli ta adresa skutečně platí. No... a Marcella je takové venkovské městečko. Byla jsem tam sotva deset minut a už jsem věděla, kde Guye najdu. Uprímně řečeno jsem si ale nemyslela, že by v jeho případě bylo zvlášť moudré vracet se do Santa Teresy.“

„A proč ne?“

Jakmile přestala být v sázce má vlastní kůže, bylo mi celkem jedno, na koho padne podezření. „Jeho bratři byli úplně bez sebe, že se s ním budou muset dělit. Chtěli tátovy peníze jen pro sebe! Protože mají pocit, že Guy už dostal, nač měl nárok. A pořád doufají,

že ještě někde vystrachají druhou závěť, která od smrti jejich otce není k nalezení. Bennet je totiž přesvědčený, že jejich otec Guye kdysi vydědil, jenže vzhledem k tomu, že druhá závěť zmizela, museli pozůstalostnímu soudu postoupit tu první, a tou se teď soud také bude řídit.“ V tomto bodě jsem malinko odbočila a v krátkosti nadporučíka Bowerovou seznámila se zápletkou okolo Maxe Outhwaitea, jehož dopis adresovaný do redakce Dispatche rozpoutal tu příšernou mediální bouři. Neposlouchala sice příliš nadšeně, ale zaujalo ji to přinejmenším natolik (aspoň jsem v to doufala), že poněkud zapomněla na tu věc s mým nezákonným vniknutím do systému dopravní policie.

Poté mě zasypala řadou otázek, jimiž si chtěla ozřejmit vztah ostatních Malekových vůči Guyovi, který jsem charakterizovala jako nepřátelský. Popsala jsem jí také hádku, k níž došlo mezi Donovanem a Bennetem, když jsem u nich byla na návštěvě. Dopodrobna se vyptávala, co všechno říkal o Guyovi Jack. Nevybavila jsem si vůbec nic, co by vypovídalo o vražedných úmyslech. Když jsem s ním hovořila poprvé, vyjádřil se, že ho Guyův odchod rozhněval, ale protože se to stalo již před osmnácti lety, nepřikládala jsem tomuto jeho postoji žádnou zvláštní důležitost. I když jsem to neřekla doslova, snažila jsem se před nadporučíkem Bowerovou naznačit, že Jacka lze považovat za jakéhosi rodinného maskota, za neškodného a loajálního člověka, který se svými mnohdy i nemístnými žerty jen snaží rozptýlit ostatní. Rozhodně jsem si o něm nemyslela, že by měl kdy v rodině hlavní slovo.

„Kdy jste naposledy mluvila s Guyem?“ zeptala se.

„Volal mi v pondělí večer. Potřeboval z toho všeho na chvílku vypadnout, tak jsme si dali sraz u postranní branky jejich zahrady. Hned jsem se za ním rozjela. Kvůli novinářům, kteří se toho tak chytli, jsem se trochu bála, jak se tam dostanu. Když se s ním totiž pokoušel spojit Peter Antle, pastor jeho církve tam na severu, vůbec se nemohl dovolat. Celý dům byl doslova obklíčený a Malekovi nejspíš vůbec nezvedali telefony. Jela jsem se za ním podívat už odpoledne, ale vzdala jsem to. Stačilo na chvílku zastavit před

bránou na jejich pozemek.“

„Proč jste si s ním tolik přála mluvit?“

„Hlavně kvůli Peterovi a Winnie. Měli o něho hroznou starost.“

„A kromě toho?“

Zírala jsem na ni a uvažovala, co si asi představuje. Myslela si snad, že jsem do něho byla zamilovaná? „Vy jste Guye neznala,“ oznámila jsem jí bez ptaní, i když to původně měla být spíš otázka.

„Ne,“ opáčila s kamennou tváří. Zvědavost měla v popisu práce, nicméně ji uplatňovala více analyticky. Ptala se mě proto jen na to, co jí ukládala povinnost. Já však při pokusu o vystižení kouzla osobnosti Guye Maleka byla sotva schopná slov.

„Guy Malek byl nádherný člověk,“ vyhrkla jsem a hlas se mi náhle zlomil. Nečekaně mě přemohl vlastní zármutek a oči se mi zalily slzami. Pomalu jsem cítila, jak mi opuchá obličej a červená nos. Bylo zajímavé, že když jsem o tom hovořila s Henrym, nic zvláštního se nestalo, zatímco tady, tváří v tvář chladné autoritě Betsy Bowerové všechn můj žal vytryskl na povrch jako gejzír. Zhluboka jsem se tedy nadechla a pokusila se ovládnout své emoce. Samozřejmě jsem se vyhýbala jejímu pohledu. Ona si ovšem mého pohnutí musela nějak všimnout, protože odkudsi vylovila kapesník, jenž se mi náhle zjevil v zorném poli. Vděčně jsem jej přijala a připadala si bezbranná a zranitelná.

Už za okamžik mi bylo lépe. Opět jsem nad sebou získala kontrolu a neposlušné city zavřela na zámek. „Promiňte. Vůbec nechápu, kde se to ve mně vzalo. Když jsem se dozvěděla o jeho smrti, příliš jsem nad tím nepřemýšlela. Mělo mi být jasné, že to na mě dřív nebo později dolehne. Byl to dobrý člověk a mě opravdu moc mrzí, že už není mezi námi.“

„Rozumím vám,“ prohlásila. „Nedáte si trochu vody?“

„Ráda,“ přikývla jsem. „Je to zvláštní – vlastně jsem ho viděla jen třikrát. Také jsme spolu mluvili po telefonu, ale nebyli jsme vysloveně nejlepší kamarádi. Byl jako kluk; pořád mladý na duchu. Vypadá to, že mám slabost pro muže, co zapomněli dospět. No nic... když jsem Donovanovi vystavila fakturu a případ tím považovala za uzavřený, zničehonic se mi ozval Guy. Bylo to v sobotu. Že prý mu

volal Donovan a přemlouval ho, ať přijede, aby si mohli promluvit o té závěti. Osobně jsem to nepovažovala za nejlepší nápad, ale Guy byl neústupný.“

„Říkal proč?“

„Chtěl s nimi všechno urovnat. V době, kdy odešel z domova, jel v drogách a měl s tím vážné problémy. Prakticky všem se tehdy odcizil. Když se pak usadil v Marcelle, dal se sice do pořádku, ale pořád cítil, že doma nechal spoustu nevyřešeného... Říkal, že to chce jednou provždy uzavřít. Pro klid své duše.“

„Když jste s ním naposledy mluvila, nezmínil se, že by navázal kontakt s někým ze starých časů?“

„Ne. Víím, že mu přišel nějaký dopis – včera večer se mi o tom zmínila Christie –, ale to bylo až v pondělí. Když jsem se ten den s Guyem viděla, nemluvil o něm. A o ničem dalším nevím. Byl ten dopis důležitý?“

„Dokud si všechno neověříme, raději bych o tom nemluvila.“

„Kdo ho napsal? Nebo ani o tom nechcete mluvit?“

„Přesně tak.“

„Byl napsaný na stroji?“

„Proč se ptáte?“

„Kvůli tomu dopisu, co přišel do Dispatche a vyvolal takový rozruch. Kdyby novináři nedostali tenhle tip, nikdo by nevěděl, že se Guy Malek vůbec vrátil.“

„Chápu, co tím myslíte. Mrknem se na to.“

„A mohla byste mi říct něco o pitvě?“

„Doktor Yee bohužel ještě není hotový. Teď je u něho nadporučík Robb. Snad budeme moudřejší, až se vrátí.“

„A co vražedná zbraň?“

Opět nasadila kamennou tvář. Nejspíš jsem se namáhala zcela zbytečně, ale nemohla jsem to jen tak nechat plavat. „Máte nějaké podezření?“ zeptala jsem se.

„Zkoušíme každou stopu. Zjišťujeme si informace o každém, kdo kdy přišel s rodinou do kontaktu. Kromě toho u každého ověřujeme alibi, jestli nám souhlasí výpovědi.“

„Což v překladu znamená, že mi nic nepovíte.“

Odměřeně se usmála. „Přesně tak.“

„Tak dobře. Udělám ale, co bude v mých silách, abych vám pomohla.“

„To budeme moc rádi.“

Nic v jejím chování ovšem nenaznačovalo, že tím náš hovor skončil. To mě zmátlo. Na můj vkus jsme si už popovídaly až až. Zeptala se mě na všechno, co potřebovala vědět, a já jí také na všechno odpověděla. Jenže policejní výslech má svá nepsaná pravidla, která poručíka Bowerovou stavěla do vedoucí pozice, takže mi nezbývalo než tancovat, jak si ona usmyslela pískat. Chvilíčku mlčela a já vytušila, že se jen chystá k ráznému úderu.

Pak promluvila: „Povídá se, že prý máte něco s nadporučíkem Robbem.“

Nevěřící jsem na ni vyvalila oči: „To vám řekl on?“

„Někdo jiný. Bohužel žijeme na malém městě; a kdyby se počítali jen zastánci pořádku a zákona, je to tu daleko spíš jako na vesnici. Takže už to není pravda?“

„No, nějakou dobu jsme spolu chodili, ale je to už dávno pasé,“ prohlásila jsem. „Proč se ptáte?“

Výraz jejího obličeje se náhle velmi změnil. Někdejší kamenná tvář byla tatam a namísto obezřelého těkání se červenala.

Opřela jsem se a zadívala se na ni. Úplně novými očima. „Vy jste do něho zamilovaná?“

„Už jsme měli dvakrát rande,“ svěřila se nejistě.

„Aha, teď je mi to konečně jasné,“ podotkla jsem. „Podívejte, já mám Jonaha moc ráda, ale už dávno mezi námi nic vážného není. Kvůli mně si starosti rozhodně dělat nemusíte. Mnohem horší je Camilla; na tu byste si měla dát pozor!“

Nadporučík Betsy Bowerová odložila masku přísné profesionálky: „Ale vždyť žije s někým jiným a navíc s ním čeká dítě.“

Zvedla jsem dva prsty na znamení přísahy: „Věřte mi. V nekonečném příběhu lásky Jonaha a Camilly nemůže být nějaké dítě vůbec na překážku. Jejich osudy jsou už navzájem tak propletené, že mě vůbec nenapadá, co by ty dva mohlo rozdělit. Ale když nad tím tak přemýšlím, máte vy šanci jako žádná jiná.“

„Vážně si to myslíte?“

„Co by ne? Já měla vždycky spíš víc problémů sama se sebou. Často jsem si připadala podvedená a opuštěná a moc jsem si to brala. Nesnášela jsem pomyslení, že v tom jejich divném představení hraji jen vedlejší roli. Chápejte, oni spolu chodí od sedmé třídy na základní škole! A na střední škole byli pověstní. S tím jsem se nemohla měřit. Neměla jsem v sobě tu sílu. Vy ale vypadáte, že byste to mohla zvládnout. Tak schválně! Stydíte se za sebe někdy? Jste nervní? Náladová? Děláte mu žárlivé scény nebo si naopak nejste sama sebou jistá?“

Zakroutila hlavou. „Ani ne.“

„A jak řešíte konflikty?“

„Mám bojového ducha,“ naznačila svůj styl.

„I tak se na ni pořádně připravte. Ze zkušenosti vím, že jí na něm prakticky nezáleží, dokud se neobjeví nějaká jiná. A hlavně, kašlete na fair-play. Camilla sází všechno na jednu kartu.“

„Díky. Zapišu si to za uši. A budeme v kontaktu, ano?“

„Už se nemůžu dočkat.“

Když jsem opět vyšla na ulici, bylo mi, jako bych se právě vynořila z dlouhého temného tunelu. Venku totiž svítilo velmi ostré sluníčko a všechny barvy v něm byly až příliš jasné. U obrubníku parkovala řada černobílých policejních vozů. Na druhé straně ulice bylo několik nízkých domků, typických pro Kalifornii. Byly natřené nejružnějšími pastelovými barvami. Mezi výhonky mladých lístků se statečně natahovaly za sluníčkem barevné květy prvních letniček a zářily červenými, oranžovými a purpurovými odstíny. Auto jsem tentokrát nechala stát na veřejném parkovišti a do práce šla pěšky. Bylo to jen pár bloků.

Do hájemství advokátní kanceláře Kingman & Ives jsem vstoupila postranními dveřmi, na nichž nebylo žádné označení. Odemkla jsem si kancelář, vešla dovnitř a pohled se mi bezděky stočil k zemi. Ležela tam obyčejná bílá obálka, na které stálo mé jméno a adresa. Poštovní razítko pocházelo ze Santa Teresy a bylo na něm pondělní datum. Celá rozčilená jsem odložila na stůl kabelku, vzala Baderovu podivuhodnou sbírku a položila ji nahoru na kartotéku. Vrátila jsem

se zpět k obálce a opatrně ji vzala do ruky. Pak jsem ji položila doprostřed na stůl. Brala jsem ji pouze za růžky. Ihned jsem zvedla sluchátko a vytočila číslo na Alison do recepce.

„Ahoj, Alison. Tady Kinsey. Nevíš něco o tom dopise, co mi někdo podstrčil pode dveřmi?“

„Přišel včera odpoledne. Dlouho jsem ho tu pro tebe schovávala, protože jsem si říkala, že se třeba ještě objevíš, ale nakonec jsem usoudila, že bude nejlepší, když ti ho podstrčím dovnitř. Proč se ptáš? Něco není v pořádku?“

„Ne, udělalas to dobře; jenom mě to zajímalo.“

Pak jsem zavěsila a zadívala se na tu obálku. V jednom specializovaném obchodě jsem si nedávno pořídila šikovnou soupravičku na snímání otisků, takže jsem chvíli přemýšlela, jestli nemám obálku podrobit přísné daktyloskopické zkoušce. Abych pravdu řekla, zdálo se mi to bezpředmětné. Alison ji evidentně hojně ohmatala; ale i tak – kdybych nějaké otisky našla, co pak s nimi? Dokázala jsem si představit, jak je na policii přeochoťně ověřují jenom proto, že jsem je hezky poprosila. To jistě! Přesto jsem zůstávala nadále opatrná. Vzala jsem si k ruce nůž na dopisy a obálku rozřízla. Jeho špičkou jsem pak pomalu zevnitř vysunula dopis. Papír byl vytržený z nějakého laciného bloku, nadvakrát přeložený a v dopise nebylo ani datum, ani podpis. Za pomoci nože na dopisy, gumy na gumování a poznámkového bloku jsem papír rozložila.

Vážená slečno Milhoneová,

Říkal jsem si, že bych vás asi měl informovat o osobě Guye Maleka. Zajímalo mně totiž, jestli vůbec tušíte s kým si zahráváte. Je to zloděj a lhář. Dyž si představím, že by měl v životě dostat ještě jednu šanci a tak nečekaně přijít k penězům, dělá se mi nanic. Proč by měl najednou dostat pět milionů dolarů, dyž na to sám nikdy nedal ani mizernej cent? Navíc si nemislim, že se mu dá věřit, že ty jeho

zločiny minuly. Radši buďte pěkně opatrná, aby vás taky nenapálil.

Našla jsem průhledné desky a zasunula do nich dopis i s obálkou. Pak jsem otevřela zásuvku a vytáhla z ní kopii dopisu, který napsal neznámý Max Outhwaite Jeffreymu Katzenbachovi. Oba dopisy jsem položila vedle sebe a začala je porovnávat. Na první pohled vypadaly napsané stejným písmem. A i zde pisatel udělal chybu v mém jméně. Víte, ono se to píše se dvěma „l“. Dopis byl navíc často nespisovný a byly v něm také hrubky. Ale ačkoli ten adresovaný Katzenbachovi byl dvakrát tak dlouhý, skvělo se jich v tom mém o poznání více. A třebaže se v podobných věcech příliš nevyznám, připadalo mi, že se chyby v obou dopisech jaksi vylučují. Kdyby měl totiž pisatel sklony psát převážně foneticky, asi by těžko použil obrat jako „výše uvedená“ nebo slovo „pozůstalost“. V tom mém dopise pak bylo rozhodně méně čárek, vykřičníků a také velkých písmen ubylo. Bylo možné, že autor nepřikládal pravopisu velký význam, nicméně že neumí správně psát, mohl jen předstírat. Navíc bylo až legrační, jak namísto „pominuly“ napsal „minuly“. A nevím, nevím, jak by se do toho mého dopisu hodil onen „znovuzrozený“?

Dále mě zaráželo, proč by si v případě prvního dopisu dal tu práci a vymýšlel falešné jméno a adresu, zatímco ten můj by pak nechal zcela anonymním. Tomu Outhwaiteovi muselo zcela jasně dojít (a v tom se tedy nespletl), že kdyby poslal anonym do Dispatche, jen by ho vyhodili do koše. Pisatel nadto nejspíš netušil, že se mi dostanou do ruky dopisy oba. A třebaže jsem docela chápala, proč by někdo posílal takový dopis do redakce Dispatche, zcela mi unikalo, jaký mohl mít důvod zasílat něco takového mně. Byl v tom snad nějaký záměr? A byl to záměr Outhwaiteův?

Vzala jsem si k ruce lupu a nastavila lampičku na stole na nejvyšší výkon. Pod lupou jsem si všimla ještě dalších podobných znaků. V obou dopisech bylo písmenko „a“ malinko vychýlené z osy – naklánělo se trochu doleva. U malého „i“ zase chyběla dolní patka a malá „e“, „o“, „a“ a „d“ měla jindy prázdné výplně slité do jednoho černého bodu. V důsledku toho se dalo předpokládat, že oba dopisy byly napsané za použití staromódní textilní pásky. U svého

přenosného stroje značky Smith-Corona jsem se dávno naučila čistit klávesy pomocí špendlíku či jehly.

Oba dopisy jsem nechala ležet na stole, zvedla jsem se a začala přecházet po místnosti. Pak jsem se zase posadila, otevřela zásuvku na tužky a vytáhla z ní balíček dosud nepopsaných poznámkových kartiček. Za patnáct minut jsem na ně stačila napsat všechno, co jsem si pamatovala. Co kartička, to jedna důležitá skutečnost. Tak jsem postupovala až do úplného vyčerpání všech informací, které jsem měla uložené v paměti. Kartičky jsem si pak rozložila na stole, promíchala je a seřadila do několika sloupců, abych v novém uspořádání našla dosud netušené souvislosti. V současné chvíli jsem neměla příliš z čeho vycházet, ale doufala jsem, že za čas přibudou nové informace. Právě totiž dokončovali pitvu, takže se soudní lékař měl zanedlouho dozvědět, jakým způsobem byl Guy zavražděn a co bylo příčinou jeho smrti. Všeobecně se předpokládalo, že mu vrah rozbil lebku několika údery tupým předmětem, ale to mohla být samozřejmě jen zástěrka pro úplně jiný postup. Guy totiž mohl zemřít na srdeční zástavu, mohl být otráven. Tehdy by naposledy vydechl ještě dřív, než na jeho hlavu dopadl první drtivý úder. Přesto jsem tak docela nechápala, co to na věci změní. Guye tak jako tak nakonec připraví k poslednímu odpočinku a nejspíš převezou do Marcellly, kde mu jistě vystrojí překrásný pohřeb. Mezitím se budou nejrůznější kriminální experti pídit po důkazech, dokud se jeho vraždu nepodaří vyřešit. A nakonec si veřejnost poslechně, co se stalo, a i mně dojde, jak to do sebe všechno zapadalo. Do té doby jsem však byla odkázaná jen na střípky informací, které spolu zdánlivě vůbec nesouvisely, a navíc jsem měla bolení břicha.

Oba dopisy jsem vzala a donesla ke kopírce na konci chodby. Mně určený anonym jsem měla stále v průhledných deskách. Okopírovala jsem je, abych měla od každého pro jistotu dva exempláře. Jejich kopie jsem si dala do kabelky a k nim přihodila ještě poznámkové kartičky. Poté zazvonil telefon. Hovor jsem však nechala vyřídit záznamník. „Kinsey, tady Christie Maleková. Poslyšte, právě tu byla policie s příkazem zatknout Jacka –“

Okamžitě jsem se natáhla po sluchátku. „Christie? To jsem já. Co se děje?“

„Ach, Kinsey. Díkybohu. Jen nerada vás obtěžuji, ale nevěděla jsem si rady. Volala jsem samozřejmě Donovanovi, ale ten je někde v terénu. Kde je Bennet, vůbec netuším. Z domova odcházel kolem deváté a nikomu neřekl ani slovo. Nevíte, prosím vás, o nějakém spolehlivém ručiteli, který by zajistil, aby Jacka propustili na kauci? Jack říkal, že mu mám někoho takového sehnat, ale vůbec nevím, kde začít. Nevyznám se v tom.“

„Jste si jistá, že ho vzali do vazby? Nechtěli si ho jen odvézt k dalšímu výslechu?“

„Kinsey, nasadili mu želízka! Pak mu přečetli jeho práva a naložili ho do dodávky bez poznávací značky. Oba jsme byli v šoku. Nemám sice žádné peníze – jen necelých sto dolarů v hotovosti –, ale kdybych věděla, na koho se obrátit...“

„Na ručitele v tomhle případě rovnou zapomeňte. Jestli ho obvinili z vraždy, nemá na kauci vůbec nárok. Jediné, co potřebuje, je dobrý právník; a čím dřív ho bude mít, tím líp.“

„Já ale kromě Tashy žádného právníka neznám,“ zoufala si. „Co mám podle vás dělat? Vybrat si ho podle jména?“

„Počkejte chvíličku, Christie. Uklidněte se.“

„Nechci se uklidňovat. Mám hrozný strach a potřebuju pomoc.“

„To je mi jasné. Jen mějte chvíličku strpení,“ prohlásila jsem. „Jeden návrh bych pro vás měla. Tady hned ve vedlejší kanceláři sedí Lonnie Kingman. Co kdybych se šla podívat, jestli je u sebe? Lepšího, než je Lonnie, byste sotva sehnala. Je to mistr svého oboru!“

Chvíličku byla zticha. „Tak dobře. Souhlasím. Už jsem o něm něco slyšela. Myslím, že to za to stojí.“

„Vydržte chvílku a já zjistím, co pro vás můžeme udělat.“

16

Hned na chodbě jsem potkala Lonnieho sekretářku, Idu Ruthovou, která si právě z kuchyně nesla šálek s kávou. Ukázala jsem palcem na dveře jeho kanceláře a zeptala se: „Je u sebe?“

„Právě snídá. Ani tě nebudu ohlašovat.“

Zaklepala jsem tedy na dveře, pootevřela je a nahlédla dovnitř. Lonnie seděl na stole a v ruce držel poměrně objemnou plastickou láhev s nějakým mdle vyhlížejícím proteinovým nápojem. Všimla jsem si, jak se na jeho hladině ještě rozpouštějí poslední zbytky prášku – zřejmě to byl nápoj instantní – a že má Lonnie fousy jako od mléka. Z nejrůznějších lékovek si již předem vyndal tablety s doplňkovými vitaminy, minerály a jinými důležitými látkami, které si teď házel do pusy a zapíjel je svým bílkovinným koktejlem, který hustotou připomínal rozteklou zmrzlinu. Jedna želatinová kapsle pak barvou i tvarem odpovídala topazu zasazenému do prstenu. Spolkl ji, jako by prováděl nějaký kouzelnický trik.

Lonnie mnohým lidem připomíná spíše vyhazovače než právníka. Je totiž podsaditý a robustní – na výšku měří snad jen metr padesát a váží nějakých devadesát dva kilogramů. A vzhledem k tomu, že již dvacet let pilně zvedá činky, je samý sval. Patří k lidem, co mají velmi rychlý metabolismus, který dobře spaluje kalorie, a neustále z něho číší energie a laskavost. Když mluví, je to hotové staccato. Jinak je závislý na kávě, neustále ve střehu a také trpí nedostatkem spánku. Slyšela jsem, že prý na něčem jede – snad že si píchá anabolické steroidy, aby se mu to posilování trochu víc zúročilo, ale měla jsem o tom silné pochybnosti. Podobně šílený je, co ho znám, a navíc jsem u něho za celých těch devět let nikdy nepozorovala

zvýšenou agresivitu, která je údajně vedlejším účinkem nadměrného užívání právě steroidů. Za ženu má držitelku černého pásu v karate, a pokud vím, ani ta si mi nikdy nestěžovala, že by se mu snad varlata scvrkla do velikosti rozinek, což byl další negativní vedlejší účinek jejich zneužívání.

Obyčejně rozčepýřené vlasy měl nově sestřižené a také pečlivě učesané. Košile mu těsně obepínala ramena a bicepsy. Kdoví, jakou velikost si kupoval, ale krk měl opravdu široký. Kolikrát jsem ho slyšela prohlašovat, že si s kravatou připadá jako v oprátce na krku. Tentokrát ji měl ležérně povolenou a navíc si rozepjal i límec u košile. Sako dávno odložil. Viselo na ramínku, ze strany na registračce. Košili měl bílou, ale poměrně zmačkanou. Vyhrnul si rukávy. Občas přes ni nosíval vestičku, aby nebylo vidět, že je odpůrce žehlení, ale ne tak dnes. Hodil do sebe poslední hrst pilulek a mávl na mě, jako že mě vzal na vědomí. Dopil svůj proteinový zázrak a pak spokojeně zakroutil hlavou. „Á, to byla dobrota!“

„Měl bys teď chvíli?“

„Ale ano. Pojd' dál.“

Vstoupila jsem tedy a zavřela za sebou. „Právě mi volala Christie Maleková. Víš něco o té jejich záležitosti?“

„Myslíš tu vraždu? O tom ví snad každý. Jen se pěkně posad'. U soudu mám být až ve dvě. Tak co máš na srdci?“

„Před chvílí zatkli Jacka Maleka, takže si teď potřebuje promluvit s právníkem. Slíbila jsem Christie, že se tě zeptám, jestli bys o to neměl zájem.“ Posadila jsem se do jednoho z černých křesílek určených pro klienty.

„Kdy ho sebrali?“

„Bude to asi tak patnáct minut; aspoň myslím.“

Lonnie si začal hrát se šroubovacími uzávěry různobarevných lahviček, jejichž sbírku měl jako dekoraci na stole. „O co přesně jde? Můžeš mě zasvětit?“

Velmi rychle jsem ho seznámila s celým případem. Pokusila jsem se být maximálně stručná. O té vraždě jsem však s Lonniem mluvila vůbec poprvé, takže jsem současně chtěla, aby se dozvěděl o všem, co jsem dosud stačila sama vypořádat. Zatímco jsem hovořila,

pozorovala jsem, jak mu zajiskřily oči zájmem a jak mu mozek začal pracovat na plné obrátky. Svě vyprávění jsem skončila slovy: „Poslední, co vím – od hospodyně – je, že toho Guy a Jack spoustu vypili a pak se hrozně pohádali. Jack se nakonec sebral a odešel na nějakou oslavu do golfového klubu.“

„To jsem zvědavý, jak chce policie zpochybnit takové alibi. Vždyť ho tam muselo vidět dobře deset lidí.“ Lonnie vzápětí mrkl na hodinky a začal si shrnovat rukávy. „Zastavím se tedy na stanici a podívám se, co se děje. Jenom doufám, že Jack bude mít dost rozumu a bude pěkně zticha, dokud se tam neobjevím.“

Pak se zvedl od stolu a sundal si sako z ramínka. Nasoukal se do něho, dopnul si košili a upravil kravatu. Najednou zase připomínal advokáta, i když poněkud zakrslého. „Jen tak mimochodem, kolikátý z bratrů Maleků Jack je? Ten nejstarší, nebo nejmladší?“

„Je to ten nejmladší. Nejstarší z nich je Donovan. Ten také vede rodinný podnik. Bennet je tím pádem někde uprostřed. Až budeš chtít odvést podezření jinam, tak si na něho vzpomeň. Když se u nich doma rozebíralo, jestli má Guy nárok na to dědictví, nebo ne, byl nejvíc proti. Nepotřebuješ tu s něčím pomoci, než se vrátíš?“

„Jen vzkaz Christie, že se jí ozvu, jakmile si s ním promluvím. Ty zatím zajď k nim a dej mi dohromady seznam svědků, kteří by nám mohli něco říct o té úterní noci. Jo, a našla policie vražednou zbraň?“

„Museli ji najít. Víím, že důkladně prohledávali dům i přilehlé pozemky. Viděla jsem je. A Christie mi navíc říkala, že spoustu věcí označili visačkami jako důkazy.“

„Až si promluvím s Jackem, zavolám na policii a zeptám se jich, proč obvinili právě jeho. Když budeme vědět, z čeho vycházeli, určitě se pohneme z místa.“

„Chceš mě na to oficiálně nasadit.“

Podíval se na hodinky. „Tak jo, běž.“

„Za honorář jako obvykle?“

„Ale jistě. Tedy pokud ses nerozhodla pracovat zadarmo. A samozřejmě je tady vždycky možnost, že si mě Jack nakonec stejně nenajme.“

„Co blázníš? Je v zoufalé situaci,“ nesouhlasila jsem. Neuniklo

mi, jak se při té poznámce Lonnie zatvářil, a tak jsem ji rychle uvedla na pravou míru. „Nemyslela jsem to tak, že by si tě snad najal ze zoufalství –“

„Už padej,“ popohнал mě s úsměvem.

S aktovkou v ruce jsem došla zpátky na veřejné parkoviště a usedla za volant věrného brouka. Na Jacka Maleka jsem dávno nemyslela. Ať už byl vinen, či nevinen, spoléhala jsem na Lonnieho, že vyštrachá kašdický důkaz o jeho nevině, že mu neunikne jediná nenápadná poznámka, jediné slovíčko, které by někdo dosvědčil a tím Jacka zachránil. Lonnie postupoval strategicky a plánovitě, aby své klienty pokud možno zprostil obvinění.

Jack mi sice k srdci příliš nepřirostl, ale práce pro Lonnieho mi alespoň zaručovala, že budu z první ruky vědět, jak se případ vyvíjí.

Když jsem přijela k domu Malekových, ulevilo se mi, protože před hlavní branou bylo pusto a prázdno. Na cestě byla spousta otisků pneumatik a také špačky z cigaret, prázdné kelímky, zmuchlané papírové kapesníčky a tácky od rychlého občerstvení. Majestátní brána vypadala opuštěně, jako by před ní ještě ráno stál cirkusový stan, jehož kočovní majitelé se ovšem rychle rozhodli vyrazit na další štaci. Museli zmizet jako mávnutím kouzelného proutku, jak rychle vyjeli za Jackem, aby byli přímo u zdroje, kterým se stala okresní věznice. Jackovi tak začínaly chmurné časy zvané soudní proces. Už jsem si představovala, jak ho fotografují, jak mu snímají otisky prstů, jak si zjišťují jeho osobní údaje, aby je posléze spolu s tím vším mohli uložit do své početné evidence zločinců a soudně stíhaných osob. Po tom všem vždy následovalo tiché cvaknutí západky zámku cely předběžného zadržení. Sama jsem si soudní proces zažila asi před rokem a ještě nyní jsem se cítila tak trochu pošpiněná. V cele jako takové bylo samozřejmě bezvadně vysmýčeno a také čerstvě vymalováno, nicméně nápravné zařízení jako celek budilo dojem značně nevábny; žádné linoleum, žádný sektorový nábytek, zkrátka nic, co by alespoň minimálně zútulňovalo nehostinnost toho místa. Bachaři a ostatní zaměstnanci věznice, s nimiž jsem přišla do styku, ke mně byli vždy velmi zdvořilí, milí, i když až příliš věcní. Přesto

jsem si připadala ponižovaná. Najednou jsem nic neměla. Jediné, co mi ze života zbylo, byly čtyři stěny vězeňské cely. Ještě teď si dokážu vybavit podivný pižmový zápach, který tam visel ve vzduchu a mísil se se zatuchlinou letitých matrací, potem a výpary bourbonu. Podle toho, co jsem věděla, Jack nikdy ve vězení nebyl, a tak se dalo předpokládat, že ho to rozloží stejně jako tehdy mě.

Když jsem přijela až k bráně, najatá ostraha mi zastoupila cestu. Pověděla jsem, kdo jsem, a hlídač mě pustil dál. Projela jsem tedy branou a dala se po příjezdové cestě, která vedla na dlážděné prostranství před domem. Dům byl nádherně osvětlený sluncem, zatímco na zahradě převážně panoval stín. Staré mohutné duby se košatily do všech stran a krajina byla díky nim jaksi střapatá a jakoby rozostřená na způsob akvarelu. Prim zde hrály zelená a šedá, které se vzájemně prolínaly, a jen místy s nimi výrazně kontrastovaly živé barvy mladých výhonků. Všimla jsem si dvou zahradníků; jeden odklízěl listí, druhý je kamsi odvážel. Těžko říci kam. Vzduch jinak prostupovala vůně rašeliny a eukalyptů. Nikde nebylo ani památky po vyšetřování a u dveří dokonce ani nehlídkoval žádný policista. Ať už se stalo, co se stalo, život se vrátil do starých kolejí.

Christie asi vyhlížela z okna, nejspíš však Donovan. Ještě než jsem vůbec vystoupila z auta, byla na verandě, rychle seběhla dolů po schodech a blížila se ke mně. Oblečená byla do bílého trička a tmavomodré zavínovací sukně a měla propletené ruce na prsou, asi že jí to bylo pohodlnější. Už neměla tak zářivě lesklé vlasy. Naopak, byly matné jako špatně navoskované parkety. Na její tváři nebyly patrné žádné emoce, s výjimkou tenké rýhy mezi obočím. „Slyšela jsem přijíždět auto a myslela si, že to bude třeba Donovan nebo Bennet. Pane bože, to jsem ráda, že vás vidím! Jak jsem tu byla sama, bála jsem se, že zešílím.“

„Donovanovi jste se ještě nedovolala?“

„Nechala jsem mu vzkaz v kanceláři s tím, že je to naléhavé. Nechtěla jsem to ale všechno vykládat jeho sekretářce. Pořád čekám u telefonu, ale ještě se mi neozval. Kdoví, kde je Bennet? A co Lonnie Kingman? Mluvila jste s ním?“

Vyložila jsem jí, na čem jsme se s Lonniem dohodli. „Už policie

umožnila přístup do Guyovy ložnice?“

„Ještě ne. Chtěla jsem se jich na to zeptat, když přišli ráno. Původně jsem si myslela, že ještě chtějí něco dodělat. Třeba ještě fotografovat, něco poměřit, přesunout nábytek a tak. Nikdy v životě by mě nenapadlo, že přijeli zatýkat. Přála bych vám vidět Jacka. Byl k smrti vyděšený.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. A co vy? Jak to zvládáte?“

„Jsem jako na trní. A sáhněte si mi na prsty. Mám je jako led. Celou dobu jenom přecházím sem a tam a polovinu času trpím samomluvou. Je to jako zlý sen. Uznávám, že tahle rodina má určité problémy, ale kvůli tomu se tu přece nevyvraždíme. Celé to je divné. Vůbec nechápu, co se děje. Všechno bylo fajn a teď tohle!“ Otrásla se. Taková zima jí však nebyla, takže za to jistě mohl stres a všechny ty obavy. S Jackovým zatčením jako by přestaly existovat nedávné důvody ke stížnostem.

Vykročila jsem za ní ke dveřím a následovala ji do domu. Ve vstupní hale bylo chladno a mě opět zarazilo, jak je tam všechno omšelé. Svícny na stěnách byly zavěšené nakřívo a na lustru chyběly některé žárovky ve tvaru svící. Jiné zase připomínaly rozviklané zuby. Tapisérie s loveckými výjevy na stěnách byly pravé a tím pádem sešlé a vybledlé. Divila jsem se, koho mohlo bavit pracně vytkávat takové krutosti a zhýralství. Zajela jsem pohledem ke schodišti, ale v chodbě o patro výš nic nebylo a ani se odtamtud neozývaly žádné zvláštní zvuky, z nichž by mi snad běhal mráz po zádech.

Navzdory tomu, co se tu za posledních pár dní stalo, panoval v domě podezřelý klid. Jeho obyvatelé nejspíš neměli mnoho přátel, kteří by se k nim nahrnuli a nabízeli se, že pomohou. Osobně jsem nevěděla o nikom, kdo by jim přinesl něco na zub nebo zavolal, aby se zeptal, jestli něco nepotřebují. Možná patřili Malekovi k těm lidem, kteří si všechny raději drží pěkně od těla. Ať už to bylo, jak chtělo, zdálo se, že přátelé v jejich životech zkrátka neměli místo.

Christie ani na chvíli nezavřela pusy. Pořád brebentila o Jackově zatčení. Postřehla jsem, že lidé se tak chovají, když jsou extrémně nervózní. „Když jsem jim otevřela a uviděla před sebou detektiva

Robba, vážně jsem si myslela, že nám jen přišli něco říct. Nedošlo mi to, ani když se pak zeptal, jestli je Jack doma. Ani se neodvážuju pomyslet, co bude dál.“

Došli jsme do knihovny. Já se usadila v klubovce a Christie zůstala stát. Přecházela z místa na místo. Po chvíli jsem promluvila: „Myslím, že další se uvidí podle toho, z čeho přesně ho obžalují a také jestli na něho uvalí vazbu. Jakmile ho zavřou, má okresní soudce čtyřadvacet hodin na to, aby jeho případ předběžně zvážil. Do čtyřiceti osmi hodin, neděle a svátky samozřejmě nevyjímaje, musí vznést obvinění. Takže, co máme dneska? Čtvrtek? To vypadá, že by si ho nejspíš už dnes nebo zítra měl předvolat policejní soud.“

„Jak ,vznést obvinění‘? Co to znamená? O těchhle věcech vůbec nic nevím. V životě jsem se nesetkala s někým, kdo by byl před soudem, o obžalovaném z vraždy už vůbec nemluví.“

„Když se vznese obvinění, je to oficiální zahájení soudního procesu. Jacka pak předvolají k soudu, a tam se ověří, jestli jde skutečně o osobu uvedenou v zatykači. Pak mu soudce přečte, z čeho přesně je obžalován, a vzápětí ho požádá, aby prohlásil, zda se cítí vinen, či nevinen, nebo zda odmítá vypovídat.“

„A pak?“

„Pak už to záleží na Lonniem. Pokud bude považovat důkazy, na jejichž základě Jacka obžalovali, za nedostatečné, požádá neprodleně o předběžné slyšení. To by znamenalo, že si tam Jacka nechají deset pracovních dnů, tedy další dva týdny. U předběžného slyšení musí být jinak přítomen prokurátor, obžalovaný a jeho právní zástupce, zapisovatel, vyšetřující inspektor a tak dále a tak dále... Předvolají se svědci, kteří složí přísahu a pak vypovídají. Když se nakonec zjistí, že k žádnému zločinu nedošlo, nebo že není dostatek průkazného materiálu, aby se soud mohl nadále domnívat, že je obžalovaný vinen, tak ho propustí. Když se na druhou stranu ukáže, že prokazatelně došlo k trestnému činu a že navíc existuje řada důkazů, které vypovídají o vině obžalovaného, pak se jim bude muset pěkně zodpovídat. Pak se sepišou veškerá obvinění, předají se Nejvyššímu soudu a proces může začít. Většinou se do toho připlete ještě spousta nesmyslů, ale v podstatě to chodí takhle.“

Zastavila se na místě a užasle se na mě zadívala. „A to bude celou tu dobu Jack ve vězení?“

„Když jde o vraždu, nemá bohužel obviněný na kauci nárok.“

„Pane bože!“

„Christie, já ve vězení byla. Není to konec světa. Společnost tam sice není nejlepší a ani jídlo tam nesplňuje požadavky racionální výživy. Je samý tuk – vlastně se ani nedivím, že mi tam chutnalo,“ dodala jsem jen tak na okraj.

„To není žádná legrace.“

„Já si nedělám legraci. Myslela jsem to úplně vážně,“ bránila jsem se. „V životě se člověku můžou stát i horší věci. Jackovi se tam sice asi moc líbit nebude, ale rozhodně to přežije.“

Natáhla ruku a zachytila se o krbovou římsu, aby neztratila poslední zbytky rovnováhy. „Promiňte. Omlouvám se, nechtěla jsem si to vylévat na vás.“

„Možná byste si měla radši sednout.“

Poslechla mne a posadila se na kraj protějščího křesílka. „Vy jste sem ale kvůli něčemu musela přijet. Ani jsem se vás na to nezeptala.“

„Lonnie myslel, že byste mohla vědět, kdo byl s Jackem tehdy v klubu. Potřebovali bychom někoho, kdo by dosvědčil, že ten večer Jack skutečně byl na tom zahajovacím večíрку.“

„To by neměl být problém. Myslím ale, že policie už s někým z klubu mluvila. Ovšem nevím, jak to dopadlo nebo co je zajímalo. Ráno mi tu dvakrát zvonil telefon. Jednou to byl Paul Trasatti, že prý nutně potřebuje mluvit s Jackem. Strašně na to spěchal.“

„Byli v úterý večer spolu?“

„Ano. Jack ho vyzvedl doma a do klubu pak jeli jedním autem. Určitě spolu seděli u jednoho stolu. Paul vám může ještě nadiktovat jména dalších osmi, kteří seděli s nimi. Stejně je to šílenství! Jak vůbec může někoho jenom napadnout, že by Jack spáchal něco takového? V klubu muselo být naštěstí ten večer plno lidí.“

„Znáte číslo na Paula?“

„To neznám, ale musí být v seznamu. Počkejte, podívám se vám.“

„To nemusíte. Zvládnou to sama. Jestli potvrdí Jackovo alibi, pak

mi to za tu práci stojí.“

Christie se zatvářila otráveně. „Alibi! Pane bože, to slovo nesnáším. Vždycky podle mě tak trochu zavání vinou. Jako by to pokaždé byla jen nějaká vyhlaná historka, která má zakrýt pravdu.“

„Můžu si od vás zavolat?“

„Byla bych radši, kdybyste to vydržela, dokud se nevrátí Bennet s Donovanem. Nerada bych, aby tu bylo obsazeno, kdyby náhodou volali, co s nimi je. Doufám, že se nezlobíte.“

„Ale vůbec ne,“ ujistila jsem ji. „Říkala jste mi, že si policie něco odnesla. Vzpomenete si, co přesně to bylo?“

Opřela si lokty o kolena a dlaněmi si zakryla oči. „Někde nám tu nechali kopii příkazu k zatčení a u ní seznam zabavených věcí. Musí to tu někde být, ale zatím jsem na nic podobného nenarazila. Když tady policie skončila, šel se Donovan podívat k bazénu. Říkal, že si odnesli spoustu sportovního náčiní – golfové hole a také baseballové pátky.“

Při představě, co může udělat něco takového s lidskou lebkou, se mi div nedělaly mžitky před očima. Rozhodla jsem se raději změnit téma, a proto jsem se rychle zeptala: „A co Bennet? Kde byl tu noc on?“

„Šel se podívat do té své restaurace. Právě ji zařizuje. Chtěl vědět, jak za ten den pokročily práce. Přestavba toho podniku je něco nepředstavitelného, a on tam proto tráví dost času.“

„Viděl ho někdo?“

„To se budete muset zeptat jeho,“ odvětila. „My s Donovanem jsme byli doma. Po večeři jsme toho trochu víc vypili, tak jsem šla rovnou na kutě.“ Zajela si rukou do vlasů. Viditelně se jí klepaly prsty.

„Jedla jste vůbec něco?“

„Na jídlo nemám ani pomyšlení. Na to jsem příliš nervózní.“

„No tak, to byste si co nejdřív měla něco dát. Už přišla Enid?“

„Asi ano.“

„Nebude vám vadit, když za ní skočím do kuchyně a poprosím ji, aby vám udělala hrnek čaje? Určitě byste si měla dát aspoň sušenku nebo nějaké ovoce. Vypadáte strašně.“

„Je mi strašně,“ poznamenala.

Nechala jsem ji tedy v knihovně a vykročila do chodby. Bylo neuvěřitelné, že jsem se zase chystala do kuchyně pro čaj, ale být v tom domě bylo o nervy. Vyhledávala jsem proto jakoukoli činnost, abych přišla na jiné myšlenky a přestála to. Kromě toho jsem si nechtěla nechat ujít příležitost promluvit si s Enid, byla-li v domě.

„To jsem zase já,“ ohlásila jsem se při vstupu do kuchyně.

Stála u linky, před sebou velké prkénko, na němž za pomoci čínského sekáčku třela česnek. Kolem pasu měla ovázanou bílou zástěru a na hlavě bílý bavlněný šátek, takže celkově vypadala kulatě a jaksi nadýchaně jako rolička toaletního papíru. Sledovala jsem ji, jak na prkénko rozhodila několik nestejně velikých a neoloupaných česnekových stroužků, na které vzápětí na plocho položila sekáček a do něho udeřila pěstí. Při pohledu na to jsem sebou škubla. Kdyby totiž sekáček položila trochu víc našikmo, trefila by vnější stranou dlaně přímo ostří, které by se nejspíš zastavilo až o její kost. Zůstala jsem na místě jako přimražená. Zdvořile se na mne ohlédla a celý postup znovu zopakovala – její pěst zasvištěla vzduchem. Pak zvedla sekáček a pod ním jako hromádka neštěstí ležel česnek a jednotlivé stroužky připomínaly rozšlápnuté šváby. Slupky z nich však po tom zákroku šly stáhnout téměř samy, stačilo se jich lehce dotknout špičkou nože.

„Napadlo mě, jestli byste Christie nepřipravila hrnek čaje,“ řekla jsem. „Potřebuje do sebe něco dostat – neměla byste tu třeba nějaké ovoce?“

Enid ukázala na ledničku. „Je tam hroznové víno. Čaj je v kredenci. Udělala bych to sama, ale mám plné ruce práce tady s tou omáčkou. Ale když to přichystáte na podnos, donesu jí to.“

„Mně to nevadí. Klidně dál dělejte, co potřebujete.“

Uklonila se trochu vlevo a ze skříňky s podnosy vyndala jeden z týkového dřeva se zdobeným okrajem. Položila ho na mramorovou linku vedle šesti velkých konzerv s rajčatovým pyré, dvou menších konzerv rajského protlaku, košíčku žluté cibule a plechovky s olivovým olejem. Na plotně jsem si všimla velkého nerezového hrnce.

Přistoupila jsem ke kredenci a vyndala hrneček, ale předtím jsem ještě naplnila varnou konvici vodou a zapnula ji, jak mi to nedávno předvedla Myrna. Pak jsem opatrně pohlédla na Enid. „Máte tu někde papírové ubrousky?“

„Třetí zásuvka vpravo.“

Našla jsem je a jeden položila spolu s malou lžičkou na podnos. „Asi se vám už doneslo, že zatkli pana Jacka, že?“

Přikývla na souhlas. „Odváželi si ho, právě když jsem šla do práce. Přála bych vám vidět ten jeho utrápený výraz.“

Zakroutila jsem lítostivě hlavou, jako by mě to bůhvíjak mrzelo. „Chudák,“ dodala jsem ještě. „Zdá se to tak nespravedlivé.“ Snad jsem to s tím soucitem nepřepískla, obávala jsem se, ale zbytečně.

„Pánové od policie se ptali na jeho tenisky,“ prohlásila. „Zajímá je vzor jejich podrážek – tak to asi musely být v tom pokoji, kde zabili pana Guye, krvavé šlápoty.“

„Vážně?“ podivila jsem se a snažila se nedat příliš najevo překvapení. Enid se o rodinných záležitostech zřejmě vůbec nerozpakovala mluvit. Měla jsem strach, že na ni budu muset jít od lesa, ale ona k této otázce zřejmě zaujímala zcela jiné stanovisko než Myrna. Ta byla více než zdrženlivá a pomluvy nejspíš odsuzovala. „Odnesli si ty tenisky včera s sebou?“

„Ne. Ráno mi volali domů. Než jsem vyrazila do práce.“

„Nadporučík Robb?“

„Sice nadporučík, ale ženská. Takovej studenej psí čumák, musím říct. Doufám, že to není žádná vaše kamarádka.“

„Já se s ní seznámila teprve dnes ráno, když mě předvolali k výsledku.“

Šlehla po mně pohledem, kterému jako by nic nemohlo uniknout. „Myrna mi pověřila, že jste detektiv. Teda detektivy znám z televize, to jo, ale osobně jsem v životě žádnýho nepotkala.“

„Tak vidíte, teď už to neplatí,“ prohlásila jsem. „Ve skutečnosti ale dělám pro stejnou firmu jako Jackův advokát, Lonnie Kingman. No a ten je právě na cestě na policejní stanici, aby si promluvil s Jackem.“ V duchu mě sice pálila otázka těch tenisek, ale nechtěla jsem na Enid příliš tlačit, aby si to najednou nerozmyslela.

Opět stočila pohled ke své práci. V jejích rukou předváděl sekáček hotový tanec a nechával za sebou kousky česneku velikosti rýžových zrnek. „Ty boty hledali včera celej den. Nic takovýho jste nikdy neviděla. Rozhrabali každěj šatník, každěj koš na smetí, dokonce se i rejпали v záhoncích.“

Přikývla jsem, jako že ji se zájmem poslouchám. Enid ovšem projevovala živý zájem o vyšetřovací postupy a triky, které používá policie.

Pokračovala: „Řekli mi, že jsem je na tu správnou stopu ve skutečnosti navedla teprv já. Samozřejmě jsem vůbec netušila, že se nakonec ukáže, že ty boty byly pana Jacka. Teď je mi z toho do breku. A Myrna, ta je úplně bez sebe. Má hrozný výčitky svědomí, že jim pověděla o tý hádce.“

„S těmi teniskami to musel být šok,“ povzbuzovala jsem ji.

„Ze všech mám Jacka nejradši. Přišla jsem sem před pětadvaceti lety. Byla to moje první práce a vůbec jsem nemyslela, že tu vydržím tak dlouho.“

„Najali si vás jako chůvu?“

„Na to už byli kluci trochu velký. Spíš jsem měla dělat společnost pani Malekové,“ prohlásila. „Nejsem vyučená kuchařka. Prostě jsem se to časem naučila. S pani Malekovou – s Ronou – to už tenkrát začlo být nahnutý, takže byla skoro pořád v nemocnici. No a pan Malek potřeboval někoho, kdo by za ni ved domácnost. Jack tehdy chodil na střední školu a tak nějak nevěděl, do čeho píchnout. Proto se mnou často sedával v kuchyni, ale sotva kdy něco říkal. Když jsem pekla sušenky, klidně spořádal celej plech. Ale to jste měla vidět tu rychlost! Byl vážně jako malej. Bylo mi jasné, co mu chybí. Mámina chvála a péče. Jenže ona byla moc nemocná. Dělal jsem, co bylo v mejch silách, ale málem mi to zlomilo srdce.“

„A kolik bylo tehdy Guyovi?“

Pokřčila rameny. „Osmnáct, devatenáct. Co ten jim přidělal vrásek a starostí, to by jeden brečel. Nikdy v životě jsem neviděla nikoho tak problémovýho. Rozdával kolem sebe jenom rány, jednu za druhou.“

„Jak spolu Guy a Jack vycházeli?“

„Já bych řekla, že ho Jack obdivoval a že si ho krapet idealizoval. Sice spolu přímo nekamarádili, ale Jack ho vždycky tak trochu uctíval. Myslel si, že je Guy něco jako James Dean, že je to rebel, tragická postava, že ho nikdo nechápe. Nikdy neměli moc společného, ale dobře si pamatuju, jak na něho Jack vždycky koukal. Ale poměrně blízko k sobě měli Jack s Bennetem. Dva mladší sourozenci vždycky spíš táhnou za jeden provaz. Bennet byl ale podle mě budižkničemu. Je to takový bazilišek.“

„A co Donovan?“

„Z těch čtyř mu to vždycky nejlíp myslelo. Už tenkrát projevoval nadání pro obchod, pořád počítal, kolik co vynesne. A když jsem sem přišla, chodil už na vysokou a plánoval, jak bude dělat na plnej úvazek pro svého tátu, až se vrátí. Jo jo, Donovan ten jejich rodinný podnik zbožňuje víc než kdokoli na světě. Co se Guye týče, tak to byl průšvihář. To byla nejspíš jeho role.“

„Opravdu si myslíte, že by Jack mohl mít prsty v Guyově vraždě?“

„Už jen pomýšlení na to se mi hnusí. Ale myslím, že Guyovi zazlíval, že nedodržel slovo, který mu snad kdysi dal. Jack si potrpěl na věrnost. Vždycky byl takovej.“

„To je zajímavé,“ podotkla jsem. „Protože když jsem tu byla poprvé, říkal mi něco dost podobného. Když Guy odešel, byl Jack na koleji, že?“

Enid zakroutila hlavou. „To sice jo, ale v tom ten problém nebyl. Aspoň pro něj ne. Nevím sice, jak k tomu došel, ale Jack si zkrátka umanul, že ho Guy měl vzít tehdy s sebou.“

„Takže chápal jeho odchod z domova jako zradu.“

„No samozřejmě. Jack totiž potřebuje na někom viset. Nikdy třeba neměl práci a dokonce ani žádný děvče. Sám sebe si pořádně nevází, když už jsme u toho. Podle mě za to za všechno ale může jeho otec. Bader totiž těm klukům nikdy neřek, že za něco stojej. Vždyť se na to podívejte! Všichni pořád bydlej pěkně doma.“

„Ano, to je až nenormální.“

„Je to ostuda! Dospělí chlapi!“ Po těch slovech otevřela plechovku olivového oleje, trochu odlila do kastrolu a zmírnila

plamen. Pak vzala do ruky prkénko, jednou stranou je opřela o okraj hrnce a shrábla česnek dolů. Za chvíli to jen zasyčelo a ke stropu se vznesla oblaka česnekových výparů.

„Jak to bylo s těmi teniskami? Kde se našly?“

Chvilku se jen soustředila, aby správně nastavila výkon hořáku, a pak se vrátila k prkénku a pustila se do krájení cibule. Její slupka byla tenounká jako průklepový papír a stejně i šustila. „Byly na dně papírový krabice. Pamatujete, jak Christie vyklízela Baderovy pokoje a všechno dávala do velkých lepenkovejch krabic? Tak v jedný z nich byly. A včera brzo ráno sem pro ně přijel nákladák z výkupu.“

„Ještě než objevili tělo?“

„Ještě než vůbec kdo vstal. Vůbec nevím, jak mi to vlastně došlo. Všimla jsem si na stole faktury, ale moc jsem o tom nepřemýšlela. Došlo mi to až pozdějc – když ty tenisky nebyly tady, někde bejt musely.“

„A jak jste přišla na to, kde?“

„Úplně náhodou. Zrovna jsem dávala nádobí do myčky, víte, a něco jsem si k tomu broukala a najednou – bim ho! – a měla jsem to.“

„To se mi také stává. Člověk má pak pocit, jako by jeho mozek žil vlastním životem.“

Enid po mně střelila pohledem. „Přesně. No... asi si uvědomil, že po sobě nahoře na koberci nechal ty šlápoty.“

„A viděla jste je?“

„Já ne, ale Myrna tvrdí, že je viděla cestou ke Guyovi do pokoje,“ zarazila se a zakroutila hlavou. „Vůbec se mi nechce věřit, že to udělal.“

„Něčemu takovému se těžko věří,“ podotkla jsem. „V podstatě to mohlo být takhle: Když Guye zabil, musel si všimnout těch stop, tak si rychle zul boty a cestou z domu je zahrabal na dno té krabice. To bylo jeho štěstí – nebo si to aspoň myslel.“

„Ale nevypadáte moc přesvědčená.“

„Mám k tomu jisté výhrady. Jack mi totiž nepřipadá jako prud'as. Podle mě není ani dost rozhodný. Vám to tak nepřijde?“

Na chvilku se nad tím zamyslela a pak odmítavě pokrčila rameny.

„Vrah musel podle mě spoléhat na štěstí. Člověk si nemůže všechno naplánovat. Vždycky je třeba trochu improvizovat.“

„Tentokrát se to ale ošklivě nevyplatilo.“

„Jestli to ale udělal,“ poznamenala. Vzala pak do ruky jednu z konzerv a upevnila ji do elektrického otvírače. Zatáhla za příslušnou páčku a pak jen sledovala, jak se konzerva otáčí kolem dokola a jak rotační nože pomalu a úhledně oddělují její víčko. Také jsem přihlížela a v duchu se podívovala, jak může být práce v kuchyni nebezpečná. Kuchyň je totiž hotová zbrojnice! Jen si představte, co všechno je tam za arzenál – nože, oheň, provazy, grilovací jehly, paličky na maso a válečky na nudle! Každá obyčejná žena si určitě musí často zálibně prohlížet, co všechno má vlastně k dispozici. Jen si to představte: náčiní, kterým lze něco rozdrtit, rozemlít, rozmělnit či rozmixovat, nástroje, kterými se špikuje, krájí, rozřezává a vykostňuje, a to už vůbec nemluvím o čisticích prostředcích a podobných potřebách pro domácnost, které po požití mohou kromě životů milionů bakterií ukončit i život lidský.

Vzhlédla ke mně: „Věříte na duchy?“

„Samozřejmě že ne. Proč se ptáte?“

Stočila pohled do rohu místnosti, kde jsem – úplně poprvé – zahlédla schodiště. „Včera jsem nesla nahoru nějaký prádlo, víte, a na chodbě tam Něco bylo. Proto se ptám, jestli věříte na duchy.“

Zakroutila jsem hlavou a vybavila si nezvyklý chlad té chodby a také zvonění v uších.

„Jako by tam páchlo nějaký zvíře, tak zatuchle a nečistě. To tedy bylo zvláštní,“ dodala ještě.

17

Od Maleků jsem odcházela chvíli po jedné. Rozjela jsem se přímo k domovu a cestou si u jedné benzínky všimla telefonního automatu na mince. Zaparkovala jsem tedy. K benzínce patřila také malá opravna. Hned vedle ní postávala skupinka studentů a nabízela ruční mytí. Z neuměle napsané cedule jsem vyčetla, že za to požadují pět dolarů a že si vydělanými penězi chtějí zaplatit výlet do San Františka. Široko daleko neměli jediného zákazníka. Kbelíky s mydlinkami byly připravené, ale nic se nedělo, a tak se mladí podnikatelé nudili, až to vypadalo, že po sobě za chvíli začnou stříkat vodu hadicemi. Doufala jsem, že případné spršce uniknu.

Paula Trasattiho jsem v seznamu našla bez problémů. Pod tím jménem tam byla uvedená jen dvě čísla; první z nich patřilo rezidenci na Hopper Road a druhé – bez adresy – Paulu Trasattimu, obchodníku bibliofilii. Ze dna kabelky jsem vylovila hrst drobných a několik mincí hodila do automatu. Jako první jsem vytočila jeho číslo do práce, protože mi v tu dobu připadalo pravděpodobnější, že bude tam. Zvedl sluchátko hned s prvním zazvoněním.

„Trasatti,“ představil se bez dlouhých průtahů. Budil dojem člověka, který čekal, kdy se mu konečně ozve vyděrač, aby oznámil výši výkupného.

„Pane Trasatti, u telefonu Kinsey Millhoneová. Jsem soukromá vyšetřovatelka a pracuji pro obhájce pana Jacka Maleka. Víte, že byl zatčen?“

„Slyšel jsem; stalo se to prý dnes ráno. Volal jsem k nim, protože jsem chtěl s Jackem o něčem mluvit, a jeho švagrová mi oznámila, že

si ho právě odvezli. To ona vám řekla, abyste mi zavolala?“

„Vlastně ne. Ne. Já –“

„Odkud tedy máte moje číslo?“

„Našla jsem si ho v telefonním seznamu. Sháním důležité informace a říkala jsem si, že byste mi snad mohl pomoci.“

„A o jaké informace vám jde?“

„Za chvíli budu mluvit s panem Kingmanem a vím, že bude chtít vědět, co ten večer a také v noci Jack dělal.“

„A to se na to nemůže zeptat přímo Jacka?“

„Toho se určitě zeptá, to si buďte jist,“ odvětila jsem, „ale potřebovali bychom někoho, kdo by Jackovu výpověď ještě potvrdil. A Christie mi říkala, že jste s ním v úterý večer jel do klubu. Je to pravda?“

Na zlomek vteřiny zaváhal. „Ano, je to tak. Vyzvedl mě hned po večeri. Jenže nakonec to ale dopadlo tak, že jsem ho já vozil po nejrušnějších podnicích ve městě. Řídil jsem, protože Jack ten večer trochu moc pil. To ale, doufám, zůstane mezi námi?“

„Nejsem novinářka, tak ano. Jestli chcete, může to zůstat mezi námi, tedy prozatím,“ prohlásila jsem. „A ‚trochu moc pil‘ znamená, že byl namol?“

„Snad postačí, když řeknu, že jsem ten večer musel řídit já.“

Zavřela jsem oči a domýšlela si nevyřčené, zatímco se za mými zády míhala auta, sem a tam. „Seděli jste spolu u jednoho stolu?“

„Stoly byly předem zamluvené. Každý měl svoje místo,“ odvětil vyhýbavě jako politik. O co mu asi šlo?

„Na to jsem se vás neptala. Chci vědět, jestli můžete potvrdit, že Jack skutečně byl na tom zahajovacím večírku.“

Na jeho straně následovala krátká, zvláštní odmlka. „Můžu se vás na něco zeptat?“ promluvil nakonec.

„A na co?“

„Jestli tedy pracujete pro jeho advokáta... Jak jste říkala, že se jmenuje?“

„Lonnie Kingman.“

„Ano, Kingman, už vím! Ten je samozřejmě jako advokát vázán slibem mlčenlivosti. Ale co vy? Vztahuje se totéž i na vás?“

„Na naši rozmluvu se to nevztahuje, jestli vás zajímá tohle. Pokud se dozvím cokoli, co by mohlo pomoci při Jackově obhajobě, povím to hned Lonniemu. To je moje práce. Informace jsou u mě ale v bezpečí, jinak bych už dávno dostala vyhazov,“ ujistila jsem jej. „Takže, seděl jste s Jackem u jednoho stolu?“

„Víte, na to samé se mě už ptala policie,“ spustil. Musel mít sucho v puse, protože jsem slyšela, jak si olízl rty. Teprve pak pokračoval. „Jack je kamarád, a tak mu to nechci ještě víc komplikovat. Beztak to musí být hrůza. Udělal jsem, co jsem mohl, ale nelhal jsem.“

„Vy nerad lžete policii?“ upřesnila jsem to. Co když byl telefon napíchnutý a oni sledovali, jak se zachovám?

„Ehm... ne, to bych neudělal. A právě v tom je ta potíž,“ prohlásil vzápětí. „Sice jsem o tom sám nezačal, ale ten večer byl Jack jednu chvíli jaksi... ehm... pryč. Chci říct, že mi na chvílku zmizel z očí.“

„Mhm. A jak dlouhá to byla chvílka?“

„Mohla to být tak asi hodina a půl. Tehdy jsem se nad tím nijak nepozastavoval, ale víte, pak – když to všechno vyšlo najevo – jsem si to spočítal. Nechci ale, abyste mě někde citovala; zůstane to jen mezi námi.“

„A víte, kde v té době byl?“

„Vím jen, kde on sám říkal, že byl. Prý venku. Šel si omrknout desátou jamku.“

„Ve tmě?“

„Na tom není nic tak zvláštního. Sám jsem to udělal také. V klubu se nekouří. Kuřáci si proto sem tam zajdou ven na cigaretu. A většina členů klubu zná celou trasu nazpaměť. Proto není pravděpodobné, že by někdo třeba přešel jamku nebo ji nemohl najít.“

„Ale proč by něco takového dělal uprostřed zahajovacího večírku?“

„Když mě přijel vyzvednout, byl hrozně rozčilený – doopravdy rozčilený. To byl další důvod, proč jsem trval na tom, že budu řídit. Jack bývá v podobných situacích většinou lehkovážný.“

„Neříkal vám, co ho tak rozčílilo?“ pokračovala jsem. „Můžu si to nechat pro sebe,“ podotkla jsem.

„Povídal, že si prý vjeli do vlasů s Guyem.“

„A kvůli čemu?“

„Nejspíš šlo o peníze. Tedy já bych řekl, že šlo o peníze.“

„Máte na mysli Guyův podíl na dědictví?“

„Ano.“

„Takže Jack byl opilý a rozčilený, a když jste přijeli do klubu, tak zmizel.“

„Mhm.“

„Věřil jste mu?“

„Že se šel projít? Více méně. Víte, docela to dává smysl – jestli chtěl vystrízlivět a uklidnit se.“

„A vypadal tedy klidnější, když se vrátil?“

Chvilku jsem myslela, že se přerušilo spojení. „Pane Trasatti?“

„Ano, jsem tady. Víte, věc se má tak, že se vlastně ani nestihl vrátit, aby mě mohl odvézt. Musel jsem si říct někomu jinému.“

„A řekl jste to policii?“

„No, musel jsem. Měl jsem z toho hrozný pocit. Jenže oni byli děsně vytrvalí, a jak jste říkala, lhát bych jim nemohl.“

„Měl v klubu pořád auto?“

„Myslím, že ano. Ale odpřísáhnout bych to nemohl. Mám pocit, že jsem ho při odjezdu zahlédl na místním parkovišti, ale mohl jsem se splést.“

„Ale že tam nebyl Jack, jste si jistý?“

„To jsem. Jeden kamarád mi říkal, že ho zahlédl, jak přechází hrací plochu kousek od první jamky. Ten mi nakonec s někým dalším domluvil odvoz domů.“

„Můžete mi říct, jak se oba jmenovali?“ Ramenem jsem si přidržela telefonní sluchátko u ucha a vystrachala z kabelky kus papíru a tužku. Napsala jsem si jména těch mužů, ale ani jedno mi nic neříkalo. „A jak jste nakonec přišel na to, kde Jack byl?“

„Hned ráno mi telefonoval, aby se mi omluvil, a při té příležitosti mi všechno vysvětlil.“

„On vám telefonoval ve středu ráno?“

„Jak jsem říkal.“

„Jen jsem se chtěla ujistit, že jsem vám správně rozuměla. Nepamatujete si, v kolik hodin to bylo?“

„Myslím, že kolem osmé.“

„Tedy ještě než kdokoli věděl, že je Guy po smrti.“

„Muselo to tak být. Jack se o ničem takovém ani slovem nezmnínil; to vím jistě. Myslím, že kdyby to věděl, řekl by mi o tom.“

„Vzpomínáte si ještě na něco dalšího, o čem jste se spolu v tu chvíli bavili?“

„Ne, na nic si už nevzpomínám. I beztak mám pocit, že jsem mu způsobil víc nepříjemností než užitku. A doufám, že mu nepovíte, co jsem vám říkal.“

„Pochybuji, že vůbec budu mít příležitost s Jackem mluvit,“ odvětila jsem. „Vážím si vaší pomoci. Ještě se vám já nebo pan Lonnie Kingman ozveme. Řekla bych, že téměř na sto procent budete předvolán jako svědek.“

„A bohužel s tím nic nenadělám,“ posmutněl, jako by mi četl myšlenky. Zavěsil, než jsem z něj stačila něco dalšího vymáčkout.

Spočítala jsem, kolik mi ještě zbývá drobných, které byly vyskládané na policice pod automatem. Pár jsem jich pak vhodila do příslušného otvoru a vytočila Lonnieho soukromou linku. Zvedl sluchátko, aniž se představil.

„Tady Kinsey,“ ohlásila jsem se. „Jak to šlo?“

„Do podrobností bych se teď radši nepouštěl. Nerad bych si zase kazil náladu.“

„Slyšels o těch teniskách?“

„Aby ne!“ prohlásil. „Nadporučík Robb mi tu novinu zvěstoval, radost mu koukala z očí.“

„Předpokládám správně, že se vzor jejich podrážek shoduje se stopami na místě činu?“

„Ale jistě. A aby toho nebylo málo, hoši z laborky ještě našli na vnitřní straně podrážek útržky Guyovy mozkové tkáně. Pane na nebi, jak Jack hodlá vysvětlit, že se na podrážky jeho bot dostala taková nepříjemná záležitost, to tedy vážně netuším. Tentokrát se to neodbude něčím jako: ‚Vážený soude, víte, Guy se náhodou pořeзал, a jak krvácel, tak se trocha té krve dostala...‘ bla, bla, bla... no, znáš to.“

„Něco jim ale říct musí, ne?“

„Neměl jsem čas to s ním probírat. Hned jak ho předvedli, převzeli ho do okresní věznice, kde bude ve vazbě. Za chvíli tam jedu a musím to s ním důkladně prodiskutovat. Nejspíš budeme tvrdit, že mu ty boty někdo podstrčil. Co jiného, že?“

„A co vražedná zbraň?“

„V přístavku u bazénu našli zastrčenou baseballovou pálku. Někdo učinil chabý pokus vyčistit ji, ale na jejím silnějším konci se přesto našly zřetelné stopy krve. Hlavně že na ní nebyly otisky prstů. Můžeme tedy děkovat Bohu, že se aspoň v něčem slitoval. A co to jeho alibi? Doufám, že mi řekneš, že ho ten večer v klubu mělo celou dobu na očích minimálně sto řádných členů!“

„Tak v tom tě bohužel zklamou,“ začala jsem a vyložila mu všechno, co mi před chvilkou řekl Paul Trasatti.

Lonnie si jen povzdechl. „Kéž si to tam venku Jack rozdával s něčí manželkou. No, ale ty už jistě máš nějakou teorii.“

„Z klubu mohl odejít pěšky. Podél silnice je spousta míst, kde se dá přelézt plot.“

„Ale co pak?“ zajímal se Lonnie. „Ten golfový klub je přece od Malekovic domu kilometry daleko. Jak se tam tedy mohl dostat, aby ho nikdo neviděl?“

„Lonnie, strašně nerada ti to říkám, ale ten muž je majitel motocyklu značky Harley-Davidson. Klidně si tu motorku mohl předem někde schovat. Pěšky by mu to sice trvalo minimálně hodinu, ale autem je to jen deset minut.“

„No a co? Kde vůbec byl v noci a večer Bennet? A co Donovan? Když došlo k vraždě, byl přímo v domě.“

„S Bennetem si můžu promluvit třeba hned odpoledne.“

„Viděl někdo Jacka přelézat plot? Pochybuji o tom. A viděl v době, o které se bavíme, někdo toho harleye?“

„Můžu to ověřit,“ nabídla jsem se.

„Jak to vidí policie, je mi jasné. Vycházejí z toho, že je Jackův pokoj hned vedle Guyova. Budou tvrdit, že mu jen stačilo přeběhnout z jednoho do druhého, rozmlátit mu mozek na kaši a zase vklouznout zpátky.“

„Tak jednoduše by to nešlo,“ vložila jsem se do toho.

„Nezapomínej, že ještě musel schovat ty tenisky na dno papírové krabice, co byla dole, a také musel utřít baseballovou pátku, vrátit ji do přístavku a pěkně rychle upalovat do klubu.“

„Dobrý postřeh. Je v tom klubu nějaká ostraha nebo aspoň vrátný? Třeba si někdo zaznamenal, kdy odešel.“

„Zajedu tam a omrknu to. Také můžu stopnout, jak dlouho to odtamtud trvá k nim domů a zase zpátky.“

„S tím zatím počkej. Nakonec nás to stejně nemine. Teď bych se hlavně pokusil najít jiného podezřelého.“

„To nebude zas tak těžké. Chci říct, že Jack nebyl jediný, kdo se mohl ke Guyovi do pokoje dostat. Přístup tam měl kdokoli z lidí v domě. Policie sice našla vražednou zbraň, ale podle toho, cos říkal, na ní Jackovy otisky prstů nejsou.“

„To nejsou; ale ani nikoho jiného.“

„A jak tedy chtějí dokázat, že měl tu zatracenou pátku vůbec v ruce? Třeba to na něho někdo jen navlékl.“

Lonnie si odrkl, mně přímo do ucha. „Jo, někdo si dal tu práci, vzal pinzetu, odebral vzorek Guyovy mozkové tkáně, pak po špičkách odcupital k Jackovi do pokoje, otevřel skříň, vyndal z ní ty tenisky a kousíčky Guyova mozku zpreparoval do podrážek. Už to vidím!“

„Ale možné je to vždycky, ne?“

„Možné také je, že se Santa Claus na Vánoce opravdu spouští komínem a rozdává dětem dárky. Mně se to ale nezdá. Celá ta věc smrdí.“

„Nejlepší by bylo najít očitě svědky. Zatím to přece nevypadá, že by ho něčí výpověď přímo usvědčovala, že v inkriminovanou dobu byl na místě činu.“

„To sice ne, ale policie už určitě čmuchá všude po okolí, zkouší každého souseda.“

„Tak si také někoho vyčmucháme, ne?“

„Ty jsi ale optimistka!“ poznamenal.

Zasmála jsem se. „Víš, že mi připadá neuvěřitelné, že stojím na jeho straně, že ho máme hájit? Vždyť mi ani nebyl sympatický.“

„Nejsme placení za to, aby nám byl sympatický, ale abychom ho z

toho vysekali,“ napomenul mě Lonnie.

„Udělám, co bude v mých silách.“

„To vím.“

Ještě než jsem se vydala na další cestu, zajela jsem přímo k čerpací stanici a natankovala plnou nádrž. Prach, který s sebou přiváły převážně pondělní větry ze Santa Any, jsem měla stále na kapotě, navíc zpevněný vrstvou ranní rosy. Volkswagen, kterého jsem mívala dříve, měl takovou nevýraznou béžovou barvu, takže na něm prakticky nebyla vidět špína. Můj současný parádní model ze sedmdesátého čtvrtého roku vypadal v tuto chvíli jako ten největší šmudla a jeho světle modrý lak prosvítal souvislou vrstvou špíny jen místy. Kromě toho se mi na střechu vykálelo několik přidrzlých opeřenců. Zaplatila jsem za benzin, zastrčila klíček do zapalování, otočila jím a s hlavou obrácenou přes rameno začala couvat k místu, kde fungovala zdejší alternativní myčka. Mladí myči začali hvízdát a tleskat, až mě svými spontánními projevy nadšení rozesmáli.

Postavila jsem se stranou a jednoho z nich pustila dovnitř s rozprašovačem a hadrem na mytí oken. Jiný chlapec zapnul příruční vysavač a začal postupně zbavovat špíny a písku koberečky na podlaze. Tři další zase kolem vozu kmitali zvenčí a průběžně si namáčeli houbičky ve vodě s mydlinkami. Všichni do jednoho byli vyšší než můj brouček. Ten s vysavačem po chvilce skončil, vysoukal se z auta a vykročil ke mně s jakousi obálkou v ruce. Podal mi ji: „Neztratila jste náhodou tohle?“

„Kdes to našel?“

„Bylo to vedle sedadla spolujezdce. Asi to tam zapadlo.“

„Díky.“ Vzala jsem si od něho obálku a tak nějak čekala, že bude nadepsaná na stroji, jehož písmo jsem již důvěrně znala. Mé jméno na ni však kdosi napsal kuličkovým perem. Počkala jsem, až hoch zase odejde. Pak jsem obálku opatrně roztrhla a vyndala z ní jediný list papíru. Byl popsáný rukou a černým inkoustem. Rukopis byl poněkud zvláštní, protože šlo o nesourodou směsici psacích a tiskacích písmen. Rychle jsem se podívala, kdo je pod tím podepsaný. Guy Malek! Po zádech mi přeběhl mráz.

Pondělí večer. Čekám, až se objevíte... AhojK...

Snad Vám tenhle dopis vůbec zvládnou doručit. Jestli ho ale pravé čtete, tak se mi to povedlo. Naposledy jsem zval holku na rande, když mi bylo patnáct, a vůbec jsem z toho nebyl tak nervózní. A to jsem měl na bradě obrovský beďar a celý večer jsem přemýšlel, jak to zahrát, abych k ní byl pořád natočený jen z jedné strany.

No nic, tady je:

Až si mezi sebou v rodině všechno vyřešíme, chtěl bych, abyste se mnou jela na výlet do Disneylandu. Pojedete? Dáme si pořádný kopec zmrzliny, zahrajeme si na piráty v Karibiku a pak se svezeme na loďce v Zemi trpaslíků a zazpíváme si potom písničku, co nám bude znít v hlavě ještě půl roku potom. Když jsem mohl v životě dělat hlouposti já, proč byste nemohla Vy?

Zvažte to a dejte mi vědět, abych si včas udělal pořádnou zásobu clearasilu.

Guy Malek

PS: Jen tak pro jistotu: kdyby se se mnou cokoli stalo, postarejte se, aby můj podíl na dědictví po otci připadl evangelické církvi v Marcelle. Mám ty lidi vážně rád.

Když jsem dopis dočítala, měla jsem oči zalité slzami. Bylo to jako čist vzkaz ze záhrobí. Zabolelo to u srdce a najednou jsem také měla úplně ucpaný nos a tváře v jednom ohni. Zdálo se mi, že se samým smutkem udusím, a v duchu jsem uvažovala, je-li to vůbec možné. Zármutek však rychle vystřídala zloba. Doufala jsem, že mé myšlenky překonají odvěké překážky vesmíru a času a doletí až za Guyem a on uslyší mou přísahu: Přijdu na to, kdo Tě zabil, a také

zjistím, proč to udělal. Přísahám, že pro to udělám všechno. Přísahám!

„Slečno? Auto už je umyté.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Díky. Vypadá bezvadně.“ Dala jsem jim deset dolarů a odfrčela s rádiem nastaveným na maximální hlasitost.

Když jsem dojela domů, před naší brankou parkovalo červené porsche Roberta Dietze. Nemohla jsem tomu uvěřit, tak jsem postavila aktovku na chodník a pomalu je obcházela a prohlížela si je. Říkal přece, že bude pryč celé dva týdny. A přitom neuběhl ještě ani jediný. Obešla jsem vůz a zkontrolovala poznávací značku. Stálo na ní DIETZ. Sebrala jsem tedy aktovku a otevřela branku. Obešla jsem Henryho dům a odemkla dveře svého bytu. Vedle pohovky stál Dietzův kufr a na dveřích do koupelny visela jeho plátěná taška.

Zavolala jsem: „Dietzi?“

Žádná odpověď.

Nechala jsem tedy kabelku a aktovku na lince, přeběhla dvorek a oknem nahlédla k Henrymu do kuchyně. Dietz seděl v houpacím křesle. Měl vyhrnutou nohavici a právě Henrymu ukazoval své poraněné koleno. Již je neměl tak opuchlé a z jeho rozmáchlých gest bylo patrné, že mu odsáli vodu, kterou v něm měl. Stačilo, aby pouze předvedl, jak mu lékař do kolene vbodl podkožní injekci, a už se mi zpotily dlaně. Ze začátku si mě nevšiml. Připadala jsem si, jako kdybych sledovala němý film, ve kterém si dva muži s vážnými tvářemi vykládají o zdravotních problémech. Při pohledu na pětáosmdesátiletého Henryho jsem si uvědomila, jak důvěrně toho muže znám – byl pohledný, dobrosrdečný, štíhlý a inteligentní. Dietz byl na druhou stranu člověk poněkud hrubšího zrna – mohutnější, samý sval, zatvrzelý, impulzivní, leč stejně chytrý jako Henry, i když nebyl tak intelektuálně založený, ale spíše spoléhal na selský rozum. Při pohledu na ty dva jsem se musela usmát. Zatímco Henry byl mírný, Dietz byl drsný a jako divoká šelma. Nebyl však nikterak záludný. Vážila jsem si ho pro to, ale bála jsem se starostí, které by mi vnesl do života, a přímo jsem nesnášela tu jeho toulavou povahu.

Jednoduše řečeno, toužila jsem, aby náš vztah k něčemu vypadal. Měla jsem v tu chvíli těžkou hlavu, ale uvědomila jsem si, jakou mi Dietz přinesl úlevu.

Pak zvedl hlavu a uviděl mě. Zamával mi, ale z křesla se nezvedl.

Přišel mi otevřít Henry. Dietz si zase shrnul nohavici a utrousil mým směrem krátkou poznámku o tom, že v Santa Cruz zašel na kliniku a nechal se ošetřit. Henry nám pak nabídl kávu, ale Dietz odmítl. Už si ani nevzpomínám, o čem jsme se všichni tři vespolek bavili, ale Dietz mě po několika slovech uchopil za loket a mě jako by se dotkl sám oheň. Koutkem oka jsem viděla, že na mě Dietz upírá velmi zvláštní pohled. Ať už jsem v tu chvíli cítila cokoli, doneslo se mu to. Po neviditelné lince natažené mezi námi dvěma. Zřejmě jsem v tomto směru musela vysílat do všech stran frekvence jako špatně odstíněný kabel, protože i Henry si v hovoru přestával být jistý, až se postupně zcela odmlčel. Dietz se podíval na hodinky a vyplašeně sebou trhl, jako by už bylo bůhvíjak pozdě. V rychlosti jsme se omluvili, pohnuli se ke dveřím a pak bez jediného slova přešli ke mně.

Tam za námi zapadly dveře. Uvnitř bylo chladno a skrz žaluzie tam bílý sluneční svit pronikal jen v tenkých prouzcích. Všimla jsem si, že u mě doma to vypadá jako v obytné plachetnici, protože to tam bylo takové malé a velmi účelně uspořádané. Zařízení bylo navíc prosté, křesla potažená tkaninou v barvě pařížské modři a stěny obložené týkovým a dubovým dřevem. Dietz rozestlal postel ve výklenku u okna a zul si boty. I já se začala vysvlékat a cítila jsem, jak s každým kusem oděvu, který odkládám, narůstá má touha. Na hromádku šatů na podlaze přibyly i Dietzovy svršky. Zapletli jsme se jeden do druhého a zatočili se ve věčném víru. Ložní prádlo bylo zprvu studené, ale naše nahá těla je rychle zahřála. V tom zvláštním světle jeho kůže až světélkovala, jako by ji pokrývala vrstva perleti z mořských mušlí. Podivná hra světél a stínů kolem nás vytvářela zvláštní prostředí připomínající svět pod vodní hladinou a my se v té nezvyklé záři koupali jako ve vodě. Připadala jsem si, jako bychom byly dvě mořské vydry pářící se právě na mělčině; tak ladně a instinktivně jsme se pohybovali. Milovali jsme se ve vší tichosti, jen

Dietz občas zasténal. Obvykle nepovažují sex za přirozenou náhradu léku proti bolesti, ale v tu chvíli tak doopravdy zaúčinkoval a já se nestydím to přiznat – ano, uchýlila jsem se k důvěrnostem s jedním mužem, abych zahнала smutek nad ztrátou jiného a abych se s tou ranou vyrovnala. Byl to jediný způsob, jak se dát do kupy. Na nic lepšího jsem si v tu chvíli nedokázala vzpomenout. A podivné bylo, že jsem dokonce i přímo při tom chvílemi nevěděla, kterého z nich tím vlastně zrazuji.

Promluvila jsem až pak. „Nemáš hlad? Já jako vlk,“ řekla jsem Dietzovi.

„Taky bych něco snědl,“ odpověděl. Dietz byl gentleman, a tak vstal, dopotácel se k chladničce, otevřel ji a jeho nahé tělo ozářilo světlo vycházející zevnitř. Chvilku tam tak stál a hodnotil její obsah. „Jak to, že tu nemáme vůbec nic k jídlu? Ty snad nejíš, když jsem pryč?“

„Aspoň něco tam určitě je,“ prohlásila jsem defenzivně.

„Jo, sklenice kyselých okurek.“

„Můžu z nich připravit sendviče. V mrazáku je chleba a nahoře v kredenci zase kelímek burákového másla.“

Podíval se na mě, jako bych navrhovala, že si navaříme z kořínků a bobulí, a ledničku zase zavřel. Pak otevřel horní dvířka od mrazáku a zpřevracel několik celofánových balíčků s masnými výrobky, které byly pokryté ledovými krystaly a zmrzlé na kost. Zase mrazák zavřel a vrátil se ke mně na rozkládací pohovku a rychle se zavrtal do příkrývek. „Takhle to dlouho nevydržím. Musíme přece něco jíst,“ podotkl.

„Vůbec se mi nechce věřit, že ses vrátil. Myslela jsem, že sis chtěl s klukama vyjet na nějaký výlet.“

„To jo, ale nakonec se ukázalo, že už měli s kamarády domluvený tramp v Yosemite. Prý pořád nevěděli, jak mi to mají říct. No a když jsem se v místních novinách dočetl o té vraždě, řekl jsem jim, že musím rychle zpátky sem. Měl jsem z toho hrozný výčitky svědomí, ale oni se stejně těšili na ten svůj výlet. Svým způsobem mě to štválo, ale to je asi normální. Doprovodili mě do auta, ani jsem se nestačil divit. Vycouval jsem na ulici, a když jsem se podíval do zpětného zrcátka, zjistil jsem, že mi ani nemávají. Okamžitě se

sebrali a běželi si ke dveřím pro spacáky.“

„Ale pár dnů jste spolu strávili.“

„To jo, a bylo to moc hezké. Mám je rád,“ řekl. „Ale co ty? Musíš mi povědět, co se to tu vlastně stalo.“

Vzhledem k tomu, že mě před chvilkou po telefonu notně vysál Lonnie, vyložila jsem mu to velmi stručně a velmi výstižně. O Guyovi jsem ovšem mluvila co možná nejméně, protože pouhé vyslovení jeho jména ve mně probouzelo bezbřehý zármutek.

„Potřebuješ si vypracovat přesný plán,“ nadnesl věcně.

Já jen mávla rukou, jako že možná. „Obvinění proti Jackovi vznesou nejspíš zítra, pokud to už ale neudělali.“

„Požádá Lonnie o odročení?“

„Vůbec netuším. Asi ne.“

„To znamená, že bude trvat na soudním přelíčení do deseti dnů. Tak to nemáme moc času. Jak jsi daleko s tím Maxem Outhwaitem? Třeba bychom mohli zkusit tuhle stopu.“

Neuniklo mi, že to řekl v množném čísle, ale nechala jsem to bez poznámky. To mi opravdu nabízel svou pomoc? „Jenže jak na to?“ zeptala jsem se. „Už jsem to zkoušela na obecním úřadě, prošla jsem i seznamy voličů a taky matriční záznamy. To jméno je úplně vymyšlené a stejně tak i adresa.“

„A nemůže to být šifra?“

„I to mě už napadlo.“

„A co staré telefonní seznamy?“

„Ty jsem také prohlížela.“

„A jak daleko zpátky?“

„Šest let.“

„Proč šest? Měla ses podívat na všechny až do roku, kdy Guy odešel z domova. Možná i na pár dřívějších. Ten Max Outhwaite totiž může být klidně oběť nějakého trestného činu, který Guy spáchal ještě jako puberták.“

„Ale jestli je to jméno falešné, je úplně jedno, jak daleko zpátky půjdu.“

„Řečeno jinými slovy, byla jsi na to moc líná,“ podotkl mírně.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem a ani se nerozčilovala.

„A co přímo ty dopisy?“

„Jeden z nich mi přišel faxem. Ten druhý je na normálním bílém kusu papíru. Vlastně není ničím zvláštní. Mohla jsem samozřejmě zkusit sejmut z něj otisky prstů, ale myslím, že by to stejně nemělo smysl. I kdybych na tom dopise nějaké našla, nemáme jak si je ověřit ani s čím je srovnat. Jeden ten dopis jsem dala pro jistotu do igelitového sáčku, aby se s ním nic nestalo. Oba jsem navíc okopírovala. Jednu verzi jsem zamkla v kanceláři do psacího stolu. Co se týče podobných věcí, jsem vážně paranoidní.“

„A tu druhou kopii máš tady?“

„V aktovce.“

„Tak se na to podíváme, ne?“

Odhrnula jsem deku a vstala. Došla jsem k lince, otevřela aktovku, rychle ji prohrabala a zase se vrátila do postele, s dopisy a poznámkovými kartičkami v rukou. Opět jsem si vlezla pod deku a všechno mu to podala. Pak jsem si lehla na bok, abych se mohla dívat, jak postupuje zkušený profesionál. Nejprve si nasadil brýle. „To je tedy romantika, Dietzi? Uvědomuješ si to?“

„Přece nemůžeme celý den prosouložit! Už je mi padesát. Stárnu, musím si šetřit síly.“

„Máš pravdu.“

Natřepali jsme si polštáře, opřeli je o čelo improvizované postele a posadili se, bok po boku. Dietz si přečetl oba dopisy a zběžně prolistoval mé pomocné kartičky. „Tak co si o tom myslíš?“ zeptala jsem se po chvilce.

„Myslím, že s tím Outhwaitem to je trefa. Určitě by stálo za to najít jiného podezřelého a odvést tak pozornost od Jacka, ne?“

„I Lonnie to říkal. Důkazy, které zatím proti Jackovi mají, jsou sice poměrně pádné, ale ještě zdaleka to není všechno, takže se karta klidně může ještě obrátit. Lonnie doufá, že se nám podaří usvědčit někoho jiného. Myslím, že jeho tajnými kandidáty jsou Donovan a Bennet.“

„Čím víc jich bude, tím větší šance pro nás. Jestliže byl podle policie motivem Guyův podíl na otcově dědictví, měli ho ti dva jakbysmet. I oni se tu noc mohli dostat ke Guyovi do pokoje; navíc

myslím, že úplně stejně snadno.“ Nyní pročetl mé poznámky na kartičkách. Jedna ho zarazila. „Co znamená tohle? O jakém švindlu to tady píšeš?“

Vzala jsem si ji od něho a přečetla, co na ní bylo napsané. Stálo tam: *Vdova okradená o všechny úspory*. „A víš, že už si přesně nevzpomínám? Napsala jsem si na ty kartičky všechno, co jsem si zapamatovala z prvního rozhovoru s Donovanem. Bavili jsme se tehdy o tom, jak Guy před lety vyváděl, jak se dostal do křížku se zákonem. Většina toho, co údajně provedl, byla spíš k smíchu – nějaké to vandalství, pár výletů kradenými auty a podobně –, ale namočil se také do jednoho podvodu. Moc jsem se na to nevyptávala, protože mě v tu chvíli spíš zajímaly věci, které by mě zavedly na jeho stopu. Bylo mi ukradené, jaké alotrie prováděl v mládí, pokud to samozřejmě přímo nesouviselo s mým pátráním.“

„Možná by nebylo od věci důkladně se seznámit s jeho minulostí. Lidi přece věděli, že se vrátil. Třeba si s ním chtěl někdo vyrovnat účty.“

„To mě také napadlo. Proč by jinak Max Outhwaite dával tip novinářům?“ podotkla jsem. „Kromě toho jsem si ale říkala, jestli ty dopisy nenapsal některý z jeho bratrů.“

„Proč by to dělal?“

„Aby v lidech vzbudil přesvědčení, že měl Guy nepřátele, že mimo okruh rodiny mohl existovat někdo, kdo si přál, aby byl Guy po smrti. A jen tak mimochodem, Bader měl doma sbírku novinových výstřižků, článků z novin, kde se psalo o Guyových prohřešcích.“

Dietz se otočil a podíval se na mě. „Něco, co by stálo za řeč?“

„No, ničeho zvláštního jsem si nevšimla, ale jestli se na to chceš sám podívat, mám tu podivnou sbírku u sebe v kanceláři. Když jsem byla naposledy u Malekových, Christie mi dovolila si ji vzít.“

„S tím rozhodně začnem. Docela to dává smysl. Třeba nás to zavede na úplně jinou stopu.“ Opět se vrátil k dopisům a zblízka si je prohlížel. „A co ten třetí dopis, co dostal Guy? Co se v něm píše?“

„Vůbec nemám představu. Nadporučík Bowerová mi to odmítla sdělit a nic dalšího jsem z ní také nedostala. Ale vsadím se, oč chceš,

že to má všechno na svědomí jedna a táž osoba.“

„Pánové a dámy od policie to už jistě svěřili do rukou soudním grafologům.“

„Možná. Jenže teď, když mají za katrem Jacka, se jen těžko budou pít po nějakém Maxovi Outhwaiteovi. Jestli se jim hodí do krámu Jack, sotva budou pátrat po jiném podezřelém.“

„Chceš tedy pomoci s ověřováním?“

„Moc ráda.“

18

Dietze jsem vysadila u veřejné knihovny a sama se po dálnici rozjela k sídlu společnosti Malek Construction. Nepředpokládala jsem, že bych se tam mohla zdržet déle, ale když jsem přijela na parkoviště, uviděla jsem Donovana, jak nastupuje do firemní dodávky. Zavolala jsem na něho a rychle mu zamávala a dál couvala na místo vyhrazené pro návštěvy, které bylo ob jeden vůz vedle něho. Počkal, až k němu přijdu, a pak se předklonil a stáhl okénko na straně spolujezdce.

Usmíval se a jeho tmavé oči nebyly za slunečními brýlemi vůbec vidět. „Jak se máte?“ zeptal se konverzačním tónem, zvedl si brýle a usadil je na hlavě.

„Dobře. Koukám, že jsem vás zastihla právě na odchodu. Budete pryč dlouho? Měla bych na vás totiž pár otázek.“

„Jedu něco zařídit do lomu. Bude to trvat tak hodinku. Jestli chcete, můžete jet se mnou.“

V rychlosti jsem si to nechala projít hlavou. „To by snad šlo,“ souhlasila jsem nakonec.

Hodil na zem ochrannou přilbu, která byla na sedadle vedle něho, a otevřel mi dveře. Nastoupila jsem si. Měl na sobě modré džíny, džínovou vestu a pod ní modrou mikinu s potiskem, u níž si vykasal rukávy. Na nohou měl těžké pracovní boty, jejichž podrážky připomínaly vzorek pneumatik traktoru.

„Kde je ten váš lom?“

„Nahoře, kousek za průmyskem.“ Nastartoval dodávku velikosti menšího nákladáku a začal couvat z místa na parkovišti. „Máte nějaké zprávy od Jacka?“

„Nemluvila jsem s ním. Ale Lonnie Kingman s ním prý prohodil pár slov, než ho převezli do okresní věznice. Už jste mluvil s Christie?“

„Zajel jsem domů na oběd, i když trochu pozdě,“ prohlásil. „Museli jsme se minout, protože jsem tam dorazil chvilku potom, co jste odjela. Vůbec nechápu, co to má všechno znamenat. Jak to vlastně s Jackem vypadá teď?“

„Těžko říct. Lonnie už ale připravuje obhajobu. Uvažuje, jak na to půjde, a tak. Já pak asi ještě sjedu do golfového klubu promluvit si se všemi členy, co byli to úterý na večírku nebo v klubu vůbec. Strašně rádi bychom totiž našli někoho, kdo by dosvědčil, že Jack byl mezi půl desátou a půl dvanáctou právě tam.“

„To by neměl být zas takový problém.“

„To byste se divil,“ nesouhlasila jsem.

Kdykoli jedu nějakým větším automobilem, bývám u vytržení jako malé dítě, a tak ještě než jsme dojeli na místo určení, všimla jsem si, jak ze mě výrazně opadlo napětí. Když se člověk jen veze, je na tom cosi uklidňujícího. Na sedadle Donovanova vozu, pod jehož koly skřípal šterk a jehož motor tiše hučel v hlubokých tóninách, jsem proto div neusnula. Neustálé myšlenky na vraždu mě již unavovaly, i když bylo předem jasné, že jim nakonec neuniknu. V tu chvíli jsem se ho však raději zeptala na jeho práci a s nesmírným potěšením se pak zaposlouchala do dlouhé a fundované odpovědi. Držel přitom volant jednou rukou a překřikoval hukot motoru.

„Dali jsme se na drčení odpadu, takže teď zpracováváme betonovou suť a také použitý asfalt. Máme na to pobočku v Colgate, kde se tyhle materiály shromažďují, a pořídili jsme si slušnou mobilní drtičku – vlastně dvě. Jednu máme v Monterey a druhou ve Stocktonu. Myslím, že jsme se do něčeho takového pustili jako první. Teď jsme schopní nadrtit jinak nepoužitelné materiály tak, že se z nich dají dělat například základy při stavbě silnic. Samozřejmě i tady musíme splňovat určité normy. Ovšem nadrcený materiál je výrazně levnější, než kdyby se pořizoval ten, který se používá běžně, takže jsme v tomhle směru docela ve výhodě.“

Dál pokračoval ve stejném duchu a já mezitím uvažovala, jestli se ho nemám ještě jednou zeptat na finanční situaci rodinného podniku, o kterém posledně tvrdil, že je naprosto solventní. Když jsem se opět zaposlouchala do jeho slov, právě vykládal: „A tak teď produkujeme přibližně stejné množství kamene jako písku nebo šterku. Valná většina vytěženého šterku a písku padne na výrobu asfaltovací hmoty. Ze společností, které ji dělají, jsme my Santa Terese nejbliž. Kdysi jsme tam dokonce měli i samostatnou výrobu, kam se dovážel jak písek, tak šterk i tekutý asfalt, ale ukázalo se, že je ekonomičtější vyrábět to tady a do města to pak jen dovážet hotové. Nejspíš jsem ale jediný na světě, kdo takhle opěvuje materiály na stavbu silnic a portlandský cement. Vy jste ale asi chtěla mluvit o Jackovi, že?“

„Spíš o Guyovi.“

„No, tak na to vám povím, že ho Jack nezabil, protože to nedává vůbec žádný smysl. Bylo jasné, že v první řadě padne podezření policie na nás tři. Divím se, že nás s Bennetem ještě nedali sledovat.“

„To nejspíš dali, ale všechny důkazy zatím stejně ukazují na Jacka.“ Poté jsem mu pověděla o těch teniskách a také baseballové pálce. „Nevíte náhodou, kde měl tu noc svého harleye?“

„Řekl bych, že doma v garáži. Harley je Jackův poklad, já se o něj příliš nezajímám. Toho večera a ani pak v noci jsem ho ale neviděl. Byl jsem nahoře v pokoji a díval se na televizi.“

Stoupali jsme vzhůru k průsmyku, po silnici, která byla samá zatáčka a místo svodidel měla jen nízký křovinatý porost. Ani slabý větřík nezafoukal, a tak hory jen mlčky stály v nehybném ovzduší a sluneční výhni. Okolní keře byly suché jako troud a mezi kamennými stěnami hor jen občas prosvítaly palouky porostlé nejrůznějšími planými i okrasnými travinami – smilkami, kostřavami či jílky vytrvalými – a jejich měkké barvy zjemňovaly ostré kontury nepřístupných skal. Některé stéblo se sice občas zachvělo mírným vánkem, ale na teplý vítr vanoucí z hor jsme se my, obyvatelé města pod nimi, mohli těšit až později navečer. Bohužel však vždy rozptýlil i poslední zbytky vzdušné vlhkosti. Byl to také vítr, který se celý den tísnil kdesi v kaňonech, takže pak vždy zběsile rejdlil krajinou, jako by měl velikánskou radost z právě nabyté svobody. Každý nedbale

uhašený táborák, každý cigaretový nedopalek či jiskřičku zážehového motoru mohl ale proměnit ve zkázonosný požár. K největším takovým požárům docházelo obvykle v srpnu a v září, po měsících tlakové výše. V dalších měsících ovšem začínalo být počasí nevyzpytatelné a nikdo nemohl ani tušit, co na nás zase uchystá. V tu chvíli se kdesi hluboko pod námi rozprostíral Tichý oceán a jeho modrý pás se ve své nekonečnosti sléval s oblohou. Směrem k severu bylo vidět klikatou čáru pobřeží.

Pak Donovan prohlásil: „Jacka jsem tu noc neviděl od chvíle, co odešel do klubu, takže vám v tomhle směru asi moc nepomůžu. Není mi ale úplně jasné, co si od toho vlastně slibujete. Samozřejmě ale chápu, že si potřebujete ověřit, kde byl.“

„Víte, máme dvě možnosti. Buď můžeme prokázat, že to Jack neudělal, nebo můžeme přijít s jiným podezřelým. Kde byl tu noc Bennet? A může to dokázat?“

„To se budete muset zeptat přímo jeho. Já vím jen, že doma nebyl. Když se vrátil, bylo už hodně pozdě.“

„Když jsme spolu mluvili poprvé, vyprávěl jste mi o Guyových problémech se zákonem. Nemyslíte, že se mu někdo mohl chtít pomstít?“

„Vám se chce vracet se zpátky do minulosti? Až do doby, kdy ho poprvé zavřeli do pastíáku?“

„Co když ano? Zajímají mě ale i roky potom. Vy jste například mluvil o nějaké ovdovělé ženě, o tom, že ji Guy okradl o všechny její úspory.“

Donovan zakroutil hlavou. „Na to zapomeňte. Nikam by to nevedlo.“

„Jak to můžete vědět?“

„Protože z té rodiny už dávno nikdo nezůstal.“

„Odstěhovali se?“

„Ne, všichni jsou po smrti.“

„Přesto by mě to zajímalo.“

„Ta vdova se jmenovala Maddisonová. Guy už byl tou dobou z domu, a když se otci doneslo, co provedl, už mu nikdy nechtěl odpustit. Takhle přísný prakticky nebyval. Myslím, že už ho přestalo

bavit pořád po Guyovi všechno žehlit. Té paní tehdy řekl, aby podala trestní oznámení, ale myslím, že na to nikdy nedošlo. Někteří lidé jsou už takoví! Nikdy neudělají, co by měli.“

„Jak to tedy bylo?“

Dojeli jsme až na vrchol, kde se nám nabídl výhled, který doslova miluji. Dole pod námi se táhlo karamelově zbarvené údolí s nepravidelně rozestými tmavozelenými chomáčky dubů. Sem tam krajinu členil ranč nebo tábořiště, ale většinou stejně nebylo na tu dálku zvlášť dobře vidět. Dálnice před námi se pak rozšířila ze dvou na čtyři pruhy a přes most Cold Spring jsme se už hnali jako o závod. „Guy kdysi začal chodit s holkou, co se jmenovala Patty Maddisonová. Maddisonová, se dvěma ,d‘. Její starší sestra se jmenovala Claire.“

To jméno mi bylo lehce povědomé, ale s nikým konkrétním jsem si je spojit nedokázala. Nejspíš jsem bezděky něco zamumlala, protože Donovan se na mě najednou otočil: „Vy ji znáte?“ zeptal se.

„To jméno je mi povědomé. Ale jen povídejte; třeba si vzpomenu.“

„Jejich otec měl vždycky hluboko do kapsy, ale nějakým záhadným způsobem získal jakési vzácné tiskoviny – nějaké dopisy či co –, které měly obrovskou hodnotu. Byl hodně nemocný, a proto rozhodl, že až umře, mají se ty dokumenty prodat, aby byly peníze pro holky na studia. Ta starší právě absolvovala na vyšší škole někde na východě a hlásila se na medicínu. Něco z těch peněz mělo tedy připadnout jí a z něčeho se zase měla zaplatit vyšší škola pro Patty.“

No a Guy se u nich objevil na Vánoce, těsně předtím, než odešel z domova. Prostě přišel, zaklepal na dveře a prohlásil, že je Pattyin kamarád a zároveň odhadce na ty vzácné tiskoviny. Nabulíkoval její mamince, že údajně vyvstaly pochybnosti ohledně pravosti těch dokumentů. Prý by to mohly být padělky, lhal, až se mu od pusy prášilo, a jeho že prý najal starý pán, aby je ověřil.“

„Jejich otec byl tehdy ještě naživu?“

Donovan zakroutil hlavou. „Byl měsíc po smrti. Zemřel na Den díkůvzdání. Stará paní byla z Guyových slov jaksepatří rozrušená, protože ty tisky byly to jediné, co měla. O odhadci sice vůbec nic

nevěděla, ale všechno vypadalo velice věrohodně – jako by to skutečně tak zařídil těsně před smrtí její manžel –, takže ty dopisy nakonec Guyovi dala a on s nimi zmizel.“

„Jen tak?“ podivila jsem se. „To od něho ani nechtěla občanku nebo nějaké doporučení?“

„Zřejmě ne. Měl v zásobě pár vizitek. Jednu jí dal a ta v ní nejspíš už na pohled vzbudila důvěru. Pochopte, všechno jsme si to dali dohromady až několik měsíců potom. Nemohla nic tušit. A jestliže ty tisky chtěla prodat, stejně potřebovala nějakého znalce, tak co?“

„Nechápu, jak mohou být lidé tak důvěřiví.“

„Jak jinak by se asi uživili podvodníci?“ poznamenal.

„A co dál?“

„No... Guy měl u sebe ty dokumenty asi čtrnáct dní. Tvrdil, že je nechal podrobit řadě odborných testů, ale ve skutečnosti jen udělal kopie a také slušné padělky. Nakonec se ovšem ukázalo, že zase tak slušné nebyly. Každopádně byly ty falzifikáty na první pohled k nerozeznání od originálů. Po těch dvou týdnech je vzal a šel za starou paní, že prý má pro ni špatnou zprávu. ‚Tedy, je to k neuvěření, paní Maddisonová, ale jsou to opravdu padělky,‘ vymýšlel si nejspíš tehdy, ‚a nestojí ani za zlámanou grešlí.‘ Pak ji ještě ujistil, že se klidně může zeptat jakéhokoli odborníka. Poslechla ho a pochodila stejně. Málem z toho překvapení měla smrt. Pak je vzala zase k dalšímu expertovi a i ten potvrdil, co říkal už Guy. Dopisy byly náhle bezcenné, a ta paní tak nepřišla jen o manžela, který zemřel sotva měsíc předtím, ale úplně o všechno. A pak jednoho dne zaklepala na naše dveře a chtěla od táty odškodnění.“

„A jak přišla na to, kdo byl Guy zač?“

„Vždyť přece chodil s Patty Maddisonovou...“

Rychle jsem vyhrkla: „No jó, Patty! Už to mám. Guy mi o ní vyprávěl, když jsme se spolu procházeli u vás v zahradě. Říkal, že se s ní rozešel. Ale nezlobte se, že jsem vás přerušila; jen jsem si konečně vzpomněla, kde jsem slyšela to jméno. Takže, jak na Guye nakonec přišli? To ho usvědčila Patty?“

Donovan opět zakroutil hlavou. „Kdepak. Patty ho naopak hájila. Jenže Guy tehdy právě utekl z domova, takže si to paní Maddisonová

snadno spočítala.“

„A paní Maddisonová ho znala?“

„Ne, viděla ho jenom tehdy, když k ní přišel coby odhadce. Zřejmě se jí tehdy nepředstavil svým pravým jménem.“

Donovan najednou podřadil a z hlavní vozovky odbočil vlevo. Ocitli jsme se na dvouproudové silnici, jejíž dlažbu asi po kilometru a půl vystřídal obyčejný šterk. Od našich kol začaly proto odletovat malé kaménky a před námi, kde se silnice stáčela vlevo, se od země zvedala mračna bílého prachu připomínající kouř a signalizující blízkost šterkového lomu. A skutečně; silnice se rozšířila a my se najednou ocitli přímo v něm. Nejbližší svah byl totiž jaksi vykousnutý a odhaloval zeminu a skálu. Nikde kolem nerostly žádné stromy ani jiná vegetace. A místo zpěvu ptáků rušil horský klid hukot těžké techniky. Z barev převládala samozřejmě šedá, která podtrhovala matnou zeleň okolních hor a blankytnou modř oblohy. Hory v dálce byly tmavozelené se zlatavými puntíky trsů uschlé trávy. Na svahu před námi byly vidět stopy pneumatik. Všude, kam se člověk podíval, se kupily hromady šterku, zeminy, písku, jílovité břidlice či vyplavené hlíny a kamení. Kameny, někdy veliké jako lidská hlava, se pomalu sunuly po běžících pásech směrem k drtičkám, jejichž nesmlouvavá soukolí je přeměňovala na hrubý šterk. Ten se pak proséval mohutnými drátěnými síty, která třídila materiál podle velikosti.

Donovan zacouval na místo vedle vlečňáku s přívěsem, vypnul motor a zatáhl ruční brzdu. „Počkejte chvíličku, jenom tu něco vyřídím. Dopovím vám to cestou zpátky. Kdybyste dostala chuť se tu porozhlédnout, vzadu je přílba.“

„Jen běžte. Poradím si.“

Donovan mě nechal ve voze a ihned se dal do řeči s nějakým mužem v pracovní kombinéze a stejné přílbě, jakou mi prve sám nabízel. Vzápětí zmizeli v přívěsu. Já v klidu čekala. Takhle zdálky vypadaly všechny ty stroje jako ze sady dětských autíček. Na okamžik jsem se zadívala na dopravník, po němž se přemisťovaly drobné kamínky, které na konci padaly dolů, na stupňovitou haldu. Zvedla jsem bradu a také oči, abych se pokochala relativně

neposkvrněnou přírodou zamžených hor a nízké zeleně za lomem. Bloumala jsem pohledem z místa na místo a v duchu se snažila utříbit si, co mi Donovan právě pověděl. Vzpomněla jsem si, že podle Guyových vlastních slov byl rozchod s Party to jediné slušné, co v mládí udělal. Hovořil o ní jako o nevyrovnané a citově zranitelné dívce. Bylo až neuvěřitelné, že se mě snažil přesvědčit, že vlastně jednal čestně, když její matku takhle odporně ožebračil. Nepřímo vlastně okradl i Patty, vzhledem k tomu, že ty peníze byly určené na její studium.

Do kapoty dodávky se opíralo nelítostné slunce. Donovan však našťěstí nechal otevřená okna, a tak jsem se nemusela bát, že se v kabině zaživa upeču. Vzduch byl bílý poletujícím prachem a vším prostupoval řev ocelových monster. Jasně jsem slyšela kovové zvuky těžkopádného rypadla, které se na svých pásech kodrcalo kamenitou rovinou volného prostranství lomu, připomínajícího měsíční krajinu. Rozepnula jsem si bezpečnostní pás, zapřela se nohama o palubní desku a opřela se o kolena. Nechtěla jsem, aby se Guy provinil něčím tak hanebným. Nadělal spoustu hloupostí, které nemohl vrátit, ale tohle bylo opravdu zlé. Tak zlé! Byla jsem ochotná mu odpustit nějaký ten nemístný žert a také ty jeho pubertální rošťárny, ale skutečnou krádež jsem jen tak přehlédnout nedokázala, i když k ní došlo tak dávno.

Ze tupě civím do prázdna, jsem si uvědomila, až když jsem za sebou zaslechla našlapování těžkých bot a když Donovan otevřel dveře na své straně vozu. Okamžitě mě to probralo. Než usedl za volant, ještě si pečlivě oklepal šterk z podrážek. Posadila jsem se tedy pěkně zpříma a znovu si zapnula bezpečnostní pás.

„Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ řekl.

„To nevadí. Příjemně jsem si odpočinula,“ ujistila jsem ho.

Zabouchl dveře, také přes sebe přetáhl pás a zapnul ho. Pak otočil klíčkem v zapalování. A za chvíli jsme již uháněli pryč, směrem na hlavní silnici. „Takže, kde jsem to skončil?“ spustil.

„Guy zaměnil ty cenné tisky za padělky a pak se zdejchnul. Ještě předtím jste říkal, že mu tentokrát váš otec už nehodlal odpustit.“

„Hned se k tomu dostanu. Takže... ty dopisy měly ve skutečnosti

hodnotu nějakých padesát tisíc dolarů a otec tehdy neměl tolik peněz; a i kdyby, stejně to odmítal zaplatit.“

„A co se vlastně s těmi dopisy stalo? Prodal je Guy?“

„Asi musel, protože pokud vím, už je nikdy nikdo neviděl. Ale víc by vám o tom nejspíš pověděl Paul Trasatti. Jeho otec byl totiž odhadce, na kterého se obrátila paní Maddisonová, když jí Guy podstrčil ty padělky.“

„To on potvrdil paní Maddisonové tu nešťastnou skutečnost?“

„Ano.“

„A co se s ní stalo pak?“

„Nejdřív začala s pitím a později k tomu přidala ještě prášky. Vydržela to pár let, ale i tak to vzalo rychlý konec. Kouřila jednu za druhou a i ten alkohol do sebe lila ve velkém; není divu, že byla do pěti let v pánu.“

„A co Party?“

„I to bylo neštěstí. V květnu, ve stejném roce – bylo to dva měsíce po Guyově zmizení – Party zjistila, že je těhotná. Bylo jí tehdy jen sedmnáct a nechtěla, aby se o tom kdokoli dozvěděl. Měla hodně psychických problémů a myslím, že se bála, aby ji nezavřeli do nějakého ústavu, k čemuž by nakonec asi i došlo. V každém případě se tehdy rozhodla pro potrat – nelegální samozřejmě – a umřela na otravu krve.“

„Cože?“

„Rozuměla jste správně. Potraty se tehdy prováděly načerno častěji, než byste si myslela. Kdo ví, jaký řezník jí to dělal. Víím jen, že to bylo v San Diegu a že neměl dostatečně sterilní nástroje. To způsobilo otravu krve, na kterou nakonec umřela.“

„To si děláte legraci!“

„Říkám vám pravdu,“ trval na svém. „Nezavrhli bychom Guye jen tak pro nic za nic. Víím, že nás považujete za bandu zaujatých pitomců, ale s tímhle jsme museli celou dobu žít a věřte, že to nebylo právě snadné.“

„Ale proč jste mi to neřekli dřív?“

„Proč bychom to jako dělali? Neměli jsme důvod, nikdy to nebylo přímo potřeba. Samozřejmě jsme to všichni věděli a kolikrát jsme se

o tom už mezi sebou bavili, ale tohle špinavé prádlo jsme prostě nechtěli prát před někým úplně cizím. Vy myslíte, že nám nějak lichotí, že v tom měl prsty?“

Já však jen civěla z okénka a o všem přemýšlela. „Vůbec tomu nemůžu uvěřit.“

„To mě nepřekvapuje. Nelíbí se vám pomyslení, že Guy proved něco takového, že?“

„To tedy ne,“ připustila jsem. „Guy mi totiž vyprávěl, že do něho Patty byla blázen a že jediná slušná věc, kterou v životě udělal, bylo, že ji nesvedl, když se mu k tomu naskytla příležitost. Proč by to jinak říkal?“

„Nejspíš doufal, že to na vás udělá dojem. No, smysl to dává,“ podotkl ještě.

„Tak to určitě nemohl myslet! Bavili jsme se v tu chvíli jen tak o ničem a on si na to zčistajasna vzpomněl. Rozhodně to neměl předem promyšlené a ani se nepouštěl do žádných podrobností. A navíc, proč by na mě chtěl takhle zapůsobit?“

„Guy byl lhář. Nemohl si pomoci.“

„Možná že byl lhář tehdy, ale proč by si to o tom děvčeti vymýšlel ještě po tolika letech? Vůbec jsem ji neznala a vůbec jsem se o ni nezajímala. Tak proč by se namáhal, když tím vlastně neměl co získat?“

„Poslyšte, vím, že vám padl do oka. Většině žen se líbil. Vzbudil ve vás lítost a vy jste ho chtěla chránit. A stejně jako všechny ostatní jste si nikdy nedokázala připustit, že je zkažený, skrz naskrz prohnitý. A toho on vždycky využíval.“

„Tak to tedy ne,“ protestovala jsem dál. „Dávno se dal na duchovní cestu a zasvětil svůj život Bohu. On neměl jediný důvod, proč překrucovat okolnosti své dávné lásky k Patty Maddisonové.“

„Přetvářel si minulost k obrazu svému. Všichni to děláme. Člověk se začne kát za svoje hříchy a v duchu je postupně vytěšňuje, až úplně zapomene, co bylo dřív. No a netrvá to dlouho a najednou je přesvědčený, že nemůže být tak špatný, jak tvrdí všichni kolem. Vždycky totiž za všechno může někdo jiný, protože vy máte pro všechno ty nejlepší důvody. Je to samozřejmě přelud, ale kdo z nás

se může podívat sám sobě do očí? Všechno přikrašlujeme; jsme zkrátka lidi!“

„Teď tady mluvíte o tom starém Guyovi, ne o tom, kterého jsem poznala já. Vím jen jedno. Že si vůbec nedovedu představit, jak by Guy něco takového spáchal.“

„Znala jste ho sotva týden a věříte všemu, co vám napovídal. Byl to ale mizera!“

„No tak, Donovane, zamyslete se nad tím, jaké trestné činy spáchal. Ani jeden z nich nebyl takhle závažný,“ trvala jsem stále na svém. „V pubertě to začalo vandalstvím. Později zase kradl auta a hi-fi techniku, aby měl na drogy. Ale udělat dobrý padělek, to je pro člověka, co je věčně v limbu, vážně docela oříšek. Věřte mi! I já to zažila. Zfetovaný člověk si o sobě myslí, kdovíjak mu to nepálí, ale ve skutečnosti je rád, když normálně funguje.“

„Guyovi to ale opravdu zapalovalo. A rychle se učil.“

„Radši si ještě promluvíím s Paulem,“ prohlásila jsem nakonec, protože jsem opravdu nechtěla ustoupit.

„Ten vám řekne totéž. Možná on ho nepřímo přivedl na tu myšlenku. Když je táta vašeho nejlepšího kamaráda znalec vzácných tisků, nedá vám postupem času takovou práci poznat, že máte před sebou něco opravdu cenného.“

„Je mi jasné, jak to myslíte, ale stejně mi to nesedí.“

„Víte něco o notorických lhářích?“ zeptal se náhle Donovan.

„Samozřejmě. Ano, myslím, že ano. Proč se ptáte?“

„Lhář – skutečný notorický lhář – lže, protože to jde a protože je v tom dobrý. Zkrátka lže jen tak pro potěšení a protože mu na to lidi skáčou. A přesně takový byl Guy. Když měl příležitost zalhat – bez ohledu na to, jestli tím něco myslel nebo jestli tím mohl něco získat – nedokázal zkrátka odolat.“

„Chcete říct, že trpěl chorobnou lhavostí,“ podotkla jsem bezbarvě a s lehkou dávkou skepse prakticky zopakovala, co sám řekl.

„Jen tvrdím, že si ve lhaní liboval. Nemohl si pomoci.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásila jsem. „A to si o sobě myslím, že mám na lež po čertech dobrý nos.“

„Jistě, dá se poznat, když lidi lžou, ale ne vždycky.“

„Překvapuje mě, že se v tom tak vyznáte,“ poznamenala jsem jedovatě.

I když jsem si uvědomovala, že Donovanovi začínám lézt na nervy stejně jako on mně.

Odmítavě mávl rukou. Měla jsem takový dojem, že není zvyklý na to, aby mu ženy kladly odpor. „Zapomeňte na to. Klidně si dál myslíte, co chcete,“ prohodil. „Já vás o ničem přesvědčovat nehodlám.“

„Ani já vás ne,“ odsekla jsem mu. „A co se stalo s tou starší sestrou?“

Donovan se vztekle zamračil. „Vážně si to ode mě chcete poslechnout, nebo je to jen záminka, abyste se se mnou mohla dál pít?“

„Já se s vámi ale přu kvůli Guyovi, ne kvůli Maddisonovým, jasné?“

„Tak dobře. Claire – ta starší – medicínu nakonec vzdala. Neměla na to totiž peníze a její matka navíc pila jako duha. Na nějaký čas se nastěhovala domů, aby se o ni mohla starat. Vydržela tam asi šest měsíců. Když její matka nakonec zemřela, vrátila se zpátky na východ – myslím, že někam na Rhode Island. Možná to byl Connecticut; vážně nevím. Vdala se, ale v manželství jí to moc neklapalo. Asi po roce se zabila. Tedy aspoň tak jsem to slyšel.“

„Spáchala sebevraždu?“

„Co by ne? Celá její rodina už byla dávno v pánu. Vůbec nikoho už neměla. Byla to trochu nebezpečná rodina – samá maniodepresivní psychóza! Tak si myslím, že by si dřív nebo později stejně sáhla na život.“

„Jak přesně se zabila? Vyskočila z okna?“

„To nemám zdání. Nezajímal jsem se o podrobnosti. Jen jsem si přečetl krátkou zprávu v místních novinách. Stalo se to někde tam na východě.“

Chvilíčku jsem byla úplně zticha. „A co když Guye zabil někdo z Maddisonovic rodiny? To by přece dávalo smysl.“

„To jste vedle. Přece jsem vám říkal, že jsou všichni dávno po smrti.“

„Jak si ale můžete být jistý, že z jejich blízkých nezůstal nikdo naživu? Co třeba nějaký bratranec, tetička nebo strýček? Nebo Pattyina nejlepší kamarádka?“

„No tak! Vy byste snad zavraždila někoho, kdo ukřivdil vašim příbuzným? V případě sourozence by se to snad ještě dalo pochopit; ale bratranec nebo třeba neteř?“

„Asi ne, ale já ke svým příbuzným zase nemám tak blízko. Vy si spíš zkuste představit, že by se něco podobného stalo ve vaší rodině!“

„Vždyť se to stalo. Někdo zavraždil Guye,“ opáčil.

„A nemáte chuť se pomstít?“

„Že bych kvůli tomu vraždil? Ani náhodou. A navíc, kdybych se rozhodl mstít se vraždou, asi bych s tím tolik neotálel. Nezapomínejte, že se to stalo už před osmnácti lety.“

„Ale Guy byl celou tu dobu nezvěstný. A jakmile se objevil doma, za pár dnů ho někdo zabil.“

„To je pravda,“ připustil Donovan.

„Nezapadá vám do toho všeho nějak jméno Max nebo Maxmilián Outhwaite? Mohla by to být i Maxine. Jestli je to muž, nebo žena, to vám bohužel neřeknu.“

Donovan se na mě obrátil, očividně zaskočený. „Kde jste tohle vyhrabala?“

„Vy to jméno znáte?“

„No samozřejmě. Maxwell Outhwaite totiž bylo jméno, které si vymyslel Guy a bylo na té vizitce, co dal paní Maddisonové.“ Vytřeštila jsem na něho oči. „Víte to jistě?“

„Takové věci se jen tak nezapomínají,“ prohlásil. „Jak jste se k tomu dostala vy?“

„Max Outhwaite poslal jisté dopisy do Dispatchu a také do redakce L. A. Times. Právě od něho se novináři dozvěděli, že se Guy vrátil.“

19

Po návratu ke kancelářím společnosti Malek Construction jsem se rozloučila s Donovanem a zamířila ke svému vozítku. Byla jsem dost nervózní a také lehce zmatená. Ta záležitost s Maxem Outhwaitem totiž nedávala žádný smysl. Utěšovala jsem se, že o něm snad něco zjistil Dietz. Když jsem si k tomu přidala ještě Maddisonovy, už jsem vůbec netušila, z kterého konce začít. V rychlosti jsem pohlédla na hodinky a zděsila se, jelikož čas už dost pokročil. Výlet nahoru do průsmyku nám trval více než devadesát minut.

Dietz na mě již čekal před knihovnou. Zajela jsem k obručníku a on si nastoupil. „Promiň, že jedu tak pozdě,“ omlouvala jsem se.

„To nic. Něco pro tebe mám. Ten Outhwaite neexistuje. Prošel jsem všechny městské telefonní seznamy za posledních pětadvacet let, a nic. Sebral jsem se tedy a zkusil štěstí hned naproti, na okresním úřadě. Jméno Outhwaite nebylo ani v matrice, ani v žádných jiných veřejných záznamech. To jméno nefiguruje na žádném úmrtním listu ani v jediném soudním protokolu, není na ně zapsaná žádná nemovitost, žádné stavební povolení – prostě vůbec nic. Je to divné, protože každý člověk, který kdy žil, tu po sobě nějakou podobnou stopu vždycky zanechá. To jméno si buď někdo vymyslel, nebo jsme úplně vedle.“

„Jedna souvislost by tu byla, ale asi bys ji v tom těžko hledal,“ začala jsem a vzápětí jsem Dietzovi pověděla, nač jsem cestou zpátky z lomu narazila při své rozmluvě s Donovanem. Už jsem málem zapomněla, jak je příjemné, když se člověk má s kým poradit. Pověděla jsem mu tedy všechno o Maddisonových a také o tom, že si Donovan myslí, že Guy nechtěně přispěl k jejich konci. „Jméno

Maxwell Outhwaite použil ten falešný odhadce, který té nešťastné rodině ukradl cenné tisky v hodnotě padesáti tisíc. Nevěřím, že to byl Guy, ale Donovan to bere jako hotovou věc. Ale teď ruku na srdce,“ vybědla jsem Dietze, „kdybys ty věděl o Maddisonových, řekl bys o tom někomu?“

„Jmenovitě tobě?“

„No... ano, mně,“ připustila jsem. „Mohl se mi o tom přece zmínit, ne? A stejně tak o Maxovi Outhwaiteovi. Jak to, že to nikomu neřekl, když se to jméno po tak dlouhé době zase objevilo na scéně?“

„Třeba mu Katzenbach nikdy o žádném dopise neřekl, natož že pod ním byl podepsaný nějaký Outhwaite.“

„Mhm. Jasně, chápu, jak to myslíš. To je samozřejmě možné vždycky,“ přikývla jsem. „Přesto z toho nejsem nijak moudrá. Kéž by se nám podařilo zjistit, na jakém stroji to bylo napsané. To by bylo!“

„Co blázníš? To by k ničemu nebylo.“

„Co to povídáš? Určitě by nás to někam posunulo! Ten druhý dopis přece napsal někdo na tom samém psacím stroji.“

„A co z toho? Kdybych já chtěl napsat něco tak záluďného, těžko bych to jen tak bez rozmyslu nacvakal do svého IBM. Na to jsem moc paranoidní. Nejspíš bych zašel do knihovny a použil jeden z těch psacích strojů, co tam půjčují. Nebo bych se třeba vydal přímo do obchodu, kde psací stroje prodávají, a použil jeden z nich.“

„Tenhle stroj nebyl nový. Bylo to totiž takové staromódní písmo a několik kláves muselo být dost zanesených. Nejspíš v něm ještě byla stará dobrá textilní páska.“

„Stroje, co jsou k dispozici v knihovnách, obvykle nevypadají, že by právě sjely z výrobní linky.“

„Tak přines nějaké vzorky a porovnáme to. Strojopis těch dopisů vykazuje řadu chyb, takže by nemělo být tak těžké poznat ten pravý. Skutečný odborník by jich tam podle mého našel daleko víc. Navíc jsem to zkoumala jen pouhým okem.“

„Zanesené klávesy ještě nic neznamenají. Stačí je vyčistit a tvoje vzácné chyby strojopisu jsou fuč.“

„To jistě, ale nemyslíš, že si většina anonymů myslí, že si

nějakých chyb nikdo nevšimne?“

„Můžou v to samozřejmě doufat, ale mají smůlu,“ poznamenal Dietz škodolibě. „FBI má ve svých archivech kupu anonymních dopisů a mají ukázky písma prakticky všech psacích strojů. Stejně vybavená je také pošta a ministerstvo financí. Tam všude jsou schopní určit typ stroje, na kterém byl případný anonym napsaný. Pomáhá jim to, když mají odhalit některého z těch bláznů, co posílají na úřady výhrůžné dopisy. Jediná možnost, jak si jakžtakž zachránit krk, je ten stroj rozebrat a zničit.“

„Jo, ale komu by se do toho chtělo? A kdyby sis ještě k tomu myslel, že napsat něco takového na vlastním stroji není nijak nebezpečné, asi bys ho pak sotva popadl a vyhodil do popelnice. A vůbec, proč se s tím zatěžovat? I když ty dva dopisy způsobily spoustu nepříjemností, člověk by za ně těžko někoho žaloval.“

Dietz se usmál. „Snad si nemyslíš, že má pisatel těch dopisů ten stroj pořád pěkně doma na stole?“

„Třeba jo. Možné to je.“

„Tak to musíš mít oči na stopkách,“ řekl.

„Vím, že to říkáš, jenom abys mě rozveselil,“ prohlásila jsem.

„A co ještě říkal Donovan o těch Maddisonových?“

„Už nic moc. Jen že jsou všichni po smrti. Ale to se mi nezdá. Nevím, jestli se mu v tom dá věřit.“

„Je to docela dobrá stopa,“ poznamenal Dietz, „nebo spíš, není špatná.“

„Jak to myslíš: ‚není špatná‘? Podle mě je to úspěch. Tedy pokud jde o motiv k vraždě. Je to vůbec nejlepší stopa, jakou jsme zatím měli –“

„Především je to stopa jediná,“ utrousil.

Ignorovala jsem ho: „A kromě toho se zdá, že Outhwaite měl s tou rodinou v minulosti co do činění.“

„Maddisonovy se dvěma ‚d‘ by nemělo být tak těžké vypátrat. A i kdyby nebyli místní, odněkud se vzít museli.“

„Donovan říkal, že jejich otec zemřel na Den díkůvzdání v roce 1967 a že Patty ho následovala hned v květnu šedesátého osmého roku. Její matka zemřela o pět let později, ale víc nevím. Claire v

obecních záznamech možná vůbec nenajdeš, protože se odstěhovala někam na východní pobřeží a tam se vdala. Donovan si ještě vzpomněl, že se o její smrti dočetl v nějakých místních novinách. Předpokládám, že o tom museli psát i v Dispatchi. Třeba si nechala své dívčí jméno.“

„Hned zítra se na to podívám.“

„Opravdu? Nemůžu uvěřit, že mi sám od sebe takhle pomáháš. Myslela jsem, že ti takováhle práce leze na nervy.“

„Praxe není nikdy na škodu. Člověk se musí udržovat v kondici a takhle aspoň vím, že nevyjdu ze cviku,“ prohlásil. „Kdyby se nám podařilo přemluvit Katzenbacha ke spolupráci, možná by se vyplatilo nahlédnout do novinářského archivu. Mohli by tam mít o Maddisonových pár starých článků s nekrology.“

„To je neodolatelný návrh.“

„Vždyť jsem sám neodolatelný,“ poznamenal.

Když jsme dojeli domů, vklouzla jsem do teplákové soupravy a chystala se na svou pravidelnou trasu. Svůj obvyklý běh o šesté jsem tentokrát zaspala a pomalu se na mně začínaly projevovat neblahé účinky tohoto výpadku. Dietze a jeho ledovými kostkami obložené koleno jsem nechala v obýváku, kde seděl a přepínal z programu na program. Střídavě sledoval CNN, televizní soutěže a nicneříkající sportovní zpravodajství. Zamířila jsem ke dveřím, celá šťastná, že budu konečně chvíli sama.

Od moře sotva vanul nějaký vítr a pozdní slunce se pomalu sklánělo k obzoru, nicméně za den notně rozpálená pláž byla stále cítit mořskou solí a řasami. Vějířovité listy palem vypadaly jako vystřižené z papíru, jako rekvizity stínového divadla na pozadí modré oblohy. Dělal jsem dlouhé kroky a celkově zvolila pohodlné tempo. Napětí i únava mě proto pomalu opouštěly, svaly mi povolovaly a po tvářích mi stékal pot. I když se mi svírala hrud', bylo mi blaze, jak se mi báječně okysličovalo celé tělo. Když jsem urazila stanovenou trasu, svalila jsem se do trávy a prudce oddychovala. Mysl jsem měla jako nepopsaný list a tělo i zevnitř očištěné. Po chvíli jsem byla zase schopná normálně dýchat a také už mi nebylo takové horko. Protáhla jsem se tedy a postavila se na nohy. Cestou k

domovu jsem si všimla, že k nám z hor opět fouká od Santa Any. Doma jsem se osprchovala a vzala si čisté tričko a džíny.

S Dietzem jsme pak společně zašli na večeři k Rosie. I tentokrát byl za barem William. V sedmaosmdesáti to pro něho byla naprosto nová zkušenost, i když jinak se jeho a Rosiin vztah ubíral stále tímtež směrem. Rosie například dovolila, aby vzal vedení podniku do svých rukou spíše William. Ne že by ji snad přestal zajímat každodenní cvrkot v restauraci, ale nechala se například přemluvit, aby vyplácela slušnější mzdy. Proto si teď mohla dovolit spolehlivější zaměstnance. Také se s Williamem podělila o nějakou tu zodpovědnost, takže na něho měla více času než dřív. William zase uznal, že netrpí tolika chorobami, kolika původně myslel, a vzhledem k tomu, že Rosie přestala být tak nesnesitelně panovačná, nemohlo jejich manželství snad ani dopadnout lépe. Na první pohled bylo vidět, jak se mají rádi, a i když mezi nimi občas došlo k nějaké té hádce, vždy se rychle a bez vážnějších následků zase udobřili. Dietz s Williamem toho večera rozebírali situaci v Německu. Já však poslouchala jen na půl ucha, protože jsem přemýšlela, co by se muselo stát, abychom se s Dietzem usadili. Představila jsem si Roberta coby sedmaosmdesátiletého veterána a sebe jako poměrně mladistvou dvaasedmdesátku; oba bychom byli unavení dlouholetou detektivní praxí, oba by nás trápila artritida a naopak už vůbec netrápily zuby, jelikož bychom byli úplně bezzubí. Co bychom si asi počali? Snad otevřeli soukromou detektivní školu?

„Copak se ti honí hlavou? Tváříš se dost divně,“ všiml si Dietz.

„Ale nic. Jen jsem unavená.“

„Ať sním svou pistoli, jestli jsi jenom unavená.“

Když přišel čas jít na kutě, Dietz se chystal zdolat točité schody ke mně do ložnice. „Zase mě bere to koleno, tak se nemusíš bát. Na nic se nezmůžu. Ale budu ti aspoň dělat společnost...“ dodal.

„Radši spi dole. Ani nemám tak velkou postel, tak bych se celou noc bála, že tě do toho kolene nakopnu nebo tak něco.“

Nechala jsem ho tedy v obýváku, kde se tiše potýkal s rozkládací pohovkou, a sama se vydala po schodech nahoru.

„Máš poslední šanci,“ zvolal za mnou s úsměvem.

„Víš, nechci si na tebe zase zvykat.“

„Měla bys ale využít příležitosti, dokud ještě nějakou máš.“ Zastavila jsem se a zadívala se dolů na něho. „Teď jsi krásně vystihl, v čem je mezi námi dvěma rozdíl, Dietzi.“

„V tom, že jsem hrdina okamžiku?“

„Ano, ale hlavně v tom, že ti to stačí.“

A přišel pátek. Dietz se hned ráno rozjel do redakce Dispatche a já zase k domu Paula Trasattiho. Hopper Road byla v polovině cesty mezi sídlem Malekových a golfovým klubem. Bylo to takové nenápadné místo, ulice se dvěma řadami jilmů a mnoha stinnými zákoutími. Dům, který jsem hledala, byl postavený v anglickém venkovském stylu a připomínal ilustraci z balíčku hracích karet; kdosi ho postavil z šedého kamene a nasadil mu doškovou střechu, která byla v místě štítu zvlněná jako mořská hladina. Okna mělo to stavení malá, s tabulkami zalitými do olova, dřevěnými rámy a bíle natřenými okenicemi. Celou stavbu jako by ohraňovaly dva úzké kamenné komíny připomínající zarážky na knihy. Kolem dokola se táhnul bílý plot ze zašpičatělých planěk a před ním rostly růžové a bílé proskurníky. Předzahrádka pak neměla jedinou chybu. Nedávno posekaný trávník lemovaly tmavozelené chomáče břečťanu a podél cihlové cestičky, jež vedla ke dveřím, bylo několik květinových záhonků. Na mladém doubku v rohu zahrady seděli ptáčci a vesele si prozpěvovali.

Ještě večer jsem tam samozřejmě zatelefonovala, protože jsem chtěla mít jistotu, že bude Paul Trasatti doma. Až na verandu ale byla cítit vajíčka smažená na slanině a javorový sirup. Zavolala jsem, ale přes hluk sousedovy sekačky mě stejně nikdo nemohl slyšet. Zazvonila jsem tedy. Trasatti mi přišel hned otevřít, v ruce kapesník. Byl to takový hubený čahoun a hlavu měl jako koleno. I beztak mu z obličeje vystupovaly velikánské oči, ještě zvýrazněné tlustými brýlemi. Dále měl vystouplou bradu, mírně propadlý hrudník a směrem k pasu se naopak rozšiřoval. Na sobě měl bílé tričko a kalhoty zvané „roury“. Zakabonil se na mě a udiveně přitom pohlédl na hodinky. „Vždyť jste říkala v devět!“

„Je devět.“

„Ale moje hodinky ukazují osm,“ přidržel si je u ucha. „Sakra!... no tak pojďte dál. Právě si dělám snídani. Posad'te se tady, hned se vrátím. Dáte si kafe?“

„Ne, díky. A nemusíte spěchat,“ prohlásila jsem.

Obývací pokoj byl maličký, ale dokonale zařízený. Spíše připomínal ordinaci než místo, kde si dá člověk klidně nohy na stůl. Nábytek budil zdání viktoriánského stylu, i když ani mému nezkušenému oku nepřípadal jako pravý. Křesla byla malá a nákladně zdobená, například dřevořezbou s motivy ovoce, jež tvořila jakési orámování. Kromě toho stály v místnosti tři menší stolky z tmavého dřeva a s mramorovými deskami navrchu. Na jednom z nich jsem zpozorovala úhlednou hromádku katalogů starožitnictví Sotheby's. Na zemi ležel světle modrý vlněný koberec s vlasem a bordurou s motivy čínských draků a chryzantém. Ve dvou vázách z emailované keramiky byly naaranžované růžové a modré umělé květiny neznámého druhu. Na křbové římse stály hodiny, jejichž vteřinová ručička slyšitelně tikala. Prolistovala jsem jeden Sothebyho katalog, ale nic zvláštního mě v něm nezaujalo. Snad jedině dopis od markýze de Sade, jehož vyvolávací cena činila dva tisíce dolarů. V komentáři k němu stálo, že je napsaný ve francouzštině a prý i urážlivým tónem. Dále nabízeli přáníčko, které poslal Erik Satie madam Ravelové. Honosilo se „zdobenými okraji a také hlavičkou s plastickým reliéfem v podobě dvou rukou držících růži...“ V komentáři byla spousta řečí o „úchvatné florální ornamentice“ a „projevech dvornosti“. Přesně tak jsem to viděla i já. Také jsem uměla být tak výmluvná.

Obešla jsem pokoj kolem dokola a prohlédla si přitom řadu zarámovaných dopisů a jiných rukopisů. Byli pod nimi podepsaní například Laurence Stern, Franz Liszt, William Henry Harrison, Jacob Broom (ať už to byl kdokoli), Juan José Flores (mně rovněž neznámý). Mezi jinými jsem si také všimla celkem nepochopitelného dopisu, pod kterým se skvěl podpis S. T. Coleridge. Vystavenou měli také nějakou účtenku nebo peněžní poukázku s podpisem George Washingtona. Další v řadě byl dopis psaný roztřesenou rukou,

hnědým inkoustem, datovaný do srpna 1710 a celý proškrtaný. Kromě toho vypadal pomačkaně a ušmudlaně. Nechápala jsem, kdo mohl mít tak dávno tolik duchapřítomnosti, aby schovával takové staré čmáranice. Bylo to snad dílem předtuchy některých z našich předků, kteří byli ochotní se kvůli kusu papíru hrabat ve smetí?

Naproti přes chodbu jsem zahlédla jídelnu, předělanou na pracovnu. Podél stěn tam stály police s knihami a některé z nich dokonce zasahovaly až do oken, čímž výrazně snižovaly viditelnost uvnitř. Tmavé tam mimochodem bylo úplně vše, včetně stolů, židlí i podlahy. Na první pohled jsem však dosud nezaznamenala jediný psací stroj. Neměla jsem sice důvod se domnívat, že by se Trasatti zapletl do té vraždy, ale stejně by bylo hezké, kdybych najednou našla zase jeden chybějící díl do své skládačky. Jinak to tam bylo všude cítit starou špínou, plesnivějícími knihami, lepidlem, starým papírem a prachem. Tu po jednom ze stolů obtěžkaných knihami přešla velká želvovinově zbarvená kočka. Místo ocasu měla jen podivný malý špalíček a mně se zdálo, že hledá místo, kde by se mohla vyčůrat.

„Už se cítíte jako doma?“ ozvalo se za mými zády.

Vylekalo mě to, takže jsem malinko nadskočila.

„Právě obdivuji vaši obrovskou kočku,“ prohlásila jsem nenučeně.

„Omlouvám se, jestli jsem vás vylekal. To je Lady Chatterleyová.“

„A co se jí stalo s ocasem?“

„Je to vzácná bezocasá kočka manx.“

„Vypadá jako osobnost,“ podotkla jsem. Nadšení chovatelé domácího zvířectva bývají obvykle blahem bez sebe, když jim říkáte takové věci. Trasattiho to nicméně nijak nevzrušilo. Jen mi pokynul do pracovny. Sám se vzápětí usadil za stolem a odsunul stoh různých velikých knih v pevné vazbě.

„Vy nemáte sekretářku?“ zeptala jsem se.

„V tomhle oboru zase není tolik práce, aby člověk musel mít někoho na výpomoc. Co potřebuji, to zvládnou sám. Mám totiž nahoře poměrně slušný macintosh, takže to není problém. Nestůjte tam a posaďte se někde,“ vybídl mě a ukázal přitom na jedinou židli, která

v pokoji ještě stála.

„Díky.“ Sundala jsem z ní tedy několik knih, aktovku a štos novin, položila to všechno na podlahu a posadila se.

„A teď mi pěkně povězte, jak vám mohu pomoci? Co se týče Jacka, už vám toho asi moc neřeknu,“ prohlásil.

„Mě ale zajímá něco jiného,“ začala jsem a přitom mi na klín vyskočila bezmála sedmikilová Lady Chatterleyová a usadila se tam. Takhle zblízka zapáchala jako zatuchlé, dva týdny neprané ponožky. Začala jsem ji přesto drbat na hřbetě, těsně před tím, co zbylo z jejího ocásku, a tak se mi za chvíličku nestydatě nastavovala a chtěla ještě a ještě a strkala mi přitom pod nos svou růžovou hvězdičku. Přitlačila jsem na ni, aby si zase raději lehla. Než jsem se dostala k věci, okořenila jsem svůj projev několika frázemi, které se jen hemžily obraty jako „jen mezi námi dvěma“ nebo „na mě se můžete spolehnout“ a jim podobnými. „Jsem tu, protože by mě zajímalo, co víte o Maddisonových – o Patty a její sestře Claire.“

Podle všeho ho má otázka nijak nevyvedla z míry. „A co byste vlastně chtěla vědět?“

„Všechno, co mi můžete říct,“ odpověděla jsem.

Paul poté urovnal stoh knížek před sebou. Všechny je pěkně zarovnal do zákrytu. Její sestru jsem neznal. Byla totiž starší než my. Když se jejich rodina přistěhovala sem do města a Patty začala chodit s Guyem, byla navíc na koleji.“

„Oni tu Maddisonovi nebydleli odjakživa?“

„Ne, nebydleli. Nejdříve měli dům kousek odsud, v Colgate. Pak si koupili něco blíž centru. Ale jejich rodina nikdy neměla ty peníze, co ostatní – tedy, ne že bychom byli zvlášť bohatí, to ne,“ dodal ještě. „Ani Bader Malek si už tehdy nevedl špatně, ale za boháče byste ho asi ještě nepovažovala.“

„Povězte mi něco o Patty.“

„Byla moc hezká. Taková tmavá.“ Pak si rukou přejel po čele a naznačil, že nosila ofinu. „Takhle chodila ostříhaná,“ doplnil. „Vždycky tak divně koukala. Vůbec byla zvláštní. Pořád se něčeho bála a byla hrozně nervózní. Hrbila se a měla velká prsa. Kousala si nehty až do masa a píchala se různými předměty.“ Trasatti složil ruce

do klína a snažil se opět nerovnat věci na stole.

„Píchala se? A čím třeba?“

„Jehlami. Tužkami. Zavíracími špendlíky. Dokonce jsem ji jednou viděl, jak se schválně popálila. Jako by se nechumelilo si přiložila na ruku zapálenou cigaretu – tvářila se u toho, jako by ta ruka ani nebyla její. Ani nemrkla, ani nepípla, ale zblízka bylo cítit spálené maso.“

„Myslel to s ní Guy vážně?“ Zase jsem musela kočku na svém klíně usadit, protože mi strkala zadeček do obličeje. Pro změnu mi začala zatínat drápky do džín.

„Ona to myslela vážně s Guyem. Jak to bral on, nemám tušení.“

„A co ostatní? Donovan a Bennet.“

„Co s nimi má být?“

„Jen mě zajímá, co v té době dělali, co je bavilo a tak.“

„Donovan dělal pro svého tátu, pokud si vzpomínám. Vždycky pro něho pracoval, protože tak měl své jisté. Jack byl tehdy někde na škole a domů jezdil jen občas. Na Vánoce nebo o jarních prázdninách.“

„Také přijel na pohřeb své matky,“ upřesnila jsem to ještě. Současně jsem z pravého stehna jeden po druhém vytahala kočičí drápky a vzala do ruky pravou přední tlapku Lady Chatterleyové. Cítila jsem, jak je zase vytáhla a zatáhla. Celkově vypadala spokojeně, asi vzpomínala na nějakou tlustou myš. „A co Bennet? Co bylo s ním?“

„Ten nevytáhl paty z města. Oba jsme tou dobou končili na vysoké.“

„A co jste studovali jako hlavní obor?“

„Já dějiny umění. Bennet ekonomii a obchod, možná správu veřejných finančních prostředků. Myslím, že si to nějak měnil, ale už si přesně nevzpomínám.“

„Překvapilo vás, když se rozkřiklo, že je Patty těhotná?“

Trasatti si odfrkl a zakroutil hlavou. „Patty šla s každým. Zoufale toužila po naší pozornosti a my jí s radostí vycházeli vstříc.“

„Opravdu?“ podivila jsem se. „Donovan neříkal, že by snad byla promiskuitní.“

„Nebyla jediná. Tehdy souložil skoro každý s každým. Říkalo se tomu volná láska. A kdekdo kouřil trávu. Byli jsme zkrátka taková partička hipíků z maloměsta a nejbližšího okolí. Když jsme se zkouřili, byli jsme hned hrozně nadřžení nebo hladoví. Většina holek, se kterými jsme to tehdy táhli, také byla tlustých; tedy až na Patty; ta byla nádherná, ale bohužel trochu cvok.“

„Je dojemné, že jste už jako kluci pomáhali mladším a slabším,“ podotkla jsem jízlivě. „Ale když uvážím tu její nevázanost, jak víte, že to dítě bylo Guyovo?“

„Protože to sama tvrdila.“

„Ale mohla lhát. Jestli byla blázen a ještě k tomu často sjetá, mohla si leccos přimyslet. Jak vlastně můžete vědět, že to dítě třeba nebylo vaše?“

Trasatti se nervózně zavrtěl. „Já neměl nikdy tolik peněz, když už se ptáte. Tak co by z toho měla, kdyby prohlašovala, že je moje. Zato Malekovi, to byla třída! Možná byla blázen, ale hloupá nebyla. Je to jako v tom starém vtipu –“

„Znám ten vtíp,“ přerušila jsem ho. „Byl pro otcovství nějaký důkaz? Nenechal si třeba někdo z vás odebrat krev, aby se zjistilo, kdo je skutečný otec?“

„To těžko. Určitě ne. Bylo to v šedesátém osmém.“

„A jak víte, že to na Guye nesvedla, protože se jí to hodilo? Byl přece tehdy dávno pryč. Lepšího adepta než chronického průšviháře, jako byl on, by asi těžko hledala.“

Trasatti zvedl ze stolu tužku a zase ji položil zpátky. Jeho výraz nic neříkal. „Ale co to má společného s Jackem? Myslel jsem, že máte za úkol ho z toho vysekat, ne?“

„Ale to právě dělám.“

„Mně to tak tedy nepřipadá.“

„O Patty mi řekl včera Donovan. Jsem přesvědčená, že s tím její příběh nějak souvisí. Proto se držím té stopy. Viděl jste někdy ty dopisy, co Guy údajně zfalšoval?“

„Proč ‚údajně‘? Je přece dávno jasné, že to udělal.“

„Vy jste ho přitom snad viděl?“

„Ovšem že ne.“

„Pak jsou to všechno jen domněnky. Takže, viděl jste někdy ty dopisy?“

„Jak bych se k nim asi dostal?“

„Když se zjistilo, že jsou to padělky, dostal je přece na posouzení váš otec. Čekala bych, že vám je třeba ukázal, jestli chtěl, abyste šel v jeho šlépějích.“

„Kdo vám tohle říkal?“

„Vždyť vám svěřil celý svůj obchod, nebo ne?“

Trasatti se usmál a zamrkal. „Konečně je mi jasné, co tím vším sledujete. Vy na mě chcete něco hodit!“

„Ale vůbec ne,“ řekla jsem.

„Jestli ano, tak jste na špatné adrese.“

„Ale já vás přece z ničeho neobviňuji. Nikdy jsem nic takového neřekla. Jen tvrdím, že to neudělal Guy Malek. Podle mě to má všechno na svědomí někdo jiný, a ten to na něj nakonec hodil. Co třeba Max Outhwaite? To vám nic neříká?“

„Outhwaite?“

„No tak, pane Trasatti! To jméno Guy údajně použil na vizitce, kterou se prokázal při tom podvodu.“

„Ano, ano, už vím. Vzpomínám si. Jistě, zdálo se mi povědomé. Jak to s tím ale souvisí?“

„To právě chci zjistit, a proto se vás takhle ptám. Sama nevím,“ opáčila jsem. „Jen si myslím, že to má nějakou spojitost s Patty Maddisonovou. S její smrtí, s těmi zfalšovanými tisky. Zkrátka to zkouším.“

„Tak radši zkuste něco jiného. S tou rodinou je dávno konec.“

„A jak si můžete být tak jistý?“

Paul Trasatti se odmlčel. Pak začal rovnat nějaké papíry, které měl uchycené na maličké magnetické tabuli po straně stolu. Každý posunul tak, že byl stejně daleko od toho nad ním i pod ním.

„No tak! Zůstane to jen mezi námi,“ pobízela jsem ho.

„Kdysi jsem je zkoušel hledat.“

„A kdy to bylo?“

„Asi před deseti lety.“

„Opravdu?“ podotkla jsem jakoby automaticky, aby to vypadalo,

že mě to zajímá jen okrajově. „A proč jste je chtěl najít?“

„Byl jsem zvědavý. Říkal jsem si, jestli ještě náhodou nemají nějaké další vzácné tiskoviny. Znáte to; v rodině jich mohli mít víc, jen je u sebe schovávali nějací jiní příbuzní.“

„A jak jste po nich tedy pátral?“

„Zaplatil jsem si genealožku. Jak říkám, snažil jsem se najít nějaké příbuzné, o kterých oni sami dávno nemuseli vědět. Ta paní, co jsem si ji najal, se tedy pustila do práce a celé měsíce pátrala ve všech dostupných záznamech. Zjistila, že kdysi dávno žili dokonce v Anglii, ale nakonec – právě jejich kalifornská větev – už neměli žádné mužské potomky, takže zkrátka vymřeli.“

„A co nějaké tetičky, strýčkové, bratrance, sestřenice...?“

„Rodiče Patty byli jedináčci a stejně tak i jejich rodiče. Nezůstal zkrátka nikdo.“

„A co se stalo s těmi dokumenty?“

„Falzifikáty se zničily.“

„A originály?“

„Ty už nikdo nikdy neviděl. Tedy aspoň já ne. A za ta léta, co jsem v oboru, je ani do aukce nikdo nenabídl.“

„Víte, co přesně za tisky to bylo?“

„Mám tady jejich podrobný seznam. Otec totiž všechno pečlivě evidoval. Chcete se na to podívat?“

„Moc ráda.“

Trasatti se pak zvedl a přistoupil k jakési skříňce. Všimla jsem si, že v ní je do stěny zabudovaný trezor a čtyři kovové schránky. Na policích nad nimi byla staromódní kartotéka. „Jednou to všechno přepíšu do počítače.“ Bylo vidět, že jde najisto, a já se v duchu ptala, zda to není proto, že totéž hledal nedávno. Za chvíliku vytáhl z jedné zásuvky příslušnou kartičku, přelétl ji očima a zase zásuvku zavřel. Dvířka skříňky nechal otevřená a zase se vrátil ke stolu. Když procházel kolem mě, kartičku mi podal. Kočka mezitím usnula a ležela mi nyní na klíně jako sedmikilový pytel vyhřátého písku.

Seznam uváděl šest dokumentů: zarámovaný členský průkaz Bostonského klubu a jeden osobní dopis, obojí podepsané Georgem Washingtonem a odhadované na jedenáct a půl a devět a půl tisíce

dolarů; dále soudní příkaz podepsaný Abrahamem Lincolnem a datovaný do prosince roku 1847, jehož hodnota se odhadovala na šest a půl tisíce dolarů; následoval válečný dokument s podpisem Johna Hancocka v ceně pěti a půl tisíce dolarů; pak deset stránek originálního rukopisu Arthura Conana Doylea s hodnotou sedm a půl tisíce dolarů a dopis signovaný Johnem Adamsem ceněný na devět a půl tisíce.

„To je tedy něco!“ vydechla jsem. „Ve vzácných tiskovinách se sice vůbec nevyznám, ale tyhle se už na pohled jeví jako úplný poklad.“

„To také jsou. Odhadní ceny, které vidíte, jsou už dvacet let staré. Dnes by to mělo daleko větší hodnotu.“

„Ale jak se k něčemu takovému dostal otec Patty Maddisonové?“

„To vlastně nikdo neví. Byl amatérský sběratel, a tak některé nejspíš získal v aukci, ale ten zbytek... Kdo ví? Podle toho, co jsem se dozvěděl, bych spíš řekl, že je mohl někde ukrást. Můj otec o nich samozřejmě celou dobu věděl, ale Francis – tedy pan Maddison – mu je nikdy nedovolil ověřit.“

„Jeho žena musela být úplný idiot, když je pak jen tak dala z ruky.“

Trasatti to nijak nekomentoval.

„Jak se o těch dokumentech dozvěděl Guy?“ zeptala jsem se.

„Patty mu o nich pověděla.“

„Proč by to dělala?“

„Jak to mám vědět? Asi se chtěla vytáhnout. Byla blázen; dělala i nepochopitelnější věci.“

Všimla jsem si, že se podíval na hodinky. „Máte něco domluveného?“ zeptala jsem se proto.

„Abych pravdu řekl, tak bych rád, abychom to už co nejdříve skončili. Mám ještě nějakou práci.“

„Ještě pět minut. Pak poběžím.“

Trasatti se opět neklidně zavrtěl, ale pokynul mi, abych pokračovala.

„Co byste řekl, kdybychom si to teď spolu shrnuli? Budeme vycházet z toho, že to všechno, o čem se tu bavíme, vyšlo na světlo,

teprve když Guy odešel z domova. Opravte mě, jestli se pletu!“

Jen na mě však civěl, ani mě neopravil, ani nepovzbudil.

Přesto jsem pokračovala dál. Připadala jsem si trochu jako Perry Mason při konfrontaci u soudního dvora, jen jsem se obávala, že si zdaleka nepovedu tak dobře jako on. „A co když Patty zbouchnul Jack? Slyšela jsem, že byl dost na holky. Podle Guyových slov píchal všechno, co se hýbalo.“

„Říkal jsem vám přece, že bydlel na koleji. Vůbec tady nebyl,“ odporoval mi Trasatti.

„Ale přijel na pohřeb své matky a pak ještě na jarní prázdniny. To bylo, tuším, v březnu, ne?“

„Vážně si nevzpomínám.“

„Pokud vím, tak právě tehdy Guy odešel. Jack měl pocit, že ho tím zradil. Zklamalo ho, že ho nevzal s sebou, a tak se třeba Patty přišel vyplakat na rameno. A ona také určitě potřebovala utěšit, stejně jako on.“

Trasatti nedal ani výrazem tváře najevo, co si myslí. Jen seděl, propletené prsty na stole. „K tomu vám nic neřeknu.“

„Ty dokumenty mohl zfalšovat Jack. Byli jste navíc kamarádi a váš otec je přece odhadce a znalec. Dokonce jste to celé mohl vymyslet úplně sám a předložit to Jackovi jako hotovou věc.“

„To je nechutné! Jsou to všechno jen dohady! Vůbec nic to neznamená.“

Přešla jsem to beze slova. Měl pravdu. „Všechno by bylo v pořádku, kdyby se Guy nevrátil.“

„A co se tím podle vás změnilo?“

„Dřív, když byl ještě pryč a nikdo nevěděl, kde je, mohl za všechno on. Dalo se na něj svést cokoli. A je vcelku pochopitelné, že když se najednou vrátil, všichni dostali strach, co všechno vyjde na světlo.“

„Nechápu, jak to myslíte.“

„Třeba skutečným motivem Guyovy vraždy nebyly peníze,“ odvětila jsem. „Třeba si jen Jack chránil vlastní kůži.“

„A před čím? To mi vážně není jasné. Vždyť o nic nešlo. Paní Maddisonovou okradli před osmnácti lety. Určitě se to už dávno

promlčelo a dneska to nikoho nezajímá. A i kdybyste snad měla pravdu, Jack stejně skončil za mřížemi. Vy jste ale říkala, že mu chcete pomoci. Přitom mně připadá, že mu spíš škodíte.“

„Víte, co vám povím? Kašlu na to, jestli Jackovi škodím! Je vinen? Ať si! Mně to může být ukradené.“

„No, to je tedy bezva! Mám zvednout sluchátko a vytočit číslo na Lonnieho Kingmana? Určitě bude mít radost, až uslyší, jak se k tomu stavíte. A co teprve Jack! Pokud vím, platí vás on.“

„Dělejte, jak myslíte. Kdyby se Lonniemu nelíbilo, co dělám, vždycky mě může vyhodit.“

20

Cestou od Paula Trasattiho jsem zastavila hned u prvního telefonního automatu na mince a okamžitě zavolala Lonniemu. Když jsem mu vylíčila, jak vypadala má rozmluva s panem Trasattim, vybuchl smíchy. „Zapomeň na to. Je to blb. Před chvilkou jsem ho měl na drátě. Byl úplně bez sebe. Stěžoval si, žes ho prý obtěžovala.“

„Proč má o Jacka takovou starost?“

„I Jacka teď pusť z hlavy. O toho se postarám já. Ty bys radši měla dát řeč s Bennetem; pořád ho nemůžu sehnat. Mezi lidmi se povídá, že je teď pečený vařený u svého právníka. Asi se připravuje na eventualitu, že se slepé oko spravedlností obrátí na něho. Pořád ještě nemá alibi, tedy pokud vím.“

„To je vážně zajímavé!“

„Jo, a lidem se to přestává líbit. A to je dobré znamení,“ prohlásil tajuplně. Pak mi nadiktoval adresu Bennetovy restaurace, která byla v centru, v jedné z odboček ze State Street. V nejbližším sousedství tam byl pneuservis, malý obchod se smíšeným zbožím, videopůjčovna a kulečnicková herna, jejíž návštěvníci byli pověstní tím, že se často a bez zjevné příčiny dokázali strašlivě poprat. Snad za to mohl bezpočet piv, která pravidelně konzumovali. Nikde v dohledu nebylo žádné parkoviště, a tak mi bylo záhadou, odkud se budou rekrutovat budoucí zákazníci Bennetovy restaurace.

Zřizoval ji v prostoru, jež si před ním podle všeho pronajímal majitel sítě menších prodejen, který zkrachoval. Venku dosud visel starý vývěsní štít, uvnitř se však již přestavovalo. Vypadalo to tam jako v jeskyni. Zvenčí tam nešlo mnoho světla, podlahu pokrýval neopracovaný beton a stropy se klenuly poměrně vysoko. Stále byly

také vidět rozvody ústředního topení a elektřiny a také nosné traverzy. Vzadu fungovala provizorní kancelář s psacím stolem, pořadači a ostatním vybavením, které bylo natěsnané v prostoru ohraničeném nevzhlednou zástěnou. Zadní stěna byla zděná a na jedné straně měla vstup do úzké chodby s toaletami, umyvadlem a lékárníčkou, zavěšenou nad ním. Říkala jsem si, že než to všechno dostaví a vůbec rozjedou provoz, bude to stát ještě hromadu peněz. Nebylo se co divit, že se Bennet tak horečně pídil po té druhé závěti. Kdyby se totiž Guyův podíl rozdělil mezi jeho tři bratry, každý z nich by si přilepšil minimálně o milion dolarů. A takový miliónek by se Bennetovi dozajista hodil.

Napravo jsem zase zpozorovala velké dveře s kovovou roletou, která byla vytažená, a tak bylo vidět ven, na lehce zanedbanou zahrádku. Svítilo tam jasné slunce. Jeho paprsky se odrážely od bezpočtu rozbitých lahví a sklenic a v té výhni se také sušilo několik psích výkalů. Nikde nebylo ani živáčka, ale já nepřestávala doufat, že se odněkud zanedlouho vynoří buď Bennet, nebo alespoň stavbyvedoucí. Čekala jsem tedy, a abych si ukrátila dlouhou chvíli, zamířila jsem k Bennetově provizorní kanceláři a usedla za stůl. Židle za ním byla dosti nestabilní a mě napadlo, že když Bennet telefonuje, určitě si sedá na kraj stolu. Předpokládala jsem totiž, že to považuje za projev mužnosti a celkově neodolatelné osobnosti. Všechno, nač jsem se v té kanceláři podívala, budilo dojem, že je to jen zapůjčené nebo koupené z druhé ruky či se slevou. Z kalkulačky ležící na stole vylézala na jedné straně papírová páska s čísly, která mi na pohled vůbec nic neříkala. Samozřejmě jsem se také mohla podívat do zásuvek, ale nechtěla jsem být nezdvořilá. Kromě toho mně tak trochu srazila hřebínek ta ostřejší výměna názorů s Paulem Trasattim. Nestála jsem o to, aby si na mě za jediný den stěžovali Lonniemu hned dva lidé.

Na pojízdném stolečku vedle stolu byl ovšem mechanický psací stroj. Nejprve jsem o něj jen zavadila pohledem, ale vzápětí jsem se k němu musela vrátit. Byl to starý černý stroj značky Underwood s kulatými zažloutlými klávesami, které už na pohled budily dojem, že půjdou pěkně ztuha zmáčknout. Hedvábná páska toho veterána byla

tak opotřebovaná, že byla uprostřed viditelně tenčí. Vyhlédla jsem do zahrádky za roletou z vlnitého plechu a také jsem zkontrolovala vnitřek restaurace. Stále nikde nikdo. Tu se po mé levici objevilo mé špatné já a upozornilo mě na zčásti spotřebovaný balík kancelářského papíru, který byl hned vedle stroje a tiše čekal.

Neodolala jsem, vzala si jeden list a zasunula jej do stroje. Usedla jsem na dřevěnou židli a napsala své jméno. Pod ně jsem připsala staré známé rčení: „Lepší vrabec v hrstí, nežli holub na střeše.“ A pod to přibylo ještě „Max Outhwaite“ a oslovení „Vážená slečno Milhonová“. Naklonila jsem se a podívala se na to zblízka. Žádné písmenko sice nemělo nepatřičnou černou výplň, ale to (podle Dietzových slov) stejně nic neznamenal. I tak mohlo jít o stroj, na kterém byly napsány všechny ty záhadné dopisy. Možná si Bennet dal tu práci a klávesy pečlivě vyčistil. Vysunula jsem papír ze stroje, přeložila ho na čtvrtiny a strčila do zadní kapsy kalhot. Doufala jsem, že u sebe v kanceláři pomocí lupy zjistím, nejsou-li písmenka „a“ a „i“ vychýlená. Přesto mi stále chyběl anonymní dopis, který dostal Guy to pondělí těsně před svou smrtí. Měla jsem ovšem obavy, že nadporučík Betsy Bowerová nebude tak laskavá, aby mi dovolila pořídit si pirátskou kopii.

Tu zazvonil telefon.

Chvilku jsem na něj jen civěla, když tu se ke mně začaly blížit čísi kroky. Nic se však nestalo. Telefon zazvonil ještě jednou. Byla jsem v pokušení jej zvednout, nicméně to za mě vyřídil záznamník. Ozval se z něho Bennetův hlas a požádal o zanechání vzkazu. Oddrmolil to velmi rychle a stejně tak měl naspěch i neznámý volající.

„Ahoj, Bennete, tady Paul. Zavolej mi, prosím tě, co nejdřív to půjde.“

Přístroj automaticky zavěsil a vzápětí se rozblikala dioda signalizující vzkaz. Tu mě opět poklepalo na rameno mé špatné já a jasně naznačilo, co se ode mě žádá. Natáhla jsem ruku a rychle stiskla tlačítko s nápisem VYMAZAT. Pak jsem si ještě poslechla robotický mužský hlas, který mě ujistil, že zpráva byla skutečně vymazána. Zamířila jsem ke dveřím a na ulici se dokonce rozeběhla. Ten Trasatti byl ale čiperný, říkala jsem si. Všem stačil zavolat!

Najednou jsem si všimla supícího harleye. Krucinál! To se musel Bennet vracet, právě když jsem si myslela, jak krásně se mi podařilo zmizet? Zvolnila jsem tempo, jako by pro mě neexistoval čas, a Bennet necelé tři metry ode mě na motocyklu svého bratra vyskočil na obrubník. Vypnul motor a postavil těžký kolos na zdánlivě maličký stojan. Pak si sundal helmu a dal si ji pod ruku. Vlasý se mu pod ní zvlňily a také zpotily. A třebaže bylo horko, měl na sobě černou koženou bundu, nejspíš pro případ, že by motorku položil a svezl se za ní. „Zase pracujete?“

„Já jsem v práci v jednom kuse,“ odvětila jsem.

„Potřebovala jste se mnou mluvit?“ Zamířil do restaurace. Jeho kožená bunda při chůzi vrzala.

Vykročila jsem za ním. „Jak pokračuje přestavba? Vypadá to docela dobře,“ poznamenala jsem. Jak už jsem říkala, ta jeho restaurace vypadala spíš jako kráter po výbuchu pumy, ale zvolila jsem taktiku zvanou „mazání medu kolem huby“. Naše kroky se již za chvíli rozléhaly místností s betonovou podlahou.

„Vleče se to.“

Já na to: „Hm. A kdy to vlastně chcete otevřít?“

„Když všechno dobře dopadne, tak v dubnu. Ale máme ještě spoustu práce.“

„A co to vlastně bude za restauraci?“

„Budeme tu připravovat kreolskou a karibskou kuchyni. Navíc budeme prodávat saláty a burgery, všechno za rozumnou cenu. Dvakrát třikrát do týdne se tu možná bude hrát i živý jazz. Chceme, aby to tu bylo převážně pro svobodné.“

„Něco jako seznamovací bar?“

„Ale stylový!“ dodal. „Po setmění tady ve městě stejně chcíp pes. Živo je snad jedině o víkendu; to bývají občas diskotéky. Doufám, že snad podnik jako ten náš zaplní tuhle mezeru na trhu. Šéfkuchař bude navíc přímo z New Orleansu a určitě budeme chtít, aby tu hrály všechny místní kapely, co za něco stojí. Snad se nám podaří přitáhnout sem lidi z širokého dalekého okolí, klidně až ze San Luis Obispa.“

„To si tedy troufáte,“ podotkla jsem. V tu chvíli jsme došli do

kanceláře a já si všimla, jak Bennet pohledem sklouzl k záznamníku. Po celou dobu jsem poslouchala jen na půl ucha, a tak jsem usilovně přemýšlela, jak udržet konverzaci. „Myslíte, že nebudou problémy s parkováním?“

„Určitě ne,“ odpověděl. „Chceme vydláždít vedlejší parcelu, ale zatím je to v jednání. Bylo by tam místo tak pro třicet aut. Deset dalších se vejde na ulici.“

„To vypadá slibně,“ prohlásila jsem. Ten člověk měl na všechno odpověď. Pan Chytrý, pomyslela jsem si. „Pošlu vám pozvánku, až budeme otevírat. Tancujete?“

„Ne, moc ne.“

„To nevadí. Zkrátka vás pozveme a vy už se pak odvážete. Odhodíte zábrany a roztočíte to,“ rozpovídal se. Luskal přitom prsty, zhoupl se v kolenou a zavlnil se, jako by si myslel, kdovíjak není neodolatelný.

V životě asi nejhůř nesu, když mě nějaký cizí chlap přemlouvá, abych se odvážala a roztočila to. Úsměv, kterým jsem mu tu neomalenost oplatila, byl proto suchý a jedovatý jako samo peklo. „Doufám, že se do té doby vyřeší ta nepříjemnost s Jackem.“

„To rozhodně,“ odvětil a pohotově se zachmuřil. Jak jste s tím vůbec daleko?“

„Nemá kloudné alibi, takže to moc slibně nevypadá,“ sdělila jsem mu. „Policie navíc tvrdí, že se jim v Guyově pokoji podařilo najít jeho stopy – od krve. Nepřišla jsem vám sem ale vykládat všechny podrobnosti. Lonnie mě jen požádal, abych mu zjistila, kde jste byl tou dobou vy.“

„Myslíte tu noc, kdy došlo k vraždě? Obcházel jsem oblíbené podniky v L. A.“

„Vy jste se sebral a jel do Los Angeles a zase zpátky?“

„Vždycky to tak dělám. Nic na tom není. Cesta tam trvá jen devadesát minut,“ odvětil. „I tu noc jsem si takhle vyjel.“

„Sešel jste se tam s někým?“

„Byla to vlastně taková služební cesta. Snažím se totiž zjistit, co lidi bere a co ne. Pročítám jídelníčky a tak. A ještě si vždycky poslechnu pár slušných losangeleských kapel.“

„Předpokládám, že nebude problém to ověřit podle vaší šekové knížky nebo podle dokladů za platby kreditkou.“

Chvilková změna jeho výrazu mi prozradila, že na něco takového nejspíš vůbec nebyl připravený. „Snad jich pár najdu. Budu se ale muset pořádně podívat. Většinou totiž platím hotově. Je to jednodušší.“

„A kdy jste se vrátil?“

„Něco před třetí,“ odpověděl. „Poslyšte, neposedíte se mnou chvilku? Mám vzadu v ledničce pár piv. Napijeme se, popovídáme si...“

„Ne, díky. Na mě je ještě brzy.“

„A kam se chystáte?“

„Jedu zpátky do kanceláře. Mám tam s někým sraz,“ byla má poslední slova.

Cestou do kanceláře jsem se zastavila v lahůdkách a koupila limonády a sendviče. Dietz slíbil, že se tam sejdem, až skončí s vyšetřováním v Dispatchi. V kanceláři jsem s úlevou odložila kabelku a uklidila limonády do ledničky. Balíček se sendviči jsem položila na kartotéční skříňku, vyndala z ní složku s novinovými výstřižky a hodila ji na stůl. Posadila jsem se, položila na stůl své poznámkové kartičky, dopisy od Outhwaitea a můj anonym a zkušební stránku napsanou na stroji z Bennetovy kanceláře a všechno si to po stole pěkně rozložila. Když si člověk neví rady, je vždy dobré mít alespoň na pohled vše pečlivě zorganizované.

Pak jsem rozsvítila stolní lampu a vzala si k ruce lupu. Písmo obou psacích strojů se nicméně neshodovalo. Zklamalo mě to, ale nepřekvapilo. Vylovila jsem z kabelky poslední dopis od Guye a znovu si ho přečetla. Uvědomila jsem si, že vyjma onoho pozvání do Disneylandu, které bych samozřejmě s radostí přijala, mám před sebou v podstatě rukopis Guyovy poslední vůle. Dopis byl napsaný rukou a v postskriptu Guy přesně stanovil, jak by mělo být naloženo s jeho podílem na otcově majetku. Sice jsem nevěděla přesně, jaké náležitosti má taková rukou psaná závěť mít, ale přesto jsem se domnívala, že by takhle mohla úplně vyhovovat. Samozřejmě bylo

třeba rukopis ověřit, ale o to jsem mohla při nejbližší příležitosti požádat Petera Anklea. Také mi bylo známo, že onoho pondělního odpoledne dostal Guy nějaké zneklidňující psaní. Ať už v něm stálo cokoli, muselo to Guye znepokojit natolik, že se rozhodl napsat mi dopis a v něm jasně vyjádřit své stanovisko a přání. Zvedla jsem se a s jeho dopisem se vydala ke kopírce. Xerox za chvíličku vyplivl skvělou kopii. Originál jsem uzamkla do dolní zásuvky svého stolu a kopii si zastrčila do kabelky.

V duchu jsem si zkusila vybavit Guyovu tvář, ale její obraz v mé mysli již vybledl. Pamatovala jsem si jen, jak byl roztomilý, také jeho první „Ahoj!“ a pocit, jaký jsem měla, když mě políbil na tvář a přitom poškrábal svými odrostlými vousy. Nebyla jsem si však jistá, jestli by nám vydržel nějaký zvlášť trvalý vztah, kdyby byl zůstal naživu. Kinsey Millhoneová a pan Znovuzrozený? Nevím, nevím! Přesto bychom jistě byli přáteli. A do Disneylandu bychom klidně mohli jezdit každý rok, abychom si užili dost hloupostí.

Pozornost jsem poté zaměřila na své poznámkové kartičky a začala jsem pomalu připisovat nové postřehy. Každý případ samozřejmě vyžaduje své, ale vyšetřování jako takové se vždy vyznačuje jistými neměnnými charakteristickými rysy. Tak především člověk vždy shromažďuje opravdu velké množství informací, no a k tomu je zapotřebí značné dávky trpělivosti. Na jednu stranu doufá, že: soused odvedle náhodou prohodí něco velmi důležitého; něco zásadního bude připsáno tužkou na růžku jinak bezvýznamného dokumentu; na druhém konci země vypátrá bývalou manželku nebo manžela, který oběť zarytě nenáviděl; všimne si důležitého telefonního čísla nebo nějaké jiné stopy, která se přehlédla při ohledání místa činu. Na druhou stranu ovšem může počítat s tím, že: se nejednou ocitne ve slepé uličce; nezdolá omezenost státních úředníků; pustí se po nesprávné stopě a všichni svědci budou tvrdit, že nic neviděli. Přesto dobře ví, že: něco podobného už jednou dokázal, a tudíž má na to dotáhnout to do konce. A po čem takový soukromý detektiv vlastně touží? Po spravedlnosti. A čeho nakonec docíluje? Čehosi velmi podobného, ne-li totožného.

Přelétla jsem pohledem psací stůl a zarazila se u desek s

novinovými výstřižky. Byly úhledně nadepsané na psacím stroji: „Guy Malek, články z Dispatche.“ Vedle nich ležely shodou okolností ony dva dopisy od Maxe Outhwaitea a já si poprvé všimla, že u všech tří dokumentů – tedy i na deskách – je vadné malé „a“ a také „i“. Bylo to opravdu tak? Podívala jsem se tedy z ještě větší blízkostí a zmiňované samohlásky pro jistotu prozkoumala pod lupou. Definitivní soud samozřejmě mohl vznést pouze skutečný odborník, ale mně připadalo, že to všechno bylo napsáno na jednom psacím stroji.

Zvedla jsem telefonní sluchátko a vytočila číslo k Malekovým. V krátké pauze mezi zadáním čísla a prvním zazvoněním jsem se usilovně snažila vymyslet nějaký důvod, proč jim vlastně telefonuji. Krucipísek! Na druhém konci to za chvíličku zvedla Christie, a když jsem se představila, chladně mě pozdravila. Zajímalo mě, jestli i ji oblažil hovorem Paul Trasatti, ale nenašla jsem v sobě odvahu se na to přímo zeptat.

Jen jsem prohlásila: „Sháním Benneta. Není náhodou doma? Byla jsem za ním v restauraci, ale tam nebyl.“

„Měl by se tu ukázat každou chvíli. Myslím, že říkal, že přijede domů na oběd. Mám mu říct, aby vám zavolał?“

„Vlastně nevím, jestli by mě chytil. Zatím jsem sice u sebe v kanceláři, ale ještě musím něco oběhat. Asi se mu ozvu sama.“

„Řeknu mu ale, že jste volala,“ loučila se, a tak jsem musela rychle vyrukovat s něčím, abychom se zase zapovídaly.

„Dopoledne jsem mluvila s Paulem Trasattim. To je ale morous! Ještě pořád bere ty léky?“

Neuniklo mi, že zbystřila pozornost. „Paul bere nějaké léky? Kdo vám to řekl? Nic takového jsem nikdy neslyšela,“ divila se.

Nechala jsem svá slova chvíli působit. „Ach, to mě mrzí. Nechtěla jsem prozradit něčí tajemství. Zapomeňte, že jsem vám něco říkala. Myslela jsem, že to víte.“

„Proč se na to ale ptáte? Děje se něco?“

„Nic zvláštního. Paul byl jen dost paranoidní, co se týče Jacka. Když jsme spolu mluvili, najednou mě začal obviňovat, že jdu proti Jackovi, že zpochybňuji jeho nevinu, což samozřejmě vůbec není

pravda. Pan Kingman i já se kvůli němu můžeme uběhat.“

„Opravdu?“

„A když jsem od něho odjela, na nic nečekal a hned zavolal Lonniemu. Myslím, že můžeme počítat, že ho to může každou chvilku popadnout zas a že obtelefonuje každého, na koho si jen vzpomene, aby si postěžoval. Ach jo! No nic, je to přece jen prkotina. Určitě to myslí dobře, ale tímhle stylem opravdu nikomu nepomůže.“

„O tom jste chtěla mluvit s Bennetem?“

„Ne, o něčem jiném. Lonnie mě požádal, abych ověřila jeho alibi z úterní noci.“

„Jsem si jistá, že vám rád vyhoví. Víím, že to už jednou vykládal policii a zřejmě je to poměrně uspokojilo. Vyřídím mu to.“

„Bezva. To budete hodná. Můžu se vás ale ještě na něco zeptat? Vzpomínáte na ty desky, které jste mi půjčila?“

„Myslíte ty s novinovými výstřižky?“

„Přesně ty. Zajímá mě štítek, co na nich je. Nenadepisovala jste to vy?“

„Já ne. Já na stroji nikdy nepsala. Matka mě od toho vždycky odrazovala. Nejspíš to nadepsal Bader nebo to dal za úkol sekretáře. Myslel si, že psaní na stroji uklidňuje. Tady je vidět, jak se v tom vyznal.“

„Muselo to být ale někdy dřív, ne? Když jsem byla v jeho pracovně, žádného psacího stroje jsem si tam nevšimla.“

„Před pár lety si pořídil počítač.“

„A co udělal s tím psacím strojem?“

„Myslím, že ho přenechal Bennetovi.“

Zavřela jsem oči a tiše a zhluboka se nadechla. Christie už nebyla tak mrzutá a hovořila se mnou zase obvyklým přátelským tónem. Nechtěla jsem, aby poznala, jak důležité informace mi vlastně poskytuje. „A co s ním udělal Bennet? Nemá ho snad v kanceláři v restauraci?“

„No... to pochybuji. Nejspíš ho má u sebe v pokoji. Co s ním je?“

„Nic zvláštního. Jen mě napadla taková hloupost. Mám totiž jednu teorii a ten stroj bych někdy ráda viděla. Nevadilo by vám, kdybych

se na něj přijela podívat?“

„Mně to samozřejmě nevadí, ale Bennetovi by se nemuselo líbit, kdybychom mu lezly do pokoje, když není doma. Víte, je to taková jeho svatyně. Krom něho dovnitř nikdo nechodí. Navíc právě odjíždíme; v jedenáct máme s někým schůzku. Tak co kdybyste se domluvila přímo s Bennetem, až s ním budete probírat to alibi?“

„To by šlo. Jasně, to bude ideální,“ prohlásila jsem. „Ještě poslední otázku: Viděla jste Donovana tu noc, kdy došlo k vraždě, nebo jste zkrátka předpokládala, že je vedle v pokoji a dívá se na televizi?“

Christie zavěsila, aniž na to cokoli řekla.

Jakmile jsem i já položila sluchátko, načmárala jsem na kus papíru vzkaz pro Dietze, do desek k novinovým výstřižkům vložila pár čistých listů papíru a zastrčila vše do kabelky. Bez meškání jsem zamířila k postrannímu východu. Cestou dolů jsem brala schody po dvou. Nebyla jsem si samozřejmě jistá, s kým právě odjíždí Christie na tu schůzku o jedenácté, ale tak nějak jsem předpokládala, že měla na mysli Donovana. Říkala jsem si, že dostanu-li se k Malekovým dřív, než se vrátí Bennet, snad se mi podaří proplížit se nahoru a zkontrolovat jejich starý stroj. Již dříve a nejednou mě napadlo, že by za těmi dopisy a zburcováním novinářské obce mohli být Jack nebo Bennet. A třebaže mi dosud nebylo jasné, jaký pro to mohli mít důvod, věřila jsem, že by mi uzavření otázky použitého psacího stroje mohlo dodat novou sílu, která by mi pomohla nějak se této utajované souvislosti dopídit. Co se týkalo Dietze, bylo to tím pádem jedna nula pro mě, protože jsem přece říkala, že ať už dopisy napsal kdokoli, psací stroj do popelnice nevyhodil. Stejně to bývá také se zbraněmi. Nějaký člověk vezme pistoli, spáchá s ní něco ohavného a pak, místo aby se jí zbavil, schová si ji doma do skříně nebo zastrčí pod postel. Mnohem lépe by udělal, kdyby ji hodil do moře.

K Malekovým jsem dorazila v rekordním čase; nejspíš proto, že jsem tam v poslední době jezdila tak často. Když jsem se blížila k jejich domu, zpozorovala jsem, jak se otevírá hlavní brána. V zatáčce příjezdové cesty za ní se vynořil čumák povědomého vozu. Dupla jsem proto na brzdu a zajela na nejbližší příjezdovou cestu, kde jsem

zastavila, upřela pohled do zpětného zrcátka a čekala, dokud za mnou neprosvištělo jejich BMW. Za volantem jsem viděla Donovana, který se pozorně soustředil na řízení. Věřila jsem, že jsem zahlédla také Christie, ale jistá jsem si tím nebyla. Tu jsem zaslechla pronikavý klakson a podívala se před sebe. Předě mnou stál modrý stejn, v něm seděl Malekův soused a trpělivě vyčkával, až mu uhnu z cesty. Než jsem zařadila zpátečku, vyslala jsem jeho směrem několik omluvných pohledů. Vycouvala jsem na vozovku a ještě zajela k obrubníku, aby kolem mě mohl projet. Když se za mnou ohlédl, mohl si z mých rtů přečíst neslyšné „promiňte“. Usmál se, zamával mi a já zamávala jemu. Jakmile se mi ztratil z dohledu, rozjela jsem se přímo k Malekovým.

Před branami jejich pozemků už dávno nepostávali na stráži ostříhoši z bezpečnostní agentury, a tak jsem se jen vyklonila z okna a do elektronického vrátného vyťukala číselnou kombinaci, kterou mi poradila Tasha. Z krabičky se ozvalo veselé pípnutí a pak již zavržala vrata přede mnou a začala se pomalu otevírat. Vjela jsem dovnitř a dala se po příjezdové cestě směrem k domu. Hlavou mi v tu chvíli prolétlo, že možná Christie zůstala doma. Uvažovala jsem, k jaké nestoudné lži bych se asi zase musela uchýlit. Avšak v tomhle směru se mi zatím většinou osvědčila okamžitá improvizace.

Na prostranství před domem neparkovala žádná auta, což jsem považovala za dobré znamení. Dvě ze tří garáží měly otevřená vrata a ani tam nic nestálo. Svého broučka jsem nechala jen tak před domem. Nepřipadalo mi však, že by dům bylo možné objet. Navíc, jestliže jsem byla v právu, proč bych měla svůj vůz schovávat? Kdyby se Malekovi najednou vrátili, jistě bych svou přítomnost dokázala nějak vysvětlit. Vyhnula jsem se přednímu vchodu a rovnou zamířila dozadu ke kuchyni. Cestou okolo domu jsem si připravila desky s čistými papíry a také Baderovou sbírkou. Oknem verandy jsem uvnitř zahlédla Enid stojící u dřezu. Také si mě všimla a zamávala mi. Vzápětí vykročila k zadním dveřím. Šla mi otevřít. Když se objevila na prahu, ještě si utírala ruce do plátěného ručníku. Dovnitř mě pustila jako první.

Pozdravila jsem ji: „Dobrý den, Enid. Jak se daří?“

„Báječně,“ odpověděla. „Co vás sem přivádí a proč jdete zadními dveřmi? S Christie a s panem Donovanem jste se musela minout; právě odjeli.“ Měla velkou bílou zástěru a pod ní džíny a nějaké tričko. Vlasy měla tentokrát moc hezky učesané a zpevnila si je zajímavou háčkovanou čepičkou.

„Opravdu? Vůbec jsem je neviděla. Dvakrát jsem zvonila u dveří vpředu, ale asi jste mě neslyšela, tak jsem si řekla, že to obejdu a zkusím to ještě tady. Nechápu, jak jsme se mohli minout. No, asi jsem si to špatně načasovala,“ uzavřela jsem to.

Na kuchyňské lince jsem si všimla surovin a pochutin, jichž je třeba k pečení. Ležely tam dvě kostky másla, již rozbalené, dále odměrka se čtyřmi sty padesáti gramy krystalového cukru, plechovka s práškem do pečiva a litrová krabice plnotučného mléka. Enid již předehtřívala troubu a také si vymazala a pomoučila příslušný pekáček.

Pak přistoupila k lince, vzala do ruky síto s moukou a pokračovala v jejím prosévání. Pod rukama jí tak vznikala stejnoměrná hromádka, již přesně uprostřed opatřila jamkou. Sledovala jsem ji, jak nakonec hlubokou vařečkou přisypala ještě trochu mouky. V pečení nejsem žádná přebornice, a když už se do toho pustím, většinou posbírám potřebné suroviny na poslední chvíli, a jestli mi nějaká chybí, zjistím teprve podle receptu, v kritickém bodě vlastního postupu: „Rychle do směsi zapracujte ušlehané bílky a najemno namletý zázvor...“ Enid ovšem postupovala systematicky a průběžně si také oplachovala ruce. Bylo mi jasné, že z připraveného těsta neupeče jen tak ledacos, ale že se po jejích koláčích jen zapráší.

„Kam se všichni poděli? V garáži jsem neviděla jediné auto,“ promluvila jsem.

„Myrna si šla lehnout. Ale každou chvilku by už měla vstát.“

„Copak jí je? Je snad nemocná?“

„To nevím. Vypadá utrápeně a řekla bych, že se moc nevyspala.“

„Třeba bych s ní mohla promluvit. Ale kde jsou ostatní?“

„Christie povídala, že pan Bennet přijde na oběd. Jeli s Donovanem na pohřební službu. Dneska volal koroner, že prý už tělo nepotřebují dál zkoumat, a tak jeli vybrat rakev.“

„A kdy bude pohřeb? Už se to ví?“

„Uvažujou o pondělku, ale všechno by mělo proběhnout v kruhu rodiny a nejbližších přátel. Rozhodně žádná veřejnost!“

„Také si myslím. Podle mě lidem ten rozruch v novinách bohatě stačil.“

„Můžu vám s něčím pomoci?“

„Ani ne. Mluvila jsem s Christie – není to tak dlouho – a dohodly jsme se, že přivezu zpátky tady ty desky. Říkala, že prý to mám hodit k Baderovi do pracovny. Vyřídím to a odejdu hlavním vchodem.“

„Jak chcete,“ přikývla. „Klidně to vemte nahoru tady zadem. Kde je Baderova pracovna, víte?“

„Ano. Už jsem tam byla. Co to bude?“

„Citrónovej koláč z třenýho těsta.“

„To vypadá lákavě,“ řekla jsem.

S deskami v ruce jsem tedy vyběhla po zadním schodišti a nahore, v posledním patře, jsem zvolnila tempo. Zadní části chodby byly vysloveně užitkové, protože na podlaze nebyl žádný koberec a ani v oknech nevisely záclony či závěsy. Dům byl zřejmě postaven v dobách, kdy s jeho bohatými majiteli bydlelo pod jednou střechou také veškeré služebnictvo. Většinou jim páni velkomyslně poskytli pár malých komůrek v zadním traktu nebo na půdě. Opatrně jsem otevřela jakési dveře vlevo, za nimiž stoupalo velmi úzké schodiště. Opět jsem je zavřela a pokračovala dál chodbou. Nahlédla jsem ještě do rozlehlé šatny a převlékárny a také do kamrlíku s jakousi starožitnou komodou. Za okamžik jsem zabočila o devadesát stupňů vpravo a za těžkým damaškovým závěsem na tepané železné tyči jsem objevila hlavní chodbu.

Uprostřed začínalo naleštěné zábradlí a hned za podestou schodů další křídlo domu, které bylo přesnou, leč zrcadlově obrácenou kopií toho, kde jsem byla já. Po celé délce ponuré chodby se po zemi táhl široký běhoun s orientálními vzory a na protilehlém konci jsem zpozorovala další damaškový závěs, za kterým se dal tušit druhý zadní trakt a schodiště. Tapety na stěnách měly podmanivý květinový vzor, který jako by nikde nekončil. V pravidelných intervalech tam byly zavěšené křišťálové lampy ve tvaru tulipánů,

které patrně fungovaly od chvíle, kdy byl dům postaven, a z původního plynového osvětlení je kdosi nechal předčlat na elektrické.

Nalevo ode mne byly troje dveře, všechny zapečetěné dvěma překříženými páskami jako každé místo činu. Dohadovala jsem se, že jedny z nich asi vedou ke Guyovi do pokoje, druhé k Jackovi a třetí do koupelny, která oba pokoje spojovala. Na pravé straně pak byly další dvoje dveře. Věděla jsem bezpečně, že vzdálenější z nich vedou do Baderových pokojů, tedy do jeho ložnice, koupelny a domácí pracovny. Dveře nejbližší ke mně byly zavřené. Rychle jsem se ohlédla, jestli za sebou neuvidím Enid. Všude v domě však bylo naprosté ticho. Vzala jsem opatrně za kliku a otočila jí. Bylo zamčeno.

A co teď? Zámek byl na pohled ještě původní, takže do něho nejspíš pasoval typický veliký klíč, kterým šly určitě odemknout všechny ostatní podobné zámky v domě. Podívala jsem se nejprve napravo a pak nalevo do chodby. Neměla jsem času nazbyt. Nejbližší byly Baderovy pokoje. Přistoupila jsem tedy k vedlejším dveřím a vzala za kliku. Zde zamčeno nebylo. Pootevřela jsem a podívala se na zámek z druhé strany. Z klíčové dírky se na mě usmíval veliký, starodávně vyhlížející klíč. Vysunula jsem ho a spěchala s ním k Bennetovým dveřím. Strčila jsem jej do dveří a pokusila se jím otočit. Klíč se v zámku poněkud zasekl, ale všimla jsem si, že má jistou vůli. Malinko jsem jím pohnula, přitlačila na kliku a dokonce malinko zalomcovala dveřmi. Trvalo to sice téměř půl minuty, ale západka nakonec povolila, dveře se otevřely a já vstoupila.

21

Rychle jsem se v pokoji rozhlédla a pokusila se zapamatovat si co nejvíc. Jeho obyvatel nechal jen tak mimochodem svítit dvě stolní lampy. Nepochybovala jsem, že to je Bennetova ložnice. Všimla jsem si několika pozůstatků jeho chlapeckých zálib. Modely letadélek a automobilů, několik štosů komiksů a starých vydání časopisu MAD a také sportovní trofeje. Nadto si zarámoval malovanou podobenku Jimmyho Durrantea a barevnou momentku, na níž byl on sám – asi třináctiletý – v černých svátečních kalhotách, klasické růžové košili a s černým motýlkem kolem krku. Na postranici skříně ještě dosud visela dětská korková nástěnka, na níž byly nyní připíchnuté výstřižky z novin pojednávající o atentátech na Martina Luthera Kinga a Bobbyho Kennedyho. Vedle nich visely fotografie Apolla 8, pořízené v den jeho odletu z Kennedyho mysu. Nad neustlanou postelí visel zarámovaný plakát k filmu *The Odd Couple*. Nebylo nijak těžké určit vrcholné období jeho života. Žádný z dobových suvenýrů nebyl starší roku 1968.

Rozsvítila jsem lustr, přešla k psacímu stolu na protější straně a odložila si na zem kabelku. Bennet měl v pokoji vestavěný psací stůl, který se táhl podél celé jedné stěny, jejíž dvě okna obstarávala dostatečné osvětlení. Nad stolem byly police s knihami. Většina knížek vypadala staře a jejich tituly napovídaly, že tuto sbírku někdo dával dohromady celá léta. Letmo jsem přelétla několik z nich. Byl tam *Ring of Bright Water* od Maxwella, *No Room in the Ark* od Mooreheada, *Stalking the Edible Life* od Gibbonse a *The Sea Around Us* od Carsona. Fantastických titulů měl málo, ne-li žádné. Ne že by mě to nějak překvapilo. Bennet nebyl podle mého právě intelektuálně

založený a fantazie pro něho byla nejspíš i příliš silné slovo. Uprostřed jeho psacího stolu se rozvaloval osobní počítač a tiskárna, na můj vkus příliš veliká. Počítač byl vypnutý a na tmavě šedé obrazovce monitoru se odrážely kužely světél z chodby. Všechno měl v hrozném nepořádku; všude se povalovaly účtenky, papíry, faktury a moře dosud zalepených obálek s nepřečtenými dopisy. Nalevo jsem konečně spatřila psací stroj, opatřený černým koženkovým krytem s nánosem prachu. Stál na něm ještě komínek knih.

Odběhla jsem ke dveřím a nakoukla do chodby. Rychle jsem se rozhlédla, jestli někde někoho neuvidím, a pak jsem zavřela dveře a vrátila se ke stolu. Pokud by mě v Bennetově pokoji někdo načapal, jen těžko bych vysvětlovala, co jsem tam pohledávala. Pak už jsem jen odsunula stranou těch pár knížek a zvedla ze stroje černý kryt. Pod ním byl staříčkový černý remington s velikými pákami a ručním posunem řádku. Starý Bader ho musel opečovávat dobře čtyřicet let. Zajela jsem rukou do kabelky a vytáhla z desek jeden čistý papír. Založila jsem jej do stroje a pečlivě vyťukala stejných pár slov jako posledně: „Lepší vrabec v hrstí, nežli holub na střeše.“ Při psaní se z útrob stroje ozýval příšerný rachot, ale bohužel se s tím nedalo nic dělat. Za zavřenými dveřmi do chodby jsem se ale cítila poměrně bezpečně. Jak „a“, tak „i“ byla obě nakřivo. „Vážená slečno Milhonová,“ připsala jsem a potom „Max Outhwaite“. Už na pohled mi bylo jasné, že jsem se tam nevloupala nadarmo. Malé „a“ a „i“ byla opět vychýlená z osy. Zcela jasně šlo o stroj, který jsem hledala. Vysunula jsem z něho tedy papír a složený si ho zastrčila do zadní kapsy. Periferním viděním jsem náhle zahlédla jméno Outhwaite. Měla jsem snad halucinace? Můj pohled se opět stočil ke knihovně, odkud jsem vzápětí vytáhla dva svazky, které zaujaly mou pozornost. První z nich byl *Ring of Bright Water* od Gavina Maxwella a z police asi o šest regálů níže jsem vytáhla knihu *Atlantic: History of an Ocean*. Jejím autorem byl Leonard Outhwaite. Odtud tedy Max (well) Outhwaite!

Pak jsem zase přehodila přes psací stroj jeho černý kryt a také vrátila na místo hromádku knížek, která na něm původně stála. Náhle

to kolem zadunělo a jakoby zahřmělo. Zůstala jsem stát jako přikovaná. V šatníku se dala do pohybu prázdná ramínka a rozezněla se o sebe jako zvonkohra. V každém trámu v domě v tu chvíli tiše zaprašťelo a také se zachvěly skleněné okenní tabulky, protože některé z nich nebyly dostatečně zakytované. Odevšad se ozýval cvrkot šroubků a hřebíčků, které se neklidně zavrtěly ve svých děrách a závitech. Přidržovala jsem se pro jistotu knihovny, abych měla alespoň nějakou oporu. Dům se mi totiž doslova houpal pod nohama. Nevychýlil se přitom více než o dva centimetry, ale přesto mi to připomnělo silný poryv větru nebo situaci, kdy autem najedete na kámen. Nebála jsem se, ale uvažovala jsem, zda se mi podaří dát to tady všechno zase včas do pořádku. Takový starý dům jako tenhle musel pamatovat nejedno zemětřesení, ale stejně člověk nikdy nevěděl, co všechno se může stát. Zatím jsem to odhadovala tak na tři nebo čtyři stupně Richterovy škály a vzhledem k tomu, že to za chvilku přestalo, nemohlo zemětřesení napáchat mnoho škod. Jen krátce zablikala světla, jako by se vlivem otřesů kdesi uvolnilo a zase spojilo elektrické vedení. Tento světelný efekt měl za následek podivnou namodralou stínohru a mně se na druhém konci místnosti zjevila temná silueta. Chvilku jsem jen zírala před sebe, pak jsem zamrkala a uviděla, jak se přesunula do kouta a zmizela v jedné ze stěn.

Byla jsem jako ochromená a z krku se mi vydral tichý sten. Otřesy pak ustaly a také světlo přestalo zlobit. Plnou vahou jsem spočinula na knihovně a bezvládně svěsila hlavu. Pokusila jsem se zahnat nepříjemné mrazení, které se mi rozlézalo po zádech. Čekala jsem, že na mě každou chvíli od schodů do kuchyně zavolá Enid, a napadlo mě, že také Myrna bude asi dávno na nohou. Docela jsem se těšila, až si budeme rozechvěle sdělovat své dojmy. Nechtěla jsem však, aby mě některá z nich našla v Bennetově pokoji, a proto jsem popadla kabelku a rychle vyběhla na chodbu. Tam jsem se pozorně rozhlédla a zamkla za sebou. Tak zběsile jsem přitom lomcovala klíčem v zámku, až jsem se bála, aby se mi nezlomil v ruce.

Klíč jsem pak vrátila do dveří Baderova pokoje a po špičkách ještě vklouzla do jeho pracovny, desky s podivnou sbírkou zastrčila

mezi dvě jiné složky v kartotéce a zapamatovala si, kde jsou, abych je později snadno našla. Opět jsem se vrátila na chodbu a zamířila k damaškovému závěsu na jejím konci. Rychle jsem rozhrnula záhyby těžké drapérie a vzápětí již upalovala nevzhlednou chodbou k zadnímu schodišti. Seběhnout po něm dolů do kuchyně bylo již dílem okamžiku. Po Myrně nebylo nikde ani památky a Enid jen poklidně nalévala husté žluté těsto do předem připraveného pekáčku.

Přiložila jsem si ruku na prsa, abych přestala tak funět, a vyhrkla jsem: „Ježiši Kriste! To tedy bylo něco! Chvilku jsem si myslela, že nás to snad vezme s sebou.“

Zvedla ke mně oči a její prázdný pohled mi napověděl, že nemá nejmenší ponětí, o čem to mluvím. Zůstala jsem stát jako solný sloup: „Myslím to zemětřesení,“ hlesla jsem.

„O žádném zemětřesení nic nevím. Kdy k němu jako došlo?“

„Enid, vy si ze mě děláte legraci. To mi nedělejte. Musely to být minimálně čtyři stupně Richterovy stupnice. Tady u vás snad neblíkala světla?“

„Nevšimla jsem si.“ Sledovala jsem ji, jak gumovou stěrkou zbavuje misku posledních zbytků těsta.

„Celý dům se zachvěl v základech. Vy jste si vážně ničeho nevšimla?“

Chvilíčku nic neříkala, jen soustředěně hleděla do misky od těsta. „Vy se asi hodně upínáte na lidi, co?“

„Cože?“

„Neumíte je jen tak nechat odejít.“

„Tak to není. Opravdu ne! Spíš mi lidé říkají, že jsem až moc nezávislá; prý jsem kvůli tomu někdy i sama sobě nebezpečná.“

Ještě než jsem vůbec dokončila větu, kroutila hlavou. „S nezávislostí to nemá co dělat,“ prohlásila.

„O čem to mluvíte?“

„Je to jinak, než jak se říká... duchové nás nechoděj strašit jen tak pro nic za nic. Oni tu s námi jsou, protože je prostě nechceme pustit.“

„Já ale na duchy nevěřím,“ vzpouzela jsem se chabě.

„Jo a taky jsou lidi, co neviděj červenou barvu. Jenže to ještě neznamená, že neexistuje,“ odvětila.

Když jsem se vrátila do kanceláře, seděl Dietz dávno v mé otočné židli, nohy na stole. Jeden balíček se sendviči byl otevřený a Robert s chutí přežvykoval. Ještě jsem neobědvala, a tak jsem si vzala ten druhý. Z ledničky jsem si ještě vytáhla limonádu a usedla naproti Dietzovi. „Tak jak jsi pochodil v Dispatchi?“

Místo okamžité odpovědi položil před sebe na stůl kopii čtyř úmrtních oznámení čtyř členů rodiny Maddisonových, abych na to viděla i já. „Přemluvil jsem Jeffa Katzenbacha, aby mi to vyhrabal z archivu. Paní Maddisonová se za svobodna jmenovala Banghamová, takže jsem ještě skočil do knihovny a prošel, co se dalo, jestli někdo toho jména nebydlí tady v okolí. Nikdo. Tři z těchhle smutečních oznámení jsem ještě ověřil na matrice – porovnal jsem je s úmrtními listy –, ale nad smrtí Claire visí pořád ještě otazník.“

„Ale jak to?“ Otevřela jsem si plechovku s grepovou limonádou a pustila se do rozbalování sendviče, který byl uvězněn v plastické vaničce zabalené ještě do celofánu.

Dietz pokračoval: „Není totiž úplně jasné, jak přesně zemřela. Rád bych, aby nám někdo potvrdil tu sebevraždu, aby se to dalo s klidným svědomím pustit k ledu. Naštěstí mám kontakt na jednu soukromou vyšetřovatelku z connecticutského Bridgeportu. Nechal jsem jí pěkně dlouhý vzkaz u asistentky. Tak doufám, že se ozve.“

„A jak myslíš, že nám pomůže, když budeme znát přesnou příčinu její smrti?“ Při těch slovech jsem se snažila roztrhnout zuby celofánový obal. „Co by to bylo za důkaz?“ nechápala jsem. Dietz natáhl ruku, abych mu podala ten na pohled nerozbalitelný balíček.

„Co když ji někdo zabil? Nebo co když se stala obětí nehody a její pachatel unikl?“ Mezitím vysvobodil můj oběd a podal mi ho zpátky.

„Asi máš pravdu,“ uznala jsem a chvíli jen tiše jedla a pročítala smuteční oznámení. Byla seřazená podle data, a tak byl první na řadě starý Maddison, otec. Zemřel koncem listopadu roku 1967. Dietz originály okopíroval všechny na jednu stránku.

MADDISON, Francis M., 53 let,
nás náhle opustil v úterý, 21. listopadu. Celých dlouhých 25
let byl milujícím manželem Caroline B. Maddisonové a

dobrým otcem svých dcer, Claire a Patricie. Pracoval jako vedoucí dílny v Autocentru v Colgate a byl dlouholetým členem místní křesťanské církve. Velmi jsme jej milovali, a proto bude nyní chybět jak své rodině, tak přátelům. Pohřeb se bude konat v pátek v 11:30 hodin. Namísto květin oceníme příspěvek na konto Amerického klubu kardiaků.

Podívala jsem se na Dietze a podotkla: „Třiapadesát; to umřel poměrně mladý.“

„To v jejich rodině všichni.“

MADDISONOVÁ, Patricia Anne, 17 let,
zemřela ve čtvrtek, 9. května, v nemocnici v Santa Terese. Vinou jejího mládí ji přežila její matka, Caroline B. Maddisonová, a také sestra, Claire Maddisonová. Na přání rodiny proběhne pohřeb i obřad pouze v soukromí.

MADDISONOVÁ, Caroline B., 58 let,
zemřela v úterý, 29. srpna, doma a po vleklé chorobě. Narodila se 22. ledna, v Indianopolisu ve státě Indiána, rodičům Helen a Johnovi Banghamovým. Na Indiánské univerzitě absolvovala v oboru domácí ekonomika. Po celý svůj život byla oddanou manželkou, matkou, hospodyní a také křesťankou. Přežila svého manžela, Francise M. Maddisona, a také dceru, Patricii Anne Maddisonovou. Jako jediná tu po ní zůstala milující a milovaná dcera Claire Maddisonová, toho času žijící v Bridgeportu ve státě Connecticut. Obřad se nepředpokládá. Vítaný je nicméně příspěvek Domovu pro staré a nemocné v Santa Terese.

MADDISONOVÁ, Claire, 39 let,
původem ze Santa Teresy, zemřela v sobotu, 2. března v Bridgeportu ve státě Connecticut. Byla dcerou již zesnulých Francise M. a Caroline B. Maddisonových a přežila také svou jedinou sestru, Patricii. Claire v roce 1963 maturovala na

střední škole v Santa Terese a již v roce 1967 úspěšně absolvovala na Connecticutské univerzitě. Získala tak diplom v oboru středoškolské pedagogiky a na Boston College také titul magistry románských jazyků. Pracovala jako učitelka francouzštiny a italštiny na soukromé škole pro dívky v Bridgeportu, ve státě Connecticut. Slavnostní rozloučení se zesnulou se bude konat v úterý v kapli v Memorial Park.

Oznámení o smrti Claire jsem přečetla dvakrát za sebou. „To bylo teprve loni!“

„Díkybohu, že zase začala používat svoje dívčí jméno,“ podotkl Dietz. „Vůbec nevím, jak bych ji hledal, kdyby si nechala příjmení svého manžela.“

„Kdo to asi byl?“ uvažovala jsem nahlas. „Nejspíš byla rozvedená dlouho. Ale moc příbuzných po ní nezbylo. Muselo to být dost skličující, když ses probíral jejich rodokmenem a postupně ti všichni umírali před očima, ne?“

„Myslel jsem, že třeba jejich matka bude mít nějaké žijící příbuzenstvo v Indianě, ale na nikoho jsem nenarazil,“ reagoval Dietz. „Zkusil jsem indianopoliské informace o telefonních číslech, ale žádní Banghamové nejsou dokonce ani ve starých seznamech. Díky tomu teď aspoň máme jistotu, že to nebyla nějaká šíleně rozvětvená famílie. Přesto jsem si ještě našel na netu seznam místních detektivních kanceláří – jen tak pro jistotu – a vybral si v něm jedno soukromé očko z Indianopolisu. Zavolał jsem na jeho číslo a požádal ho, jestli by se na záznamy Caroline Banghamové nepodíval do matriky. Třeba nic moc nezjistí, ale i tak slíbil, že se nám ozve, jak pochodil.“

Moc jsem se na to netvářila: „Víš, co si myslím? Že se namáháme úplně zbytečně. Prostě se mi nezdá, že by se nějaký další blázen z té jejich rodiny po osmnácti letech sebral a rozhodl se, že je všechny pomstí.“

„Možná máš pravdu,“ připustil Dietz. „Nebýt Baderovy smrti, nikdo by se po nějakém Guyovi Malekovi asi nesháněl. A on by si žil dál poklidně v Marcelle, nejspíš až do smrti.“

„Jen Baderova smrt to nezavinila. To spíš ta jeho poslední vůle,“ upřesnila jsem to.

„Takže jsme zase tam, kde jsme byli. U těch pěti milionů.“

„Myslím, že ano,“ přikývla jsem. „Ale víš, co je ze všeho nejhorší? Pocit, že mám tak trochu na svědomí, co se Guyovi stalo.“

„Protože jsi ho vypátrala?“

„Přesně tak. Jeho smrt jsem samozřejmě nezavinila – tedy rozhodně ne přímo –, ale připadá mi, že nebýt mě, nic by se mu nestalo.“

„No tak, nech toho! To přece není pravda. Tasha by si stejně najala jiného detektiva. A třeba zdaleka ne tak dobrého, jako jsi ty...“

„Nepodlézej!“

„Zkrátka chci říct, že by ho nakonec stejně někdo našel.“

„Asi ano,“ připustila jsem. „Ale stejně z toho mám děsný pocit.“

„To věřím.“

Tu zazvonil telefon. Zvedl jej Dietz. Vzápětí podal sluchátko mně a tiše naznačil, že je to Enid.

Přikývla jsem a přiložila si telefon k uchu. „Dobrý den, Enid. Tady Kinsey. Jak se daří?“

„Nic moc,“ zadržela. „Nevolala vám náhodou Myrna?“

„Pokud vím, tak ne. Ale počkejte, zeptám se, jestli mi tu někdo nenechal vzkaz.“ Rukou jsem zakryla mikrofon a obrátila se na Dietze: „Prosím tě, nevolala hospodyně od Malekových nebo nebyl tady od ní vzkaz?“

Dietz jen zakroutil hlavou a já jeho odpověď tlumočila Enid: „Ne, nic takového.“

„Tak to je teda divný, protože se dušovala, že vám určitě bude volat. Musela mi to dokonce slíbit. Pak jsem potřebovala pro něco skočit do supermarketu. Nebyla jsem pryč víc jak patnáct, maximálně dvacet minut, a když jsem se vrátila, nebylo po ní ani vidu, ani slechu. A to říkala, že nikam nepůjde. Napadlo mě, jestli jste se třeba nedomluvily, že pojedete k vám.“

„Bohužel. Vůbec jsem s ní nemluvila. A co mi vlastně chtěla říct?“

„To nevím. Určitě ji něco trápilo, ale nic konkrétního neříkala. Pořád má ale venku auto. Proto je mi to tak divný,“ poznamenala.

„A nemohla se třeba najednou vypravit k doktorovi? Kdyby jí bylo opravdu zle, mohla si zavolat taxíka.“

„To je vždycky možný, ale stejně myslím, že by spíš počkala, až se vrátím. Věděla by, že bych ji tam hodila. To, co říkáte, by zkrátka neudělala. Není jí to podobný. Ještě mi slibovala, že mi pomůže s večeří. V sedm totiž něco mám, takže budu muset brzo odejít. Dobře si pamatuju, jak jsme se na tom domlouvaly.“

„Třeba se šla jenom projít do zahrady.“

„To mě taky napadlo,“ prohlásila. „Šla jsem to omrknout a volala jsem na ní, ale nebylo to nic platný. Prostě zmizela.“

„Enid, vzpamatujte se! Když je někdo pryč ani ne hodinu, ještě to neznámá, že zmizel.“

„Mám strach, že se něco stalo.“

„Co přesně myslíte?“

„Nevím. Proto vám taky volám. Protože mám strach.“

„A proč ještě?“

„To je všechno.“

„To tedy není. Myslím, že jste něco vynechala. Víte, takhle to totiž moc nedává smysl. Bojíte se, že ji unesli mimozemšťané nebo co?“

Neuniklo mi, že zaváhala. „Mám takovej dojem, že musela vědět něco o tej vraždě.“

„Opravdu? A řekla vám co?“

„Něco naznačila. Ale bála se říct mi víc. Mám pocit, že tu noc viděla víc, než měla.“

„Mně ale řekla, že spala.“

„No to jo. Vzala si něco na bolest a dokonce i prášky na spaní. Prej usnula, jako když ji do vody hodí, ale pak se rozpomněla, že se v jednu chvíli probudila a viděla stát někoho v nohou svojí postele.“

„Moment, Enid, moment! Nebudete tu, doufám, zase sprádat ty své nadpřirozené teorie...“

„Ale vůbec ne! Přisahám. Přesně takhle to říkala. Nejdřív si prej myslela, že se jí to jenom zdá, ale říkala, že čím víc nad tím

přemejšlela, tím víc si byla jistá, že se to doopravdy stalo.“

„A co to bylo?“

„Nějakej člověk.“

„To jsem si domyslela, Enid. Ale kdo?“

„To mi nechtěla říct. Hryzalo jí svědomí, že o tom někomu nepověděla už dřív.“

„Myrna si dělá výčitky svědomí kvůli každé maličkosti,“ podotkla jsem.

„Já vím,“ připustila Enid. „Jenže já myslím, že se nejvíc bála, co tím způsobí. Myslela si totiž, že když nebude držet jazyk za zuby, bude v nebezpečí. Přemlouvala jsem ji, aby s tím šla na policii, ale to se bála. Říkala, že si nejdřív radši promluví s váma a teprve pak až s policií. Jenže normálně by se nesebrala a jen tak beze slova neodešla.“

„A byla jste se podívat u ní v pokoji?“

„To mě napadlo hned jako první. A to je další věc, co mě tak znepokojila. Něco tam nebylo v pořádku. Myrna je normálně hrozně pečlivá a musí mít všechno pěkně uklizené. Víte, vůbec ji nechci pomlouvat, ale nebylo to tam úplně tip t'op.“

„Měla snad v pokoji nepořádek?“

„To bych přímo neřekla, ale nezdálo se mi to tam.“

„Kdo ještě je v domě? Nebo jste tam sama?“

„Byl tady Bennet, ale už je asi pryč. Přišel na oběd, tak jsem mu připravila sendvič. Vzal si ho nahoru. Musel odejít, když jsem byla na nákupech. Christie a Donovan by se měli vrátit každou chvíli. Nechtěla jsem vás otravovat, ale nemám z toho dobřej pocit.“

Dietz se na mě tázavě podíval. Vzhledem k tomu, že z našeho hovoru slyšel jen mě, dvakrát moudrý z něho nebyl. „Počkejte chvíličku,“ poprosila jsem Enid a dlaní zakryla mikrofon. „Jak dlouho se ještě zdržíš?“

„Minimálně tak hodinu,“ odpověděl. „Ale kdybys byla tak hodná a přestala blokovat linku, třeba bych se i dočkal, až mi budou volat z východního pobřeží, jak jsem povídal.“

„Jde o Myrnu. Za chvíličku ti to vysvětlím.“ Pak jsem se zase vrátila k Enid. „Proč jen jsem za ní nezašla,“ posteskla jsem si. „Ale

třeba se o něčem zmínila Christie, ještě než odjela s Donovanem na pohřební službu. Určitě nenechala žádný vzkaz?“

„Určitě.“

„Za patnáct minut jsem u vás.“

„Nechci, abyste si zbytečně přidělávala starosti.“

„Žádné zbytečné starosti to nejsou.“

Sendvič i limonádu jsem si vzala s sebou a oběd tak dojedla cestou. Ledovou plechovku s vychlazenou limonádou jsem přitom držela mezi stehny. Ukázalo se, že člověk není stavěný na to, aby přefazoval rychlosti a obědval současně. Naštěstí jsem alespoň znala cestu. Možná že bych již trefila i poslepu.

Enid mi předem otevřela bránu. Zacouvala jsem na dlážděné prostranství a auto nechala stát na místě, které jsem pomalu začínala považovat za rezervé pro Kinsey Millhoneovou. Vedle garáží parkovala Donovanova služební dodávka, takže jsem si chvíli myslela, že už bude doma, jenže pak mi došlo, že s Christie odjížděli v BMW. Dvě z garáží byly stále otevřené a také stále prázdné. Příjezdová cesta se stáčela vlevo a přece jen pokračovala dozadu za dům. Poprvé jsem si také všimla odděleného parkoviště určeného přibližně třem vozům. Stál na něm jasně žlutý volkswagen kabriolet a snad toyota se světle modrým metalízovým lakem, asi tři nebo čtyři roky stará.

Enid měla zadní dveře otevřené a vyhlížela mě na prahu. Před odchodem na nákup si nespíš sundala zástěru a vzhledem k chladnému počasí měla přes sebe přehozený nějaký kabátek.

Vstoupila jsem za ní do komory. „Pořád po ní není nikde ani stopy?“ zeptala jsem se a následovala Enid dveřmi do zadní chodby.

„Jako by se po ní zem slehla,“ prohlásila. „Vážně vás nechci otravovat; třeba jen zbytečně panikařím.“

„Tím se netrapte. Před pár dny tu došlo k vraždě, tak se dá pochopit, že máte nervy k prasknutí. Není jedno z těch aut tamhle venku její?“

„Ta toyota,“ odpověděla Enid a zastavila se přede dveřmi na samém konci chodby. „Tohle je její byt.“

„Od chvíle, co jsme spolu mluvily po telefonu, jste tu klepat nezkoušela?“

Enid zakroutila hlavou. „Myslím, že jsem z toho měla strach. Sama jsem se nechtěla do ničeho pouštět. Říkala jsem si, že radši počkám, až přijedete.“

„Ježiši, Enid, neděste mě!“ řekla jsem. Zaklepala jsem na dveře před sebou a přiložila k nim ucho. Čekala jsem a poslouchala, jestli se uvnitř něco neozve. Doufala jsem v to, protože jsem chtěla, aby byla Myrna zase zpátky. Navíc jsem se zdráhala přímo vstoupit. Mohla totiž spát, nebo být úplně nahá, protože právě vyšla ze sprchy. Také jsem ji nechtěla překvapit bez umělého chrupu nebo se sundanou dřevěnou protézou. Proto jsem opět zaklepala, nepříliš důrazně a jen jedním prstem. „Myrno?“

Ticho jako v hrobě.

Zkusila jsem tedy vzít za kliku. Povolila snadno. Pootevřela jsem dveře, jejichž panty přitom mírně zavržaly, a opatrně nahlédla dovnitř. Obývací pokoj byl prázdný. Hned naproti mně byly otevřené dveře do ložnice, která na pohled také vypadala opuštěně. „Myrno, jste tady? To jsem já, Kinsey Millhoneová,“ zavolala jsem. Ještě chvilku jsem vyčkávala, a pak jsem vstoupila a zamířila přímo do ložnice. Když jsem šla kolem televizoru, přiložila jsem na něj ruku, ale byl úplně studený.

„Říkala jsem vám, že tu není,“ prohlásila Enid.

Nakoukla jsem do ložnice a bylo mi rázem jasné, co se Enid tak nezdálo. Na první pohled vypadaly oba pokoje uklizené a nedotčené, ale něco bylo opravdu špatně. Byly to maličkosti, vyslovené detaily. Tak třeba postel! Byla sice ustlaná, ale přehoz nebyl tak docela uhlazený. Jeden obrázek na stěně také visel nakřivo.

„Kdy jste ji vlastně viděla naposledy?“ Poklekla jsem a nahlédla pod postel. Připadla jsem si jako idiot. Samozřejmě že tam nic nebylo; tedy kromě starých papučí.

„Muselo to být tak v poledne.“

„A byl tou dobou doma Bennet?“

„To si nevzpomínám. Já jenom vím, že když jsem se vrátila z nákupu, už tady nebyl.“

Vrátily jsme se zase do obývacího pokoje. Všimla jsem si, že u stojací lampy je malinko nakřivo stínítko, jako by se je kdosi marně pokoušel vrátit na původní místo. Došlo zde snad k nějakému zápasu? Zamířila jsem do šatny. Enid cupitala poslušně za mnou jako malá holčička a nejspíš i jí bylo stejně nepříjemné, že u Myrny takhle slídíme.

„Uměla byste říct, jestli tady má všechno oblečení? Jestli něco nechybí? Třeba boty? Kabát?“

Enid zkoumavým pohledem přelétla řadu ramínek. „Podle mě je tu všechno,“ usoudila a pak ukázala prstem: „Má tady i kufr a taky cestovní tašku.“

„A co její kabelka?“

„Ta je v kuchyni. Víím to, protože jste se mě na ni ptala, tak jsem se podívala dovnitř. Má tam všechno – peněženku, řidičák, peníze a tak.“

Přesunula jsem se do koupelny. Na něco jsem šlápla a pod podrážkami mi to zaskřípalo, jako by se mi pod ně připletl kus skla nebo keramiky. Podívala jsem se na zem. Byla tam již zaschlá šmouha od bláta, kterou po sobě mohla zanechat něčí podrážka, ale také nemusela, a také dva kousíčky šterku. „Dávejte pozor! Nesmíme tady nic poškodit,“ upozornila jsem Enid, která mi byla těsně v patách.

„Někdo tady byl?“

„To zatím nevím, ale možné to je.“

„Mně to připadá, jako by se to tu někdo snažil uklidit, jako to měla Myrna, ale moc se mu to nepovedlo,“ podotkla. „Když Myrna někam chtěla jít, vždycky nechala aspoň vzkaz. Jen tak by neodešla.“

„Nechte těch řečí; snažím se soustředit.“

Otevřela jsem skříňku nad umyvadlem. Uvnitř na poličkách byly všechny základní toaletní potřeby: kartáček na zuby, zubní pasta, deodorant, nějaké šminky a také lékovky. Sprchový závěs byl úplně suchý, ale přes okraj vany byla přehozená tmavomodrá žínka, kterou někdo velmi nedávno použil. Sklonila jsem se a zblízka se podívala na dno vany a všimla si, že kolem měděného ústí odpadu jsou zbytky vody. Pokud mě nešálil zrak, byla ta voda slabě narůžovělá. Vzala

jsem do ruky žínku a zkusila ji vyždímat. Tekutina, která po kapkách dopadla na dno vany, byla jasně červená. „Asi byste měla zavolat policii. Tady tohle je totiž krev,“ vyhrkla jsem.

Enid okamžitě odběhla k telefonu. Zavřela jsem za sebou dveře Myrnina pokoje a vzala to přes komoru k zadnímu východu. Cestou kolem kuchyně jsem zaslechla, jak Enid rozechvěle a vyděšeně telefonuje. Někdo si určitě musel počkat, až bude Myrna sama. Jakmile jsem se ocitla venku, přeběhla jsem malý dvorek za domem a dala se vpravo směrem k postrannímu parkovišti. Myrnin vůz byl zamčený. Alespoň jsem tedy nahlédla dovnitř okny. Zkontrolovala jsem místa vzadu i vpředu, ale nikde nic. Ničeho zvláštního jsem si nevšimla ani na palubní desce. Zajímalo mě, jestli bude zamčený i kufr, ale netroufala jsem si jej otevřít. Říkala jsem si, že to raději nechám na policii. Podívala jsem se dál napravo. Kousek dál končila příjezdová cesta a bylo tam ještě místo tak na tři vozy. Za tím byla vidět už jen do dálky se táhnoucí zeď s růžovou omítkou a několik různých stromů. Představila jsem si, že ji někdo zavraždil a že to bylo ve spěchu. Co by v takovém případě udělal vrah s tělem?

Otočila jsem se a vykročila ke garážím. Donovanova dodávka parkovala spíše vpředu. Zadívala jsem se na ni a všimla si šterku a bláta na pneumatikách. Zarazilo mě to. Dotkla jsem se kapoty. Byla ještě teplá. S rukama za zády jsem dodávku obešla a pozorně nahlížela dovnitř. Na sedačkách se zachytilo suché listí a také na nich byly kousky šterku. Nahlédla jsem dovnitř zadními dveřmi a ještě jednou se pozorně zadívala na potahy sedaček. Všimla jsem si nějaké tmavé skvrny. Nechala jsem to však být. Ať už se tady stalo cokoli, Jacka z toho nikdo vinit nemohl.

Z dálky ke mně dolehl hukot motocyklu. Vzhledla jsem a za chvíličku se ze zatačky příjezdové cesty vyřítil Bennet na Jackově harleyi. Odstoupila jsem o pár kroků od dodávky a pozorovala ho. Zastavil, vypnul motor a automaticky postavil motocykl na stojan. Hotový rituál! pomyslela jsem si. V černých kožených rukavicích musel být stejně neohrabaný, jako by měl na ruku kuchyňské chňapky. Vzápětí si je stáhl, položil na sedadlo motorky a na ně postavil helmu. Když mě uviděl, ani se nezděsil. „Co tady děláte?“

„Enid mi volala kvůli Myrně. Kdy jste ji viděl naposledy?“

„U snídaně. Když jsem přijel na oběd, už jsem se s ní nepotkal. Enid mi jen říkala, že jí nebylo dobře. Co se děje?“

„Nemám zdání. Vypadá to, že zmizela. Enid už volala na policii. Myslím, že je tu za chvíli máme.“

„Policii? A proč?“

„Šetřete si kraviny pro inspektora,“ odpálkovala jsem ho.

„Počkat, počkat! Jaké kraviny? Co to do vás vjelo? Už mě unavuje, že se se mnou jedná, jako bych měl snad svrab,“ prohlásil.

Dala jsem se na odchod.

„Kam utíkáte?“

„To vás nemusí zajímat. Ale kdybych tu s vámi stála třeba jen minutu, asi bych se neudržela a začala vás urážet.“

Bennet mě doběhl. „A nebylo by to prvně! Taky se mi doneslo, jak jste si popovídala s Paulem. Hrozně ho to vytočilo.“

„A co má být?“ opáčila jsem.

„Vím, že si myslíte, že jsme něco provedli.“

„Aby ne!“

Chytil mě za ruku. „Koukněte! Teď pěkně chvíli počkáte a něco si poslechnete.“

„No tak do toho, jen povídejte, Bennete! Strašně ráda si poslechnu, co máte na srdci.“

„Tak dobře. Jak chcete. Klidně vám to řeknu na rovinu, protože pravda není zdaleka tak strašlivá, jak si myslíte.“

„Jak můžete vědět, co si myslím? Ale co! Podle mého jste obrali chudáky Maddisonovy o padesát tisíc dolarů, protože minimálně tolik by dostali za ty vzácné dokumenty.“

„Počkat, počkat! Nemysleli jsme to špatně. Byla to jenom sranda. Chtěli jsme si vyrazit do Las Vegas, jenže jsme neměli ani vindru. Potřebovali jsme někde schrstit pár babek. Byli jsme ještě děti...“ odmlčel se.

„Děti? To tedy ani omylem. Vždyť vám bylo třiaadvacet! A spáchali jste opravdu závažný zločin. Myslíte si snad, že vás omlouvá, když jednoduše prohlásíte, že to byla sranda? Za tu vaši randu byste měli jít pěkně do vezení!“

„Já vím. Mrzí mě to. Prostě se to najednou vymklo z ruky. Nejdřív nás pomalu ani nenapadlo, že by se nám to vůbec mohlo podařit, ale když jsme pak zjistili, jak je to vážné, neměli jsme odvahu se přiznat.“

„Dlouho jste se s tím ale netrápili a svedli jste to na Guye,“ poznamenala jsem.

„Vždyť byl dávno v trapu. Navíc šel stejně vždycky z průšvihů do průšvihů. Všichni tady ho měli dost a táta ho stejně podezíral. Víím, že jsme se zachovali jako svině. To je bez diskuse. Udělali jsme chybu a já si to nikdy nepřestanu vyčítat.“

„Viny se tak ale stejně nezbavíte,“ podotkla jsem. „A co se stalo s těmi dopisy? Kde skončily?“

„Paul je má pořád doma. Říkal jsem mu, aby je zničil, ale neměl to srdce. A pustit je jen tak do oběhu, to se zase bál.“

Znechuceně jsem protáhla obličej. „Takže vy jste z toho nakonec ani neměli žádné peníze? Je mi z vás vážně zle,“ řekla jsem. „A co Patty?“

„Moje to dítě nebylo. Přísahám. Nikdy jsem s ní nic neměl.“

„Ale Paul ano, že? A stejně tak i Jack.“

„S tou si užila spousta kluků. Bylo jí to jedno.“

„Guy mezi ně ale nepatřil. Ten se jí nikdy ani nedotkl,“ prohlásila jsem.

„Guy ne,“ zopakoval po mně. „Myslím, že máte pravdu.“

„Tak čí tedy bylo to dítě?“

„Asi Jackovo,“ odpověděl Bennet. „To ale ještě neznamená, že Jack zavraždil Guye. Ani já ho nezabil. To bych nikdy neudělal,“ zapřísahal se.

„Nechte toho, Bennete! Chovejte se konečně jako dospělý! Nikdy jste na sebe nevzal zodpovědnost za to, co se stalo. V tomhle jste všichni tady stejní. Svedli jste to jednoduše na Guye. Všechno. A nikdy jste mu to nepřiznali; dokonce ani když se po těch letech zase vrátil.“

„A jak jsem mu to jako měl říct? Už bylo pozdě.“

„Pro něho ne, Bennete. Byl ještě naživu. Teď je pozdě!“

Zvedla jsem hlavu a vedle živého plotu uviděla stát Enid. Netušila

jsem, kolik z našeho hovoru slyšela. „Právě vám volá váš partner a co nevidět tu bude policie,“ oznámila mi.

Vydala jsem se směrem k ní, vyběhla pár schodů na verandu a proběhla kuchyňskými dveřmi. Na lince leželo sluchátko. Pozvedla jsem je k uchu. „To jsem já. Co se děje?“

„Co je ti? Mluvíš nějak divně.“

„Teď ti nemůžu nic vysvětlovat. Bylo by to na dlouho. Každopádně mám sto chutí utlouct k smrti Benneta Maleka.“

„Ještě tohle si ale poslechni! Před chvílkou jsem mluvil s tou známou z Bridgeportu. Když jí její asistentka vyřídila můj vzkaz, byla právě u soudu. Okamžitě běžela na úřad a vyplnila žádost o vydání kopie úmrtního listu Claire Maddisonové.“

„A nač tedy zemřela?“

„Na nic,“ prohlásil. „Když ta moje kámoška tohle zjistila, obvolala, co se dalo, a nakonec u městských plynáren zjistila její poslední adresu. Ještě loni v březnu bydlela Claire Maddisonová v Bridgeportu.“

„A jak mohli tedy v Dispatchi otisknout její úmrtní oznámení?“

„Protože jim ho sama poslala. Nikdo to tehdy neověřoval. Osobně jsem tam kvůli tomu volal a důkladně se jich na to vyptával. Prostě jim poštou přišlo parte a oni ho otiskli, jak bylo.“

„To si to vymyslela?“

„Určitě,“ odvětil Dietz.

„A kam se poděla?“

„To je právě to! Ta moje kámoška z Bridgeportu totiž zjistila jednu takovou maličkost. Claire nikdy nedělala učitelku. Živila se jako soukromá pečovatelka.“

„Kruci!“

„Moje slova. Jedu za tebou. Nic nedělej, dokud nepřijedu,“ přikázal.

„Co bych podle tebe asi dělala? Jsem celá tumpachová.“

Kdoví, jak dlouho jsem stála u té mramorové linky, sluchátko v ruce? Najednou to do sebe všechno zapadalo. Až do poslední chvíle mi nebylo všechno zcela jasné, ale nyní jsem našla odpovědi na všechny své otázky. Claire Maddisonová se musela nějak dozvědět,

že je starý Bader Malek nevyhlášeně nemocný. Rychle tedy poslala falešné parte do Dispatchu, aby ji nikdo nepovažoval za toho, kým doopravdy byla. Pak ze sebe udělala Myrnu Sweetzerovou, zabalila si několik nezbytných osobních věcí a vydala se do Santa Teresy. S Baderem to určitě neměla lehké. Jako pacient byl nejspíš dost nesnesitelný. Střídal ošetřovatelky jako na běžícím pásu, a tak Myrna jen trpělivě čekala na svou chvíli. Jakmile se dostala do domu, získala si celou rodinu. Čekala na to dlouho, velmi dlouho, takže si svou pomstu nakonec jistě vychutnala.

Představila jsem si, co bych asi v její situaci dělala teď já. Kde mohla být? Jestliže prakticky splnila, co si předsevzala, bylo rozhodně na čase nenápadně zmizet ze scény. Nechala tu ovšem auto, kabelku a také všechny šaty. Jak bych se zachovala já coby Claire Maddisonová? Celý ten poprask kolem zmizení Myrny byla samozřejmě jen zástěrka, která jí měla krýt záda na útěku. Určitě jí muselo být jasné, že po ní policie začne pátrat a že třeba překopou celou zahradu, aby našli tělo, které tam ale nikdy nebylo. Ovšem aby dotáhla vše do úspěšného konce, musela opustit dům, aniž ji kdo viděl. K tomu jí mohlo docela dobře posloužit taxi. Nadto mohla ukrást cizí auto, ale to by bylo příliš nerozumné a riskantní. Jak se tedy dostala z města? Jela snad stopem? Žádný z řidičů jedoucích tou dobou po dálnici rozhodně nemohl vědět, že tady u Malekových kohosi pohřešují nebo dokonce hledají jeho mrtvolu. Mohla ale také naskočit na letadlo, na vlak nebo autobus.

Také mohla mít komplice. Jenže většina toho, co spáchala, vypadala na samostatnou práci. Pryč byla dobře hodinu – dost času na to, aby stačila dojít k silnici vzadu za domem. Zvedla jsem hlavu. V chodbě bylo slyšet nějaké hlasy. Nejspíš už dorazila policie. Nechtělo se mi absolvovat všechny jejich předepsané procedury. Enid jim právě vykládala: „Vůbec jí to nebylo podobný, tak jsem zvedla telefon...“

Vyklouzla jsem tedy zadním východem, přeběhla dvorek a po příjezdové cestě pospíchala ke svému autu. Usedla jsem za volant a otočila klíčkem v zapalování. Mozek se mi div nepřehřál, jak jsem se snažila pochopit všechny ty nezvyklé okolnosti. Claire Maddisonová

tedy byla naživu a od loňského jara navíc zpátky v Santa Terese. Nevěděla jsem sice přesně, jak to provedla, ale nepochybovala jsem, že byla zodpovědná za Guyovu smrt. Kromě toho chtěla svěst vinu na jiné. Všechno naaranžovala tak, aby to vypadalo, že pachatelem je Jack, a současně měla celou dobu v záloze Benneta, kdyby náhodou policii nepřesvědčily důkazy proti Jackovi.

Pak se přede mnou otevřela brána a já vyjela na ulici. Zabočila jsem vlevo a v duchu jsem si představovala, jak je asi pozemek Malekových orientovaný vůči svému okolí. V každém případě jsem si nemyslela, že by si to Claire alias Myrna namířila přímo do národního parku Los Padres. Svahy jeho hor totiž byly příliš příkré a divočina nehostinná. Samozřejmě bylo možné, že si Claire Maddisonová za posledních osmnáct let osvojila zásady přežití v divočině a že se rozhodla až do smrti bivakovat v křovinatém porostu pod větvemi dubů, živit se kořínky a roztodivnými bobulemi a pít šťávu z kaktusů. Mnohem pravděpodobnější však bylo, že přeběhla těch pár akrů země nikoho a dostala se na silnici vedoucí za Malekovic domem. Bader ovšem skoupil půdu široko daleko, a tak se mohla stále zdržovat na jeho pozemcích.

Uvažovala jsem, co mohla udělat, jestli se dostala až na místní dopravní tepnu. Měla více možností – dát se vpravo či vlevo po silnici, nebo se vydat kterýmkoli směrem, ovšem po svých. Také se nabízelo, že mohla mít někde ve křoví schované kolo, nebo zamýšlela stopovat. Kromě toho si také mohla po telefonu předem objednat taxi, které na ni mohlo již delší dobu čekat na silnici. Tuto alternativu jsem však již podruhé zavrhla, protože pro ni byla podle mě příliš riskantní. Ani náhodou si nemohla přát, aby ji v těchto chvílích někdo poznal nebo dal policii její popis. Stejně tak si ale mohla koupit nové auto a nechat je s plnou nádrží v některé z postranních ulic. Zkusila jsem si vybavit, co o ní vlastně vím, a zjistila jsem, že toho není příliš. Snad jediné že jí táhlo na čtyřicítku, měla lehkou nadváhu a příliš nedbala o svůj zevnějšek. Tudíž se vzhledem k současným trendům a požadavkům na krásu prakticky zneviditelnala. V naší společnosti je bernou mincí štíhlá postava a krása a také se obdivně vzhlíží k mládí a dalším vcelku

nepodstatným půvabům. Stačí, aby žena byla nevýrazná nebo malinko silnější, a nikoho nezajímá, každý hned zapomene. Claire Maddisonová si nasadila opravdu dokonalou masku. Udělala ze sebe nevzhlednou služebnou, takovou šedou myš. Kdoví, co se jí asi honilo hlavou, když napínala prostěradla a převlékala polštáře a příkrývky. Celou dobu se mlčky starala o domácnost, připravovala pro pány a dámy chuťovky a osvěžující nápoje, zatímco oni si před ní bezostyšně povídali úplně o všem, protože jim mohla být ukradená. Nebyla přece jednou z nich! To však bylo pro Claire přímo ideální. Za tu jejich nadutost se na ně mohla zlobit ještě víc a také se jistě utvrdila v tom, že ti mizerové nezasluhují nic než krutou pomstu. Proč se tahle rodina, složená převážně ze samých podvodníků a gaunerů, měla topit v penězích, zatímco ona neměla vůbec nic? Kvůli nim přišla dokonce i o rodinu a také se musela vzdát kariéry lékařky. Oloupili ji, citově ranili a zneužili. A ona z toho všeho vinila Guye.

Mezitím jsem se dostala na dvouproudovou vozovku, která se na jihu vinula kolem plotu pozemku Malekových. Z příhrádky na dveřích jsem vytáhla mapu a za jízdy ji rozložila na palubní desce. Zase jsem ji složila, jen nechala navrchu bezprostřední okolí. Takto jsem mapu upevnila na volant a co chvíli do ní nahlížela. Měla jsem co dělat, abych nenabourala do telegrafních sloupů. Neměla jsem dvakrát na vybranou, tak jsem se dala hned první odbočkou a sledovala vrstevnici. Asi jsem měla počkat na Dietze. Jeden z nás mohl řídit a druhý alespoň dávat pozor na chodce. Jak daleko se asi mohla dostat?

Vrátila jsem se zase na hlavní silnici a jela po ní dalšího půl kilometru. A pak jsem ji uviděla. Šla asi sto metrů přede mnou. Pěšky. Měla džíny, pevné boty a na zádech ruksak. Klobouk nejspíš nepovažovala za nutný. Vzápětí jsem již stahovala okénko na straně spolujezdce. Když za sebou zaslechla mého broučka, ohlédla se, ale okamžitě zase zírala na silnici před sebou.

„Myrno, chtěla bych s vámi mluvit.“

„Já ale nestojím o to bavit se s vámi.“

Jela jsem krokem vedle ní a nedbala na klaksony automobilů,

které mě dojízděly. Vždy jsem jim jen pokynula, že mě mohou předjet, a stále nespouštěla oči z Myrny. Sotva klopýtala, po tvářích jí stékaly slzy. Šlápla jsem na plyn, prudce zrychlila, předjela před ni a zastavila u krajnice. Pak jsem zhasla motor, vystoupila a vyšla jí v ústrety.

„No tak, Myrno! Nežeňte tolik. Vždyť už je konečně po všem,“ promluvila jsem na ni.

„To tedy není. A nikdy nebude, dokud za to nezaplatí.“

„Ano, ale kolik byste si vlastně představovala? Poslyšte, vím, jak vám je. Připravili vás o všechno, co jste měla.“

„Mizerové!“ zasyčela.

„Myrno...“

„Jmenuju se Claire.“

„Tak dobře, Claire. Tak si aspoň poslechněte pravdu. Zabila jste nesprávného člověka. Guy vaší rodině nikdy nic neprovedl. On jediný se dokonce zachoval hezky k Patty.“

„To je lež. Lžete! Vymyslela jste si to!“

Zakroutila jsem hlavou. „Patty šla s každým. Víte, že měla problémy. Tehdy ale byla doba divoká; kouřila se tráva a prosazovala volná láska. Všichni jsme to mysleli hrozně dobře a na srdci nám ležel mír pro celý svět. Vzpomínáte? I Patty byla dítě květin; tolik naivní –“

„Byla schizofrenička,“ vyštěkla na mě Claire.

„Dobře. Věřím vám. Nejspíš ale zkoušela i LSD, houbičky. Prý se také bodala ostrými předměty. A všichni ti frajírci kolem ji jenom využívali. Až na Guye ovšem. Tomu na ní opravdu záleželo. Když mi o ní vyprávěl, byl hrozně smutný a něžný. Určitě za tím musela být láska. Říkal, že jí zkoušel psát, ale to už byla bohužel po smrti. On to ale vůbec nevěděl. Myslel si jen, že se mu neozývá, a hodně se tím trápil.“

„Byl to neřád.“

„No dobře. Dřív snad ano. Měl opravdu na svědomí hodně ošklivých věcí, ale uvnitř, v jádru to byl dobrý člověk. Mnohem lepší než jeho bratři. Ti ho jen využili. Patty si nejspíš přála, aby to dítě bylo jeho, ale bohužel.“

„A čím tedy bylo?“

„Jacka? Paula Trasattiho? Vlastně nevím, s kým vším spala. Ani ty vzácné tiskoviny nezfalšoval Guy. Udělali to Bennet a Paul. Chtěli si přivydělat trochu peněz na jaro.“

„Vzali mi ale všechno. Úplně všechno!“

„To vím. Ale vy jste jim ublížila.“

„Cože?“ nevěřicně se na mě zadívala.

„Zavraždila jste jediného slušného člověka, který se kdy v rodině Malekových narodil.“

„I Bader byl slušný člověk.“

„Jenže se tak nikdy nechoval. Vaše matka ho například požádala o odškodnění, ale on jí nedal ani cent.“

„Nezlobila jsem se pro to na něho.“

„To je škoda. Radši jste ze všeho obvinila Guye, i když byl úplně nevinný.“

„Jděte do hajzlu,“ docházela jí trpělivost.

„Co mi ještě řeknete? Víím, že toho máte na svědomí ještě mnohem víc,“ naléhala jsem. „To vy jste napsala ten anonymní dopis Guyovi, ten co má teď policie, že ano?“

„Jistě. Jak se můžete tak hloupě ptát? Napsala jsem všechny ty dopisy. Na Bennetově stroji. Když jsem psala ten pro Guye, dokonce jsem si vzala k ruce Bibli. Říkala jsem si, že by se mu mohlo líbit takové... poselství z páte knihy Mojžíšovy... ‚A život tvůj nechť provázejí pochybnosti; nechť každým dnem i nocí větší jest tvůj strach, nechť nemáš žádné jistoty.‘ Co na to říkáte?“

„Velice výstižné. Vybrala jste to opravdu moc hezky,“ podotkla jsem.

„Ještě jsem neskončila, panenko. To nejlepší teprve přijde... Jasně?!... Vy a ta vaše právnička v těch výstředních kalhotách asi budete pěkně koukat. Když jsem tady před těmi několika měsíci začala pracovat, našla jsem u Badera obě dvě závěti. Jak jsem jen měla chvílku, hned jsem prohlížela Baderovu kartotéku. Když jsem tu druhou poslední vůli konečně našla, roztrhala jsem ji, aby se museli začít shánět po Guyovi. A v tom jste mi tedy moc pomohla. To se musí nechat!“

„A co ta krev u vás ve vaně? Jak ta se tam dostala?“

Místo odpovědi vytrčila palec. „Řízla jsem se žiletkou. Několik kapek jsem nechala ještě na dvorku a v dodávce. Za kůlnou je navíc pohozená lopata. I ta je od krve.“

„A co to bláto a štěrka u vás v koupelně?“

„Napadlo mě, že ještě nepřišel na řadu Donovan. Vy jste si při pohledu na to snad na něho nevzpomněla?“

„Blesklo mi to hlavou. Kdybych nezjistila, co za tím ve skutečnosti je, asi bych ho opravdu nakonec podezírala. Ale co teď, když to neklaplo podle plánu? Musíte uznat, že se vám to vymklo z rukou. Ten nápad se stopováním nebyl ideální. Vůbec mi nedalo práci vás najít.“

„A co má být? Hlavně že jsem vypadla z toho baráku. Jsem unavená. Nechte mě na pokoji,“ prohlásila nakonec.

„Myrno...“ napomenula jsem ji trpělivě.

„Jsem Claire,“ odsekla. „Co chcete?“

„Abyste už přestala s tím zabíjením. Chci, aby už tohle všechno skončilo. Chci, aby Guy Malek mohl v pokoji odpočívat, ať je kdekoli.“

„Guy je mi ukradený,“ vyhrkla. Hlas měla nabitý emocemi, v obličeji se jí zračilo napětí.

„A co Patty? Nemyslíte, že jí ukradený nebyl?“

„To nevím. Teď to nějak nechápu. Myslela jsem, že mi pak bude líp, ale není.“ Šla dál po kraji silnice. Já téměř klusala za ní. „Nečekejte žádný happyend. Pěkně si sníte, co jste si nadrobila.“

„Všechno nemusí skončit jenom šťastně, aby byl člověk spokojený.“

„A jaká je tedy ta vaše alternativa?“

„Stačí se vrátit, vzít si, co vám patří, a vypořádat se se svými nočními můrami, než vás připraví o rozum a nebo o život.“

Bez zábran se rozplakala a svým způsobem najednou vypadala krásně. Pak se obrátila. Dál šla pozpátku, ruku nataženou, jako by chtěla dál normálně stopovat. Stále jsem s ní držela krok. Nyní jsme šly tvář v tvář. Zachytila můj pohled, usmála se a pak se ohlédla, aby zhodnotila dopravu v protisměru.

Došly jsme takto až ke křižovatce. Široká silnice tam kousek před námi zatáčela. Tu přeblikla světla na semaforech a motory dosud stojících aut zasupěly a kolona vyrazila vpřed. Dodnes nevím, co přesně měla Claire v úmyslu. Jednu chvíli se mi zadívala do očí a pak se vrhla pod kola stále zrychlujících automobilů jako potápěč do mořských hlubin. Nejprve jsem si myslela, že to snad i přežije, protože řidič prvního auta se jí šikovně vyhnul a i druhý vůz do ní narazil zdánlivě bez následků. Všude kolem skřípěly brzdy, nikdo jí nechtěl ublížit. Pokračovala dál. Do vzdálenějšího jízdního pruhu se sotva dobelhala. Další vůz ji však nabral ve velké rychlosti a ona přeletěla přes jeho kapotu jako hadrová panenka a s lehkostí malého ptáčka.

Epilog

Pietní obřad, tedy poslední rozloučení s Guyem, si vzali na starost Peter a Winnie. Peter za něho v pondělí odpoledne odsloužil překrásnou mši. Měla jsem strach, aby mu to snad Malekovi nechtěli překazít, ale naštěstí v tom směru nic nepodnikli. Tasha uznala můj dopis od Guye za právoplatnou poslední vůli, takže jeho podíl na dědictví po otci nakonec přece jen dostane evangelická církev v Marcelle. To, že Claire zničila Baderovu druhou závěť, jsem si ovšem nechala pro sebe. Guy si svůj podíl rozhodně zasloužil a obavy, že by si snad zbytek jeho rodiny dovolil zpochybnit jeho poslední přání, byly bezpředmětné.

A včera v noci jsem měla takový sen. Zdálo se mi o Guyovi. Ani si nevzpomínám, co se v něm vlastně dělo. Byl to sen jako každý jiný. Odehrával se v nějaké lehce povědomé krajině a osoby i událostí v něm spolu neměly prakticky nic společného. Ale jasně si vybavuji, že jsem při něm pocítila nesmírnou úlevu. Guy byl totiž v mém snu živý a zdravý a takový, jakého jsem ho znala. A já najednou věděla, že se se mnou vlastně přišel rozloučit. Nikdy jsem mu neřekla, kolik pro mě znamenal. Neznala jsem ho sice dlouho, ale člověk v životě občas potká někoho, kdo se mu takhle zapíše do srdce.

Objala jsem ho. Nepromluvil. Po celou dobu neřekl jediné slovo. Já ale přesto věděla, že chce, abych ho nechala jít. Byl příliš zdvořilý, než aby se na mě hněval za mou liknavost, aby naléhal. Nespěchal na mne, ale dal jasně najevo, co by si přál. Dál si vzpomínám, jak jsem v tom snu plakala. Také jsem si říkala, že když ho nepustím, bude navždy se mnou. Přála jsem si, aby to tak bylo, ale

bylo to přání neskutečné, nesplnitelné. Jeho čas na tomto světě vypršel. Teď už bylo jeho místo jinde.

Nakonec jsem ho opravdu nechala jít, v srdci lásku, nikoli smutek. Neudělala jsem to však kvůli sobě, ale pro něho. A když jsem se pak ráno probudila, byla jsem si jistá, že odešel nadobro. Slzy, které jsem pro něho pak vyplakala, byly tytéž, jaké jsem ronila pro všechny, jež jsem kdy v životě milovala. Pro své rodiče, pro tetu. Ani s nimi jsem se nikdy pořádně nerozloučila. Až teď přišla ta správná chvíle. Pomodlila jsem se tedy za všechny zesnulé a otevřela dveře a okna své ložnice a propustila jejich duše na svobodu. Držela jsme je u sebe příliš dlouho a nyní jsem je konečně pustila po větru jako dávno zavadlé okvětní lístky. Co se stalo, nedá se odestát. Co je psáno, to je dáno. Jejich čas vypršel a my zůstali, abychom žili dál.

KONEC